

Giới thiệu Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?

Người dịch: Cút

Bạn nghĩ như thế nào khi chính mình được trải nghiệm trong chính các tác phẩm của mình. Vậy mà Tô Hữu Diễm lại được cơ hội này khi cô hiện đang là tác giả của một bộ ngôn tình cầu huyết, từ lúc trước tới nay thật sự cô chưa từng nghĩ sẽ xuyên vào chính tiểu thuyết của mình, trở thành nữ phụ ác độc - bạn gái trước của nam chính. Bạn gái trước chế giễu nam chính, sỉ nhục nam chính, hãm hại nam chính, cuối cùng bị nam chính vùng dậy đánh bại.

Để bảo vệ cái mạng nhỏ, Tô Hữu Diễm hạ quyết tâm phải ôm chặt cái đuôi vàng của nam chính.

Không ngờ lại gặp phải...

[Ting! Hệ thống tìm đường chết đã khởi động, xin hãy chọn một trong những lựa chọn sau đây trong vòng 10 giây:

1. Tát cho nam chính một phát
2. Nhổ nước bọt vào mặt nam chính
3. Thúi cho nam chính một đám
4. Bỏ qua lựa chọn, go die.]

Tô Hữu Diễm!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Giữa trưa, trời nóng như rang, không khí trên mặt đất bị thiêu đốt như đang phải hứng chịu cơn giận của một tinh linh nào đó đang giậm chân la hét trong im lặng, biến mọi thứ trở nên lóa mắt mờ hồ.

Tô Hữu Diễm ngồi bên lề đường, tuyệt vọng sụt sùi một tiếng.

Rõ ràng là mặt trời to như cái bát đang hùng hực treo trên đầu cô, vậy nhưng cô lại cảm thấy cả người lạnh buốt, không nhận được mà run lên cầm cập.

Cô gái nhỏ bên cạnh cẩn thận dè dặt đưa qua một chai nước: "Thịnh Hạ, cậu uống chút nước đi."

Tô Hữu Diễm quay đầu, nhìn cô gái kia – Doãn San, người đang mở to con mắt đen láy nhìn cô, khuôn mặt có phần bụ bẫm ngập tràn vẻ nhút nhát.

Cô mấp máy môi, nhận lấy chai nước mà khẽ run – cô hơi sợ Doãn San.

Bởi vì cô biết, cô gái trông có vẻ vô hại này tâm cơ thủ đoạn đến mức nào.

Trong cuốn tiểu thuyết "Nhà có vợ hiền: Tổng tài đừng quá cứng chiều tôi!", Doãn San là lâu la của nữ phụ Thịnh Hạ, cũng là quân sư quật mo của Thịnh Hạ, tất cả những việc xấu Thịnh Hạ làm để chia rẽ nam nữ chính đều do cô ta góp sức giật dây.

Cuối cùng, Thịnh Hạ gieo gió gặt bão, trở thành một sao nữ sa cơ lỡ vận bị mọi người đuổi đánh, mà cô ta rốt cuộc cũng xé bỏ lớp nguy trang, đập lên xác Thịnh Hạ, từng bước leo lên, trở thành chương ngại vật mới trên con đường tình yêu của nam nữ chính, thẳng một đường đến cái đích boss cuối.

Đúng vậy, là trong tiểu thuyết.

Nhân vật trong tiểu thuyết lù lù xuất hiện trước mặt cô, tên cô cũng từ Tô Hữu Diễm mà chuyển thành tên của nữ phụ trong sách – Thịnh Hạ.

Cô từ một tác giả xuyên thành nữ phụ tâm cơ không ngừng tìm đường chết trong cuốn sách của chính mình – cũng chính là một nữ phụ làm bia đỡ đạn bị bắn cho tan tác thảm đến không nổi nhìn.

Tô Hữu Diễm im lặng vuốt mặt.

Doãn San lo lắng đỡ lấy vai cô: "Thịnh Hạ, cậu không sao chứ?"

Tay cô nâng ấm áp mềm mại, vậy nhưng Tô Hữu Diễm lại cảm thấy như có một con rắn độc đang chậm rãi quấn lấy vai cô.

"Tớ không sao." Vai cô mất tự nhiên run lên, ưỡ ưỡ đáp: "Tớ chỉ đang hồi hận chút thôi, pizza trên bàn còn một miếng chưa ăn hết."

Doãn San: "..."

Cô nàng tưởng Thịnh Hạ đang nói đùa, chân mày bắt đầu nhú nhú: "Đều tại tớ, đêm qua bọn họ chơi đến điên loạn, tớ thấy cậu cũng chơi rất vui vẻ nên không nhắc nhở cậu, để cậu uống nhiều rượu như vậy. Cậu không...tức giận đấy chứ?"

Tô Hữu Diễm vội vàng lắc đầu, tức giận?

Cô sao dám tức giận chứ, cô chỉ hận không thể biến mất ngay tại chỗ trước mắt đóa hắc liên hoa (*) siêu khổng lồ này cho rồi!

() Bạch liên hoa (hoa sen trắng) là chỉ những cô gái thánh mẫu, luôn tỏ ra ngây thơ, trong sáng, thánh thiện; hắc liên hoa (hoa sen đen) là ngược lại của bạch liên hoa - một người nội tâm đen tối, âm u xảo quyệt.*

Nếu như có thể biến về thế giới thực của cô luôn thì càng tốt.

Cô còn nhớ, đêm qua bị bạn trai đá, càng nghĩ càng thấy giận, cảm thấy mình thì thảm thế này, có sao nam nữ chính trong truyện của mình lại có kết cục tốt đẹp được chứ? Vì thế cô phát rồ phát dại lên mà sửa bản thảo. Kết cục đáng ra là nam nữ chính hạnh phúc hân hoan về cùng một nhà, vậy nhưng cô lại phanh gấp, nỗ lực bẻ lái cho nữ chính sang trạng thái "hắc hóa (*)", nữ chính trở thành một người cần sự nghiệp không cần tình yêu, làm một nữ cường nhân rung trời chuyển đất, cô ta khinh thường chơi trò tình cảm ngược luyến dẫn vật đau khổ với nam chính, sau khi đá nam chính thì bắt đầu cuộc sống bao nuôi tiểu bạch kiểm (**) tươi đẹp.

() Biến đen, tức thay đổi về mặt tinh thần theo chiều hướng xấu.*

(**) Chỉ những chàng trai trắng trẻo, thanh tú, còn được dùng với ý trai bao.

Tô Hữu Diễm trút hết oán khí của mình vào tiểu thuyết, dù cho cảm tưởng như đang chống lại cả tòa soạn cũng theo đó mà trôi dạt.

Vậy nhưng sau khi gõ chữ xong, lý trí đã chiến thắng giận dữ, cô ngây người ngồi trước máy tính, nhìn kết cục mới ra lò mà đầu óc trống rỗng.

Bạn trai cũ của cô là một thành phần trí thức bình thường, hai người tình cò quen biết, lúc cô ở bên hắn, cũng chưa từng nói cho hắn biết mình là một đại thần viết ngôn tình có tài sản bạc triệu, hắn cũng chỉ cho rằng cô là nhân viên quen phổ thông. Cô vốn định đợi cho mối quan hệ của hai người ổn định rồi nói cho hắn biết, không ngờ hắn lại vì lý do thân thể mà trong một đêm trở thành phú nhị đại, chưa đến một tuần sau, qua miệng hắn, cô từ thiếu nữ hoạt bát đáng yêu tràn đầy sức sống biến luôn thành người đàn bà chanh chua điệu ngoa.

Nếu như một người đã thay lòng đổi dạ thì dù nhìn thế nào hắn cũng sẽ không vừa mắt bạn.

Tô Hữu Diễm chưa kịp chuẩn bị gì đã bị chia tay chóng vánh.

Đau lòng thì đã đành, nhưng hơn hết là cảm giác ảm ức uất nghẹn nhả không ra mà nuốt cũng không trôi.

Tô Hữu Diễm nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, tay khẽ run lên.

Lát sau, cô ý thức được, thấy mình và tên đàn ông cận bã kia ích kỷ chẳng kém gì nhau, hành vi này của mình là vô cùng thiếu trách nhiệm đối với độc giả. Vậy nên xóa sạch bản thảo đi.

Còn định cho tên cận bã kia một bài học, ai ngờ sáng hôm sau tỉnh dậy, cô đã ở trong thế giới tiểu thuyết rồi.

Tô Hữu Diễm thờ dài.

Doãn San thấy sắc mặt cô không tốt, bèn đỡ cô dậy.

"Chúng ta đến cổng công trường rồi, cậu còn muốn tìm Viên Duy sao?"

"Hả?" Tô Hữu Diễm đang mải trầm áo khoác lên đầu che nắng, nhất thời không phản ứng kịp lời nói của Doãn San.

Cô khịt mũi một cái: "Viên Duy?"

"..." Doãn San nhìn vẻ mặt lơ mơ của cô, kinh ngạc nói: "Đúng vậy, cậu quên rồi à? Không phải cậu nói hôm nay muốn dạy dỗ Viên Duy một chút sao?"

Dạy dỗ?

Tô Hữu Diễm dụi dụi mắt, nhìn về phía trước, lúc này mới thấy rõ đối diện mình là một công trường. Khói bụi mù mịt, công nhân vắt khăn lên cổ, qua qua lại lại, dáng người khom khom. Dưới ánh nắng, tất cả đều bị hun nóng đến độ độ bùng như tôm luộc.

Tô Hữu Diễm nháy mắt nghĩ đến cốt truyện.

Thì ra cô đã xuyên tới đoạn Viên Duy vừa mới ra tù, còn chưa gặp mặt nữ chính.

Viên Duy không có bằng đại học, lại mới ra tù, không ai dám thuê anh. Anh không thể làm gì khác đành đến công trường làm việc, không ngờ lại bị người quen của Thịnh Hạ bắt gặp. Đêm qua, ở quán rượu có người lấy chuyện này ra để chế nhạo Thịnh Hạ, nói cô mất đuôi, bụng đói ăn quàng mới đi chọn một người như vậy làm bạn trai.

Thịnh Hạ then quá hóa giận, nghe Doãn San nói xong, trong cơn tức tối liền chạy đến công trường Viên Duy đang làm việc buông lời thóa mạ, đồng thời lợi dụng quyền lực của một tay con nhà giàu đang theo đuổi mình, đuổi anh ra khỏi thành phố.

Từ đó về sau, Thịnh Hạ kết thù oán sâu sắc với nam chính.

Hiện giờ, cô đã xuyên đến đúng tình tiết này.

Tô Hữu Diễm nghĩ đến kết cục lưu lạc đầu đường của nữ phụ, bất giác cảm thấy ê hết cả răng.

Còn may, cô nàng còn chưa làm gì cả, vẫn còn kịp.

"Coi như bỏ đi...hắn cũng chưa chọc gì đến tớ."

Doãn San bên cạnh thoáng nhướng đuôi mày, dường như cảm thấy câu nói này của cô thật khó hiểu.

Dù sao trong ấn tượng của cô ta, với tính tình có thù tất báo của Thịnh Hạ, Viên Duy khiến cô mất mặt một trận lớn như vậy, cô không thể nào rộng lượng mà tha cho anh thế này, huống chi đã chạy đến đây rồi..

"Nhưng mà, bọn họ đều nói cậu..."

Tô Hữu Diễm không muốn dây dưa chuyện này với Doãn San, cô khoát tay tỏ ý không thèm để bụng.

Doãn San nghẹn lời, có chút buồn bực nhìn cô.

Tô Hữu Diễm vừa định xoay người, chợt nghe thấy bên tai vang lên một giọng nói lạnh băng:

[Ting! Hệ thống tìm đường chết đã khởi động, xin hãy chọn một trong những lựa chọn sau đây trong vòng mười giây kế tiếp:

1. Tát cho nam chính một phát
2. Nhổ nước bọt vào mặt nam chính
3. Thụi cho nam chính một đấm
4. Bỏ qua lựa chọn, go die.]

Tô Hữu Diễm!!!

Trong truyện, nữ phụ Thịnh Hạ điêu ngoa tùy hứng, nhưng cũng không kém phần thẳng thắn hào sảng, bởi vậy mà lúc học cấp ba đã dễ dàng chinh phục được trái tim của nam chính. Thế nhưng do phải ở cùng một bà mẹ hám lợi mà mưa dầm thấm lâu, sau nhiều lần bị "giáo dục", tâm tính cô nàng đã triệt để lệch lạc. Lúc nam chính sắp vào tù vì cô nàng, cô nàng đã không chút lưu tình mà chia tay anh, hơn nữa sau khi nam chính ra tù, lại vì thế diện mà nhiều lần tìm đường chết.

Đến khi nam chính Đông Sơn tái khởi (*), lại không biết xấu hổ mà muốn cứu vãn, nhiều lần ra tay với nữ chính. Kết cục của cô nàng có thể tưởng tượng được, nam chính bị chọc giận không thêm nể chút tình xưa nào nữa, triển khai kế hoạch trả thù cô nàng. Cuối cùng cô nàng nhận được cái kết lưu lạc nơi đầu đường xó chợ.

(*) Xuất phát từ "Tạ An truyện" trong Tấn thư, Tạ An từ quan về ở ẩn ở Đông Sơn, hơn bốn mươi năm sau mới tái xuất ra làm quan cho triều đình họ Tư Mã, nắm giữ chức vụ quan trọng, giúp nhà Tấn chuyển nguy thành an. Thành ngữ "Đông Sơn tái khởi" dùng để chỉ sự tái nhậm chức vị quan trọng sau khi thoái ẩn, hoặc để chỉ sự khôi phục lại địa vị sau một khoảng thời gian thất thế.

Ban đầu, Tô Hữu Diễm định rời xa khỏi cốt truyện, cùng lắm thì cứ tránh xa nam chính ra là được.

Ban đầu, cô đã tính toán như vậy.

Giờ thì...

[Xin kí chủ chú ý: vượt quá thời hạn lựa chọn, sẽ bị giết chết. Thời gian đếm ngược đến hình phạt giết chết – 10, 9, 8,...]

Trong đầu Tô Hữu Diễm như bị một vận con ngựa hoang gào thét điên cuồng phi qua.

Cô xoay người, nhìn dòng xe cộ đang phóng ầm ầm trên đường, rất muốn đâm đầu lao ra.

"Cái quái gì thế hả!"

Doãn San nhìn về mặt cô dữ tợn, lại càng thêm hoảng hốt: "Thịnh Hạ, cậu sao vậy?"

Tô Hữu Diễm không để ý tới cô ta. Cô như nhìn thấy một tấm bảng trong mờ đang nhảy đến trước mặt mình như một con yêu quái, bên trên ghi rõ các lựa chọn của nhiệm vụ, tựa hồ như chọn gì cũng chết.

Đám Viên Duyệt một quả liệu có bị hấn đánh lại không?

Tất hấn thì si nhục quá rồi, sống sao nổi đến cuối truyện chứ?

Nhỏ nước bọt? Thoạt nhìn có vẻ là đơn giản nhất, nhưng lỡ như bị gió thổi ngược về thì nhiệm vụ lại chẳng đi tong à?

Đưa ngu nào lại đi chọn cái cuối cùng chứ hả? Mà khoan, lỡ như đây là một cái bẫy nói một đằng làm một nẻo thì sao?

Rốt cuộc nên chọn cái nào đây?

[Thời gian đếm ngược đến hình phạt giết chết: 4, 3, 2...]

Tô Hữu Diễm cắn răng: "1! Tôi chọn 1!"

[Lựa chọn thành công, mời kí chủ chạy tới chỗ mục tiêu trong vòng một phút tiếp theo.]

Nghe giọng nói cứng nhắc của hệ thống, khoe mắt Tô Hữu Diễm giật giật.

Sau khi qua loa vài câu với Doãn San, cô chạy vội vào công trường.

"Mi không thể cho ta nghỉ lấy hơi chút sao!"

Mất thấy công trường ngày càng gần, Tô Hữu Diễm dường như còn ngửi được cả mùi bụi bặm sắc mũi trong không khí, thấp thoáng còn có tiếng động cơ gầm rú vọng lại.

Tô Hữu Diễm run giọng hỏi:

"Hệ thống, có thể hỏi mi một chuyện không?"

"Mi nói xem... Chút nữa ta nên ra tay bằng tay trái hay tay phải?"

[...Tuỳ.]

"Nếu hấn tát lại ta thì sao giờ?"

[...Chịu thôi.]

"Ta hoàn thành nhiệm vụ rồi, có được thưởng không?"

Hệ thống chẳng thèm ngó ngang gì đến cô nữa, bởi Viên Duyệt đã ở ngay trước mắt.

Thân là nam chính, Viên Duyệt đứng giữa đám người tất nhiên là như hạc giữa bầy gà.

Tô Hữu Diễm liếc mắt một cái đã nhận ra anh. Trên người anh mặc một cái áo ba lỗ rộng rãi, gấu quần jean hơi dài bị mài thành bạc phếch. Anh dường như vừa mới tắm xong, mái tóc rối tung hơi ẩm ướt, nghiêng đầu, im lặng nghe người bên cạnh nói chuyện.

Anh khá gầy, nước da hơi ngăm, lúc nghiêng đầu, mảng da non sau tai lộ ra, trắng đến chói mắt.

Bước chân Tô Hữu Diễm từ từ chậm lại, cô cũng rất ngạc nhiên khi mình lại ngắm anh tỉ mỉ như thế. Mỗi bộ phận trên cơ thể chàng trai này đều tinh xảo như báu vật trong bảo tàng, còn cô thì giống một kẻ truy tìm báu vật lòng tham không đáy, chỉ hận không thể moi hết mọi thông tin về anh một cách nhanh nhất.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, trái tim Tô Hữu Diễm như muốn văng ra khỏi lồng ngực. Cũng càng lúc càng tò mò về dung mạo của Viên Duyệt.

Lúc viết truyện, cô không miêu tả nhiều lắm về ngoại hình của nam chính, chỉ viết một câu là màu mắt của anh rất nhạt. Vậy nên ở thế giới này, mặt mũi Viên Duyệt ra sao, cô cực kỳ muốn biết.

Dường như nghe thấy tiếng cô, Viên Duyệt khẽ động đậy, quay đầu lại.

Tiếng gió thổi và tiếng tim cô đập tựa hồ nín bật trong nháy mắt.

Mắt Viên Duy khẽ híp, con ngươi nhạt màu ẩn dưới hàng mi, vừa ẩm nhuận như hồ phách dưới ánh mặt trời, lại vừa như dải quỳnh tương (*) vàng nhạt đập dồn dưới suối nước.

() Ở đây tớ cũng không rõ ý của tác giả lắm, vì quỳnh tương theo tớ biết thì là dùng để chỉ rượu ngon, còn có phải là loài cây nào đó mọc ở dưới nước hay không thì tớ chưa tra được.*

Dưới ánh nắng soi rọi, một nỗi quuyến luyến thâm tình chợt bùng lên.

Nắng nhảy nhót trên sống mũi cao thẳng, rơi lên đôi môi đỏ hồng của anh. Môi trên hơi nhô ra, chớp môi anh làm cô nghĩ đến món hạt lựu ngâm nước thường ăn vào mùa hè, tựa như chỉ cần khẽ mím một cái là lập tức sẽ thấm ra vị ngọt.

Trong góc công trường u ám, anh giống như một món đồ hấp dẫn hết thảy ánh sáng mặt trời, trong chớp mắt, hấp dẫn cả ánh nhìn của Tô Hữu Điềm.

Cổ họng cô khẽ nuốt một cái, lòng bàn tay cũng đầm đìa mồ hôi, linh hồn tựa như đã thoát khỏi cơ thể. Cô khiếp sợ trước dung mạo của nam chính, đồng thời cũng vì khoảng cách ngày càng gần của hai người mà hãi hùng không thôi.

"Hệ thống, hần, hần đẹp trai như vậy, ta không xuống tay được."

Không sai, mê đẹp chính là vậy đấy.

[Mời lập tức chấp hành lựa chọn 1 trong vòng mười giây tới, vượt quá thời hạn, giết chết, nhiệm vụ thất bại, giết chết, 10, 9, 8...]

"Ngao!!! Hệ thống, ta hận mĩ!"

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Công trường, nhìn từ xa, đồng cát đùn lên trông như một núi lửa nhỏ, không khí bên trên không ngừng ngùn ngụt xao động, thiêu đốt khiến lòng người khô rang.

Viên Duy khom người cúi đầu dưới vòi nước, thân hình anh thon gầy, đường nét uyển chuyển, tạo thành độ cong như một cây cung đang vận sức chờ phát động.

Làn gió thoảng nhẹ khô khốc rớt cuộc cũng nhiễm được chút hơi ẩm, Viên Duy đứng thẳng dậy, vạt áo trước ngực ướt một mảng lớn. Chiếc áo may ô rộng thùng thình bị nước thấm ướt, hơi chùng xuống, lộ ra một mảng da trắng nõn hoàn toàn bất đồng với màu da trên cổ.

Anh lau mặt, xoay người đi tới chỗ bóng râm, lưng quần trễ xuống, mặt mờ dán sát lên đường nhân ngư của anh, ngồi xuống, xương sống sau lưng lưu loát hần lên dưới lớp vải xanh nhạt.

Lát sau, Tiêu Hưng đầu trục bụng ưỡn đi tới, rong tay bụng cóc trà lớn, vài cái lá trà kém chất lượng dính trên miệng cóc, Viên Duy bị cái đầu bóng loáng của gã làm cho phải nheo mắt, mông dịch ra, nhường cho gã một vị trí.

Tiêu Hưng đặt cái cóc xuống đất, ngồi xỏm xuống cạnh anh.

"Mọi người đều đi ăn cơm trưa hết rồi, sao cậu vẫn ngồi đây vậy."

Viên Duy lắc đầu: "Không đói."

Tiêu Hưng không tán đồng, xì một tiếng:

"Thanh niên các cậu, đừng là thích thể hiện, đợi đến lúc già rồi mới biết tác hại ra sao."

Nói xong, gã híp mắt hớp một ngụm trà, thỏa mãn thờ dài.

Viên Duy khoát cổ tay lên đầu gối, nhìn đồng đất phía xa, không nói lời nào. Máu mắt anh rất nhạt, nhưng lông mi lại đen nhánh như lông quạ, nhìn về phía đồng đất đằng xa, thế mà lại khiến người ta có ảo giác như anh đang thâm tình ngắm người yêu vậy.

Tiêu Hưng thờ dài, thẳng nhóc này đáng đáp khá vậy, làm gì không làm, nghĩ sao mà lại đi làm cu li giống họ thế không biết?

Gã còn nhớ, tên nhóc này vừa mới đến đã thu hút sự chú ý của mọi người. Nghe nói tên nhóc này mới ra tù, trước đây bị bắt bởi tội cố ý gây thương tích cho người khác.

Thanh niên trai tráng ấy à, luôn có những lúc máu nóng lên não, khi còn trẻ gã cũng từng như vậy, thế nên cũng hiểu được. Vậy nhưng điều khiến Tiêu Hưng cảm thấy kỳ quái là, đó giờ gã chưa từng thấy trên người Viên Duy xuất hiện chút lệ khí nào, chỉ là anh còn trẻ nhưng vẻ mặt lại luôn u ám, cái mặt đó thoát nhìn còn già dặn hơn gã.

Dù cho hồi trước đám ma cũ còn đồ trong công trường có tìm anh gây sự, anh cũng chưa từng nổi giận, chỉ dùng đôi con ngươi nhạt màu kia im lặng liếc nhìn, khiến cho mấy tên khốn kiếp đó phát hoảng mà chuồn mất.

Tiêu Hưng rất tò mò, Viên Duy rốt cuộc đã trải qua chuyện gì mà lại sở hữu khí chất chừng vượt xa đám bạn cùng lứa, thậm chí là vượt qua cả một người đã có tuổi như gã thế này.

Gã nghĩ cả trăm lần cũng không ra, trong lúc đó, ngẫu nhiên lại liếc thấy một vết sẹo nhỏ dài trên lưng Viên Duy, qua dấu vết ấy, dường như gã có thể thấy được một góc nhỏ của núi băng những việc mà anh từng trải qua.

Tiêu Hưng thở dài một cái đánh thượt, nước trong cốc gã cầm đựng đưa nhấp nhô.

"Tiểu Viên này, coi như anh đây nhiều chuyện đi, nhưng cậu cũng lớn rồi, cũng nên tìm một cô bạn gái đi thôi. Cậu xem xem có thằng nhóc nào chừng này tuổi rồi mà đến bạn gái cũng không có không? Cậu cũng đừng chê anh nói khó nghe, với tình hình của cậu bây giờ...kể cả có đẹp trai đi chăng nữa...cũng có cô gái nào chịu theo cậu chứ."

Viên Duy chà chà ngón trỏ và ngón cái vào với nhau, con mắt nhạt màu hơi thít lại, không nói lời nào.

Tiêu Hưng buông cốc nước xuống, hơi ghé sát vào người Viên Duy:

"Cậu nếu không chê anh nhiều chuyện, để anh giới thiệu cho cậu một cô nhé. Vợ anh có một cô em họ tên là Sở Đào..."

Giọng nói bên tai không ngừng lải nhải, Viên Duy thùy chung vẫn chỉ nhìn chăm chăm mặt đất dưới chân, trong tầm mắt là ống quần bạc phếch và đôi dép cao su có phần méo mó.

Một đàn kiến bò qua, một con đụng phải chân anh, râu khê giương lên, nhẹ nhàng chọc chọc lên để giày anh.

Khóe miệng anh rớt cuộc cũng khê động, anh nhắc chân ra, nhìn đám nhóc con này lại liến hàng thẳng lối tiếp tục bò đi.

"Con bé này nhìn cũng được, mặt tròn mắt to, dù chỉ có bằng tốt nghiệp cấp hai nhưng cũng là người chăm chỉ, cũng xứng với cậu..."

Viên Duy đứng lên, vỗ vỗ quần định đi.

Tiêu Hưng cũng vội đứng dậy, không quên cầm theo cái cốc.

"Này này này, cậu nghĩ thế nào hả, được hay không cũng phải cho một lời cái đã chứ..."

Gã đang nói dở chừng, đột nhiên nhảy dựng lên như thỏ, trợn mắt nhìn về phía trước: "Ê ê ê, cô gái kia là ai vậy?"

Bước chân Viên Duy khựng lại, anh quay đầu, thấy xa xa có một bóng dáng đo đo đang đứng ở cổng công trường.

Nhìn từ xa, còn có thể thấy được góc vảy tung bay, khuôn mặt mỹ lệ dưới ánh mặt trời trắng đến lóa mắt.

Tiêu Hưng xuyt xoa một tiếng: "Cô bé này xinh thật, tìm ai vậy không biết?"

Viên Duy không tiếp lời, anh nhìn bóng dáng đo đo kia càng lúc càng tới gần, là bạn gái cũ của anh – khuôn mặt của Thịnh Hạ hiện ra trước mắt anh.

Cô mặc một chiếc váy tươi đẹp màu đỏ, dây quai treo hờ trên vai, làn da xung quanh trắng như tuyết, tóc mai bên tai dính lên cổ, phác ra một đường cong lưu luyến.

Dường như đang rất vội vã, cô rào bước đi vào, còn nghe được cả tiếng thở dốc dồn dập.

Viên Duy không nhúc nhích, vẻ mặt anh thờ ơ như đang đối mặt với một đám đầu gỗ.

Tô Hữu Diễm xông hai ba bước về phía trước, cô nhắm tịt mắt lại, vung tay lên, nắm đầu ngón tay nhẹ nhàng sượt qua mặt Viên Duy.

Viên Duy ngẩn ra.

[Kí chủ, cô đang vuốt má hấn đó hả?]

Tô Hữu Diễm: "..."

Giấy kẻ tiếp, tay trái không vướng bận gì của cô chọt vung lên, chỉ nghe chát một tiếng!

Viên Duy nghiêng đầu đi, mặt anh nhanh chóng hiện lên dấu vết năm ngón tay.

Tiêu Hưng ai u một tiếng, nhẩn mặt rụt cổ lại.

Không khí chung quanh tựa hồ như bị hút ra trong nháy mắt, ngay cả nhiệt độ không khí dường như cũng hạ xuống mấy độ.

Viên Duy neho mắt lại, đáy mắt nhất thời như đang kết băng.

Tiêu Hưng nhìn thấy, nhất thời dẫn cốc lên bàn, nhử mảy trách mắng: "Cô kia, cô làm gì thế hả, sao không đứng lại đi đánh người?!"

Viên Duy không nói gì, nhưng chân lại bước lên một bước.

Tiêu Hưng nhìn phản ứng của Viên Duy, hỏi: "Hai người quen nhau sao?"

Viên Duy không trả lời, anh cụp mắt xuống, con ngươi như hồ nước trên Thiên Sơn, ngưng kết băng sương bất biến vạn năm.

Cô gái kia đầu tiên là không thể tin nổi nhìn tay mình, sau đó mặt trắng bệch, cần cổ như một cỗ máy bị gì chậm chạp chuyển động. Cô nhìn Viên Duy, có vẻ sợ anh, cả người không ngừng run lên.

Tô Hữu Diễm giật giật môi, cứ như bị ai bóp lấy, miễn cưỡng phun ra mấy tiếng: "Tôi, tôi..."

Viên Duy khẽ nâng tay lên, chậm rãi đưa về phía mặt cô.

Bàn tay anh khớp xương rõ ràng, đọng những vết chai mỏng, tỏa ra nhiệt độ nóng rẫy, vậy nhưng Tô Hữu Diễm lại cảm thấy nó lạnh lẽo thấu xương, mang theo sức gió quét lên mặt cô khiến da cô ròn rợn.

Cô run rẩy như con chim cú, nếu có lông chim thật thì sợ rằng đã rụng tan tác hết rồi.

Ngón tay Viên Duy khẽ cong lại, đầu ngón tay vừa chạm lên mặt Tô Hữu Diễm thì đã nghe cô gào khóc thành tiếng:

"Sao anh có thể đối với tôi như vậy!"

Tay Viên Duy khựng lại, nhìn Tô Hữu Diễm như con chim cú, vừa run lấy bầy vừa ứa lệ đầm mặt, bắt lấy áo may ô của cậu mà gào lên:

"Viên Duy, anh thật đúng là lòng dạ độc ác!"

Giọng Tô Hữu Diễm thê lương, vẻ mặt ai oán, y như một thiếu nữ si tình bị tên cận bã nào đó vứt bỏ, thu hút không ít ánh mắt. Rất nhiều công nhân ngo qua bên này, nhao nhao dùng ánh mắt nhieéc móc khinh bỉ Viên Duy.

Da đầu Tiêu Hưng như muốn nứt ra, Viên Duy đây là nợ tình bị tìm tới cửa sao?

Mi mắt Viên Duy rù xuống, băng lạnh dưới đáy mắt tựa hồ bị ánh nắng nung chảy, không hiểu sao lại tan ra đôi chút.

Anh bị Tô Hữu Diễm túm lấy lắ lắ, thân thể thi thoảng lại đung đưa trước sau, ngực áo may-ô bị kéo giãn, lộ ra lồng ngực trắng như tuyết, đường cơ trước ngực như một khe sông nhỏ xuyên qua cồn cát, lồng ngực mơ hồ lên xuống, không hề khiến hình tượng bị rách toạc mà ngược lại lại sinh ra một cảm giác tú lệ nhân nhậ.

Cổ họng Tô Hữu Diễm khẽ động, suýt nữa quên mất lời kịch của mình.

Âm thầm mắng một câu sắc đẹp hại người, cô nhanh chóng nặn ra nước mắt ngập mắt, khóc lóc than thờ mà trách móc Viên Duy: "Tôi đánh anh mà anh cũng không thèm để bụng sao?"

Hệ thống tựa hồ bị sự vô sỉ của cô làm kinh động, giọng nói lạnh như băng sừng lại: [Kí chủ, cô đang làm gì thế?]

Bà đây là đang cầu đường sống trong tuyệt địa!

Tô Hữu Diễm tức giận nghĩ.

Trong nguyên tác, sau khi Viên Duy ra tù, hai người chưa một lần gặp lại. Rõ ràng là ở chung trong cùng một thành phố, biết rất tường tận vị trí cụ thể của nhau, vậy nhưng Thịnh Hạ không lần nào đi thăm anh, qua một khoảng thời gian dài, Viên Duy tự nhiên là biết chuyện gì xảy ra, hai người cũng ngầm hiểu lẫn nhau mà chia tay.

Khóe miệng Viên Duy khẽ cong lên: "Không để bụng."

Tô Hữu Diễm sững lại, cô tiếp tục gắng gượng, siết chặt áo Viên Duy như đang ép dưa muối, nước mắt hệt như nước lũ tràn đê mà ào ào chảy xuống: "Sau khi ra tù sao anh không tới tìm tôi, anh thế này là muốn chia tay với tôi sao?"

Cô dùng hành động để chứng minh cái gì gọi là trả đũa.

Mắt Viên Duy hơi híp lại, giờ tay lên nắm lấy cổ tay cô, dùng lực nhẹ nhàng mà kiên định, kéo tay cô xuống.

Lòng Tô Hữu Diễm sưng lại, phản ứng của Viên Duy thế này, lẽ nào chiều này không dùng được?

Sắc mặt cô dần trở nên trắng bệch, nước mắt mấp mé bờ mi suýt nữa thì lặn vào trong.

"Không có."

Khỏe môi anh khẽ nhúc nhích, chỉ nói một câu như vậy, tuy nói là phủ nhận, nhưng kim kẹp trên tay Tô Hữu Diễm quả thật là rất ổn định hữu lực.

Không có? Không có là sao?

Không có không đến tìm cô, hay là không có ý muốn chia tay?

Trong lòng Tô Hữu Diễm nóng này, sợ đến nấc lên một tiếng.

"Không có cái gì?"

Viên Duy lại im lặng, anh cup mắt xuống, vươn tay ra xách cổ áo Tô Hữu Diễm lên.

Tô Hữu Diễm cả kinh, tròn tròn mắt nhìn anh: "Này!"

Viên Duy nhìn có vẻ gầy, nhưng sức lực lại rất lớn, một tay anh xách Tô Hữu Diễm lên, một tay đẩy lưng cô, chỉ mấy bước đã đẩy cô ra tới cổng. Tô Hữu Diễm đầy mặt hoang mang bị anh đẩy đi.

Viên Duy buông cổ áo cô ra, đẩy một cái sau lưng cô: "Đi đi."

Tô Hữu Diễm không tự chủ được vọt lên phía trước mấy bước. Cô quay đầu lại, phát hiện ra Viên Duy đã đưa lưng về phía mình, hai tay đút túi quần, cái bóng sau người kéo thành một đường.

Cô khịt khịt mũi, lát sau mới không dám tin hỏi: "Thế này, thế này là xong sao?"

Hệ thống cũng hết nói: [Hắn vậy mà không đánh lại cô à.]

Này, sao mi nói nghe như đang tiếc nuối thế hả...

Tô Hữu Diễm lau mồ hôi trên trán: "Đại cát đại lợi, đại cát đại lợi."

Nói đi nói lại, cô cho rằng chỉ cần tát nhẹ Viên Duy một cái là được, không ngờ, hệ thống còn có thể cường chế thi hành nhiệm vụ sao?

"Vừa rồi là sao vậy?"

[Ta là hệ thống tìm đường chết, chẳng những tên sao làm vậy, mà còn phải làm cho cô kỳ chết mới thôi, ta mang cô tới là để chịu ngược, không phải là để chuyển dời tình cảm.]

Chuyển, chuyển dời tình cảm?

Tô Hữu Diễm xoa xoa hai lòng bàn tay vào với nhau, mặt không hiểu sao lại đỏ lên.

[...Doãn San tới.]

Tô Hữu Diễm vừa quay phắt lại, đã thấy Doãn San đang nhìn cô với vẻ quái lạ.

"Cậu vừa làm gì vậy?"

Tô Hữu Diễm khựng lại, cười nói: "Đương nhiên là tìm Viên Duy rồi."

Doãn San tiến lên một bước: "... Hắn nói sao?"

Tô Hữu Diễm nói: "Hắn cứng đầu lắm, tớ không làm gì được hắn hết."

Doãn San chớp mắt một cái: "Vậy cậu phải nắm cho chắc vào, nếu Viên Duy còn ở lại thành phố này, Thẩm Hạo Lâm khả năng cao sẽ không bỏ qua cho hắn đâu."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Thẩm Hạo Lâm?

Thẩm Hạo Lâm là ai, hắn là một tấm bia đỡ đạn mưu trí cứng cỏi trong tiểu thuyết, đối với Thịnh Hạ vừa gặp đã yêu, đối với Viên Duy bạn trai cũ của cô nàng thì dường như cảm hận không gì sánh được, chỉ hận không thể một tay bóp chết anh, vứt ra khỏi thành phố.

Trong đoạn đầu của truyện, hắn đã nhiều lần gây hấn với Viên Duy, thậm chí còn đuổi anh ra khỏi thành phố A.

Viên Duy chịu không ít gian khổ, chuyện này cũng đã tạo cơ hội cho anh vùng dậy, anh ôm oán hận, ôm lửa giận, niết bàn (*) trở về, nhanh chóng biến hóa, trở thành một quý nhân mới trong giới thương nghiệp, cuối cùng đạp đổ nhà họ Thẩm.

() Chỉ sự hồi sinh của loài phượng hoàng trong truyền thuyết: khi chết, phượng hoàng sẽ đậu lên cây ngô đồng bốc lửa tự thiêu, rồi lại hồi sinh từ đống tro tàn đó, gọi là phượng niết bàn.*

Thịnh Hạ hồi hận khôn nguôi, vội vàng bỏ hết mặt mũi, ý vào mối tình trong quá khứ, nhiều lần đến ton hót nam chính.

Chỉ là khi đó, Viên Duy sớm đã có nữ chính, đối với cô nàng cũng ngày càng thêm chán ghét.

Có thể nói, vai trò của Thẩm Hạo Lâm ở đoạn đầu tiểu thuyết chính là một tình tiết thúc đẩy, một bia đỡ đạn không thể thiếu trong việc hằn sâu thêm mâu thuẫn. Nếu không có hắn tìm đường chết, cũng sẽ không có cuộc vùng dậy của nam chính sau này.

Vậy nhưng hắn có muốn tìm đường chết cũng đừng lôi cô vào!

Ngồi xe buýt về nhà – cảm tạ hệ thống còn có chức năng chỉ đường, Tô Hữu Diễm không thể không đập đầu lên cửa sổ.

Nhớ tới lời Doãn San nói ban nãy, cô kim không nổi mà thở dài.

Hiện giờ Thẩm Hạo Lâm đối với cô theo đuổi không buông, dường như cũng đã biết chuyện cô từng có một người bạn trai cũ. Tô Hữu Diễm không muốn nhảy vào vùng nước đục này, nhưng nếu như không có những tấm bia đỡ đạn luôn tận tâm tận lực tìm đường chết này, cốt truyện sao có thể tiếp tục được chứ?

Dù sao cũng là truyện cô viết, cô không muốn thế giới này sụp đổ.

"Hệ thống, hôm nay ta còn nhiệm vụ nào nữa không?"

[Tìm đường chết không phân biệt thời gian, nếu có tình tiết phát sinh, tự nhiên sẽ nhắc nhở kí chủ]

Ngao!!

Tô Hữu Diễm suýt khóc thành tiếng.

Cô ban nãy đã suy nghĩ rất nhiều, có hay không có Thẩm Hạo Lâm thì cô vẫn sẽ là cái bia đỡ đạn to bự, trở thành tảng đá kê chân trên con đường thăng cấp của nam chính.

"Ta rốt cuộc đã làm gì sai chứ, sao mi lại muốn ngược ta như vậy."

[Tự hỏi chính mình ấy.]

Chính mình? Liên quan đến tiểu thuyết, Tô Hữu Diễm theo bản năng nghĩ đến cái kết cục vớ vẩn mà cô viết kia.

"Không phải chứ, nguyên do là bởi cái này sao?"

Hệ thống im lặng.

Tô Hữu Diễm bụng miệng nghẹn ngào thành tiếng.

"Ta đôi khi còn không được sao? Mi đưa ta về đi, ta sẽ chuyên viết truyện cho mi, mi muốn thế nào ta sẽ viết thế ấy, mi xem... 19+ có được không?"

[...]

"Có muốn ta tự mình xướng kịch truyền thanh cho mi nghe không?"

[...Cô đẹp suy nghĩ ấy đi, hoàn thành cốt truyện rồi ta tất sẽ đưa cô về.]

Tô Hữu Diễm quệt nước mắt, cười khà khà: "Hệ thống, ban nãy mi có do dự nhé, thừa nhận đi, mi dao động rồi."

[Cút!!!]

Tô Hữu Diễm rút cuộc cũng về đến nhà Thịnh Hạ, vừa xuống xe liền thấy một người đàn ông mặc tây trang màu trắng đứng dựa bên cửa xe. Hắn hơi cúi đầu, tóc mái khá dài, dường như bởi nghe thấy tiếng mà ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Hữu Diễm thì hai mắt tỏa sáng.

"Thịnh Hạ!"

Bước chân hắn nhanh nhẹn đi tới: "Sao giờ em mới về, gọi điện thoại cho em em cũng không nhắc máy."

Anh là ai ấy người anh iem nhì?

[Là cái bia đỡ đạn lớp xe phòng hồ của cô đấy.]

Chính là cái bia đỡ đạn Thẩm Hạo Lâm cầu mà không được cuối cùng hắc hóa rồi liên tiếp đâm đầu tìm đường chết ấy hả?

Tô Hữu Diễm nhìn hắn từ trên xuống dưới với cặp mắt cá chết.

Dáng dấp cũng được, khuôn người đáng chó, mặt người dạ thú.

"Anh tới đây làm gì?"

Thẩm Hạo Lâm có một đôi mắt dài nhọn và cặp môi mỏng, chính là tướng mạo của kẻ bạc tình ngoan độc, nhưng khi nhìn Thịnh Hạ, mày mắt cong cong lại nặn ra được đôi chút dịu dàng.

"Anh muốn tới hỏi em xem mấy ngày nữa có rảnh không. Gần đây bạn anh vừa mua được một sơn trang nghỉ dưỡng, anh có thể mời em đến đó không?"

Sơn trang nghỉ dưỡng?

Tô Hữu Diễm không hiểu sao có dự cảm không lành.

Bởi vì cô nhớ rất rõ, trong truyện, Thịnh Hạ vì muốn kết bạn với nhiều phú nhị đại hơn nên đã nhận lời mời của Thẩm Hạo Lâm, không ngờ đến đó lại đụng phải Viên Duy đang phụ việc ở đó.

Cô nàng không muốn tỏ ra quen biết với Viên Duy trước mặt người khác, vậy nhưng càng giấu đầu càng hở đuôi, bị Thẩm Hạo Lâm nhìn thấy, cho rằng cô nàng vẫn chưa dứt tình với Viên Duy, vậy nên dưới con mắt kị đã cùng các phú nhị đại khác đùa giỡn khiến Viên Duy rơi xuống hồ nước.

Viên Duy biết bơi nên không xảy ra chuyện gì lớn, vậy nhưng anh đã tạc lòng nhớ kỹ mặt mũi của đám khốn kiếp trên bờ kia.

Mà đứng ở một bên xem vui, chính là Thịnh Hạ cười đến diêm dúa lóc lõc.

Tô Hữu Diễm giật mình, cô vội vàng nói: "Không, tôi..."

[Ting! Nảy sinh tình tiết, mời kí chủ trong vòng mười giây kế tiếp chọn một trong các câu trả lời sau, vượt quá thời hạn, giết chết:

1. Có thể

2. Có thể

3. Có thể

10, 9, 8...]

Tô Hữu Diễm: Hự ngao...

[Câu trả lời không có trong các lựa chọn, mời trả lời lại, 3, 2...]

Tô Hữu Diễm vuốt mặt, cười với Thẩm Hạo Lâm: "Có thể."

Về mặt căng thẳng của Thẩm Hạo Lâm giãn ra: "Thật sao? Này anh còn tưởng em sẽ từ chối anh chứ. Sáng hôm đó anh sẽ qua đón em."

Tô Hữu Diễm qua loa gạt đầu.

Thẩm Hạo Lâm càng thêm vui vẻ, lúc này hắn mới nhận ra vẻ mặt có chút mệt mỏi của Tô Hữu Điền: "À, đúng rồi, hôm nay chắc em mệt rồi nhỉ, mau về nghỉ ngơi đi."

Tô Hữu Điền dụi mắt, cô vừa đi được vài bước, nghĩ đến gì đó, đột nhiên vỗ vai Thẩm Hạo Lâm:

"Người anh iem, mấy ngày nay tự sống cho tốt vào nhé."

Thẩm Hạo Lâm: "?"

Làm như hắn chẳng còn sống được bao lâu nữa vậy...

Trong công trường người đến người đi, rất ít khi có lúc yên tĩnh như lúc này.

Viên Duy rút hai tay vào túi quần, cúi đầu trở về, mặt anh vẫn không chút thay đổi, chỉ là chẳng biết tại sao, sống lưng lại có vẻ thả lỏng hơn mấy phần so với bình thường.

Công nhân xung quanh lập tức rút đầu về, châu đầu vào một chỗ bàn tán xì xào.

"Không ngờ thằng nhãi kia lại có thể quen được một cô gái xinh đẹp như thế."

"Có gì mà lạ đâu, ngoại hình Viên Duy cũng không tệ mà, chị Lưu ở nhà bếp vẫn luôn muốn giới thiệu con gái cho cậu ta đấy, nghe nói cháu gái nhà Tiêu Hưng cũng có ý với cậu ta. Cũng xứng với cô gái kia mà."

"Đẹp trai thì có ích lợi gì, còn chẳng phải chỉ là một thằng nhãi nghèo rớt mồng tơi thôi sao, con gái nhà người ta tốt đẹp vậy mà lại đá, về sau nó chỉ có nước nằm khóc!"

"Tôi cũng thấy rồi, cô gái kia khóc, so với Vương Tài nhà quân đốc còn vang hơn ấy, anh nói xem phải tủi thân đến mức nào mới khóc thảm thế chứ."

"Aizz, đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra mà."

Tiêu Hưng ngồi trong góc nghe đã đủ, vội cầm cốc chạy tới cạnh Viên Duy:

"Viên Duy, thế nào rồi, đã đỡ được cô bé kia chưa?"

Viên Duy mím môi, đi vào trong.

Tiêu Hưng níu cánh tay anh lại: "Aizz, thật sự là cậu bỏ rơi người ta à, thằng nhóc cậu thật nhìn không ra đấy nhé!"

Viên Duy vào phòng nghỉ, hai tay vắt chéo một cái, cởi áo may ô ra.

Cái áo ướt đầm bị anh ném bừa vào balo, anh hơi khom người, xương bả vai nhô lên khỏi làn da màu mật ong, như tạo thành với cột sống một thung lũng nho nhỏ.

Tiêu Hưng vẫn còn lải nhải phía sau anh: "Ban đầu hai đứa làm sao mà chia tay vậy, cô bé kia đã tìm đến cậu rồi, cậu đừng có giả vờ giả vịt nữa, cho bậc thang xuống thì xuống đi thôi."

Viên Duy thay một cái áo mới, bỏ đồ đạc vào balo.

Tiêu Hưng ngồi xuống ghế, nhớ tới lời vợ dặn, lại đem Sở Đào trong trí nhớ ra so sánh với Tô Hữu Điền, mặt gã nóng bừng như phát sốt, trong lòng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Thằng nhóc người ta đến một cô gái xinh đẹp như vậy còn coi thường, Sở Đào lấy đâu ra cửa chứ?

Gã hớp một ngụm nước trà, nghĩ đến lời bà xã tỉ mỉ căn dặn, không hiểu sao lại sinh ra chút lòng tin.

Biết đâu, Viên Duy chương mất những cô gái ăn mặc hoa lệ kia, thích kiểu như Sở Đào thì sao?

Dù sao chuyện duyên phận này cũng đâu có ai nói chắc được?

Gã trầm ngâm một chốc, áp lòng bàn tay vào với nhau, chà xát: "Viên Duy này, cậu cũng chia tay với cô gái kia rồi, hay là suy tính một chút Sở..."

"Bọn em chưa chia tay." Viên Duy quay đầu lại, nhấn mạnh: "Bọn em không có chia tay."

Lời này tuy nhẹ nhàng, nhưng nghe lại rất có khí phách.

Tiêu Hưng bị sự nghiêm túc và bướng bỉnh trong mắt anh dọa sợ đến giật thót, nhất thời trợn mắt há miệng, lại không nói được tiếng nào.

Gã ho khan một tiếng, ngại ngùng cười: "Không, không có chia tay à..."

Viên Duy quay đi, khôi phục lại vẻ mặt không biểu cảm, anh kéo khóa balo lại, đeo lên lưng cất bước.

Tiêu Hưng vội bỏ cốc xuống, gọi với sau lưng anh: "Buổi chiều còn việc mà, cậu đi đâu vậy?"

Viên Duy không quay đầu lại: "Về nhà."

Tiêu Hưng theo phản xạ gật đầu một cái, lát sau mới phản ứng kịp mà giậm chân: "Chưa chia tay thì nói sớm sớm cái coi, để anh đây khỏi mất công mai mối cho cậu chứ? Rõ thật là, aizz..."

Viên Duy xen lẫn trong đám người chen lấn xô đẩy, trèo lên xe buýt.

Đang là cao điểm buổi trưa, không khí oi bức, trên xe người lấn người, động một cái chỉ sợ chẳng còn chỗ mà đặt chân.

Viên Duy cao to lừng lững, anh vừa bước chân lên xe đã thu hút gần hết ánh mắt của mọi người.

Rất nhiều cô gái trẻ thấy anh vẻ ngoài đẹp trai, đặc biệt là cặp con ngươi, trong mắt mệnh mang sóng nước, tạo nên một vẻ dịu dàng không gì sánh được.

Có người lấy di động ra, nhưng liếc thấy trang phục trên người anh, lại bĩu môi cất đi.

Viên Duy ngoại hình anh tuấn, quần áo gọn gàng sạch sẽ, thế nhưng quanh đây đều là khu vực công trường, có vài người đã thấy anh từ công trường đi ra, e sợ bị lây nhiễm mầm bệnh gì đó, vậy nên che mũi liên tục ngửa đầu ra sau.

Viên Duy đứng bên cửa sổ, có gió nhẹ thổi qua xua tan phần nào cái nóng, hương xà phòng trên người anh trở thành thứ mùi duy nhất có thể ngửi được trong khu vực nhỏ nhỏ này. Có một cô gái đứng sau anh, lúc xe phanh lại không cẩn thận va phải lưng anh, quanh người nhất thời hương thơm nồng mũi, lúc đứng vững lại được thì mặt đã đỏ đến tận mang tai.

Viên Duy hơi cúi đầu, anh chẳng thèm để ý chút nào đến những ánh mắt xung quanh.

Anh móc từ trong túi ra một bao vải nhỏ, dưới ánh nắng mặt trời, nhẹ nhàng mở ra, bên trong đựng một cái nhẫn lóe lên ánh sáng ấm nhuận.

Bên trong thành nhẫn khắc hai chữ cái: V&T.

Khóe miệng Viên Duy cong lên, nhẹ nhàng vuốt ve, tràn đầy trân trọng mà đặt lên đó một nụ hôn.

Cô gái nhỏ phía sau thấy rất rõ ràng, vừa ca thán hảo cảm của mình còn chưa kịp nảy sinh đã bị bóp chết, vừa hâm mộ, rốt cuộc là chị gái nào đã chiếm được trái tim của anh chàng đẹp trai này đây.

Quý trọng chiếc nhẫn kia đến vậy, nhất định là rất yêu cô ấy.

Xe buýt dừng qua tám bến thì tới nhà.

Viên Duy không giống như những công nhân khác, anh không ở trong ký túc xá công nhân mà tình nguyện dù phải đi sớm về tối chạy giữa hai đầu cũng phải về nhà ở.

Nhà anh cũng không rộng rãi gì, chỉ là một căn nhà một tầng vô cùng bình thường, lại ở sâu tít trong ngõ hẻm, xung quanh đều là những hộ nghèo lụp xụp giống nhau, không sợ bị kẻ gian để ý.

Anh lấy chìa khóa ra, lách cách vài tiếng. Đúng lúc này, bác Vương cách vách khom lưng đi tới, nheo mắt nhìn anh:

"Tiểu Viên đấy à, sao lại về sớm vậy?"

Nói xong, ông che miệng ho khan vài tiếng.

Viên Duy ngẩn ra, xoay người hỏi: "Bác đi đâu vậy?"

Bác Vương thờ hờn hờn một hồi, khoát tay áo với anh: "Gần đây xương cốt không khỏe, gặp lạnh là ho khan không ngừng, bác định đi mua ít thuốc."

Viên Duy vội vàng buông túi xuống, đỡ lấy tay ông: "Để cháu mua giúp bác."

Bác Vương và anh là hàng xóm lâu năm, cũng không khách khí với anh, sau khi gật đầu, lại thờ dài.

Viên Duy hỏi ông làm sao vậy.

Nếp nhăn trên mặt bác Vương co rúm lại, cặp môi khô róc không ngừng được trĩu xuống dưới.

Bác Vương tên thật là Vương Chí Dân, khi còn trẻ đã mất vợ, vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi con trai khôn lớn, hao hết nửa đời tâm huyết, vất vả mãi mới đưa được con trai ra nước ngoài, vốn tưởng rằng có thể an hưởng tuổi già, không ngờ con trai có vợ quên cha, sau khi định cư ở nước ngoài thì hoàn

toàn bật vô âm tín.

Trong nhà bác Vương chẳng còn dư lại bao nhiêu tiền, không thể không tìm việc làm miễn cưỡng sống qua ngày.

May mà ông có một người bạn cũ, giới thiệu cho ông một công việc nhân hạ, trông coi một hồ nước trên sơn trang nghỉ dưỡng vào buổi tối, ban ngày thì giúp khách làm vài việc vặt, cũng có thể tự nuôi sống được thân già.

Mấy ngày trước, sơn trang làm ăn không được, bị sang tay, ông chủ mới thấy ông lớn tuổi, không nỡ tước miếng ăn của ông, nên không sa thải ông.

Bác Vương thiên ân vạn tạ, nào ngờ tuổi đã cao, ở bên hồ gặp lạnh, đồ bệnh một cái là mấy ngày liền không dậy được khỏi giường.

Bên kia nhấn rằng, nếu thật sự không tới làm, công việc này của ông có thể mất hay không còn chưa biết được.

Bác Vương sinh bệnh không ai chăm sóc, kể sinh nhai chưa biết sẽ ra sao, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, tóc đã lại bạc thêm vài sợi.

Viên Duy mấp máy môi, nói: "Từ mai cháu sẽ làm thay giúp bác. Bác cứ an tâm ở nhà dưỡng bệnh đi."

Bác Vương ngăn ra: "Chuyện này sao làm phiền cháu được."

Viên Duy nói: "Lúc mẹ cháu còn ở đây, bác đã rất chiều cố cho hai mẹ con cháu, cháu nên làm mà."

Bác Vương không nói được lời nào, tuy đã can rằng anh cũng có công việc riêng của mình, nhưng Viên Duy vẫn cứ khẳng khái một mực, đành phải miễn cưỡng đáp ứng.

Sau khi vào nhà, Viên Duy đứng ở cửa, nhẹ nhàng lắc đầu.

Người già chính là như vậy, hễ có chuyện quan trọng muốn nhờ bạn là lại ngại không nói rõ ra, cứ đưa đưa đẩy đẩy ám ám chỉ chỉ, cho họ đủ thể diện rồi, ngược lại lại thành ra như đang nhờ bạn làm một việc rất bình thường.

Làm gì có chuyện tình cờ như vậy, anh vừa về thì đụng ngay người ta đang đi mua thuốc?

Viên Duy biết rõ trong lòng, nhưng anh không so đo.

Lớn tuổi rồi, có ai mà không có chuyện khó xử đâu?

Anh thả balo xuống, nhìn về phía bức tường chính giữa phòng khách, trong tấm ảnh trắng đen, một người phụ nữ trung niên cười hiền lành với anh.

Viên Duy khựng lại một chút, anh cup mi mắt xuống: "Mẹ, con về rồi."

Đương nhiên, không ai đáp lại anh cả.

Viên Duy thở ra một hơi, ngồi xuống salon, bộ sofa cũ kỹ phát ra một tiếng kêu kệt.

Đồ đạc trong phòng chẳng có mấy, một cái TV cũ kỹ, một bộ sofa vàng ó choán lấy phần lớn không gian.

Quả táo đặt trên bàn đã bắt đầu mềm rũ, đồng hồ trên tường không nhanh không chậm từ tốn chuyển động, tiếng kim giây chạy là tiếng động duy nhất vang lên trong phòng.

Hồi lâu, Viên Duy ngắm những tấm ảnh chụp treo đầy trên mặt tường, về mặt cuối cùng cũng dịu xuống.

Trên cùng là tấm ảnh của một cậu bé mới sinh.

Từ lúc sinh ra, đến khi đi học, từng giai đoạn đó của anh đều có bóng dáng của một người phụ nữ. Người phụ nữ ấy sắc mặt luôn tái nhợt, nhưng có một đôi mắt giống hệt anh, tương chừng thờ ơ nhưng thực ra lại rất dịu dàng, âu yếm ôm lấy anh.

Anh híp mắt, hệt như một con mèo nhỏ được thỏa mãn.

Tầm mắt dò xuống dưới, anh dần lớn lên, nụ cười trên mặt càng ngày càng ít đi.

Ánh mắt Viên Duy dừng lại trên một tấm hình, anh mặc đồng phục cấp ba, đôi môi mỏng mím thành một đường, đứng trong bóng râm nhìn vào ống kính, mà bên cạnh anh, sớm đã không còn bóng hình dịu dàng đó nữa.

Đến tấm hình cuối cùng, Viên Duy nhẹ nhàng đứng lên, chậm rãi đi tới trước tường.

Trong hình, anh đã có dáng dấp của một thanh niên, hai tay đút túi, đứng thẳng tắp, sắc mặt rất thối, vậy nhưng khóe miệng khẽ cong lên đã làm lộ hết tâm trạng thực sự của anh.

Cô gái nhỏ bên cạnh anh kiễ chân hết cỡ, hai tay ôm lấy cổ anh, mỉm cười thom lên má anh.

Gió nhẹ thổi bay làn váy cô, tựa như một cánh bướm xanh nhạt.

Ánh nắng vừa vắn, dịu dàng rơi lên người hai cô cậu trẻ tuổi, cô gái nhỏ bên anh tựa hồ cũng tỏa sáng.

Đầu ngón tay Viên Duy nhẹ nhàng chạm lên bức ảnh, dịu dàng như e sợ sẽ đụng nát gò má cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sơn trang nghỉ dưỡng Vân Đình, nằm ở ngoại thành cách thành phố A 20km. Vì phải xuất phát từ sớm nên Tô Hữu Diễm không thể không bị Thẩm Hạo Lâm gọi dậy vào sáng sớm.

Cô xách theo túi lớn túi bé, lúc mơ mơ màng màng xuống nhà thì thấy Thẩm Hạo Lâm đang đứng tựa người lên xe.

Hôm nay hán ăn mặc thoải mái, chừng như rất tận tâm ăn diện, trên người còn thoang thoảng mùi nước hoa.

Hắn muốn cho Tô Hữu Diễm một ấn tượng tốt nên cố ý tạo dáng thật đẹp đẽ, không ngờ lúc nhìn tới Tô Hữu Diễm, nụ cười trên mặt suýt méo xệch.

"Thịnh Hạ... Em lạnh vậy thật à?"

Nói xong, hắn ngẩng lên nhìn mặt trời to bằng cái bát trên đầu.

Tô Hữu Diễm quần một cái khăn vải sa đơn sắc trên đầu, khuôn mặt nhỏ chỉ bằng bàn tay được khẩu trang che chắn kỹ càng, đôi mắt to tròn sáng rỡ xuyên qua khe hở đảo tới đảo lui.

Vẫn chưa hết, trên người cô mặc một bộ váy liền trắng muốt, bên ngoài khoác một cái áo gió có mũ, cả người được bao bọc đến một ngọn gió cũng không lọt, hết như một con cáo Bắc Cực lông xù đang phơi nắng.

Tuy rất đáng yêu, nhưng cô thật sự không thấy nóng sao?

Tô Hữu Diễm khoát tay áo: "Tôi đây là chống nắng."

[Đừng cố giả chết nữa, che thế nào Viên Duy cũng sẽ nhận ra cô thôi.]

Tô Hữu Diễm: Không thể đầu hàng, cả đời này cũng không thể đầu hàng!

Thẩm Hạo Lâm dở khóc dở cười: "Được được, anh thật không hiểu nổi con gái bọn em mà."

Tô Hữu Diễm quần chặt quần áo trên người, cất đồ đạc vào cốp sau, vừa định lên xe thì nghe thấy phía sau vọng tới tiếng gọi:

"Thịnh Hạ!"

Tô Hữu Diễm quay lại, nhìn thấy Doãn San mặc một chiếc váy trắng, mỉm cười đón gió, đi tới chỗ cô.

Doãn San tới cạnh cô rồi, vươn tay lên vén lọn tóc đen ra sau tai, cười đến mắt mày đều cong cong:

"Thịnh Hạ, cậu định đi đâu vậy?"

Ánh mắt Tô Hữu Diễm nhìn lướt từ vòng eo nhỏ hẹp xuống đôi chân trần trụi của cô ta, trong lòng chặc chặc hai tiếng.

"À, đi chơi."

Doãn San chớp đôi mắt to tròn, bắt lấy tay cô lắc lắc: "Đi chơi sao không gọi tớ vậy?"

Tô Hữu Diễm rụt đầu lại, lộ ra đôi mắt cá chết chậm rãi nhìn về phía Thẩm Hạo Lâm.

Thẩm Hạo Lâm đứng thẳng người dậy, mắt chuyển qua nhìn Doãn San, cười hỏi: "Cô gái này là?"

Tô Hữu Diễm đáp: "Bạn em, Doãn San."

Mắt Thẩm Hạo Lâm hết như tia laser không ngừng chiếu lên mặt Doãn San ngắm nhìn, Doãn San ngượng ngùng nghiêng nhẹ đầu.

"Bạn của Thịnh Hạ cũng là bạn anh. Nếu em không ngại, có thể đi cùng bọn anh, son trang Vân Đình cũng không xa lắm. Nhiều người càng náo nhiệt."

Doãn San có biết đến son trang Vân Đình, hai mắt cô ta tỏa sáng nhưng không vội đồng ý mà cười nói:

"Thế này sao được, đâu thể chỉ xem mình ý em được chứ."

Nói rồi, đôi mắt to của cô ta như có như không thoáng liếc qua Tô Hữu Diễm.

Thẩm Hạo Lâm dường như cũng ý thức được hành vi của mình có chút đường đột, lỡ Thịnh Hạ tức giận thì sao đây.

Tô Hữu Diễm không nói gì, chỉ lộ khuôn mặt không trang điểm, tái nhợt tẻ nhạt của mình ra.

Thẩm Hạo Lâm lập tức quyết định: "Có gì mà không được, vừa hay em có thể bầu bạn với Thịnh Hạ."

Tô Hữu Diễm: "..."

[Mời kí chủ phát biểu cảm nghĩ.]

"Ôi, đúng là đàn ông."

Dọc đường đi, Thẩm Hạo Lâm vì muốn chọc cười hai cô gái, không ngừng kể những chuyện cười thiếu dinh dưỡng. Doãn San cười như chuông bạc, Tô Hữu Diễm cũng bật mấy tiếng khanh khách khỏi cổ họng, tiếp đó mặt không biểu cảm quay đi.

Đến son trang, Tô Hữu Diễm lập tức bị cảnh sắc trước mắt làm cho choáng ngợp.

Ngay bên cạnh là một hồ nước xanh biếc, bốn năm cái du thuyền nhàn nhã lướt trên mặt hồ như những con thủy cầm với bộ lông rực rỡ đang thong thả nghỉ ngơi. Trên hòn đảo giữa hồ là một tòa nhà màu trắng soi bóng xuống mặt hồ, xa xa là cây cối bao bọc, tựa như một bàn tay lớn, chặt chẽ giữ lấy hòn đảo nhỏ.

Gió mát lướt qua mặt hồ thổi tới, Tô Hữu Diễm vội vàng cời khẩu trang, hít mạnh lấy một hơi.

Hệ thống có chút không đành lòng.

[Không thể trốn tránh tình tiết đâu, cô tự hành xác như vậy cũng chỉ khổ mình cô thôi.]

Tô Hữu Diễm sờ sờ khuôn mặt nóng rực: "Nếu mi đau lòng cho ta thì cũng đừng tiếp tục mấy thứ tình tiết giả tưởng này nữa, ta sẽ nằm yên mặc Viên Duy hành hạ, tuyệt không đánh trả."

[Đây không phải chuyện ta quyết định được.]

Không phải hệ thống?

Vậy là ai?

Tô Hữu Diễm nhận ra điều gì đó, nhưng dù cô hỏi thế nào, hệ thống cũng không trả lời.

Thẩm Hạo Lâm kéo hai người lên du thuyền, Tô Hữu Diễm vừa ngẩng đầu liền thấy một tên công tử bột đang đứng đó, hắn ta đeo kính râm, tóc chải ngay ngắn, quần soóc áo phông, chân thoạt nhìn còn nhỏ hơn cả chân con gái.

"Hạo Lâm, sao giờ mới đến, anh em chờ mầy lâu lắm rồi đó!"

Thẩm Hạo Lâm cười: "Đi đón mấy người bạn nên mất chút thời gian."

Tên kia thoáng cúi đầu, phóng mắt qua kính râm nhìn về phía Tô Hữu Diễm và Doãn San.

"Được lắm, thẳng nhóc nhà mầy, nhìn không ra đấy, dẫn theo tận hai đứa cơ à."

Thẩm Hạo Lâm biết hắn ta hiểu lầm, hơi lúng túng liếc sang Tô Hữu Diễm.

"Hai cô ấy đều là bạn tao cả nhà."

Nói rồi, hắn giới thiệu song phương với nhau.

"Tên này là Phương Trinh, quen anh từ nhỏ. Hai cô bé này một người là Thịnh Hạ, một người là Doãn San."

Doãn San mím môi gật đầu một cái, Tô Hữu Diễm chậm rãi hừ một tiếng.

Phương Trinh cũng chẳng buồn ngẩng lên, gật bừa, lại chắc chắn hai tiếng với Thẩm Hạo Lâm, rõ ràng không có ý định buông tha hắn: "Bạn bè cơ à? Thăng nhải mày thế nào tao còn không rõ sao?"

Thẩm Hạo Lâm cười bất đắc dĩ, Phương Trinh khoát tay: "Được rồi được rồi, vào nhanh đi thôi."

Thẩm Hạo Lâm nuốt lời xuống, có chút áy náy nhìn về phía Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm không nhìn hắn, cô co người lại như con chim cúi, chỉ để lộ đôi mắt như đèn pha nhìn tới nhìn lui, cứ như đang sợ rằng sẽ có một con điều hâu bất chợt từ đâu bay tới tha cô đi.

Cô thật là đang sợ Viên Duy sẽ thỉnh linh nhảy ra, sau đó hệ thống lại bắt cô làm nhiệm vụ kỳ quái gì đó.

Thẩm Hạo Lâm hơi thất vọng, mi tâm hắn nhíu lại, chợt nghe bên tai vang lên một giọng nói nhỏ nhẹ:

"Đừng để ý, bọn em là tới chơi mà, vui là chính."

Thẩm Hạo Lâm nhìn qua, Doãn San mím môi, cười nói tự nhiên với hắn.

Dáng dấp Doãn San mềm mại, làn da dưới ánh mặt trời trắng sáng, cực kỳ giống một con thỏ trắng nhỏ đang chun mũi với hắn.

Nếp nhăn trên mi tâm hắn giãn ra một chút, gật đầu, cũng không nhìn về phía Tô Hữu Diễm nữa.

[Kí chủ, nếu Thẩm Hạo Lâm thích Doãn San, cốt truyện không được thúc đẩy, ta sẽ trừng phạt cô đấy.]

Tô Hữu Diễm ngẩn ra, cô vừa quay đầu lại thì thấy Thẩm Hạo Lâm và Doãn San đang trắng trợn liếc mắt đưa tình.

Du thuyền chậm rãi di chuyển, núi xanh đằng xa dần gần lại, loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng chim hót véo von.

Tô Hữu Diễm nghĩ, thủ đoạn của cô ả này đúng là lợi hại, chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi đã có thể làm lung lay lòng ái mộ mà bia đỡ đạn dành cho nữ phụ rồi, thật không hổ là boss cuối.

Cô còn nhớ lúc viết đến đoạn cuối, Doãn San trở thành diễn viên, địa vị ngang bằng với nữ chính Nghê Thu Vũ, không ít độc giả đã tỏ ra kinh ngạc, vốn tưởng rằng chỉ là một cái bia đỡ đạn nhỏ tầm thường, không ngờ cô ta vậy mà lại là boss to nhất.

Trong cốt truyện nguyên bản Thẩm Hạo Lâm lúc này đúng là từng động lòng với Doãn San, nhưng dựa vào vẻ đẹp hơn người của mình, Thịnh Hạ lại vẫn áp đảo được Doãn San.

Cô nàng Thịnh Hạ này, muốn IQ không có IQ, muốn tính nết không có tính nết, nhưng ông trời lại ban cho cô nàng một dung mạo điểm lệ, về mặt này, đến cả nữ chính cũng không bì được. Chỉ cần cô nàng cười một cái, Thẩm Hạo Lâm lại chẳng không ngoan ngoãn quay về bên cô nàng sao.

Tô Hữu Diễm sờ lên khuôn mặt bị hun nóng mà đỏ như tôm luộc của mình, cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc.

Cho dù không bị nam chính ngược chết thì chính cô cũng sẽ tự đâm đầu tìm đường chết thôi..

Phương Trinh và Thẩm Hạo Lâm đứng ở mũi thuyền, gả chi vào Doãn San, hỏi: "Con bé mày theo đuổi hơn nửa năm đây hả, nhìn cũng được đấy."

Thẩm Hạo Lâm liếc qua Doãn San, cười nói: "Nói mò gì đấy?"

Nhưng hắn rút cuộc cũng không phủ nhận.

Hệ thống nói: [Có cảm thấy hồ nước này đặc biệt trong xanh không?]

Tô Hữu Diễm theo phản xạ sờ lên đầu: "Ta không có ý định gội đầu..."

Bên hồ tĩnh lặng, thỉnh thoảng lại có vài con thủy cầm ló đầu ra nhìn chằm chằm vào bờ.

Viên Duy bất chợt nhô đầu lên khỏi mặt nước, bọt nước dưới ánh nắng xâu thành một chuỗi ngọc, ào ạt rơi lên mặt nước.

Anh vuốt tóc ướt ra phía sau, lộ ra một khuôn mặt sạch sẽ. Con mắt được nước gột rửa trở nên đặc biệt sáng rõ, giống hệt một viên ngọc được mài giữa dưới đáy hồ.

Sau lưng, một con chó ta nhỏ nhẩn chạy ra khỏi ổ, ngao ngao sủa gọi anh.

Về mặt lạnh lùng của Viên Duy giãn ra, chớp môi cong cong cũng bị ý cười kéo bằng.

Chú chó nhỏ này tên là Nhúm Lông, lúc bác Vương nhận nuôi nó vẫn còn là một nhúm lông bông xù, cuộn tròn nhỏ xíu trong lòng bàn tay, vậy nên lấy tên như vậy.

Thấy anh không có ai làm bạn ở đây nên để lại.

Lúc bác Vương không có ở đây cũng đã nhờ người chăm sóc nó, có điều nhìn tên nhóc lông lá bết dính thế này, xem ra mấy ngày nay cuộc sống cũng chẳng tốt đẹp gì.

Viên Duy lấy từ trong balo ra một hộp com, mở nắp ra, rõ ràng chỉ là khoai tây cải trắng bình thường, vậy nhưng cũng khiến tên nhóc này thèm ăn đến độ ngao ngao không ngừng.

Viên Duy ngồi xổm xuống cạnh nó, trút gần hết đồ ăn trong hộp vào bát ăn của nó.

Nhúm Lông rướn cổ lên ngao ngao hai tiếng, vẫy vẫy đuôi nhỏ chúi đầu vào bát.

Viên Duy đưa tay ra vuốt vuốt lông trên lưng nó, không biết nghĩ đến điều gì mà vẻ mặt trở nên dịu dàng hẳn đi.

Xa xa, một tay quản lý ưỡn cái bụng bia đeo túi tài liệu, ngậm thuốc lá đi tới.

"Ai, người nào thế? Mau qua đây một chút."

Viên Duy quay đầu, thấy tay quản lý kia cau mày:

"Đứng, gọi cậu đấy, mau qua đây!"

Nhúm Lông bị giọng nói này làm cho giật mình, trừng mắt nhìn qua.

Viên Duy xoa đầu nó một cái, không nhanh không chậm đứng dậy.

Mí mắt tay quản lý nhấc lên một nửa, ánh mắt lướt qua mặt anh một vòng, hừ một tiếng:

"Cậu không đi làm việc đi, ở đây làm gì?"

Viên Duy từ từ đến gần: "Cho chó ăn."

Dáng người anh cao ráo, tiến lại gần hơn, lập tức cao hơn tay quản lý đến nửa cái đầu, gây nên một cảm giác áp bức khó hiểu.

Yết hầu tay quản lý khẽ động, chẳng biết tại sao mà có chút nhụt chí, gãi vron cổ ưỡn bụng:

"Con chó đó cần cậu cho ăn chắc? Đừng tưởng có thể lười biếng lúc tôi không có mặt!"

Viên Duy: "Ồ."

Ồ?

Tay quản lý ghen lời, gãi quản lý nhân sự đã nhiều năm như vậy, loại người nào mà chẳng từng gặp qua, nhưng thật đúng là chưa từng gặp phải ai khó chơi như vậy. Nếu không phải có việc gấp, hẳn chắc chắn sẽ trừng trị tên này một trận.

"Tôi biết cậu là người làm thay Vương Chí Dân, tôi cho cậu biết, nếu cậu làm không tốt thì cứ nói với lão công việc này khỏi cần giữ nữa!"

Mí mắt Viên Duy cuối cùng cũng nhấc lên một chút: "Biết rồi."

Tay quản lý nghiêng răng, cắn tức nói: "Được rồi, cậu theo tôi qua đây. Hôm nay nhiều khách, phía trước không có ai giúp, cậu qua phụ một tay đi."

Viên Duy xoay người xách balo lên, đi theo sau gã.

Tay quản lý không cho anh thay quần áo, dẫn anh tới sảnh tiếp khách trên đảo nhỏ, một anh chàng mặc tây trang đang đứng đó, vừa thấy họ liền chạy tới:

"Anh Lý."

Anh ta cúi đầu khom lưng xuống chào.

Quản lý Lý ưỡn bụng, nghiêm túc nói:

"Khách của ông chủ sắp tới rồi, hai người các cậu giúp đỡ đem hành lý vào. Cần thận một chút, đừng làm hỏng."

Quản lý Lý đi rồi, anh chàng nọ chỉ vào chiếc du thuyền đang thong thả tiến tới từ đằng xa, nhỏ giọng nói: "Thấy không, trên thuyền kia là bạn của ông chủ, nghe nói lần này còn dẫn theo bạn gái tới, theo đuôi nửa năm rồi. Đám công tử trong kia cũng đang chờ gặp đấy."

Nói rồi, anh ta nhìn sang Viên Duy.

Lưng Viên Duy thẳng tắp, ánh mắt hướng ra mặt hồ, một con chim không biết tên vừa chạm lên mặt nước, tạo nên những gợn sóng nhỏ nhỏ.

Khóe miệng anh mơ hồ cong lên.

Anh chàng kia thấy phản ứng không để ý của anh, không khỏi bĩu môi: "Người như cậu thật nhàm chán."

Xa xa, du thuyền trong tầm mắt từ từ hiện ra lớn hơn, anh chàng kia nín thở hí mắt nhìn, không khỏi cảm thán nói.

"Ê, cô gái kia nhìn được phết, mấy tên phú nhị đại này số tốt thật, vung bừa tay một cái cũng vợ được một cô."

Viên Duy nhìn chăm chăm vào mặt hồ gợn sóng, không nói gì.

Anh chàng kia hơi nhón chân lên, như rồng mây nhìn người trên thuyền.

"Cô gái trước mặt kia không tệ, mà cô phía sau sao lại bọc mình như xác ướp vậy nhỉ?"

Viên Duy khẽ ngược mắt, nhìn về phía du thuyền, người trên thuyền lục tục đi xuống, có một người toàn thân bọc kín liếc trái liếc phải như đi ăn trộm, đôi mắt to tròn vô cùng sáng rõ.

Viên Duy bỗng cúi đầu, con người đập dòn sóng nước như mặt hồ nổi lên một tảng sương mù, trở nên tối tăm mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tô Hữu Diễm vừa đặt chân xuống thuyền thì thấy một anh chàng vui vẻ chạy tới chỗ họ, nhận lấy hành lý trên tay Thẩm Hạo Lâm và Phương Trinh.

"Xin hỏi, ngài là ngài Thẩm sao?"

Thẩm Hạo Lâm gật đầu, đưa hành lý đang cầm giao cho anh ta.

"Những người khác đâu?"

Anh chàng kia nói: "Đều đang ở bên trong đợi các vị ạ."

Phương Trinh bảo anh ta đem hành lý đi trước, mình thì theo Thẩm Hạo Lâm vào bên trong.

Thẩm Hạo Lâm xoay người nhỏ giọng nói với hai cô gái: "Bên trong đều là bạn anh cả, các em đừng câu nệ."

Doãn San vô cùng nghe lời gật đầu, Thẩm Hạo Lâm hài lòng cười, hất quay sang định nhắc nhở Thịnh Hạ là đến nơi rồi, không cần phải bọc kín mình như vậy nữa.

Nhưng vừa nhìn thấy Thịnh Hạ, hấn lại sững sờ.

Thịnh Hạ đứng tại chỗ sững sờ, nhìn chăm chăm một người, khóe mắt cô đỏ lên, thoát nhìn long lanh ướt át (là đang sắp khóc), cả người run rẩy, chừng như không kiềm chế được (là đang sợ hãi), dáng vẻ rõ ràng là đang rung động xuân tình.

Khóe mắt Thẩm Hạo Lâm giật một cái, nương theo ánh mắt cô mà nhìn sang, thấy một người mặc bộ đồ nhân viên thông thường đang đứng sau lưng họ, người cao chân dài, dáng dấp hoàn toàn áp đảo khiến đám công tử nhà giàu bọn họ biến hết thành lũ què mùa.

Phương Trinh gỡ kính râm xuống, ánh mắt nhìn Thẩm Hạo Lâm như đang cười trên nỗi đau của người khác.

"Người anh em, tao cứ ngỡ sức quyến rũ của mày là vô địch thiên hạ chứ, không ngờ cũng có một ngày thế này."

Thẩm Hạo Lâm như rồng mây, hấn không nhận ra Viên Duy, dáng vẻ chột dạ này của Tô Hữu Diễm vào mắt hấn lại biến thành rung động cõi lòng. Hát giống ghen tuông nảy mầm trong tim, hấn nghiêng răng nghiêng lợi, cắn tức đi về phía Thịnh Hạ.

Hấn chưa kịp nhắc bước, tên tiểu bạch kiểm kia đã đi về phía Thịnh Hạ, thân hình cao lớn lướt qua hấn, khiến hấn không hiểu sao cảm thấy mình như lùn đi một đoạn.

Thẩm Hạo Lâm tức đến mặt đỏ au.

Tô Hữu Diễm nhìn dáng hình quen thuộc đang từ từ đi về phía mình, sợ đến trợn trừng mắt, hơi thở suýt mắc kẹt trong cổ họng.

"Hệ thống, là, là Viên Duy!"

[Ta thấy rồi, sắp phải tìm đường chết mà vui thế cơ à?]

"... Lần này cần ta làm gì? Tất cho hần một cái trước mặt mọi người hay là đâm hần một quyền? Ta cảm thấy nhỏ nước bọt cũng không tẻ, gió hôm nay khá nhỏ."

[Không có dễ như cô tưởng tượng đâu, nhiệm vụ phải thuận theo cốt truyện.]

Cốt truyện?

Đương lúc cô đang vắt hết óc, không ngừng suy đoán nhiệm vụ mà hệ thống sắp giao, Viên Duy đã đi tới trước mặt cô.

Hình như anh vừa tắm xong, mái tóc ướt sũng dán vào da đầu, chột có vài lọn tóc rơi xuống trán, rất không an phận mà đứng đưa trước mắt anh.

Ánh mắt Viên Duy xuyên qua những sợi tóc đen bắn về phía cô, lạnh lẽ chia tay ra.

"Đưa tôi."

Tô Hữu Diễm sững sốt, cô cân nhắc một chút, rồi chia tay ra đặt vào lòng bàn tay Viên Duy.

Lông mày Viên Duy nhíu lại, giọng nói mơ hồ lộ ra chút bất đắc dĩ: "Tôi nói là hành lý."

Tô Hữu Diễm: "..."

...

Ngao!!!

Tô Hữu Diễm chỉ hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào.

Sao cô lại phạm vào một lỗi ngu xuẩn thế không biết! Tại sao lại chia tay ra hả, tại sao lại tự mình đa tình như vậy!

Bên cạnh dường như có ai đó cười trộm, Tô Hữu Diễm không ngẩng đầu lên, cô gần như không dám nhìn biểu cảm của Viên Duy, cẩn thận dè dặt đưa hành lý cho anh.

Viên Duy xách hành lý, chân dài bước lớn, dẫn đầu đi về phía trước.

Tô Hữu Diễm thở dài một hơi.

"Hệ thống, hần chắc không nhận ra ta đâu nhỉ..."

[Trừ phi mất hần đuôi.]

Tô Hữu Diễm bắt đầu tự an ủi: "Cũng không phải là không có khả năng này mà, mi không thấy nữ chính trong phim chỉ cần dính cái ria mép vào là dù ngực có cỡ 36D, nam chính cũng không nhìn ra được cô ta là nữ giả nam à, ta bọc kín người như vậy, sao hần nhận ra được chứ?"

[...]

Tô Hữu Diễm đã dần chuyển sang lừa mình dối người: "Hần khẳng định là không nhận ra ta."

Thẩm Hạo Lâm đột nhiên mặt mày căng cứng bước lại, ôm lấy eo Tô Hữu Diễm: "Đi thôi."

Ê?

Người anh iem ơi, tay anh đang làm gì thế?

Tô Hữu Diễm khó hiểu nhìn hần, Thẩm Hạo Lâm nhe răng cười với cô: "Mau vào đi thôi, đám chúng nó chắc đã nóng lòng lắm rồi."

Cô run lên, không hiểu sao lại nhìn ra một nét uy hiếp trong nụ cười của Thẩm Hạo Lâm. Cô theo phản xạ quay đầu nhìn lại, khóe miệng Doãn San cong một cái, đang híp mắt cười nhìn cô.

Nụ cười này, từ đuôi mày đến khóe mắt, không chỗ nào là không có ác ý.

Có thể nhìn ra được, cô ả này không còn muốn che giấu tính cách thật sự của mình nữa rồi.

Tô Hữu Diễm đột nhiên nghĩ tới bối cảnh của Doãn San.

Nhà Doãn San không tính là giàu có, tính cách của cô ta cũng rất vâng dạ, bình thường rất hay bị người khác bắt nạt.

Thời đại học Thịnh Hạ được rất nhiều người vây quanh bảo hộ, trở thành một cây đại thụ vô cùng nổi bật, Doãn San không thể không dựa sát vào cô nàng. Thịnh Hạ bắt nạt cô ta là chuyện rất thường tình. Càng lớn, đầu óc của cô gái này cũng càng trở nên càng phức tạp, dần dần biết nói lời hay ý đẹp, học được cách lừa dối người khác. Thịnh Hạ là điển hình của loại ngực to não ngắn, bị lừa dối đã đành, lại còn coi người ta là chị em tri kỷ.

Hiện giờ Doãn San nói gì cũng khiến cô cảnh giác vô cùng, chỉ sợ mình bị cô ta tính kế.

Dù truyện là do cô viết, nhân vật cũng là cô đắp nặn, nhưng cô cũng chỉ miêu tả tóm lược mà thôi.

Ví dụ như chuyện Viên Duy ở sơn trang bị si nhục chẳng hạn. Tình tiết làm nhục này, cô chỉ viết qua loa mấy câu, cũng không lấy gì làm cận kề.

Cô nào biết sẽ phải thực sự đối mặt với mấy người này chứ, mọi tế bào não của cô như muốn cháy trụi hết luôn cho rồi.

[Đại thần ngôn tình cầu huyết mà lại sợ nhân vật dưới ngòi bút của chính mình, cô thật sự coi mình là đại thần đấy à?]

Khỏe mắt Tô Hữu Diễm giật một cái: "Quan trọng là cầu huyết mà! Trước khi nữ chính gặp nam chính thì gặp tai nạn giao thông, mất trí nhớ, hiểu lầm, mắc bệnh nan y, hai người sống cùng sống chết cùng chết, sẽ lấy được không ít nước mắt của độc giả. Càng cầu huyết sẽ càng có người đọc, ví dụ như cuốn này đó, nữ chính và nam chính ngược luyến tình thâm hơn một trăm chương, chỉ đến chương một trăm linh một mới về được với nhau."

[Tổng cộng có bao nhiêu chương?]

"Một trăm linh hai."

Hệ thống: [Ta quý...]

Tô Hữu Diễm rụt cổ lại, cô quay đầu nhìn về phía Viên Duy.

Viên Duy... Viên Duy sớm đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cô chép chép miệng, cũng không hiểu thất vọng từ đâu ào tới.

Thấy bọn họ vào sảnh, một đám phú nhị đại nhao nhao tiến lên đón, Thẩm Hạo Lâm giới thiệu từng người một với cô.

"Những người ở đây ít nhiều đều có chút nền tảng trong giới giải trí, không phải em muốn làm diễn viên sao? Quen được bọn họ rồi, con đường sau này của em sẽ thuận lợi hơn rất nhiều."

Tô Hữu Diễm lúc này mới nhớ ra, truyện còn dính líu đến cả giới giải trí nữa.

Thịnh Hạ dựa vào các mối quan hệ của Thẩm Hạo Lâm mà gia nhập giới giải trí, Doãn San không thể thoát được của Thịnh Hạ, không thể làm gì khác đành dựa vào sự kiên trì của mình, từng bước một bước vào giới giải trí.

Cuối cùng, Thịnh Hạ chọc giận nam chính, bị phơi bày rất nhiều scandal, trở thành một con ả cặn bã bị người người đuổi đánh trong giới giải trí, mà Doãn San thì lại trở thành một diễn viên kẻ tám lạng người nửa cân tranh tài với nữ chính.

Tô Hữu Diễm không muốn dính vào chuyện này, cô nói: "Tôi cảm thấy Doãn San cần được nâng đỡ hơn tôi, hay là anh hỏi cô ấy thử xem?"

Thẩm Hạo Lâm quay đầu nhìn lại, Doãn San mặc váy trắng đứng bên cửa sổ, ánh nắng rọi vào, trên mặt cô ta nở một nụ cười, dường như cả người đều đang phát sáng.

Không biết tại sao, câu từ chối đã tới cửa miệng lại không thể nào thốt ra.

Tô Hữu Diễm tắc lưỡi một tiếng, tranh thủ chuồn đi.

Về đến phòng, Tô Hữu Diễm thở phào một hơi nhẹ nhõm. Rốt cuộc cô cũng có thể cởi bỏ đồng quần áo trên người rồi.

Cô cởi áo gió ra khỏi người, một đồng vật dụng linh tinh rào rào rơi xuống đất.

[... Gì thế?]

Hệ thống vừa cạ lời vừa tò mò hỏi.

Tô Hữu Diễm cẩn thận nhặt lại đồ lên, cầm một cái sạc dự phòng nghiêm túc nói:

"Mi đừng nghĩ nó là một cái sạc dự phòng..."

Cô ấn một cái, sạc dự phòng vang lên tiếng gật tanh tách: "Kỳ thực nó là một cái máy gặt điện đấy."

[... Cô mang cả bật lửa theo làm gì?]

"Mi đừng nghĩ nó là một cái bật lửa." Tô Hữu Diễm cầm bật lửa kéo xoạch một phát, lưỡi dao bắn ra ngoài. "Kỳ thực nó là một con dao."

[...]

"Còn có cái này nữa." Tô Hữu Diễm vô cùng trịnh trọng nâng một cái lọ lên, "Mi đừng nghĩ nó là một lọ lotion, nó là nước tiêu cay đó."

Nói xong, cô xịt vài cái ra ngoài, mùi cay nồng lập tức bốc lên, nước mắt cô ào ào chảy xuống, che miệng ho khò khè.

"Cha mẹ, lực sát thương mạnh thật."

Cuối cùng, Tô Hữu Diễm nâng niu lấy từ trong áo ra một cái nhẫn: "Đừng tưởng nó chỉ là một cái nhẫn, kỳ thực nó là một cái nhẫn ẩn giấu cơ quan đấy, giết người âm thầm, thấy máu là giết."

[... Cô không định dùng chúng để đối phó với nam chính đấy chứ.]

Tô Hữu Diễm nói: "Không. Không phải trong tiểu thuyết thường viết vậy sao? Cái kiểu tụ tập của đám con nhà giàu này rất dễ xảy ra chuyện, đặc biệt là trong truyện ngược, nữ chính nhất định sẽ gặp phải vài tên háo sắc, cô ta xinh đẹp đáng yêu lại yếu đuối, đương lúc bị lợi dụng sàm sỡ, nam chính liền khoan thai bước tới, cường chế đuổi đám bida đỡ đạn kia đi, ôm nữ chính vào lòng dịu dàng trấn an, sau đó khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, XXOO, long trời lở đất..."

[Dừng! Ta không muốn nghe cô tường thuật trực tiếp tại hiện trường cái thứ tiểu thuyết thiếu 10t đó, cô cũng không phải nữ chính, không cần phải lắm chuyện như vậy.]

Vai Tô Hữu Diễm sụp xuống, cô vuốt mặt: "Làm sao bây giờ, ta đành dùng lên người nam chính vậy."

[... Cô có thù hằn sâu sắc gì với nam chính hả?]

"Ta là tự vệ!"

[Còn nói nhảm nữa ta bắt cô tự dùng những thứ này lên người mình bây giờ.]

Tô Hữu Diễm gặt mình một cái, vội vàng cất hết những thứ đó xuống gầm giường.

Cô vừa định nằm xuống thì nghe thấy có tiếng chó sủa từ bên ngoài vọng vào, tiếng chó sủa này không ăng ăng như chó lớn mà ngao ngao nũng nịu như một chú cún mới sinh.

[Tiếng chó này sao nghe quen vậy nhỉ?]

Tô Hữu Diễm mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới tầng, chỉ thấy một con chó ta nhỏ xíu đang rướn cái cổ có như không có ra, ngao ngao sủa với một người.

Người nọ nửa ngồi nửa quỳ, sống lưng gầy gò hơi nhô lên, tay không ngừng vuốt lông chú chó con.

Cô thấy bộ quần áo quen thuộc đó mà khóe mắt gật gật.

Chú chó nhỏ ngoáy tí đuôi như phong hỏa luân (*), quần quít muốn chui vào lòng người nọ.

(*) *Bánh xe dưới chân Na Tra.*

Một tiếng cười khê vang lên, lỗ tai Tô Hữu Diễm nghe vào mà tê dại. Cô cẩn thận thò đầu xuống xem, người nọ chìa lòng bàn tay ra, cún con ngoẹo đầu nhìn một chút rồi cẩn thận dè dặt chân lên.

Cái cảnh này sao nhìn quen thế nhỉ?

Tô Hữu Diễm chống cằm lên nhìn xuống.

Dường như nghe thấy tiếng động, người nọ chậm rãi quay đầu nhìn lên.

Tô Hữu Diễm phát hoảng, vội ngồi thụp xuống.

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Có lẽ Viên Duy trông thấy ta rồi!"

[Kí chủ, đây chính là duyên phận đấy. Thế này đi, chọn ngày không bằng gặp ngày, giờ tôi sẽ thông báo một nhiệm vụ tạm thời cho cô.]

"... Hà?"

Giọng nói của hệ thống ẩn chứa một vẻ sung sướng bí hiểm, cứ như đã nhìn thấy trước được kết cục khôn khổ của Tô Hữu Điềm, giọng nó dần cao vồng lên:

[Trong vòng mười phút, chọn bất kỳ thứ gì trong đồng thứ cô đem tới áp dụng lên người Viên Duy, vượt quá thời gian, giết chết.]

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, bất chợt, cả trong lẫn ngoài phòng đều đồng thời vang lên một tiếng gào rõ ràng:

"Ngao!!"

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Nhúm Long ăn uống no nê rồi, nằm ngửa ra đất phơi bụng ra cho anh sờ.

Ngón tay Viên Duy chọc chọc lên bụng nó, Nhúm Long há mồm thè lưỡi mong đợi nhìn anh, khiến anh không khỏi nhoèn cười.

"Chỉ biết kêu ngao ngao thôi..."

Nhúm Long quơ quơ chân trước, chẳng hiểu ra sao nhìn anh.

Viên Duy từ từ thu lại nét cười, anh xoa xoa đầu Nhúm Long rồi đứng lên.

Xa xa, mặt hồ gợn sóng tràn vào đáy mắt anh, anh quay đầu, cửa sổ trên tầng đề mở một nửa, rèm cửa trong suốt phấp phới lay động, như rêu cỏ mềm mại dập dòn trong làn nước xuân, như một lời mời mọc đang chào gọi anh.

Anh nhắm mắt, cảm xúc nơi đáy mắt bị nước hồ xanh biếc bao trùm.

Tô Hữu Điềm vội vàng lôi đồng vật dụng dưới giường ra.

"Chọn cái nào chọn cái nào?"

"Máy gạt điện? Không được không được, lỡ điện mạnh quá thì phải làm sao?"

"Dao? Làm gì chứ, đâm vào thận hấn chắc?"

"Nhấn? Ta đâu có định cầu hôn."

"Nước tiêu cay... Hệ thống, mi nói xem hấn có ăn mì không?"

[Cô đoán xem? Lỡ mà hấn bị cô đầu độc chết mất, ta sẽ đưa cô xuống địa ngục làm bạn với hấn đó.]

Tô Hữu Điềm tui thân lẫn ra đất ăn vạ: "Ta không đi, dựa vào đâu mà mi lại đối xử với ta như vậy, dù có là nô lệ bị áp bức cũng phải có lúc được nghỉ ngơi chứ, mi ngược đãi ta như vậy cần thận ta cá chết lười rách với mi!"

Hệ thống không đáp lại, nó nhìn Tô Hữu Điềm lẫn lộn khóc lóc om sòm trên mặt đất, cuối cùng không nhin được nói: "Đi đi, chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ này, mai ta sẽ cho cô nghỉ ngơi một ngày."

"Mi nói đấy nhé!"

Tô Hữu Điềm xoay người ngồi dậy, cô lấy áo mũ giả trang trùm lên người, kín đáo chặt chẽ bao bọc mình lại.

[Ta còn tưởng cô định ra ngoài đánh bom liều chết đấy chứ.]

Tô Hữu Điềm lờ đi lời chế giễu của nó: "Còn bao nhiêu thời gian?"

[Năm phút hai mươi ba giây.]

Tô Hữu Điềm vội nhặt lấy đồng đồ trên đất, lao nhanh xuống tầng.

Từ xa, cô trông thấy Viên Duy đang đứng bên hồ. Dáng anh thẳng tắp, mái tóc đen rối bù bay loạn trên đầu, đôi mắt dài nheo lại, con cún sau lưng ngoao đuôi theo sau chân anh.

Trong lòng Tô Hữu Diễm chợt lóe, cô nhớ trong truyện, nam chính từ bé đã rất thích những con vật nhỏ.

Khi còn bé anh từng nuôi một con mèo ở nhà bà ngoại dưới quê, con mèo nhỏ tên là Quả Quýt, bị anh đút ăn đến béo mập, mỗi bữa anh tan học, Quả Quýt đều meo meo ra cửa thôn đón anh, nhảy lên cặp sách của anh, thỏa mãn ngồi chồm hồm trên lưng anh.

Anh và Quả Quýt lớn lên bên nhau từ nhỏ, nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, lúc anh không có nhà, đám côn đồ lưu manh thường bắt nạt anh đã bóp chết Quả Quýt, treo xác nó lên cái cây trước cửa thôn.

Khi Viên Duy trở về đã tuyệt vọng ôm xác Quả Quýt ở lì trong phòng một ngày một đêm không ăn không uống, bà ngoại phải van nài mãi anh mới chịu ra khỏi phòng.

Sau khi chôn cất cho Quả Quýt, anh cầm lấy cái xẻng đặt cạnh cửa xông thẳng đến nhà mấy thằng côn đồ kia.

Hôm đó, mấy tên côn đồ bị anh đánh cho kêu cha gọi mẹ, đầu Viên Duy bê bết máu, anh trừng con mắt đỏ quạch, dọa cho bọn chúng sợ đến vỡ mật, cha mẹ đám côn đồ ra can cũng vô dụng. Sau đó, anh áp giải bọn chúng đến trước mộ Quả Quýt, bắt chúng xin lỗi.

Từ đó về sau, trong thôn không còn ai dám bắt nạt anh nữa.

Viên Duy chính là một người như vậy, khi anh dịu dàng, anh sẽ là thiên sứ thiện lương nhất thế gian này, nhưng một khi anh đã nổi nóng thì ác quỷ hung tàn nhất trần đời cũng không bì nổi.

Tô Hữu Diễm sờ sờ những món đồ trong túi áo, cổ họng hơi căng thẳng: "Này, hệ thống, thật sự phải làm vậy sao? Dù ta phải tìm đường chết cũng chẳng muốn làm tổn thương hấn chút nào."

Hệ thống chỉ đáp lại một câu: [Đây là nhiệm vụ.]

Tô Hữu Diễm mím môi, từng bước tiếp cận Viên Duy.

Viên Duy nghe tiếng, quay đầu lại thì thấy Tô Hữu Diễm, đuôi mày nhướng lên.

Ánh mắt đó cực kỳ giống ánh mắt Tô Hữu Diễm thấy khi gặp anh vào ngày đầu tiên, anh nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng không gì sánh bằng, giống như một con mãnh thú không biết tên trở mình dưới vực sâu.

Tô Hữu Diễm không kiềm chế được mà cả người run rẩy.

[Cô run cái gì, nhanh lên đi!]

Khóe mắt Tô Hữu Diễm giật một cái: "Ta sợ."

Viên Duy tựa như không nhìn thấy cô, quay đầu trở lại.

Tô Hữu Diễm cứ như một bệnh nhân mắc chứng parkinson, bàn tay bỏ trong túi áo nắm chặt lại, cô hạ quyết tâm, móc ra cái gì thì dùng cái đấy, mặc kệ Viên Duy định ngược cô thế nào, xong việc cô cứ chạy trước đã.

Viên Duy bị ánh mắt của cô làm cho cả người nổi da gà, bất đắc dĩ bước lại chỗ cô: "Sao thế?"

[Thời gian đếm ngược của nhiệm vụ còn một phút chín giây.]

Tô Hữu Diễm lấy từ trong túi ra một món đồ, cũng không nhìn xem là cái gì, cứ thế nhắm mắt nhắm mũi ném về phía Viên Duy.

[Thời gian đếm ngược của nhiệm vụ còn một phút ba giây.]

"Ta hoàn thành nhiệm vụ rồi, sao còn chưa dừng lại!"

[Hồi kí chủ, hành vi vừa rồi là ăn gian, không được tính.]

Ngao...

Thấy Tô Hữu Diễm lại định lẩn ra đất ăn vạ lần nữa, hệ thống lập tức nói: [Xét thấy đây là lần đầu tiên cô ăn gian, ta có thể cho qua. Nhưng chỉ duy nhất một lần này thôi, không có lần sau đâu.]

Tô Hữu Diễm còn chưa kịp vui mừng, hệ thống đã nói tiếp: [Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha]

Nói xong, Tô Hữu Diễm chỉ nghe ùng ùng một trận, túi áo lóe ra ánh sáng xanh, cô ngao một tiếng thảm thiết, ùng một cái ngã lẩn ra đất.

"Mì... Mì giật điện ta..."

Đằng xa, Viên Duyệt nhấc món đồ trên đất lên, thấy Tô Hữu Diễm ngã xuống thì biến sắc, chỉ vài ba bước đã lao tới cạnh cô.

"Thình... Em sao vậy?"

Tô Hữu Diễm nằm trên mặt đất mà lệ rơi đầy mặt, cô lúng búng lăm bằm trong miệng:

"Tôi nghe thấy rồi... Anh đã sớm biết tôi là ai rồi phải không?"

Viên Duyệt bất đắc dĩ đỡ cô dậy: "Tôi không đui."

Thật ngại quá, tôi cứ tưởng anh có đui.

Tô Hữu Diễm đau đến mức cả người run bần bật, cô lấy hơi, nói: "Không, không cần đỡ tôi, anh cứ bận việc của anh đi."

Viên Duyệt nhìn cô khốn khổ thở dốc, vội tháo khẩu trang trên mặt cô xuống. Anh lắc đầu: "Em lúc nào cũng vậy."

Tô Hữu Diễm hít một hơi thật sâu, gắng sức ngước mắt lên nhìn Viên Duyệt: "Hả?"

Viên Duyệt đỡ cô ngồi xuống rồi quạt gió cho cô: "Cấp ba."

Cấp ba?

Lúc Tô Hữu Diễm viết đến khúc mắc giữa Viên Duyệt và Thịnh Hạ, có viết là họ từng hẹn hò với nhau hồi cấp ba, nhưng cùng lắm cũng chỉ coi là một trò trẻ con, một thoáng u mê của tuổi mới lớn chứ không coi là thật. Bây giờ, Viên Duyệt lại nhắc đến cấp ba là có ý gì?

Cô chẳng hiểu ra sao nhìn anh.

Viên Duyệt nhìn ánh mắt mờ mịt của cô, mím môi, không giải thích.

Anh hỏi: "Có thể tự đứng lên không?"

Tô Hữu Diễm động động chân, lập tức cảm thấy vừa cứng vừa tê, cô nhe răng há miệng nói: "Không, không được."

Mỉm cười Viên Duyệt nhún vai, anh vừa định luồn tay xuống dưới đuôi cô, Tô Hữu Diễm đã lập tức ngăn lại: "Khoan đã, không phải anh định bế tôi kiểu công chúa đó chứ?"

Viên Duyệt dùng sự im lặng để ngầm thừa nhận.

Đối với kiểu nam chính này, Tô Hữu Diễm tự thú cho mình bất tài không tiếp được. Tuy là lúc viết thì rất hăng máu, nhưng đến khi áp dụng lên mình rồi thì lại có cảm giác da gà nổi đầy thân.

Cô đành nói: "Không, không cần đâu, lỡ để người khác nhìn thấy thì không hay."

Mặt Viên Duyệt dần thay đổi, môi mím lại thành một đường thẳng, sắc mặt trắng bệch như ngọc thạch băng lạnh:

"Lỡ để ai thấy? Bạn trai em?"

Đây là câu nói dài nhất từ bấy đến giờ của anh, nhưng trong giọng lại chất chứa kìm nén. Tô Hữu Diễm không nghe ra sự khác thường trong giọng anh, mờ mịt hỏi:

"Bạn trai?"

Bạn trai nào?

Cô không phủ nhận, trong mắt Viên Duyệt đó chính là ngầm thừa nhận.

Thái dương Viên Duyệt nẩy lên một cái, hồ hấp cũng dồn dập lên. Anh đè nén lửa giận, nghiêng mặt đi như sợ sẽ dọa Tô Hữu Diễm sợ hãi.

Tô Hữu Diễm liếc thấy khoe mắt anh đỏ quạch, bị dọa đến run rẩy, đang định nói gì đó thì lại nghe xa xa có người gọi:

"Thịnh Hạ!"

Tô Hữu Diễm nhìn lại, Doãn San và Thẩm Hạo Lâm đang vội vàng đi tới.

Thẩm Hạo Lâm đi phía trước, gấp gấp hơn hẳn Doãn San, càng đi càng gần, cô có thể nhìn thấy sát khí đằng đằng trên mặt hắn.

Viên Duyệt bên cạnh ngẩng đầu, trông thấy Thẩm Hạo Lâm, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo.

Hai bên trái phải đều phì phò phun khí lạnh miễn phí, Tô Hữu Diễm chẳng cảm thấy mát mẻ chút nào, chỉ cảm thấy gió lạnh hiu hiu như muốn chui vào xương tủy, cô nghẹn lời đông cứng, còn muốn cho người ta sống không hả!

Tô Hữu Diễm muốn thoát khỏi vòng tay của Viên Duyệt, Viên Duyệt ư ảm nhìn cô, không buông tay.

"Sao hai người lại tới đây?"

Thẩm Hạo Lâm liếc cô một cái: "Định đưa em ra ngoài chơi nhưng đến phòng lại không thấy em đâu, Doãn San nói nhìn thấy em ở ngoài này."

Tô Hữu Diễm dờ mắt lên mặt Doãn San, Doãn San mở to hai mắt lại gần: "Thịnh Hạ, sao cậu lại ngồi ở đây?"

Tô Hữu Diễm cắn răng nói: "Trợ chân."

Doãn San gật đầu, lại hỏi: "Anh ta là ai vậy? Sao cậu lại đi cùng anh ta?"

Tô Hữu Diễm nhìn cô ta, cô ả nháy mắt với cô, trong mắt tràn ngập vẻ xem kịch vui.

Xem ra cô ả nhận ra Viên Duyệt rồi.

Trong truyện, Doãn San cho đến giờ vẫn chưa từng gặp Viên Duyệt, vậy nhưng với chỉ số thông minh của mình, cô ả rất có thể đã đoán ra thân phận của Viên Duyệt, dù chưa xác nhận được nhưng chỉ cần nhìn phản ứng quái lạ của Tô Hữu Diễm, cô ta cũng có thể tin chắc rằng Tô Hữu Diễm và chàng trai này có quan hệ không bình thường.

Tô Hữu Diễm lấy bất biến ứng vạn biến: "Không quen, tình cờ gặp thôi."

Lông mày Viên Duyệt khẽ nhăn lại, anh nhìn Tô Hữu Diễm, tay hơi run lên.

Tô Hữu Diễm không hiểu sao lại cảm thấy có hơi không chịu nổi ánh mắt ấy, cô cúi đầu kéo lại vạt áo.

Đừng nhìn cô như vậy mà, cô cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi, nếu để Thẩm Hạo Lâm biết anh là bạn trai cũ của cô, anh còn sống yên lành được hả?

Thẩm Hạo Lâm mím môi, vươn tay về phía Viên Duyệt: "Đưa cô ấy cho tôi."

Viên Duyệt giương mắt, ánh mắt của hai người chọi nhau trong không trung, rẹt rẹt tóe lửa.

Hay lắm, cuộc gặp mặt này bắt đầu bốc lửa lên rồi.

Thiên lôi đầu địa hỏa, nhất thời không phân thắng bại.

Tiếp đó, hai người không hẹn mà cùng dờ mắt về phía Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm bị bốn ánh mắt nóng rát soi thẳng mặt, chỉ cảm thấy da mặt sắp bị thiêu cháy sạch rồi.

[Áy, kí chủ, cô làm tốt phết nhỉ.]

Câm miệng! Cái đồ Chu Bái Bì (*)!

() Chu Bái Bì là một tay ác bá địa chủ trong truyện "Nửa đêm gà gáy" của tác giả Cao Ngọc Bả. Trong truyện, Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm, đã giả tiếng gà gáy vào nửa đêm để buộc họ phải rời giường sớm nai lưng ra lao động (trong khế ước bán thân có quy định: gà gáy là phải rời giường làm việc).*

Giữa màn lửa điện tung trời, Tô Hữu Diễm chợt gọi: "Tôi không cần hai người, để Doãn San dìu tôi đi!"

Doãn San nhú mày: "Tớ?"

"Đúng! Là cậu!"

Viên Duyệt và Thẩm Hạo Lâm cùng lùi bước, Tô Hữu Diễm được Doãn San nâng dậy, cô khoát tay với Thẩm Hạo Lâm: "Mau về đi, không cần phải để ý đến tôi đâu."

Nhìn Doãn San đỡ Tô Hữu Diễm, sắc mặt Thẩm Hạo Lâm dịu đi rất nhiều.

Con người chính là như vậy đấy, có được món đồ nào lâu rồi, sẽ không còn quý trọng nữa, dễ dàng thích một món đồ mới, sao còn chịu quay đầu nhìn lại vật cũ. Nhưng đến khi có người tới tranh đoạt món đồ cũ với hắn, hắn lại luyến tiếc, càng nhìn món đồ ban đầu lại càng cảm thấy vừa mắt.

Thẩm Hạo Lâm chính là người như vậy.

Trước đó thấy dáng vẻ vênh váo hống hách, không có chút nội hàm nào của Thịnh Hạ, hắn không khỏi có chút chán ghét, còn không bằng Doãn San, tuy rằng nhu nhược nhưng không thể không nói lúc nhìn hắn, ánh mắt sùng bái của cô ta đã khiến lòng hắn nảy sinh cảm giác thỏa mãn hư vinh.

Nhưng hiện giờ, Thịnh Hạ tỏ ra có hứng thú với người khác, lại khiến hắn không thoải mái.

Hắn trong giới vốn là một công tử nổi danh, chẳng lẽ còn không sánh nổi một tên tiểu bạch kiểm sao?

Nực cười!

Tô Hữu Diễm được Doãn San diu đi, Doãn San nhỏ giọng cười hỏi cô: "Thịnh Hạ, người kia là ai vậy, đừng nói với tớ là không quen biết, cậu xem cái ánh mắt hắn nhìn cậu đi kia."

Tô Hữu Diễm ngần ra, quay đầu nhìn lại, dáng hình Viên Duy càng lúc càng nhỏ lại, anh đứng thẳng, con cún nhỏ cọ tới cọ lui bên chân anh.

Ánh nắng hắt lên mặt anh một bóng đen, mắt anh nhìn chăm chăm vào cô, cực kỳ giống mạch nước ngầm dưới đáy hồ, sâu không thấy đáy, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Tô Hữu Diễm giật mình.

Không biết vì sao lại cảm thấy, mình sắp hi sinh oanh liệt đến nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Buổi tối, Tô Hữu Diễm ghé người tựa lên bệ cửa sổ, gió đêm nhẹ nhàng ve vuốt khuôn mặt cô, cô híp mắt thờ dài.

[Kí chủ, chân cô còn đau không?]

"Ta không đau chân, ta đau bì."

[Cô có bì mà đau à.]

Tô Hữu Diễm túm dừng quần: "Làm sao, mi muốn xem hử?"

Hệ thống tỏ ra không muốn đau mắt, nó vội xoa dịu Tô Hữu Diễm:

[Đừng như vậy, không phải ta đã cho cô nghỉ phép một ngày sao?]

Tô Hữu Diễm tựa lên bệ cửa sổ, hừ lạnh: "Ta chỉ cảm thấy mi là đang muốn nuôi ta béo tốt rồi lại đem ra thịt thôi."

[Cô nói vậy thật khiến lòng ta tổn thương quá rồi.]

"Mi có lòng cơ à."

[...]

Aizz, xem ra kí chủ giận thật rồi.

Tô Hữu Diễm bĩu môi, nhìn mặt hồ xanh biếc im ắng đằng xa, không nói một lời.

Gió đêm chậm chậm thoảng qua, tóc mái trên trán cô không ngừng bay múa trước mắt.

Trăng sáng soi bóng xuống mặt hồ tạo thành một vệt sáng màu bạc, khe khẽ nhấp nhô theo nhịp sóng. Tô Hữu Diễm ngẩng đầu lên, mặt trăng yên lặng treo trên bầu trời đêm, ánh sáng tỏa ra xung quanh nhìn vô cùng giống làn váy của tiên nữ, không ngừng dập dờn khi tỏ khi nhật.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Trăng đêm nay đẹp thật."

[Không chấp nhận.]

"Gi?"

[Ta không chấp nhận lời thuyết minh của cô.]

Tô Hữu Diễm: "Cút!"

Bỗng nhiên, mặt hồ rung động, một bóng đen phá tan lớp lớp lụa trắng, vạch ra một đường vòng cung trên mặt nước.

Tô Hữu Diễm mở to mắt, vội vàng thò đầu ra.

Xa xa, bóng đen kia như một mũi tên, nhaoáng cái cắt qua mặt nước, tạt ngang như một chú cá tự do bơi lội. Nước trong hồ không ngừng khép lại, tiếng nước trong trẻo như đến từ ngàn xưa, sự yên tĩnh của mặt hồ chợt bị phá vỡ, tiếng chó con văng vẳng vọng ra, vẫy đuôi tí tìu kêu ngao ngao trên bờ. Trong nháy mắt, không gian nhỏ nhỏ này lập tức trở nên náo nhiệt.

"Viên Duy..."

Cô có thể nhìn ra đó là Viên Duy qua bóng lưng của anh, Tô Hữu Diễm cũng rất kinh ngạc với nhãn lực của mình, tối như vậy mà lại có thể lập tức nhận ra anh.

Viên Duy như một con cá trở về với biển khơi, mặc sức ngụp lặn trong hồ. Dưới ánh trăng, xương bả vai của anh nhô ra được phủ lên một màu sáng bạc, thất lung rần rờ in vào đáy mắt Tô Hữu Diễm.

Bàn tay nắm lấy khung cửa sổ của Tô Hữu Diễm không khỏi có chút căng lên.

Bóng dáng Viên Duy không ngừng quay cuồng trong hồ, dòng nước vòn qua tấm lưng dèo dai của anh, bọt nước tung lên thành từng chuỗi ngọc trai lấp lánh dưới ánh trăng, gọi lên tầng tầng rung động. Tô Hữu Diễm nhìn không chớp mắt vào đám bọt nước, bọt nước như mang theo sự ảm áp, không ngừng phe phẩy qua đầu tim cô, khiến hô hấp của cô trở nên căng thẳng.

[Yoooo~~~]

"Cút!"

[Quấy rầy rồi.]

Viên Duy dường như đã thấm mệt, anh chậm rãi bơi về bờ, chậm chậm, từ từ, mực nước dịu dàng lui khỏi lồng ngực anh, bắp đùi thon dài như ẩn như hiện.

Hô hấp Tô Hữu Diễm dồn dập, cô chống hông lên nhìn về phía trước, mắt gần như híp lại thành một đường.

Viên Duy giơ tay lên vén tóc ướt ra phía sau, mắt mây như lưỡi dao trắng qua nước, trong bóng đêm sắc bén không gì sánh bằng. Anh chậm rãi lội nước lên bờ, mực nước ngập ngang quần quanh hông.

Tô Hữu Diễm không khỏi nắm chặt tay lại, chỉ hận không thể chui đầu xuống nước.

Rốt cuộc, đôi chân dài của Viên Duy bước lên một bước, dùng sức dứt hẳn ra khỏi mặt nước.

Tô Hữu Diễm: "..."

[Hắn có mặc sịp mất rồi haizz.]

"Cút!"

Phịch, Tô Hữu Diễm đóng cửa sổ lại.

Viên Duy lau nước đọng trên mặt, Nhúm Lông ngao ngao nhào lên đùi anh.

Anh ôm nhóc con vào lòng, liếc một cái lên trên, khẽ cười.

Hôm sau, trời vừa sáng, Tô Hữu Diễm đã bị Thảm Họa Lâm gọi dậy.

Áo khoác hình như đã đánh rơi trước mặt Viên Duy, Tô Hữu Diễm không thể che che giấu giấu được nữa.

Sau khi trang điểm xong, cô lấy từ trong hành lý ra một cái váy màu lam nhạt, cái váy này cổ áo hơi thấp, cô soi một hồi trước gương, không nhận được giờ tay lên sờ sờ ngực mình.

[Nhất định phải tự xỏ mũi mới chịu cơ.]

Tô Hữu Diễm ho khan một tiếng, bỏ tay xuống:

"Ta còn chưa tha thứ cho mi đâu, đừng có nói chuyện với ta."

Hệ thống: [...]

Tô Hữu Diễm vừa thay quần áo xong thì nghe thấy có người gõ cửa bên ngoài.

Cô chỉnh lại quần áo ngay ngắn rồi ra mở cửa.

Ngoài cửa, Thẩm Hạo Lâm vẫn đang giữ động tác gõ cửa, trông thấy cô mà hai mắt tỏa sáng.

Tục ngữ nói người đẹp vì lụa, huống chi Thịnh Hạ vốn đã rất được, chỉ trang điểm thêm một chút thôi cũng toát lên vẻ rực rỡ động lòng người. Rõ ràng ngoại hình này rất giàu tính choáng ngợp, vậy nhưng vì là Tô Hữu Diễm nên lại thành ra nhìn có vẻ ngây thơ.

Thẩm Hạo Lâm không kìm được thốt lên: "Thịnh Hạ, hôm nay em đẹp quá..."

Tô Hữu Diễm liếc xuống dưới thân mình: "Tôi cũng cảm thấy vậy."

Thẩm Hạo Lâm nghẹn lời: "... Những người khác đều đang chờ, chúng ta mau xuống thôi."

Sau khi hai người xuống tầng, người tầng dưới lặng bật trong ba giây. Cuối cùng vẫn là Phương Trình phản ứng kịp, hấn ta nháy mắt đến cạnh Thẩm Hạo Lâm: "Có một bảo bối thế này, sao mày không nói sớm?"

Thẩm Hạo Lâm cười đến là từ té: "Nói gì đó?"

Phương Trình nói: "Bảo sao hôm qua lại che chắn kỹ càng thế, thì ra là không muốn cho bọn tao xem."

Thẩm Hạo Lâm xua tay: "Nói nhảm."

Nhưng khoe mất hấn lại không giấu được vẻ đắc ý.

[Kí chủ, mời phát biểu cảm nghĩ.]

"Cút!"

...

"Aizz, đúng là đàn ông."

Đám người đi loanh quanh chơi một vòng, cuối cùng Phương Trình gọi ông chủ, muốn lên du thuyền đi quanh đảo một chuyến.

Tô Hữu Diễm ngồi trên băng ghế dài bên bờ, nhìn đám nhân viên đi tới đi lui đem hết cái này tới cái khác lên thuyền, cô chống cằm nhìn mà chán muốn chết.

Doãn San hôm nay đã thay trang phục khác, mái tóc vắn lên thật cao, lộ ra cần cổ thon dài, mặc quần soóc, khoe đôi chân vừa dài vừa trắng, đi tới cạnh Tô Hữu Diễm

"Thịnh Hạ, hôm nay cậu trang điểm đấy à? Nhìn đẹp lắm."

Tô Hữu Diễm chống cằm, cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên: "Tôi không trang điểm cũng đẹp sẵn rồi."

Doãn San nghẹn lời, cô ta dường như đã quen với những lời nói bất chợt không theo lẽ thường của Thịnh Hạ, ngồi xuống bên cạnh cô, thờ dài một hơi: "Hai ngày nay cậu không để ý gì đến tớ, có phải đã hiểu lầm gì rồi không?"

Hiểu lầm?

Tô Hữu Diễm chẳng hiểu ra sao nhìn cô à.

Doãn San hít mũi một cái: "Có phải cậu thấy tớ thân thiết với Thẩm Hạo Lâm nên tức giận?"

Tô Hữu Diễm gãi gãi đầu: "Tôi không hiểu lầm gì hết, ngày hôm qua hai người có đầu mảy cuối mắt với nhau thật còn gì."

Doãn San suýt nữa không nói nổi nên lời: "Lại còn nói là không hiểu lầm à. Cậu là bạn thân nhất của tớ, tớ sao có thể làm chuyện có lỗi với cậu chứ. Huống hồ tớ chỉ là cảm thấy hợp cạ với Thẩm Hạo Lâm, bọn tớ chỉ là bạn bè thôi mà."

Tô Hữu Diễm nói: "Cô nói dối."

Doãn San tròn to mắt: "Nói dối? Tớ nói dối chỗ nào?"

Tô Hữu Diễm chớp mắt: "Khi nói dối cô sẽ không tìm được tròn mắt, sau đó nghiêm túc nhìn người khác, tỏ ra mình không thẹn với lương tâm, điểm này chính cô cũng không phát hiện ra."

Doãn không nhịn được chớp chớp mắt: "Cậu nói bậy bạ gì đó? Sao tớ có thể nói dối cậu được chứ?"

Tô Hữu Diễm cười: "Tôi đúng là đang nói bậy, có điều vừa rồi cô chớp mắt liên mấy cái, điều này đã nói lên sự giả dối trong tâm tư của cô, cô đích xác là đang nói dối."

Mặt Doãn San chợt đỏ lên: "... Thần kinh!"

Nói xong, cô à đứng dậy bỏ đi.

Tô Hữu Diễm khẽ nhủ mày.

[Kí chủ, làm tốt lắm!]

"Vô nghĩa, cut!"

Kỳ thực, Doãn San bây giờ vẫn chưa phải là khó đối phó. Cô ta chân chính biến thành người phụ nữ tâm cơ là sau khi bước vào giới giải trí.

Trong truyện, Doãn San có thể đi tới tận cùng, tuyệt đối không thể là loại người cẩn thận theo kiểu máy móc mà liếc mắt cũng nhận ra được.

Cô ta vào giới giải trí, không tiền không thế, sau nhiều lần thất bại, bằng vào tính nhẫn nại đã từng bước đi tới đỉnh cao, cái gì mà ngoại hình, cái gì mà tài phú, cô ta hoàn toàn không để ý gì đến.

Cô ta chỉ muốn được nổi tiếng, muốn trèo lên ngai vàng của ảnh hậu, chiếm được trái tim của nam chính Viên Duy.

Tuy giờ cô ta không ưa Viên Duy, nhưng sau khi biết được thân thế của Viên Duy, ý thức được cô ta có thể dựa vào Viên Duy để đạt được những lợi ích khổng lồ, khát khao chiếm được anh của cô ta trở nên còn mãnh liệt hơn cả Thịnh Hạ. So với trò càn quấy đầu đá lung tung của Thịnh Hạ, cô ta hoàn toàn khác biệt, cô ta giỏi tính kế, bước nào ăn chắc bước đấy. Có một khoảng thời gian thậm chí còn trở thành chị em của nữ chính Nghê Thu Vũ, chính là để tiếp cận nam chính.

Có thể nói, tâm cơ của Doãn San sau này, Doãn San hiện tại còn kém xa.

Tô Hữu Diễm đang rầu rĩ thì đột nhiên nghe thấy Thẩm Hạo Lâm gọi cô.

"Thịnh Hạ, lên thuyền thôi!"

Tô Hữu Diễm ngẩng đầu, thấy Thẩm Hạo Lâm đang vẫy tay với cô.

Cô thu lại vẻ mặt, nhanh chóng đi tới.

Lại gần thì thấy Phương Trinh đang kéo Thẩm Hạo Lâm nói gì đó, trên mặt còn mang vẻ kỳ quái.

Tìm Tô Hữu Diễm chừng lại một nhịp, cô đến gần, hai người đó lập tức tách ra.

Cô không khỏi nhìn hai người, trong lòng nảy sinh dự cảm không lành.

Quả nhiên, lúc thấy bóng dáng Viên Duy đi tới, trái tim cô lập tức căng thẳng.

Thế mà cô lại quên mất, trong truyện còn có đoạn này.

Tình tiết Viên Duy bị Thẩm Hạo Lâm lừa cột dây xuống hồ.

Cô vội nói: "Anh gọi anh ta tới làm gì."

Thẩm Hạo Lâm đeo kính râm lên, vẻ mặt rất đương nhiên: "Trên thuyền dù sao cũng cần người hầu hạ mà."

Anh là hoàng đế chắc mà cần người hầu hạ!

Cô vừa định lên tiếng, Thẩm Hạo Lâm đã nắm lấy vai cô: "Em lo lắng cho hắn vậy làm gì. Lẽ nào trước đây em quen hắn?"

Tô Hữu Diễm theo phản xạ lắc đầu.

Thẩm Hạo Lâm mỉm cười.

Sau khi lên thuyền, Tô Hữu Điềm vừa tìm một chỗ ngồi xuống thì thấy Viên Duy khom người tiến đến.

Dáng người anh cao lớn, mặc trang phục nhân viên vừa được phát, áo phông bình thường mặc lên người anh cứ như đồ hàng hiệu.

Về mặt đám Thẩm Hạo Lâm hơi biến sắc.

Tô Hữu Điềm nhìn họ, không còn gì để nói.

Cô gần như có thể tiên đoán được một bi kịch sắp nảy sinh. Viên Duy ngồi xuống chéo phía đối diện cô, hơi cúi đầu, tựa hồ cảm thấy không khí dưới chân còn đẹp hơn mấy tên khốn kiếp này.

Làm sao bây giờ? Viên Duy sắp bị đập xuống hồ rồi, cô phải làm sao đây?

Làm như mất diếc tai ngo? Hay là sớm rào trước ngăn cản?

Mất diếc tai ngo chẳng phải là đúng ý hệ thống sao?

Giờ cô cứ nằm lăn ra đất giả mù liệu có người tin không?

Nếu như rào trước ngăn cản thì phải ngăn thế nào?

Nên đập Thẩm Hạo Lâm xuống trước hay nên làm lật thuyền trước?

Hay là nói mình bị đau bụng?

Nếu thật sự không ngăn được, cô sẽ ôm Thẩm Hạo Lâm đồng quy vu tận.

[Kí chủ, suy nghĩ này quá nguy hiểm, không có đám bia đỡ đạn các cô gây sự, cốt truyện làm sao đẩy mạnh được?]

"Ta là tác giả, do ta quyết định! Ta sắp sống không nổi nữa rồi thì quản cốt truyện làm gì chứ!"

[Chuyện này có thể tỏ ra không liên quan mà, ta đã cho cô nghĩ rồi còn gì.]

Tô Hữu Điềm thờ dài một hơi.

"Ta biết ngay là cái vụ nghi phép này không tốt lành gì cho cam mà."

Thẩm Hạo Lâm xúm lại: "Sao thế? Không vui à?"

Tô Hữu Điềm nhe răng ra tỏ vẻ đang vui: "Vui chứ."

Thẩm Hạo Lâm nói: "Gần đây em sao vậy, cứ như biến thành người khác ấy."

Tô Hữu Điềm ồ một tiếng, dù đã sớm có chuẩn bị để ứng phó với câu hỏi này, nhưng khi thật sự gặp phải người có nghi vấn về sự thay đổi của cô, cô vẫn hơi chột dạ và sợ sệt:

"Trờ nên xinh đẹp hơn à?"

Thẩm Hạo Lâm nhìn cô, gật đầu: "Đúng là xinh đẹp hơn."

Tô Hữu Điềm thờ phào nhẹ nhõm.

"Thịnh Hạ..."

Giọng nói của Thẩm Hạo Lâm đột nhiên dịu dàng hẳn đi, hẳn càng dán sát lại gần, một tay bắt đầu không an phận mà rờ lên.

Tô Hữu Điềm cứng đờ người, cô cảm giác sau lưng đang xoàn xoạt nổi da gà.

Cô vội vàng ngồi thẳng lên, lặng lẽ tách khỏi tay Thẩm Hạo Lâm.

Phương Trinh và vài tên anh em hí hửng như đang xem kịch vui, Thẩm Hạo Lâm trừng mắt với bọn họ, cả đám nhất tề quay đầu đi cười trộm.

Thẩm Hạo Lâm ghé sát lại gần Tô Hữu Điềm, hơi thở phun hết lên tai cô.

"Thịnh Hạ, lâu vậy rồi, em chắc chắn là có thể cảm nhận được tấm lòng của anh. Vì làm em vui, anh đã nỗ lực suốt hơn nửa năm nay. Hôm nay anh không phải là muốn buộc em cho anh một câu trả lời thuyết phục, anh chỉ là muốn cho em biết, anh có thể chấp nhận mọi thứ của em, thậm chí là cả...bạn trai cũ của em."

Khóe mắt Tô Hữu Diễm giật một cái, cô theo phản xạ nhìn về phía Doãn San.

Doãn San ngồi đối diện cô, nở nụ cười duyên dáng với cô.

Bà đây có thể mời cô ta xuống đất ngay giờ được không?

Tô Hữu Diễm cảm hận nghĩ.

"Anh nhìn ra được em còn lưu luyến hắn, nhưng em phải nghĩ cho kĩ, chọn một phú nhị đại một lòng một dạ với em là anh đây, hay là chọn một thằng tiểu bạch kiếm nghèo rớt mồng tơi như hắn..."

Cái này là đề tài mất mạng đó!

Tô Hữu Diễm vừa định mở miệng thì nghe phía bên kia truyền đến một âm thanh trầm đục.

Hóa ra là Phương Trình vừa thụi Viên Duyệt một đấm, nắm đấm đập vào lồng ngực đánh thình một tiếng: "Tao bảo mày nhảy xuống, mày không nghe sao?"

Sắc mặt Viên Duyệt không đổi, anh cao hơn Phương Trình, hơi cúi đầu, thân thể thoáng lung lay.

Phương Trình len lén vẩy vẩy bàn tay tê rần, hắn ta ngửa đầu lên nhìn Viên Duyệt, chống lại ánh mắt anh, không hiểu sao lại hơi nhụt chí: "Nhìn cái gì mà nhìn, mày nghe không hiểu tiếng Trung sao? Tao bảo mày nhảy xuống!"

Lúc này, ông chủ sơn trang, một tên bạn thân khác của Thẩm Hạo Lâm, ngồi ở mũi thuyền, cười nói: "Chỉ là một nhân viên quèn thôi mà, mày gây khó dễ với nó làm gì?"

Phương Trình thoáng liếc qua Thẩm Hạo Lâm, cười lạnh một tiếng: "Tao không vừa mắt nó!"

Khóe môi Thẩm Hạo Lâm nhếch lên, cũng đi tới cạnh họ: "Thằng nhãi này cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, cho nó một bài học cũng đúng lắm."

Cóc ghè?

Anh không sợ ngày sau hắn sẽ thành cóc vàng à?

Tô Hữu Diễm thầm lo ngay ngáy, chỉ thấy ông chủ lấy từ cái ví trong tay ra, quất một xấp tiền mặt tới, đập lên người Viên Duyệt:

"Cậu là nhân viên của tôi, tôi cũng không thể để cậu chịu thiệt được, thế này đi, cậu nhảy xuống, tất cả số tiền này đều sẽ là của cậu."

Ngao...

Sao lại có thể có người như thế chứ, Tô Hữu Diễm nghiêng răng một cái.

Cô nghe mà còn cảm thấy bị nhục nhã chứ chẳng nói đến Viên Duyệt.

Tô Hữu Diễm lần đầu tiên thấy hối hận, tại sao lại phải viết nam chính bị thảm thế chứ, ngay từ đầu đã làm tổng tài ông chủ lớn luôn không được sao?

Chỉ để kiếm nước mắt độc giả thôi mà, cần gì phải chịu những vũ nhục này chứ!

Lúc này cô chỉ hận không thể tự vả cho mình một cái.

Tiền giấy đỏ au, dương dương tự đắc rơi đầy đất, có vài tờ vất vèo trên vai Viên Duyệt, vài tờ khác bị gió cuốn bay xuống hồ.

Những nhân viên khác bị dọa đến nín bật, nhưng mắt đều không không chế được mà hướng về phía những tờ giấy đỏ trên đất.

Có người nghĩ, nếu anh ta mà là Viên Duyệt thì đã nhảy cho ông chủ phá sản luôn rồi...

Thân người Viên Duyệt khựng lại, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, tóc mái từ từ rũ xuống giữa chân mày, đôi con ngươi nhạt màu trở nên lạnh như băng, vành mắt lại như thể bị lửa thiêu, đỏ bừng.

Không được, không nhận được!

Tô Hữu Diễm lòng đau như cắt, xắn tay áo định xông lên, không ngờ vừa đi được vài bước lại bị Doãn San kéo lại.

"Sao hả, thấy bạn trai cũ bị ức hiếp nên đau lòng?"

Tô Hữu Diễm: "..."

Ừm!

Doãn San đột ngột bị Tô Hữu Diễm đẩy xuống thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Chỉ nghe ồm một tiếng, Doãn San rơi xuống nước.

Cô ả sắc sủa gào lên: "Thịnh Hạ! Đồ đều cáng!"

Tô Hữu Diễm thò đầu ra nhìn: "Xì!"

Để có thể chơi tận hứng, cả đám đều không mặc áo phao cứu sinh, Doãn San ngụp lặn trong nước, uống một ngụm nước lớn. Cậu nhân viên vẫn còn đang bị hù đến ngây ra, chưa phản ứng kịp.

Tô Hữu Diễm quát họ một cái: "Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau cứu người!"

Chị gái à, là chị đẩy người ta xuống đó!

Cậu nhân viên vuốt mặt, vội vàng nhảy xuống cứu người.

Động tĩnh bên này rất lớn, Thẩm Hạo Lâm chau mày. Nhưng ngay chính trong chớp mắt ấy, hần chợt cảm thấy má trái đau đớn, như bị một chùy nện lên mặt, đầu ông một tiếng, hai mắt tối sầm, ngã sấp xuống đất.

Hần lăn một vòng trên đất, đau đến không nhìn được mà rên thành tiếng.

Nước mắt không tự chủ rỉ ra, hần gắng sức mở mắt, thấy Viên Duy đang lắc lắc tay, mặt không đổi sắc nhìn xuống hần.

Ánh mắt lạnh đậm, khinh miệt như đang nhìn con giun con dế.

Trong lòng Thẩm Hạo Lâm căng thẳng, ngay sau đó bốc lên lửa giận ngút trời.

"Mày dám đánh tao!"

Mí mắt Viên Duy rù xuống, không nói gì.

Sự im lặng này càng khiến cho Thẩm Hạo Lâm thẹn quá hóa giận. Hần vùng vẫy đứng lên, hô một câu với ra đằng sau:

"Phương Trình!"

Phương Trình biến sắc, cùng hai tên bạn thân còn lại liếc mắt, siết nắm đấm một cái, mặt mày hung tợn xông lên.

Ông chủ sơn trang vùng tay lên, hai tên nhân viên còn lại cũng không thể không can rằng mà xông lên.

Doãn San vừa được cứu lên đã lại bị cảnh tượng hỗn loạn này dọa sợ đến cả người run rẩy, cô ta hét lên một tiếng, lăn một vòng núp vào góc thuyền.

Tô Hữu Diễm cũng bị diễn biến này dọa cho ngây người, cô hỏi: "Hệ thống, chuyện gì xảy ra thế này? Ta có viết vậy sao?"

Hệ thống: [Cô hỏi ta ta biết hỏi ai?]

Viên Duy vào tù bốn năm, ở trong đó có đau khổ nào mà chưa từng nếm qua, sao có thể sợ lũ trói gà không chặt này?

Phương Trình hùng hục hổ hổ, tiếng gầm trợ thế vừa ra khỏi họng đã bị Viên Duy gạt chân một cái ngã chổng vó.

Tô Hữu Diễm trơ mắt nhìn Viên Duy vài ba đường đánh đấm đã giải quyết xong đám phú nhị đại này, từ đầu tới cuối đều mặt không đổi sắc, cứ như đang chơi trò đập chuột khiến bọn chúng gục thành một đồng trên boong thuyền.

Thậm chí có tên còn bị anh đạp cho không đứng lên nổi mà rên hừ hừ.

Mấy tên nhân viên nằm trên đất giả chết.

Doãn San trốn sau lưng Tô Hữu Diễm, sợ đến run cầm cập.

Thẩm Hạo Lâm bị đánh cho rụng cả răng, hấn phun ra một búng máu: "Mày có biết kết quả giữa chúng ta là gì không?"

Trên người Viên Duy cũng có không ít vết thương, khoe miệng bầm một vết, hơi thở cũng hơi dồn dập.

Anh lại nện cho Thẩm Hạo Lâm thêm một quyền, dùng nắm đấm thay cho câu trả lời.

Anh biết, nhưng xem thường.

Thẩm Hạo Lâm không chịu nổi một đấm này, mắt nhức nhối.

Hắn kêu một tiếng, trợn to một con mắt nhìn Phuong Trình, biết hôm nay đã gặp phải một kẻ khó chơi thực sự, có điều, cả hai đều không cam lòng! Chỉ cần lên bờ, tìm người qua đây, chúng không tin không đập chết được anh!

Ông chủ sơn trang không ngồi yên được nữa, gả nói lỏng cà vạt, cởi áo khoác ra, để lộ bắp tay cứng rắn.

Trong tiểu thuyết, ông chủ này chỉ là một nhân vật làm nền nên không được miêu tả quá nhiều. Nhưng đến thế giới này rồi, Tô Hữu Diễm mới phát hiện ra, mỗi nhân vật đều là người thật máu thịt thật, ông chủ sơn trang thoạt nhìn cũng không phải loại ăn hại.

Thẩm Hạo Lâm thở phào một hơi: "Khuru Lập, cuối cùng mày cũng chịu ra tay rồi."

Khuru Lập không giống như đám cây trồng trong nhà kính này, gã vốn lớn lên trong đại viện, từ nhỏ đã phải trải qua sự huấn luyện nghiêm ngặt. Bước chân gã đầy uy vũ, cơ bắp dưới áo sơ mi nổi lên rõ mồn một.

Mặt Viên Duy vẫn không biến sắc nhìn gã, cả người căng lên như một cây cung chực bắn.

"Nhóc con." Khuru Lập có chút hứng khởi: "Tôi coi cậu cũng là kẻ có bản lĩnh, thế này đi, nếu cậu có thể đánh thắng tôi, tôi sẽ cho cậu đi, được không?"

Thẩm Hạo Lâm nhú mày: "Khuru Lập?"

Khuru Lập khoát tay chặn hắn lại: "Nghe lời tao."

Thẩm Hạo Lâm liếc mắt với Phuong Trình, biết rằng ở đây Khuru Lập là người định đoạt, hướng hồ với bối cảnh của Khuru Lập, phạm là chuyện gã quyết định, chưa ai có thể nổi lên nghi ngại gì. Hắn không cam lòng mà nghiêng rằng một cái: "Hôm nay tao nể mặt mày vậy."

Khuru Lập thật sự chẳng cần cái thể diện này, gã không thêm để ý mà ngoắc ngoắc tay với Viên Duy.

Về mặt Viên Duy trở nên nghiêm túc, tựa hồ cũng biết Khuru Lập không dễ đối phó.

Mắt anh trầm xuống, ra đòn phủ đầu trước.

Tô Hữu Diễm trợn mắt há mồm nhìn hai người đang quyền qua cước lại, người tới ta lui trước mặt, cô nói: "Ta rõ ràng là viết tiểu thuyết tình cảm cơ mà, từ lúc nào lại biến thành phim hành động thế này?"

[Vậy chắc là...phim tình cảm hành động?]

Tô Hữu Diễm trầm mặc một lúc, "Hệ thống, mi thay đổi rồi. Mi không phải là hệ thống nói năng thận trọng lúc ta mới quen nữa."

[Kí chủ, cô từng nghe câu này chưa, gần mực thì đen gần đèn thì rạng ấy?]

"... Ta đột nhiên phát hiện ra mi còn rất nhanh nhẩu nữa. Thống nhì, mi đã không còn đáng yêu như ngày xưa nữa rồi."

[...]

Bịch một tiếng, Viên Duy bị Khuru Lập đá một cước vào bụng. Anh kêu lên một tiếng đau đớn, đáp trả một quyền lên mặt Khuru Lập.

Đầu lưỡi Khuru Lập chọc chọc trong má, cảm nhận được da thịt đau đớn, gã ngược lại lại càng thêm hưng phấn: "Nhóc con, thân thù không tề, có muốn đi theo tôi không?"

Hồ hấp của Viên Duy trở nên gấp gáp, máu từ trên trán trượt qua khoe mắt anh, như một vệt nước mắt tụ lại thành giọt dưới cằm anh.

Khuru Lập cười nghiêng ngả: "Nhóc con được lắm, cái tính ngoan cường này khá hơn bọn nó nhiều."

Đám Thẩm Hạo Lâm biến sắc. Mặt chúng đỏ lên, ánh mắt hung ác bắn về phía Viên Duy, chỉ hận không thể bắn cho người anh thùung lỗ chỗ.

Đối mặt với sự khinh thường của Khuru Lập, chúng giận mà không dám ho he gì, không thể làm gì khác bèn trút giận lên Viên Duy.

Tô Hữu Diễm lén lút đi tới phía sau bọn họ, nhìn Viên Duy càng ngày càng nhiều vết thương mà đau lòng không thôi: "Hệ thống, mi có...bàn tay vàng gì không, trong truyện không phải đều viết vậy sao, hoàn thành nhiệm vụ sẽ có thưởng ấy, có vật phẩm gì giúp được Viên Duy không?"

[Xin lỗi kí chủ, ta chỉ là một hệ thống nhiệm vụ bình thường, phát phần thưởng là quyền hạn cấp trên của ta.]

"... Đồ hệ thống chết toi, mất hết cả cảm tình!"

Bên kia, Khuru Lập bị Viên Duy lăng một cú qua vai ngã vật xuống đất. Gã khó chịu ho khan hai tiếng, cười khà khà:

"Xưa nay chưa từng có ai đánh ngã được tôi đâu..."

Viên Duy loạng choạng đứng dậy, anh cũng không nhịn được mà ho lên vài tiếng nghèn nghẹn, phun ra một búng máu.

"Anh cũng rất lợi hại."

Giọng anh khàn khàn, suốt từ nãy tới giờ, đây là lần đầu tiên anh lên tiếng, cứ như thể ở đây chỉ có Khuru Lập là đáng để anh nói chuyện cùng.

Tô Hữu Diễm nhìn vết máu bên miệng anh, trong lòng căng thẳng, cô gấp đến độ cuống lên, lại không biết phải làm thế nào cho phải.

Khóc mất cô bắt gặp cái liếc mắt của Thẩm Hạo Lâm và Phương Trinh. Phương Trinh lấy từ trong cái rương ở mũi thuyền ra một cái cờ lê, đưa cho Thẩm Hạo Lâm.

Thẩm Hạo Lâm lặng lẽ nhận lấy, cầm trong tay vung vẩy.

Tô Hữu Diễm bất giác ngừng thở, hai người họ điên rồi sao? Dùng cờ lê để đối phó với Viên Duy, xảy ra án mạng thì làm sao giờ?

Khuru Lập vịn lan can đứng dậy, gã nhìn Viên Duy, trong mắt không hề che giấu ý tán thưởng: "Lần này coi như tôi thua, cậu có thể..."

Chỉ nghe một tiếng động quái lạ vang lên, gã trừng trừng nhìn một cô gái vọt tới, Thẩm Hạo Lâm bị đẩy ra, cờ lê trong tay cầm không chắc, chỉ có thể tro mắt nhìn nó văng ra ngoài.

Tô Hữu Diễm trong lòng buông lỏng, tiếp đó cô ý thức được rằng... mình không phanh lại được.

Viên Duy nhíu mày, anh vừa ngược lên liền thấy Tô Hữu Diễm mặt mày dữ tợn đang phóng về phía anh.

Cặp mắt hồ ly kia trừng lớn, cô phóng nhanh như vậy khiến Viên Duy không phản ứng kịp.

Viên Duy nhìn khuôn mặt Tô Hữu Diễm càng ngày càng gần, gần đến độ lông tơ trên mặt cô cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Dưới ánh mặt trời, mặt cô trắng bóc như trứng gà đã lột vỏ.

Viên Duy lần đầu tiên trong ngày thấy người trong chớp mắt.

Ngay sau đó, anh cảm nhận được một cảm giác mềm mại va vào lồng ngực mình, hai người dính sát vào nhau, một lọn tóc vương trên cổ anh.

Lông mi anh run lên, tiếp đó lại tro mắt nhìn khuôn mặt Tô Hữu Diễm càng lúc càng cách xa anh, trong con ngươi cô phản chiếu lại vẻ mặt kinh ngạc của anh. Bầu trời in xuống đáy mắt anh một mảng lam nhạt, anh không không chế được ngã về phía sau.

Ùm!!!

Viên Duy cứ thế rơi xuống nước.

Tô Hữu Diễm: "..."

...

Ngao!!!!

Ngao!!!

Ngao!!

"Hệ thống... Hệ thống!!! Ta đụng Viên Duy ngã xuống nước rồi! Hắn ngã mất rồi!"

"Hắn liệu có hiểu làm là ta có ý không?"

"Giờ ta nhảy xuống cứu hắn còn kịp không? Nhưng bơi chó ta cũng không biết á!"

[Chúc mừng kí chủ, cô đã không thấy cũng thạo kĩ năng tìm đường chết rồi. Giờ ổn lắm, cốt truyện được tiếp nối rất hoàn mỹ!]

Tô Hữu Diễm: "Cút!!!"

Đám Thảm Hạo Lâm tất cả đều thò đầu ra nhìn, mặt nước phẳng lặng không chút rung động, yên tĩnh đến rợn người.

Hắn đi tới, khoe mắt uon ướt, vỗ vai Tô Hữu Diễm: "Anh cảm động quá, Thịnh Hạ. Thật đấy. Anh không ngờ em lại có thể làm đến nước này vì anh."

Tô Hữu Diễm mặt thộn ra: "Ha ha."

Thảm Hạo Lâm: "?"

Ao một tiếng, Viên Duy từ trong nước lộn người một cái, chọt ngoi lên.

Người trên thuyền giật nảy mình.

Trong hồ nước đan xen những vệt máu loãng từ mặt Viên Duy hòa vào, những sợi tóc đen nhánh dán chặt lên mặt anh, dưới ánh nắng, cặp mắt nhạt màu như mặt hồ kết băng, biến thành một mảng trắng lóa, càng thêm lạnh lẽo thấu xương.

Ánh mắt anh lướt qua mặt mỗi người như một lưỡi dao. Ngoài mặt đám Thảm Hạo Lâm tỏ vẻ giấu cợt, nhưng trong lòng thì run lên.

Cuối cùng ánh mắt anh dừng lại trên mặt Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm chỉ cảm thấy da mặt như bị dao cứa qua, đau nhức bỏng rát, nhưng so với nỗi đau này, cô lại càng để ý nhiều hơn đến nỗi ám ức trong lòng.

Một nỗi ám ức khó thành lời.

Cô cúi đầu, tay bấu vào thân thuyền, cô đâu có cố ý...

Cuối cùng, Viên Duy nhìn xoáy một cái thật sâu vào đám người, nghiêng người đi như cá lội trong nước, băng ngang qua mặt hồ.

Thảm Hạo Lâm cau mày: "Không thể để hắn đi!"

"Coi như kết thúc rồi đi." Khuru Lập đi tới từ đằng sau: "Nếu đã đáp ứng cậu ta thì phải cam lòng nhận thua. Huống hồ, chuyện khiến cậu ta đau đớn nhất ngày hôm nay không phải là những cú đâm nện lên người mà là một dao đâm trước ngực đó."

Nói đoạn, gã vô tình hữu ý liếc qua Tô Hữu Diễm.

Nhìn, nhìn cái khi nhà anh!

Tô Hữu Diễm biết mình bị hiểu lầm rồi, cô lại không thể giải thích, chỉ cảm thấy trong ngực nghẹn ứ một hơi thở, mắt đỏ lên.

[Kí chủ, đừng nóng giận. Nếu thật không nhịn được thì tự chặt tay xả giận cũng được.]

"... Mi có thể cút đi được không?"

Có mấy lời của Khuru Lập, Thảm Hạo Lâm dù không cam vẫn phải gật đầu, nhưng trong lòng lại nảy sinh ý nghĩ ác độc, món nợ ngày hôm nay, nhất định phải trả lại Viên Duy!

Xảy ra chuyện như vậy, chẳng ai còn tâm tình gì mà vui chơi nữa. Tô Hữu Diễm về phòng thu dọn đồ đạc, vừa đến cửa thì phát hiện ra trên mặt đất đặt một món đồ.

Cô nhíu mày nhặt lên.

Chỉ là một cái nhẫn bình thường, chẳng có hoa văn gì cả, nhưng Tô Hữu Diễm liếc mắt một cái là nhận ra được ngay, đó là cái nhẫn "ám khí" mà cô ném vào người Viên Duy.

Lúc làm nhiệm vụ mà hệ thống giao cho cô lần trước, cô đã ném đại một món đồ ra, không ngờ lại chính là cái nhẫn này.

Cô nhìn thật kỹ, trên nhẫn còn có một vết máu.

Mùi Tô Hữu Diễm cay cay. Cô có thể tưởng tượng được, Viên Duy đã nâng niu cái nhẫn "ám khí" này đến nhường nào, không ngờ lại bị cô "phản bội", nản lòng thoái chí liền trả nhẫn lại cho cô.

Mắt cô đỏ hoe, cẩn thận dè dặt cầm nhẫn lên, lại thoáng lơ đãng, chạm phải công tắc, mặt nhẫn chọt bắn ra một cái gai nhọn, đâm vào ngón tay cô.

Cô xuyt xoa một tiếng, một dòng máu từ ngón tay nhỏ xuống, rơi lên mặt nhẫn, hòa lẫn với máu của Viên Duy.

Tô Hữu Diễm nhìn mà ngây người, cô càng nghĩ càng thấy khó chịu, ngao một tiếng òa lên khóc.

Nhìn cô thương tâm như vậy, hiếm hoi lắm mới có lúc hệ thống không nói gì quấy rầy cô.

Khóc một hồi, cô lau nước mắt, trân trọng bỏ nhả vào túi áo.

Giọng cô vẫn nghẹn ngào, vừa sụt sùi vừa nói: "Hệ thống, mi nói xem liệu hần có tha thứ cho ta không?"

[... Thân làm hệ thống, ta hy vọng hần không tha thứ cho cô, như vậy cô có thể hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn, nhưng thân làm bạn bè, nhìn cô đau lòng vậy, ta hy vọng hần có thể tha thứ cho cô.]

Tô Hữu Diễm sững sốt, cô hít mũi, tang thương nói: "Là một người mẹ, hết lòng lo lắng cho tương lai của con trai, hy sinh tất cả, không ngờ lại bị con trai hiểu lầm. Nỗi chua xót này mi có thể hiểu được không?"

Hệ thống: [?]

Đang nói, trước mắt cô chợt hiện ra một đôi giày cao gót xinh đẹp.

Ngẩng đầu lên liền bắt gặp Doãn San đang ngạc nhiên nhìn cô.

"Cô đến đây làm gì?"

Doãn San đáp: "Tôi ở trong phòng nghe thấy tiếng chó sủa nên ra xem."

Chó sủa...

Tô Hữu Diễm quay mặt sang phía khác: "Tôi không chào đón cô."

Doãn San ngồi xổm xuống: "Đừng như vậy Thịnh Hạ, tôi biết lỗi thật rồi mà, sau này tôi sẽ không đùa giỡn lòng cô nữa."

Tô Hữu Diễm: "Hừ!"

Doãn San: "... Tôi nghiêm túc đó! Trải qua chuyện này, tôi hiểu ra một đạo lý, đồ kị trước đây của tôi đối với cô hoàn toàn là vô nghĩa."

Tô Hữu Diễm: "Có ý gì?"

Doãn San cười: "Cô thấy đó, cô tuy rất xinh đẹp, nhưng dung lượng não bộ không đủ, chỉ dựa vào được mỗi ngoại hình để hấp dẫn những kẻ ngu ngốc như Thẩm Hạo Lâm theo đuổi. Cái này có gì đáng để tôi ghen tỵ đâu?"

Thật muốn dè cô ta ra mài mà.

Doãn San nói tiếp: "Hơn nữa, trải qua chuyện này, tôi mới phát hiện ra, đàn ông chẳng thẳng nào đáng tin hết, tôi chỉ có thể tự mình mạnh lên thì mới thật sự trở thành kẻ mạnh. Đến lúc đó, những tên đàn ông từng khiến tôi cầu xin sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày phải quỳ rạp dưới chân tôi!"

Boss Doãn, cô thực sự muốn thức tỉnh rồi à?

Tô Hữu Diễm vừa sôi máu lại vừa khổ não nhìn cô à.

Sau khi nói hết lời thoại tâm huyết, Doãn San vỗ vỗ vai cô: "Nói chung, cô cũng phải gắng lên. Đừng nông cạn mà ý lại vào ngoại hình nữa, phải nâng cao nội hàm mới bắt được tận gốc đàn ông."

... Cút!

Doãn San hất tóc, cười với cô một cái, sải bước bỏ đi.

Tô Hữu Diễm vừa thờ phào nhẹ nhõm thì lại thấy cô ta xoay người nói: "Thịnh Hạ, có câu này không biết tôi có nên nói không... Cô khóc thật sự nghe như chó sủa ấy."

"Hệ thống đừng can ta, ta muốn giết à!!!"

Tô Hữu Diễm vừa đứng bật dậy thì nghe ngoài cửa sổ vọng vào tiếng chó sủa.

Nhúm Lông đang vui mình trong ổ chó trước đây, ừ dột kêu, trong bát ăn của nó chỉ có chút nước lã.

Thấy Tô Hữu Diễm, nó ngoeozo cổ.

Tô Hữu Diễm lập tức thương xót ôm nó vào lòng.

[Cô định nuôi nó à?]

Tô Hữu Điềm cười hi hi, ấn mạnh hai cái hôn lên đầu Nhúm Lông:

"Cún ngoan, chị dẫn cưng đi tìm ba cưng nhé ngao ngao."

Nhúm Lông: "Ngao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Buổi tối, Tô Hữu Điềm ôm Nhúm Lông đến nhà Viên Duy ở Hồ Đồng Khẩu.

Nhúm Lông núp trong ngực cô, mắt mở to nhìn cô.

"Cún con, chút nữa gặp Viên Duy rồi, cưng phải nói tốt cho chị nhiều nhiều chút nha, để hấn tha thứ cho chị, được không?"

Cún con bám hai chân trước lên vai cô, ư ử một tiếng.

Tô Hữu Điềm xoa xoa đầu nó.

Trong son trang, Tô Hữu Điềm thấy không ai chăm sóc cho nó nên thương xót, bèn đưa nó đi cùng.

Cô sờ sờ cái bụng phồng phồng của cún con, Nhúm Lông le lưỡi, trong miệng còn vương lại chút mùi thịt.

Nhóc con này đói đến gào thán, cô đau lòng nên mua rất nhiều thịt gà về nấu cho nó ăn, có lẽ là vì lâu rồi chưa được ăn ngon nên nó lao vào ăn ngấu nghiến, liên tục cọ người vào gấu quần Tô Hữu Điềm xin thêm.

Cô mềm lòng nên không khống chế được lượng ăn của nó, hiện giờ bụng nó căng trướng đến độ rên hừ hừ.

Tô Hữu Điềm nhìn cún con nhỏ đen kịt, ôm con cún mà run lên.

"Hệ thống, Viên Duy thật sự ở trong con hẻm này sao? Sao ta cảm thấy đáng sợ thế nhỉ?"

[Bản đồ của ta chuẩn lắm không lầm được đâu. Nếu cô sợ thì đứng đây hô một tiếng đi vậy, có thể hấn sẽ bò ra gặp cô đó.]

"Ngao!! Mi đừng có dọa ta nữa được không?"

[Ta không dọa cô, Viên Duy bị thương nặng như vậy, cử động đương nhiên là sẽ rất mất sức rồi!]

Tô Hữu Điềm vuốt vuốt đầu cún: "Điều tại ta cả, đáng ra ta nên ngăn họ lại, cũng không biết thương thế của hấn rốt cuộc như thế nào."

Cô nhìn đồng được phẩm bên chân, thở dài một hơi.

Vừa vào ngõ nhỏ, Tô Hữu Điềm đã cảm thấy gió lạnh từng trận thổi qua, cô ôm chặt cún con, Nhúm Lông cố sức thò đầu ra ngoài, bị đè chặt đến độ kêu ngao ngao.

Tô Hữu Điềm vội buông nó ra: "Á, xin lỗi xin lỗi."

Đến trước một ngôi nhà, cô nhìn cửa sắt trước mặt, chân tay không khỏi luống cuống:

"Viên Duy ở trong này sao?"

[Chính là chỗ này.]

Tô Hữu Điềm lui về sau mấy bước, toàn bộ cửa nhà hiện ra đầy đủ trước mắt cô.

Dưới ánh trăng, tường nhà bằng xi măng lạnh lẽo thấm đầy sương trắng, hai bên cửa, cỏ dại ngoan cường vật lộn trong khe đá, cửa nhà màu đỏ sậm, cánh cửa bằng sắt bong tróc sơn lộ ra gỉ sét đỏ au, đầu ngón tay cô vừa chạm vào đã cảm thấy lạnh như dính sương.

"Hóa ra hán ở đây..."

Cô không phải là không biết Viên Duy từng phải chịu khổ, vì để sau này sự vùng dậy của anh càng thêm ấn tượng, cô đã cố ý dựng lên thân thể của anh thật thâm trầm.

Nhưng khi thật sự đến thế giới của anh rồi, tham dự vào cuộc sống của anh, cô mới biết, mấy câu cô viết rồi cuộc có ảnh hưởng lớn đến mức nào đối với một người.

Cô hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

Tiếng động trầm đục đột ngột vang lên trong bóng đêm.

Tô Hữu Diễm ôm cún con, vui mặt vào lòng nó im lặng đợi.

Một hồi vẫn không thấy cửa có động tĩnh gì.

Tô Hữu Diễm buồn bực nói: "Sao còn chưa ra vậy?"

[Có thể là đang ngủ.]

"Không thể nào." Tô Hữu Diễm nghiêm túc phản bác: "Thời điểm này chính là lúc trời tối người yên, bốn bề lặng như tờ, Viên Duy không thể nào đi ngủ, e rằng hán đang nằm trên giường, thò tay vào..."

[Lay mẹ.] Giọng hệ thống tràn ngập khổ sở: [Trong lòng mẹ còn đang ôm trẻ vị thành niên đấy, mẹ có thể thôi tỏ thái độ kinh tởm đi được không!]

Tô Hữu Diễm cúi đầu, Nhúm Lông chớp đôi mắt thuần khiết nhìn cô: "Ngao?"

Cô ho khan một tiếng, che lỗ tai nó lại: "Được rồi, ta biết sai rồi. Giờ chúng ta bắt đầu thảo luận về vấn đề Viên Duy có ở nhà hay không đi."

[Hán có nhà.]

"Vậy sao không ra mở cửa? Có phải là bị thương nặng quá rồi không?"

Tô Hữu Diễm cắn ngón tay, lại gõ cửa lần nữa.

Lần này, vẫn không có ai ra mở cửa.

Cô cuống lên, vừa định liều mạng đẩy cửa ra thì nghe thấy bên tai có tiếng cọt kẹt vang lên.

Giữa tối khuya tĩnh mịch, âm thanh này rộn người hết như tiếng kêu thảm thiết của một con quạ đang bị bóp cổ vậy.

Khóe mắt Tô Hữu Diễm giật một cái, cổ xoay qua kéo kẹt một tiếng rất kêu.

Bên cạnh cô, không biết từ bao giờ xuất hiện một ông già, mặt mày trắng bệch, thân người khòm khòm, nếp nhăn chằng chịt trên mặt. Ông ta nhìn Tô Hữu Diễm, chậm rãi há miệng nói: "Cháu gái, cháu tìm ai thế?"

Tô Hữu Diễm "..."

Mắt Tô Hữu Diễm trợn đến trắng dã.

[Kí chủ, cô sao vậy? Cô chịu đựng một chút!]

[Kí chủ, làm ơn đừng có ngã!]

[Kí chủ, có cần phải đánh cho cô tỉnh lại không?]

Tô Hữu Diễm ổn định lại tinh thần, cô lão đảo bầu chặt một tay lên tường: "Ta, ta còn sống, cảm ơn đã quan tâm."

Ông già thấy Tô Hữu Diễm lão đảo, biết cô bị mình hù dọa, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi cháu gái, tôi dọa cháu rồi hà."

Tô Hữu Diễm mất hơn nửa ngày mới tìm về được giọng nói của mình: "Không phải ạ, là tại cháu nhát gan quá."

Bác Vương cười, nhìn con chó nhỏ trong lòng cô: "Ấy, đây không phải là Nhúm Lông sao? Sao lại ở trong lòng cháu thế này?"

Nhúm Lông?

Tô Hữu Diễm cúi đầu, chó con mơ mơ màng màng mở mắt ra, mũi khẽ động, dường như nhận ra mùi bác Vương, lè lưỡi muốn chui ra ngoài.

Tô Hữu Diễm nhanh chóng thả nó xuống, nhìn Nhúm Lông chạy qua cọt cọt bên chân bác Vương, kinh ngạc nói: "Thì ra tên nó là Nhúm Lông. Bác biết nó sao?"

Bác Vương khó khăn cúi người xuống xoa xoa đầu nó: "Ừ, đây là con chó tôi nuôi trong sơn trang, tôi là người trông hồ trong sơn trang, một mình tịch mịch nên giữ nó lại bên cạnh."

[Thật muốn hỏi cô có biết xấu hổ không nữa.]

Tô Hữu Diễm đứng là có hơi xấu hổ, cô nhớ Viên Duy hình như là đến sơn trang làm thay cho một ông bác nào đó, cô chỉ viết qua loa mấy câu, căn bản không ngờ rằng người này lại thật sự xuất hiện trước mắt cô, hơn nữa cô lại còn chưa được sự đồng ý của chủ nhân đã ôm chó người ta đi.

Cô vội vàng xin lỗi: "Bác à, thật ngại quá, là tại cháu ở sơn trang thấy nó đáng yêu nên mang đi, không ngờ nó lại đã có chủ."

Bác Vương tỏ ra không sao khoát tay: "Không sao, cháu thích nó thì đó là duyên phận, giờ ít người thích chó ta lắm. Nếu cháu thật sự thích nó thì tôi có thể cho cháu nuôi, nhưng cháu phải đáp ứng là không vứt bỏ nó."

Dưới ánh trăng, vẻ mặt bác Vương vô cùng nghiêm túc.

Tô Hữu Diễm gật đầu lia lịa, cô bỗng nghĩ đến chuyện Viên Duy đánh đám Thảm Hạo Lâm, vậy thì công việc của bác Vương...

"Cháu ôm chó đi thì bác phải làm sao?"

Bác Vương cười, nếp nhăn trên mặt dần thành một đóa hoa: "Chuyện này cháu không phải lo, Viên Duy nói sơn trang thấy tôi làm việc rất tốt nên sắp xếp cho tôi đến làm bảo vệ ở một chỗ khác, tốt hơn ở hồ nhiều."

Tô Hữu Diễm thắc mắc, đám Thảm Hạo Lâm tốt bụng vậy thật à?

Chẳng lẽ là Viên Duy cố ý nói dối để an ủi bác ấy?

Bác Vương nhìn đồng hồ bên chân cô, lại hỏi: "Cháu đến tìm Viên Duy à?"

Tô Hữu Diễm phục hồi lại tinh thần, gật đầu.

Bác Vương nói: "Hồi chiều tôi có nghe thấy tiếng mở cửa bên này, đến tối cũng không có tiếng nó ra ngoài, nó không cho tôi vào, tôi rất lo lắng, cháu vào xem giúp tôi thử đi."

Bác Vương nói vậy, Tô Hữu Diễm lại càng thêm sốt ruột, cô ôm Nhúm Lông lên, mở cửa ra.

Vừa mới vào, ánh mắt cô chưa thích ứng được với bóng tối, híp lại.

Tiếp đó, mùi máu tanh nồng đậm và mùi rượu cồn xông thẳng vào khoang mũi cô.

Cô che mũi, suýt nữa tắc thở.

"Mùi gì vậy, hán uống rượu xong bị thổ huyết sao?"

[Vậy thì xác chắc đã lạnh rồi đấy!]

Tô Hữu Diễm: "..."

Cô thả Nhúm Lông xuống, vừa đi được hai bước đã bị vấp chân lão đảo.

Cô ngao một tiếng, vội vàng bám lấy sofa đứng dậy, không ngờ bên mặt lại chạm phải một hơi thở nóng bỏng.

"Viên Duy?"

Cô sờ soạn mở đèn lên, liếc mắt liền thấy Viên Duy đang nằm trên salon.

Nửa thân trên của anh để trần, xiêu vẹo nằm trên salon, một chân chống xuống đất, trên ngực toàn là những vết bầm tím rợn người, một vài chỗ còn rỉ máu, đứng gần có thể ngửi được mùi còn nồng nặc trên người anh. Tô Hữu Diễm vừa chuyển mắt đã thấy trên mặt đất có một chai rượu đã mở nắp.

"Sao hán lại biến mình thành ra thế này... Bị thương xong lại đi uống rượu?"

[Không phải, chỉ là không mua thuốc nên dùng rượu tiêu viêm thôi.]

Yết hầu Tô Hữu Diễm run rẩy, có chút đau lòng mà nhìn khuôn mặt trắng bệch của anh.

Cô nhấc đồng thuốc dưới đất lên, cẩn thận dè dặt tới cạnh Viên Duy.

Trên trán Viên Duy ướt đầm mồ hôi lạnh, dường như anh ngủ cũng không yên giấc, mi tâm nhú chặt, chớp môi vênh lên cũng trắng bệch.

"Đáng ra ta nên tới sớm hơn."

Tô Hữu Điềm thờ dài một hơi.

Nhúm lông xào xạo cào sofa, muốn lên liếm Viên Duy.

"Không phải chỗ cho cung đùa nghịch đâu."

Tô Hữu Điềm ôm nó bỏ sang một bên, lấy trong túi ra một lọ thuốc cổ truyền Vân Nam, vừa định bôi lên người Viên Duy thì cổ tay cô chợt bị nắm lấy.

Dưới ánh đèn, Viên Duy trừng con mắt đỏ quạch, như mãnh thú nhìn chăm chăm cô. Anh tuy thờ gấp, lồng ngực lên xuống không ổn định, nhưng khí thế vẫn bức người, cực kỳ giống một con báo đen chỉ chực vồ mồi.

Tô Hữu Điềm kêu ngao một tiếng, cổ tay rung lên, thuốc nước chợt bắn vào mắt Viên Duy.

Tô Hữu Điềm: "... Xong đời."

[Cô bảo ta nên nói cô tốt chỗ nào đây.]

Viên Duy xuất xoa rên lên, thả tay cô ra, nhắm chặt mắt giẫy người một cái.

Tô Hữu Điềm vội vàng nhào lên kiểm tra mắt anh: "Sao rồi? Có đau mắt không? Anh còn nhìn được rõ tôi là ai không? Đây là một hay hai?"

Viên Duy gắng mở to mắt, anh thờ hồn hển, giọng nói bật ra khàn khàn: "Sao em lại tới đây?"

Tô Hữu Điềm đáp: "Tôi lo cho anh."

Viên Duy nói: "Tôi rất khỏe, không cần phải lo lắng, em về đi."

Thái độ của anh rất bình thản, không mãnh liệt như Tô Hữu Điềm tưởng tượng. Thực ra trước khi tới, cô đã nghĩ xong xuôi nên mỗ bụng tạ tội thế nào, làm sao để nhận hết lửa giận của Viên Duy, nhưng cô không ngờ, thái độ của Viên Duy lại bình thản như thế, bình thản đến mức khiến cô sợ sệt.

Tô Hữu Điềm dè dặt hỏi: "Anh tức giận?"

Viên Duy quay mặt đi chỗ khác, dùng sự im lặng để thể hiện thái độ.

Tô Hữu Điềm mím mím môi, nói: "Hôm nay tôi thật sự không phải là cố ý, thật ra tôi là định cứu anh."

Xong, câu giải thích này nghe mới khiến cưỡng làm sao, bản thân cô nghe có tin nổi không chứ?

Ngoài dự liệu của cô, Viên Duy vậy mà lại gật đầu: "Tôi tin em."

Hai mắt Tô Hữu Điềm rực sáng, Viên Duy lại nói tiếp: "Em về đi thôi."

Nói xong, anh dời mắt ra ngoài cửa sổ, ý muốn nói sắc trời đã không còn sớm.

Là không chịu tha thứ đây mà.

Tô Hữu Điềm có chút thất vọng.

[Đừng nhụt chí, kị chủ, cô quên là cô tới đây làm gì rồi à?]

"Xem hán trên giường..."

[Câm miệng!]

Tô Hữu Điềm nổi giận nói: "Được rồi, là tôi xin tha thứ, nhưng hán cũng đâu có muốn để ý tới ta."

[Sai, là đến quan tâm chăm sóc hán, không phải cô đã mua thuốc rồi sao?]

Hai mắt Tô Hữu Điềm sáng lên, cô lấy thuốc thoa ngoài da ra, cẩn thận đắp lên ngực Viên Duy: "Giờ anh bảo tôi đi cũng được, nhưng phải để tôi băng bó cho anh đã."

Viên Duy gắng sức ngồi dậy, sắc mặt anh trắng bệch, vẻ mặt lãnh đạm: "Không cần, em về đi rồi đi đi."

Tô Hữu Diễm bật chế độ xấu tính: "Không bôi thuốc xong cho anh tôi sẽ không đi."

Viên Duy quay đầu lại, im lặng đối mặt với cô.

Con người anh dưới ngọn đèn lộ ra màu vàng ấm, như ánh trắng vàng kim trên mặt nước, sáng kinh người.

Tô Hữu Diễm có chút hoảng hốt, cô chịu không nổi sức tấn công của nhan sắc hoàng kim này, suýt nữa thì tước vũ khí đầu hàng.

[Cố chống đỡ đi kị chủ!]

[Đừng không có tiền đồ như vậy!]

Được, cô chống đỡ!

Rốt cuộc, Viên Duy thua trận, hai tay giương ra, mắt sụp xuống, ngằm cho phép Tô Hữu Diễm làm việc.

Tô Hữu Diễm vui mừng, lập tức vội vàng nhào đến như cô hầu chăm khách quý. Sau khi xử lý vết thương trên người anh xong xuôi, Tô Hữu Diễm lấy vải băng ra.

Kỹ thuật của cô tất nhiên là không thể tốt được, giằng co một hồi, đầu Viên Duy càng đỏ ra nhiều mồ hôi lạnh hơn. Có điều, suốt cả quá trình, anh một tiếng cũng không rên, mi mắt rũ xuống, che đi ánh sáng trong con người, không biết là đang suy nghĩ gì.

Tô Hữu Diễm cẩn thận quấn vải băng quanh hông Viên Duy, hai người cách nhau rất gần, gần đến độ cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh phả trên đỉnh đầu, tiếng tim anh đập bên tai, nhiệt độ da thịt anh truyền tới đầu ngón tay cô thật rõ ràng qua lớp vải mỏng.

Tô Hữu Diễm cúi đầu, cảm thấy cổ họng khô khốc.

[Kị chủ, cô run gì chứ, mắc parkinson rồi à?]

"Ta căng thẳng..."

Cuối cùng, Tô Hữu Diễm cũng băng bó xong, thất một cái lơ con bướm trước ngực Viên Duy.

Cô rất có cảm giác thành tựu mà vỗ tay, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Viên Duy đang nhìn mình không chớp mắt.

Mặt Tô Hữu Diễm ửng đỏ: "Anh, nhìn gì vậy?"

[Nhìn xem nên cần cô chỗ nào?]

"Cút!"

Viên Duy không nói lời nào, đôi môi mỏng của anh mím lại, lồng ngực chậm rãi áp xuống.

Tô Hữu Diễm kinh ngạc, cô vội giơ tay lên chống lại, lại bị nhiệt độ nóng rẫy của lồng ngực anh làm cho suýt nữa nhảy dựng lên: "Anh, anh làm gì thế?"

Viên Duy vẫn không nói gì, anh vươn một bàn tay rộng lớn ra, chậm rãi chạm lên má cô.

"Anh đừng quá trớn, tôi nói cho anh biết, con người tôi định lực rất kém, lỡ làm anh rong huyết trên giường thì đừng có oán tôi!"

Đôi môi mỏng của Viên Duy khê cong lên, vậy mà lại lộ ra một nụ cười mỉa hiếm thấy. Tô Hữu Diễm nhìn chớp môi cong cong của anh, tim không khỏi đập như trống trận.

Nếu anh nhất quyết muốn thì, cứ vậy đi, khụ khụ.

Tô Hữu Diễm từ từ nhắm mắt lại.

Cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh phả lên mặt mình, hô hấp của cô cũng càng lúc càng dồn dập.

Cuối cùng...

Cô cảm thấy mí mắt tê rần.

Mí mắt...

Tê rần?

Cô mở mắt ra, thấy trong tay Viên Duy đang cầm một mảnh gì đó nho nhỏ:

"Trên mắt em có vật bẩn."

"Á, đó là miếng dán mí của tôi mà."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Đáng sợ nhất là khi bầu không khí đột ngột trở nên yên ắng.

Tay Viên Duy khựng lại giữa không trung, anh nhìn Tô Hữu Điềm một cái, ánh mắt lảng đi, không hiểu sao lại có cảm giác như đang chột dạ.

[Meme "Không ngờ được!"]

"Cút!"

Tô Hữu Điềm nhặt lấy hai miếng dán mí trên tay Viên Duy, ném xuống đất.

"Không cần phải để ý đến mấy cái nhỏ nhặt này đâu, với lại anh thấy rồi đó, mắt tôi cũng không có thay đổi gì."

Viên Duy định nói gì đó, Tô Hữu Điềm giơ tay ra chặn lại: "Đừng nói vội, anh nghe tôi nói hết đã. Máu trên mắt tôi không phải là bị bầm, mà là phẩn mắt, máu đỏ trên mặt tôi không phải do nóng, mà là má hồng, máu trên môi cũng không phải là bôi dờ một nửa, mà là xì tai đánh son lòng môi." Nói xong, cô hít sâu một hơi, đối mắt với Viên Duy: "Anh muốn nói gì thì nói đi."

[Ác ý của cô với trai thẳng rớt cuộc là lớn đến mức nào hả!]

Viên Duy: "..."

Anh nín thở một cái, phát hiện ra những lời định nói đã quên mất sạch. Mi tâm anh hơi nhíu lại, bất đắc dĩ nói: "Khuya lắm rồi, em nên về thôi."

Tô Hữu Điềm tủi thân: "Anh cứ thế yên tâm để tôi về một mình sao?"

Viên Duy gắng cựa mình ngồi dậy, anh kéo cái áo khoác vắt trên lưng ghé xuống khoác lên người: "Đi thôi, tôi đưa em về."

Tô Hữu Điềm vội ấn anh xuống: "Không cần không cần, tôi tự về được."

Nói rồi, cô quay sang gọi Nhúm Lông: "Nhúm Lông, về nhà thôi!"

Nhúm Lông đang ngồi trong góc căn xé áo Viên Duy, nghe tiếng Tô Hữu Điềm gọi, bèn ngẩng cái cổ ngắn cùn nhìn qua bên này.

Viên Duy hỏi: "Sao em lại mang nó tới đây?"

Tô Hữu Điềm đáp: "Tôi thấy nó ngẩn ngơ trong son trang đáng thương quá nên đưa nó theo. Đúng rồi, công việc của bác Vương...không có chuyện gì chứ?"

Viên Duy lắc đầu, gương mặt lạnh lùng dưới ánh đèn mang một cảm giác vững vàng khó nói, anh bình tĩnh nói với Tô Hữu Điềm, chuyện này không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Viên Duy nói: "Tôi đã giới thiệu cho bác ấy một công việc mới, đãi ngộ tốt hơn ở son trang. Nếu em không thích con chó này thì có thể để nó lại nhà tôi."

Tô Hữu Điềm vuốt đầu Nhúm Lông, vội nói: "Đương nhiên là tôi thích nó rồi, nó ngoan lắm."

Nhúm Lông ư ừ vui đầu vào lòng cô.

Viên Duy dựa một tay lên tay vịn ghế sofa, thần sắc có chút mệt mỏi. Hàng mi phủ xuống mặt anh một cái bóng, giọng nói trầm thấp lại thoải mái: "Hiếm khi lại thấy có người thích chó ta, em không ngại nó lớn lên nhìn không sang chảnh, không cao giá như chó nhà người khác, cũng không có giá trị gì để khoe sao?"

Nói đoạn, anh mở mắt, con ngươi nhạt màu như hàn băng bị bao phủ bởi sương khói, mang theo một cảm xúc khó thành lời bắn thẳng ra.

Thân mình Tô Hữu Điềm chấn động, cô che tai Nhúm Lông lại, ầm ức nói:

"Sao anh có thể nói vậy chứ, nói những lời này trước mặt trẻ vị thành niên mà không thấy cần rút lương tâm à?"

Nhúm Lông: "Ngao?"

Viên Duy: "..."

[...]

Tô Hữu Diễm: "Ngao?"

Viên Duy bóp bóp mi tâm, anh vật lộn đứng lên: "Bỏ đi, tôi đưa em về nhà."

Tô Hữu Diễm vội vàng nói: "Không cần không cần, không phải tôi vừa nói rồi sao, tự anh bước đi sẽ rất mệt đó."

Nói xong, cô vừa định ấn Viên Duy ngồi lại, không ngờ tay lại bị Viên Duy bắt lấy.

"Tôi nói tôi đưa em về."

Bàn tay anh nóng rẫy mà mạnh mẽ, Tô Hữu Diễm có thể cảm nhận được lòng bàn tay anh có một vết chai mỏng, như có như không ma sát lên mu bàn tay cô.

Lúc đối mặt với anh, cô vốn định kiên trì khuyên tiếp, nhưng cuối cùng lại không nói ra nổi.

Cô là người rõ nhất Viên Duy cố chấp đến nhường nào.

Qua đoạn cô miêu tả anh báo thù cho con mèo kia, qua đoạn anh vì bảo vệ Thịnh Hạ mà liều lĩnh đánh người khác bị thương, qua đoạn anh vì tranh đoạt tài sản gia tộc mà không từ thủ đoạn nào.

Anh mãi mãi luôn cố chấp như vậy, lại vẫn giữ lấy sự thơ ngây thuở ban đầu.

Tô Hữu Diễm mím môi, cô cười nói: "Thôi được, nếu anh đã kiên trì thế, tôi cũng chỉ đành bằng lòng mà thôi."

Viên Duy không để ý tới cô nữa, dường như đã quen cái thói miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo của cô, mặc quần áo xong, anh đẩy nhẹ một cái lên vai cô.

"Đi thôi."

Tô Hữu Diễm đi phía trước, Nhúm Lông trong ngực cô có vẻ như hơi buồn ngủ, gật gù gật gù.

Lúc ra tới cửa, bước chân Tô Hữu Diễm khựng lại, cô nhìn những bức ảnh trên tường, có chút kinh ngạc.

"Cái, cái kia không phải là..."

Viên Duy đi tới: "Là hình của chúng ta."

Tô Hữu Diễm nhìn cặp đôi tràn trẻ sức sống của tuổi thanh xuân trong hình, thực sự mê mẩn.

Trong hình, dáng dấp của Viên Duy vẫn chưa phải là cường tráng, hai tay đút trong túi, mặt mày chủ ị nhìn vào ống kính. Bên cạnh anh, cô gái nhỏ có mái tóc dài hip mắt, nụm cười thom lên má anh, hai cánh tay mập mờ bám lấy cổ anh. Hai người dưới ánh nắng chừng như tỏa sáng.

[Có gì muốn nói không?]

"Nhiều năm như vậy, Viên Duy đen đi không ít nhỉ..."

[...Nghiêm túc chút coi.]

"Họ thực sự từng rất yêu nhau."

Nếu vậy, tại sao Thịnh Hạ lại vứt bỏ Viên Duy?

Cô cho rằng nữ phụ trong truyện chỉ là một tấm bia đỡ đạn, là công cụ hỗ trợ dùng để thúc đẩy tình cảm của nam nữ chính, về quá khứ của cô ấy và Viên Duy, cũng chỉ nói là hai người họ từng hẹn hò hồi cấp ba.

Cô không viết họ quen nhau thế nào, cũng không viết họ yêu nhau ra sao.

Nhưng nhìn đến tấm hình này, tình cảm của hai người họ quả thực rõ ràng là từng tồn tại, không thể chỉ lấy đôi lời của cô là hình dung được.

Vậy nhưng, tình yêu say đắm ngọt ngào lại ngây ngô như thế, cũng không thể sánh bằng dã tâm của Thịnh Hạ đối với danh lợi sao?

Trong truyện, Thịnh Hạ là bị mẹ mình dẫn dắt, biến thành một cô gái chỉ biết theo đuổi danh lợi, nhưng trong thế giới này, liệu có đúng là vậy không?

Hơn nữa, nhìn Viên Duy, tuy vẻ mặt rất thối, nhưng trong mắt chỉ toàn ánh sao, thoát nhìn anh rất vui vẻ, chỉ ít cũng vui vẻ hơn so với hiện tại.

Tô Hữu Diễm vẫn luôn cho rằng, trải qua mối tình này, đối với Viên Duy mà nói, chẳng là cái gì cả, chỉ là một cục đá tầm thường trên đường đời, có chút tác dụng làm đá kê chân cho con đường vùng dậy của anh.

Vậy mà hôm nay, cô nhìn tấm ảnh kia, được treo ở một vị trí bất mắt như vậy, chung một chỗ với hình mẹ anh, điều này chứng tỏ, anh rất đề tâm đến nó...

Khí tức sau lưng áp sát lại, hơi thở nóng bỏng phun lên cổ cô, giọng Viên Duy rất bình thản, nhưng lại như một nhát búa tạ, đập vào lòng cô.

"Em còn nhớ tấm hình này là thế nào không?"

Tô Hữu Diễm há miệng, không biết phải trả lời anh thế nào.

Sao mà cô nhớ được chứ, dù sao cô cũng không phải Thịnh Hạ.

Viên Duy tựa hồ cũng không để ý lắm đến câu trả lời của cô, dường như anh đang chìm vào hồi ức, ánh mắt có chút xa xăm.

Tô Hữu Diễm cũng rất tò mò với quá khứ của họ, cô muốn biết tình huống hai người họ chụp bức ảnh này là thế nào.

Cô tưởng Viên Duy sẽ kể về "lịch sử" của tấm hình này, ai ngờ anh lại nói: "Bỏ đi, đi thôi."

Bỏ đi?

Bỏ đi?

Tôi đến quần cũng cởi rồi mà anh lại bảo tôi bỏ đi?

Tô Hữu Diễm sung sía mặt mày: "Tôi đá anh, anh thật sự không giận sao?"

[Kabe-don?]

Kabe-don?

Ngao!!!

Cô bị Viên Duy kabe-don (*) rồi!!!

() Thuật ngữ trong manga/anime, chỉ hành động ép cô gái vào tường rồi chống tay lên đó chặn lại của các chàng trai lạnh lùng, kiêu ngạo, ương ngạnh.*

"Hệ thống, ta bị kabe-don! Vậy mà ta lại bị kabe-don? Mi có chức năng chụp màn hình không, mau chụp lại giúp ta cái!"

[Trọng điểm của cô mãi mãi chẳng bao giờ chịu đúng chỗ nhỉ!]

Hơi thở của Viên Duy như có như không phả lên mặt cô, giống như có ai nửa chống cự, nửa nghiêng đón ôm lấy đầu tim cô, Tô Hữu Diễm không khỏi ngừng thở:

"Anh, anh làm gì vậy?"

Lông mày Viên Duy cau lại, ánh sáng sau lưng khiến anh trở nên đặc biệt lạnh lùng nghiêm nghị:

"Tôi hy vọng em hiểu rõ, từ trước tới nay chưa từng có ai đá tôi."

Hử? Là sao?

Chẳng lẽ lời cô nói khiến anh then quá hóa giận sao?

Chưa từng có ai đá anh... Anh là đang không thừa nhận mình bị đá đấy mà. Được rồi, cô tạm coi đây là vấn đề thuộc về lòng tự trọng của đàn ông vậy.

Đôi môi mỏng của Viên Duy khẽ nhếch, cô để ý chớp môi anh cũng từ từ bị giãn ra.

Tô Hữu Diễm biết, tâm trạng anh chắc chắn là đang không tốt.

Vì vậy, cô lại bắt đầu run cầm cập như cây sậy.

"Anh, nếu anh tức giận thì muốn làm gì cũng được, nhưng...đừng đánh tôi mà."

Muốn làm gì cũng được?

Viên Duy cười, hồ hấp dẫn vờn quanh mặt cô:

"Biết vì sao tôi lại để em đi không?"

"Hả?"

Về mặt cô hoang mang.

[Rõ ràng thế rồi còn gì nữa!]

Viên Duy thu lại ý cười, trên mặt tựa hồ có phần bất đắc dĩ: "Tôi đã sớm biết mà, giao tiếp với em không nên dùng lời nói, cứ thể hành động là được."

Nói rồi, anh chợt áp người xuống.

Ngao!!!

Nhúm Long đang ngủ say, đột nhiên bị áp, sợ đến kêu lên, quay đầu ra cắn một phát.

Viên Duy nhìn vết thương trên tay, im lặng.

Tô Hữu Diễm: "... Ở kia, anh bị cắn rồi."

[Đó là trọng điểm hả!]

Nửa đêm, hai người đến bệnh viện tiêm vắc-xin phòng bệnh dại. Tô Hữu Diễm ngồi trên ghế, Nhúm Long nằm trong lòng cô, tựa như cũng biết mình gây họa, thần tình bất an mà ư ử rên.

Tô Hữu Diễm nhìn mặt đất chăm chăm, cổ chân xoay vòng vòng, cả mặt đều là vẻ tự trách.

Viên Duy lại phải búng bó thêm lần nữa, anh đi tiêm xong, thấy bóng dáng nhỏ bé của Tô Hữu Diễm, con người khẽ động. Tô Hữu Diễm ngẩng đầu nhìn sang, anh nháy mắt lại khôi phục lại vẻ bình thản: "Đi thôi."

Tô Hữu Diễm lẩm bẩm: "Sao lúc nào cũng nói đi thôi đi thôi thế."

Cô đi ra phía trước: "Bác sĩ nói sao?"

Viên Duy nhìn vết thương nhỏ nhỏ trên tay: "Không có vấn đề gì."

Lực cắn của chó con không lớn, tay anh chỉ bị rách da, sau khi tẩy rửa sát trùng xong, hẳn là không có vấn đề gì.

Tô Hữu Diễm ôm Nhúm Long nói: "Nó không có ý, nếu anh tức giận thì cứ trút lên tôi, đừng đánh nó."

Nhúm Long ló đầu ra khỏi lòng Tô Hữu Diễm, kêu ư ử một tiếng với Viên Duy.

Viên Duy xoa đầu nó, nói với Tô Hữu Diễm: "Tôi rất xấu xa à?"

"Hả?"

Viên Duy đi phía trước, thân hình vẫn còn hơi lảo đảo: "Tôi sẽ không đánh em, cũng sẽ không đánh nó."

Tô Hữu Diễm cúi đầu, còn không phải vì sau này anh trả thù Thịnh Hạ quá quyết tuyệt sao, cô thật sự rất sợ gây nên chuyện gì rắc rối với Viên Duy.

Viên Duy nhìn cô trầm mặc, trên mặt lướt qua vẻ thất vọng. Anh mím chặt môi, xoay người rời đi.

Tô Hữu Diễm hoảng hốt, vừa định đuổi theo cho kịp thì nghe thấy tiếng hệ thống nói bên tai:

[Ting! Ngày nghỉ của kí chủ đã hết, mau mau hoàn thành nhiệm vụ ngày hôm nay!!]

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

[Mời trong vòng hai mươi giây chọn một trong những lựa chọn sau và hoàn thành trong bốn mươi giây.

1. Gào lên với Viên Duy: Viên Duy! (&^*&&^%&%^@!^\$#\$%)(%^##¥% anh!

2. Gào lên với Viên Duy: Anh chính là loại nghèo rớt mồng tơi, giả bộ cái gì?

3. Gào lên với Viên Duy: Cút đi! Đi rồi đừng quay lại nữa!

Vượt quá thời hạn, nhiệm vụ thất bại, phạt giật điện, 20, 19, 18...]

Tô Hữu Diễm sững người, trợn mắt, vừa há miệng ra, hệ thống đã chặn trước:

[Không được tru tréo! Không được khóc lóc om sòm! Còn kì kèo nữa sẽ giật điện!]

Cô ngậm miệng lại: "Sao không giết chết ta nữa?"

[Quen biết lâu vậy rồi, cho cô đi cửa sau, đừng có lâu la! 10, 9,...]

Tô Hữu Diễm hỏi: "Cái này khó quá, ta gào nho nhò thôi được không?"

[Không được! 8, 7...]

Tô Hữu Diễm cuống lên: "Vậy rốt cuộc nên chọn cái nào đây?"

Cái thứ nhất chửi bới hạ nhục người ta quá cô không nói nổi, quan trọng nhất là...nó quá dài.

Cái thứ hai, mắng Viên Duy là đồ nghèo kiết xác sao? Không nên không nên, hơi quá đáng thôi cô cũng không nói nổi.

[6, 5, 4,...]

Cái cuối cùng đi, cái cuối vừa đơn giản vừa dễ nhớ, lại phù hợp với sự đa sầu đa cảm của cô, đúng chuẩn kiểu nhỏ nhẹ yếu đuối giàu tình cảm của một cô gái nhỏ.

Tô Hữu Diễm gật đầu.

[3, 2,...]

"3! Ta chọn 3!"

[Đã chọn 3, mời kí chủ hoàn thành lựa chọn số 3 trong vòng bốn mươi giây. 40, 39...]

Tìm được đường sống trong chỗ chết một lần, Tô Hữu Diễm thở phào nhẹ nhõm, cô vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện ra phía trước đen đặc một màu, đến nửa cái bóng người cũng không thấy đâu.

"Hệ thống..." Tô Hữu Diễm há miệng run rẩy nói: "Không thấy Viên Duy đâu."

Con mẹ nó chân hần dài quá hay là mọc tám cái chân vậy? Bị thương còn đi nhanh được đến vậy cơ à?

[Để ta xem bản đồ một chút, hần đang đứng cách cô 200 mét. Ta chỉ đường cho cô.]

"40 giây 200 mét? Mì có hiểu làm gì với thể chất củi mục của ta rồi hả?"

[Không đến 40 giây, 35, 34,...]

Tô Hữu Diễm phun ra một búng máu: "Ta biết ngay nhiệm vụ này sẽ không đơn giản vậy mà."

[33, 32,...]

"Đừng đếm nữa! Ta chạy ngay đây!"

Nói đoạn, Tô Hữu Diễm ôm Nhúm Lông càng chặt hơn, vừa chạy vừa ngao ngao kêu.

"Viên Duy! Viên Duy!"

Cô vừa chạy vừa gọi, Nhúm Lông trong lòng cô bị đè ép kêu ngao ngao, vùng vẫy muốn xuống.

"Đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, mẹ dẫn con đi tìm ba nhé, không tìm thấy ba mẹ sẽ bị nướng khét đó QAQ"

Nhúm Lông: "Ngao ngao?"

[20, 19, 18... Còn 160 mét nữa, rốt cuộc cô phế đến mức nào nữa vậy!"]

Tô Hữu Diễm: "QAQ"

"Viên Duy! Viên Duy anh ở đâu?"

Tô Hữu Diễm chạy về phía trước cứ như thiếu phụ bị lụy ôm con nhỏ tìm người chồng phụ bạc, người hoang mang không nơi nương tựa vậy.

Đầu Nhúm Lông trong lòng Tô Hữu Diễm gà gât lên xuống. Tô Hữu Diễm nhìn bản đồ quãng đường chậm chạp rút ngắn cứ như ốc sên bò, chỉ cảm thấy buồn bực tựa hồ muốn phát hỏa, trong miệng cũng từ từ trào lên vị tanh của máu, trước mắt trắng sao từng vòng lượn quanh.

Cô vừa chạy vừa ào ào rơi nước mắt: "Ngao ngao! Trục tiếp giạt điện chết ta luôn đi! Ta thực sự chạy hết nổi rồi!"

[Sắp tới rồi! 10, 9, 8...]

Tô Hữu Diễm thực sự không gượng nổi nữa, cô trực tiếp thả Nhúm Lông xuống bên cạnh, lăn vật ra đất:

"Ta có gây nên tội nghiệt gì chứ hả! Mi cứ thẳng tay giạt điện chết luôn ta đi!"

[Lại ăn vạ! Lại ăn vạ! Cần thận ta giạt điện chết cô!]

"Giạt đi! Mi giạt đi!"

[Được được được, ta sẽ cho cô thêm mười giây!]

Tô Hữu Diễm gào lên: "Có cho mười phút ta cũng không chơi!"

Đang lăn lộn, chợt lăn đụng vào chân một người. Cô sững sốt, vừa ngước mắt lên thì thấy Viên Duy hơi cúi người, nhàn nhạt nhìn cô.

Dưới ánh đèn, sắc mặt anh trắng bệch, nhưng trên trán lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

"Em lăn lộn gì chứ?"

[5, 4, 3,...]

Trong chớp mắt, Tô Hữu Diễm chợt ôm lấy đùi Viên Duy, ngao ngao la lên: "Cút đi! Đi rồi đừng quay lại nữa!"

Nói xong, cô ôm chặt lấy Viên Duy.

[Nhiệm vụ hoàn thành.]

Viên Duy nhướng một bên lông mày, giật giật chân, Tô Hữu Diễm ôm anh, chùi hết nước mắt nước mũi lên ống quần anh.

Viên Duy bất đắc dĩ mím môi một cái, anh ngồi xổm xuống một nửa, bóng dáng cao lớn lập tức bao lấy Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm hít hít nước mũi: "Anh đã nói là anh sẽ không đánh tôi."

Viên Duy đỡ cô dậy, giật giật chân, ý bảo cô miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo: "Không phải em muốn tôi cút sao?"

Tô Hữu Diễm cúi xuống, thấy quần Viên Duy bị cô vò thành một đống nhàu nhĩ, nước mắt nước mũi và bụi bặm dính vào vớ nhau cáu bẩn. Cô ngượng ngừng cúi đầu.

"Tôi buông ra rồi, anh đi đi."

Nói xong, cô len lén giương mắt liếc Viên Duy.

Viên Duy bế Nhúm Lông đang kêu ngao ngao bên cạnh lên: "Chạy theo tôi xa vậy là để bảo tôi cút à?"

"..."

Cô cũng hiểu rằng hành động này rất bại não.

Viên Duy lắc đầu bất đắc dĩ, tựa hồ đối với việc cô đầu óc chấp mạch đã tập mãi thành quen. Anh nhìn khuôn mặt lem nhem của Tô Hữu Điềm một chốc, giờ Nhúm Lông lên trước mặt cô.

Tô Hữu Điềm: "?"

Viên Duy chọt dán Nhúm Lông bông xù lên mặt cô, sau đó quệt trái quệt phải quệt lên quệt xuống.

Tô Hữu Điềm: "..."

Nhúm Lông: "Ngao?"

Viên Duy buông Nhúm Lông xuống, gật đầu: "Tôi không có khăn tay, chỉ có thể như vậy thôi."

Anh không sợ làm con trai cún của anh thất vọng sao?

Cô phì ra một nhúm lông chó, cướp Nhúm Lông về, ngồi dưới đất lấy móng làm trục xoay qua chỗ khác: "Anh không cần phải tha thứ cho tôi, vừa rồi tôi lại mắng chửi anh, chúng ta về sau cũng đừng liên lạc nữa, đường ai nấy đi!"

Nói xong, bụng cô chọt réo lên.

Cô rất đường hoàng chọc chọc bụng Nhúm Lông:

"Nhúm Lông, sao con nhanh đói vậy, mới này cho con ăn còn chưa đủ sao?"

Nhúm Lông ngáp một cái, núp trong ngực cô hờ hững.

Viên Duy nhìn cô bất đắc dĩ, luồn hai tay xuống nách cô, dùng sức một cái đã vững vàng nhấc được cô lên.

Tô Hữu Điềm cả kinh: "Anh, anh làm gì vậy?"

Viên Duy nói: "Đi thôi, tôi dẫn em đi ăn."

Tô Hữu Điềm nhìn con phở đen kịt chung quanh: "Đi đâu?"

"Nhà tôi."

Nhà Viên Duy vẫn còn sót lại mùi máu tanh và vị thuốc đông y. Tô Hữu Điềm ngồi trên salon, nhìn Nhúm Lông vui đầu vào bát ăn, chân sau giờ lên cao, cứ như muốn bay lên vậy, khoe miệng cô không khỏi hé ra nụ cười.

Bên phải, ảnh chụp mẹ Viên Duy còn treo trên tường, trên bàn trà không có hoa quả, nhưng dưới di ảnh lại bày đầy đủ chuối tiêu cam quýt.

Tô Hữu Điềm nhìn đồ đạc cũ nát trong nhà, mắt hơi nóng nóng.

Cô cúi đầu, không dám nhìn người phụ nữ đang cười dịu dàng hiền hòa kia nữa.

Mẹ Viên Duy đã lấy hết cuộc đời mình dồn cho Viên Duy, xuất thân của bà không tốt, vậy nhưng rất độc lập tự chủ, hướng tới tự do, sai lầm duy nhất phạm phải cả đời này chính là quen biết bố Viên Duy, bà dịu dàng, nhưng cũng rất ngay thơ, dễ dàng tin tưởng vào lời ngon tiếng ngọt của bố Viên Duy, cuối cùng, tên đàn ông cận bã biến mất, bà một mình mang theo Viên Duy sống cuộc sống gian khổ.

Vất vả mãi mới nuôi Viên Duy lớn lên được, lại bị bệnh tật hành hạ đoạt mất sinh mệnh.

Tô Hữu Điềm vì muốn cho Viên Duy cơ hội vùng dậy đã cố ý tạo ra một đoạn mở đầu dẫn truyện. Hầu như trong tiểu thuyết nào, nam chính kiểu tổng tài cũng đều có một điểm chung đó là quá khứ bi thảm, họ thiếu yêu thương, cũng không biết yêu thương, chỉ biết đợi nữ chính tới ử tan trái tim băng giá của họ, cứu bọn họ khỏi cuộc sống vô vị.

Tô Hữu Điềm cũng cảm thấy viết vậy chẳng có gì là không đúng, cho đến khi cô xuyên tới thế giới này.

Lúc này cô mới phát hiện ra, mấy câu ngắn ngủi của mình lại có thể quyết định cả một đời người.

Cô cúi đầu thật thấp, gần như không biết phải đối mặt với Viên Duy thế nào nữa.

Nếu anh biết cô chính là "đầu sỏ" gây nên tất cả bi thảm cho cuộc sống của anh, nhất định sẽ ngược cô thậm hơn Thịnh Hạ.

Tô Hữu Điềm cười khổ một tiếng.

"Aiz, hệ thống, mi nói xem nếu ta viết mẹ Viên Duy trọng sinh thì sẽ thế nào? Liệu tiểu thuyết có trở thành một thế giới không?"

[Cái này lời ta nói không tính được.]

Lời hệ thống nói không tính, vậy lời ai nói thì tính?

Cô nhớ, trước đây cũng từng nói đến vấn đề tương tự, hệ thống cũng trả lời rất mơ hồ, vậy rốt cuộc là ai đứng đằng sau hệ thống, khiến cô xuyên vào sách?

"Thịnh Hạ!"

"Ơi?"

Tô Hữu Diễm ngهن cổ nhìn về phía phòng bếp.

Trong bếp hắt ra quang sáng mờ mờ của ngọn đèn nhỏ, Viên Duy đeo tạp dề cúi đầu nhìn mì trong nồi. Tô Hữu Diễm không ngờ, Viên Duy nói đến nhà anh ấy, hóa ra là tự mình nấu mì cho cô. Có thể được nếm thử tay nghề nấu nướng của nam chính trong truyện chính mình viết, cô cũng thật vinh dự.

Tô Hữu Diễm nghĩ một hồi, ánh mắt nhìn anh lại ngẩn ra.

Dưới ánh đèn, tóc Viên Duy hơi ngả vàng, tỏa ra ánh sáng ấm áp, lưng anh hơi khom xuống, cần cổ thon dài, vài sợi tóc không an phận chui vào trong cổ áo, tạp dề phác họa vòng eo anh càng thêm thon gầy, anh mặc bộ quần áo rộng rãi mặc ở nhà, một góc gấu quần bị anh giấu lên.

Tô Hữu Diễm bất giác nắm lấy vỏ bọc salon, thân thể Viên Duy hơi khom xuống, đường vòng cung hoàn mỹ khiến người ta không tự chủ được muốn dán lên người anh.

Tô Hữu Diễm: "Hệ thống, mì vừa nói gì? Nghe không rõ..."

[Mau quét ngay cái đồng suy nghĩ bấy bạ trong đầu cô đi! Người ta nấu cơm cho cô ăn mà cô lại như thế, lương tâm của cô có biết đau không hả?]

Tô Hữu Diễm cúi đầu: "Ta có tội. Ta bị sắc đẹp mê hoặc, aizz..."

Viên Duy hơi quay đầu lại: "Trong ngăn kéo của tôi có quần áo sạch, đổi đi."

Tô Hữu Diễm ngoan ngoãn gật đầu, cô vừa đứng lên liền thấy lớp bụi ở hai bên trên salon tạo thành hai vệt, hợp lại với nhau vừa vặn thành hình cái móng.

Tô Hữu Diễm: "..."

Cô ôm Nhúm Lông đang ăn cơm lên, chúi chúi lên salon.

Nhúm Lông: "Ngao? Ngao!!!"

Viên Duy chặc một tiếng: "Em lại ức hiếp Nhúm Lông đấy à?"

Tô Hữu Diễm vội vàng thả Nhúm Lông xuống đứng ngay ngắn: "Không có! Tôi chưa từng ức hiếp nó!"

Nhúm Lông liếc cô, cắn lấy cái bát tha vào góc, vùi mặt vào bên trong.

Viên Duy bỏ gói gia vị vào nồi, cho dưa vào khuấy khuấy.

"Đi thay quần áo đi, chuẩn bị ăn cơm."

Tô Hữu Diễm đáp một tiếng, cô vào phòng ngủ, đóng cửa lại, mở tủ quần áo ra.

Ồ! Toàn sơ mi.

Cô như có điều suy nghĩ thoáng liếc ra cửa, sau đó chọn lấy cái áo ngắn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

[Ngắn quá rồi đấy!]

"Ngán á? Ta cảm thấy vẫn rộng mà."

Nói đoạn, cô cởi quần áo ra, thay sơ mi vào.

Tô Hữu Diễm cúi đầu nhìn, vật áo sơ mi miễn cưỡng lắm mới phủ được qua hông cô. Đôi chân thẳng tắp trắng như tuyết trần trụi lộ ra.

Cô hít sâu một hơi, đôi đôi núm đầy đặn nằm dưới áo sơ mi, chống lên lớp vải dính sát vào những đường cong.

[Chắc chắc chắc, ta chưa thấy gì hết nha.]

Cô lấy từ dưới ngăn kéo ra một cái quần, duỗi chân xỏ vào.

Hệ thống la lên một tiếng: [... Sao cô lại mặc quần!]

Tô Hữu Diễm kinh ngạc: "Sao ta lại không thể mặc quần?!"

Hệ thống có chút lấp bắp, như thể không thể hiểu được hành động của Tô Hữu Diễm: "Vậy tại sao cô lại chọn cái áo sơ mi ngắn nhất?"

Tô Hữu Diễm khó hiểu nói: "Ngắn đẹp mà!"

[... Quả nhiên ta không nên có bất kỳ mong đợi gì với EQ của cô mà.]

Tô Hữu Diễm mặc quần vào, cô ngẫm nghĩ đôi chút những lời khó hiểu của hệ thống, sau đó bưng tỉnh đại ngộ mà ồ một tiếng: "Mi nghĩ ta định mặc áo của bạn trai hả?"

[Đây là cơ hội tốt mà!]

Tô Hữu Diễm chỉnh lại tóc, nói: "Ta cũng không phải loại con gái ngoài miệng nói không muốn, thân thể lại rất thành thật. Sao ta lại phải quyến rũ hấn chứ?"

[... Chẳng lẽ không phải à?]

"Sao có thể? Ta cũng đâu có muốn đâm đầu vào chỗ chết, thích nam chính không phải ta sẽ bị ngược chết sao?"

[Ha ha, cô nghĩ thế cơ à. Cái đồ con gái cận bã cứ thấy người ta là suy nghĩ bậy bạ!]

Tô Hữu Diễm rụt cổ lại, sau đó cô ngoan cố nói:

"Nếu mi thích gán ghép thể thì truyện sau đề ta viết một nam chính mười phân vẹn mười, đẹp như Phan An, giàu nứt đổ đổ vách, điên đảo chúng sinh, toàn tâm toàn ý, dịu dàng thâm tình, một đêm bảy lần vậy, đến lúc đó hãy lôi ta xuyên vào làm nữ chính. Cảm ơn."

[Ôi, đúng là con gái.]

Ngoài cửa, Viên Duy gọi: "Ăn cơm thôi!"

Tô Hữu Diễm ứng tiếng, vừa định ra ngoài thì thấy trên đầu giường đặt một hộp nhãn.

Cô xoa cằm, không nhận được vuron tay ra sờ lên.

"Trong này là nhãn à? Của ai? Viên Duy, hay mẹ hấn?"

[Cô nói xem?]

Tô Hữu Diễm biết, đây chắc chắn không phải của mẹ Viên Duy, vào thời đại đó, bố Viên Duy chỉ coi trọng dung mạo của mẹ Viên Duy, chắc chắn sẽ không đưa cho bà một cái nhãn mang tính biểu trưng cho lòng trung thành và sự vĩnh hằng như vậy.

Vậy thì cái hộp này chính là của nam chính.

"Chắc bên trong không phải đựng nhãn đầu nhĩ, là tiền xu? Chia khóa? Hay là dây chuyền?"

[Không cần đoán nữa, ta quét rồi, là nhãn.]

Tô Hữu Diễm như bị phỏng, lập tức thu tay lại.

[Sao thế, không xem à?]

Cô lắc đầu: "Đặt ở đầu giường tức là vật quan trọng, ta không nên tự ý đụng vào."

Viên Duy lại gọi một tiếng. Tô Hữu Điềm mở cửa ra ngoài.

Ngoài cửa, Viên Duy cời tạp dề, bung một chậu mỳ ra.

Tô Hữu Điềm kinh ngạc: "Chậu lớn vậy, nuôi heo hả."

Viên Duy không nói gì. Anh tự lấy cho mình một bát rồi đẩy cả chậu tới trước mặt Tô Hữu Điềm.

Tô Hữu Điềm: "... Anh có ý gì?"

Viên Duy: "Ăn đi."

Tô Hữu Điềm cười nhạt, thật sự coi cô như heo mà đút đó hả.

Hai mươi phút sau, cô bung cái chậu không xuống, ưỡn bụng nằm ngửa trên salon, ợ một cái: "Ngon thật đấy."

[Mặt mũi cô roi đầu hết rồi hả!]

Tô Hữu Điềm lau miệng: "Mất lâu rồi."

Viên Duy nấu quả thực như bỏ độc vậy! Bất kể là vị hay gu đều hoàn toàn phù hợp với sở thích của cô, cô ôm bụng bi thương nghĩ, Viên Duy cứ như giun đũa trong dạ dày cô vậy.

Hệ thống hận sắt không thành thép mà thờ dài.

Viên Duy đứng dậy, bung cái chậu chỉ còn nước không lên, vừa định vào bếp, Tô Hữu Điềm chợt vươn tay ngăn lại: "Đề đấy tôi làm cho, anh là bệnh nhân mà, tôi không thể cứ để anh phục vụ thế được."

Nói đoạn, cô giầy giữa ghế ngồi dậy, rót cuộc vẫn nằm vật trên salon như cá voi mắc cạn.

Về mặt Viên Duy dưới ánh đèn hiền hòa đi đôi chút, anh nói: "Không cần đâu."

Nói xong, anh dọn dẹp bung bát đũa đi.

[Cô để một bệnh nhân bị thương hết làm cơm lại thu dọn bát đũa cho cô như thế à? Lương tâm đâu rồi?]

Tô Hữu Điềm giầy giữa ghế ngồi dậy: "Là cùng ăn mà."

Nói vậy nhưng rót cuộc cô vẫn vào phòng bếp, giúp Viên Duy rửa bát.

Hai người đứng rất gần nhau, cánh tay như có như không cọ vào nhau, Tô Hữu Điềm có chút không được tự nhiên rút cổ một cái.

Tổng cộng có mỗi hai đôi đũa mà lại bị cô rửa vừa chậm chạp vừa tỉ mỉ, bên cạnh cô, về mặt Viên Duy nghiêm túc, bất kể là đi làm hay làm việc vặt, anh đối với việc gì cũng rất chăm chú.

Dù chỉ đứng trong một căn bếp nhỏ bé, dù chỉ đang làm một công việc rất đỗi bình thường như rửa bát, Viên Duy vẫn nghiêm túc như thể nó rất thiêng liêng vậy.

Cô hoàn toàn không tưởng tượng được, sau này khi trở thành đại tổng tài, anh sẽ trở nên thế nào?

Bị tiền tài vờn quanh, đủ loại tài xế giúp việc hầu hạ, anh còn có thể là con người tự mình bận rộn trong bếp như hôm nay sao?

Anh còn có thể là một Viên Duy nhìn tưởng lạnh lùng nhưng thực ra lại rất dịu dàng như bây giờ sao?

Tô Hữu Điềm mím môi, nhìn dòng nước ấm chảy qua đôi bàn tay khớp xương rõ ràng của Viên Duy, rót cuộc vẫn hỏi ra: "Anh... Vì sao lại đối tốt với tôi như vậy?"

Tiếng nước ngừng lại.

Viên Duy quay đầu, ấn đường nhíu lại: "Sao lại hỏi vậy?"

Tô Hữu Điềm chà xát ngón tay mình trong nước: "Tôi...đá anh, còn đánh anh, mắng anh, anh lại chẳng tức giận chút nào, còn nấu cơm cho tôi ăn nữa."

Toi rồi, càng nói sao cô lại càng cảm thấy mình cạn bã thế này?

Viên Duy có thể chịu nhịn cô như vậy, chẳng lẽ anh thật sự yêu Thịnh Hạ?

Cô gãi đầu, trong lòng không khỏi nổi lên một cảm giác kỳ dị, như bị kim châm vậy, lúc cô muốn bắt lấy thì lại biến mất.

Viên Duyệt im lặng một hồi, anh lấy khăn mặt ra phủ lên tay Tô Hữu Diễm, xoa nắn bàn tay cô trong đó.

"Sau này em sẽ hiểu."

Cách một lớp vải mềm, hai tay bị anh nhào nắn, Tô Hữu Diễm cảm thấy tay chẳng còn là tay của mình nữa, cô mất tự nhiên cử động ngón tay:

"Tôi muốn biết ngay bây giờ cơ."

Động tác của Viên Duyệt dừng lại, anh cúi đầu nhìn Tô Hữu Diễm, con ngươi nhạt màu như có gì đó lóe lên.

Anh nói: "Không phải tôi không tức giận, tôi sợ nếu đánh em, em sẽ ngốc thêm."

"Này!"

Viên Duyệt bỏ tay cô xuống, đẩy lưng cô: "Đi ngủ đi."

Tô Hữu Diễm ngó ra: "Anh không đuổi tôi về nhà à?"

Viên Duyệt nói: "Tôi lo cho em. Em ngủ trong phòng, tôi sẽ ngủ trên sofa."

Tô Hữu Diễm vội vàng từ chối: "Lòng hổ thẹn của tôi nổ tan tác tới nơi rồi, không thể tranh giường ngủ của anh thế được, hoặc là tôi ngủ sofa, hoặc là tôi lập tức đi về."

Viên Duyệt không lay chuyển được cô, không thể làm gì khác hơn là lấy cái chăn dày nhất trong ngăn kéo ôm ra salon cho cô: "Đem ngủ cẩn thận một chút, đừng đập lung tung, cũng đừng nằm đè lên chăn."

Tô Hữu Diễm tỏ vẻ mình ngủ rất ngoan.

Khóe miệng Viên Duyệt kín đáo cong lên, sau đó đặt lên bàn trà một cốc nước ấm.

"Ngủ sớm chút, đừng nghịch điện thoại."

Tô Hữu Diễm bất mãn lắm lắm: "Tôi không phải trẻ con."

Sau khi Viên Duyệt về phòng ngủ, Tô Hữu Diễm nhỏ giọng bàn luận với hệ thống: "Hệ thống, ta cảm thấy có gì đó không đúng."

[Không đúng chỗ nào?]

"Viên Duyệt có gì đó là lạ."

[Bởi vì hắn không đánh cô à?]

Tô Hữu Diễm chắc một tiếng: "Ta nghiêm túc đó. Trong truyện để viết thành ngược luyến tình thâm, nam chính bị ta đập nện rất thảm, hắn vì nguyên nhân thân thể, trở nên hận đời, cực kỳ nhạy cảm. Sau khi trở thành tổng tài lại còn trở nên rất mình ta là nhất nữa. Vậy nên hắn mới có thể nảy sinh nhiều khúc mắc hiểu lầm như vậy với nữ chính. Nhưng Viên Duyệt này lại không giống vậy, hắn không hề có chút phẩm chất nào như thế cả, hắn kiên cường, nhẫn nại, còn rất yêu đời nữa. Ta không tin hắn có thể làm ra chuyện gì tổn thương Thịnh Hạ."

Hệ thống: [E hèmmmmm...]

Tô Hữu Diễm: "Mi e hèmmmmm cái gì?"

Hệ thống: [Là muốn nói, rốt cuộc cô cũng phát hiện ra rồi...]

Tô Hữu Diễm nghiêng răng: "Vậy sao mi không nói sớm!"

Hệ thống: "Trước mắt ta cũng không tìm ra nguyên do, chờ ta liên hệ được với cấp trên rồi sẽ cho cô đáp án.]

Tô Hữu Diễm nắm tóc: "Aiz, nếu ban đầu Viên Duyệt thật sự như vậy, sau này lại biến thành thế kia, vậy thì ta đây thực sự nghiệp chướng quá nặng rồi."

[Nói nhảm gì nhiều vậy chứ, mau ngủ đi.]

"Ồ."

Tô Hữu Diễm cứ tưởng mình sẽ không ngủ được, ai ngờ thả nào được ba giây, cô đã lập tức ngủ mất.

Chăn Viên Duyệt rất mềm, còn có mùi nắng, gối cũng rất êm, dường như mới đổi vỏ gối, mùi bột giặt cũng không gay mũi chút nào.

Cô mơ thấy mình nằm trong ruộng hoa, khoan khoái ngủ gật, lại cảm thấy nhiệt độ trong mơ quá cao, bèn thò chân ra.

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, cô như nghe thấy có tiếng thở dài khe khẽ rót vào tai, sau đó, tay và chân được dịu dàng bỏ lại vào chăn.

Cô bắt đầu hừ hừ hai tiếng.

Có một ngón tay ấm áp, chạm lên mũi cô một cái rồi lập tức rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Tô Hữu Điềm mơ màng tỉnh dậy, phát hiện ra trong nhà đã sớm không còn ai, trên bàn để sẵn bát đũa, cô mở ra, bát cháo nấu đậm đặc vẫn còn ấm ấm.

Trời vừa sáng, Viên Duy đã tới công trường.

Tuy vết thương trên người còn đau, lại hơi sốt nhẹ, nhưng anh cũng chẳng coi ra gì.

Trước đây khi còn trong ngục, bị thương nặng hơn anh cũng từng phải chịu rồi, chẳng phải vẫn hoàn thành nhiệm vụ nặng nhọc giống người khác sao.

Để biểu hiện tốt, ra tù sớm hơn, anh chỉ hận không thể phân thân ra làm tám.

Lượng công việc bây giờ, chỉ bằng một phần ba trước đây mà thôi.

Viên Duy mặc áo phông có tay, quần áo trên người hoàn toàn che kín được vết thương trên người anh, nhưng vết bầm trên mắt và khóe miệng vẫn có thể nhìn thấy.

Tới công trường, đám người cùng làm đều cau mày nhìn anh.

Anh ấn ngón cái lên khóe miệng bị thương, phớt lờ mà cúi đầu đi về phía trước.

Đi được một quãng xa, Tiêu Hưng tiến lên đón anh: "Tiểu Viên, sao giờ mới đến vậy, áy! Bị thương à? Làm sao thế, đánh nhau với người khác?"

Viên Duy không trả lời, anh vừa định nhắc một bạch xi măng lên thì bị Tiêu Hưng cản lại: "Đừng làm vội, đốc công tìm cậu có việc đó."

Viên Duy nhướng mày, thả bạch xi măng xuống, đi về phía văn phòng.

Tiêu Hưng cầm cái cốc, đi theo phía sau: "Cậu dính phải chuyện gì thế, đốc công mới sáng sớm đã qua đây rồi, có vẻ như không vui lắm. Nếu có thể nhìn thì cậu nhìn một chút, đừng xung khắc quá, biết chưa."

Viên Duy gật đầu.

Nói là văn phòng, thực ra cũng chỉ là một gian phòng đơn sơ bằng xi măng.

Bụng đốc công còn ưỡn to hơn Tiêu Hưng, mái đầu bóng lờng chải chuốt ngay ngắn, nhưng ở một nơi như công trường thế này vẫn không tránh khỏi dính vài hạt bụi.

Viên Duy gõ cửa.

Gã lập tức thả điện thoại trong tay xuống, ngẩng mặt lên: "Có phải cậu đắc tội với ai rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nhiệt độ không khí ở công trường nóng đến bức người, ngoài cửa, bức xạ nhiệt ngập trời, đến không khí dường như cũng bị ngưng trệ.

Cái quạt nhỏ dính đầy bụi bặm dầu mỡ, ra sức thổi gió về phía đốc công, thốc một góc áo sơ mi của gã lên, để lộ ra cái bụng căng phồng.

Trong văn phòng oi bức ẩm ướt, chỉ có tiếng quạt gió vù vù, cổ và lưng đốc công chỉ toàn mồ hôi, hất cái cằm hai tầng lên nhìn Viên Duy, rõ ràng là đang trong tư thế khinh bỉ, vậy nhưng lúc này gã lại không khỏi nín thở.

Một thằng nhóc chỉ chừng hai mươi tuổi, có thể có gì khiến gã phải sợ, đốc công cười lạnh một tiếng, lại không dám đối mắt với con người nhạt màu của Viên Duy.

Hôm qua có một đám người tìm tới cửa, chỉ đích danh muốn gã đuổi việc Viên Duy, dọa rằng nếu gã không đồng ý thì cũng sau này cũng khỏi phải nghĩ đến đường sống luôn.

Gã không muốn gây chuyện, huống chi có ít đi một Viên Duy cũng chẳng xảy ra vấn đề gì, vì vậy bèn gọi Viên Duy lại.

Viên Duy đứng đó nửa ngày, mắt nhìn chăm chăm xuống mặt đất, anh lặng thinh, mùi máu trên người liên tục xộc vào mũi đốc công.

Đốc công ho khan một tiếng, ngón tay mập mạp gõ lên mặt bàn một cái: "Tôi hỏi cậu đấy, có phải cậu đắc tội với ai rồi không?"

Viên Duy ngược lên, ánh mắt lạnh nhạt bắn qua.

"Có chuyện gì thì nói thẳng đi."

Đốc công ghen hòng, nghĩ bụng thẳng nhóc này thẳng tính thật đó, không biết là không sợ thật hay là ngốc nữa.

Gã ngồi ngay ngắn lại, chỉnh sửa cổ áo đầy mùi mồ hôi: "Vậy tôi nói thẳng với cậu, có một đám người chỉ đích danh muốn cậu biến khỏi đây, nếu không sẽ khiến chỗ chúng tôi không làm ăn được gì nữa. Tôi ấy à, thân là lãnh đạo của mọi người, không thể không suy nghĩ cho số đông. Thế này đi, tôi sẽ đưa tiền lương tháng này trả đầy đủ cho cậu, biết đâu cậu lại kiếm được công việc khác lương cao hơn?"

Ánh mắt Viên Duy đông lại, đốc công lập tức la lên: "Chuyện này cũng không thể trách tôi được, chính cậu gây ra họa mà, tôi không gây phiền phức cho cậu đã là không tệ rồi!"

Viên Duy chia tay ra.

Đốc công run lên, theo bản năng nhảy dựng khỏi ghế: "Cậu muốn gì!"

Viên Duy đáp: "Tiền."

Hơi thở của đốc công suyt nửa thì nghẹn lại. Sợ bóng sợ gió một hồi, gã lúng túng ngồi lại ghế, nhưng chỉ dám đặt nửa bên hông xuống, lấy từ trong ngăn kéo ra một xấp tiền, gã đang định quăng lên mặt bàn thì lại suy nghĩ lại đôi chút, rồi khẽ khàng đặt lên cạnh bàn.

"Tổng cộng là ba ngàn rưỡi, cậu đếm cho đủ đi, khỏi nói tôi lừa cậu."

Viên Duy thả xấp tiền vào trong ngực, gạt đầu một cái rồi xoay người ra cửa.

Đốc công nhìn bóng lưng anh dần biến mất khỏi tầm mắt, lúc này mới nghiêng răng.

"Tao sợ nó quái gì chứ!"

Viên Duy ra cửa, Tiêu Hưng lập tức tiến lên đón: "Sao rồi Tiểu Viên, đốc công nói gì với cậu?"

Viên Duy dừng bước, liếc qua Tiêu Hưng.

Tiêu Hưng khó hiểu: "Sao thế? Nhìn anh vậy làm gì?"

Viên Duy nói: "Anh làm việc cho tốt vào, đừng có lười biếng nữa đấy."

Tiêu Hưng trân trối nhìn anh: "... Hả?"

Viên Duy nhìn đồng đất xa xa, nói: "Em không làm nữa. Cảm ơn anh khoảng thời gian này đã giúp đỡ em."

Tiêu Hưng: "... Hả!!!"

Viên Duy vẫy vẫy tay tạm biệt, rồi đi.

Tô Hữu Diễm ăn hết đồ ăn Viên Duy để lại trên bàn, sau khi rửa sạch bát đĩa thì định giúp anh dọn dẹp lại nhà, nhưng rồi lại cảm thấy căn nhà này vốn đã sạch sẽ sẵn rồi, không đến lượt cô phải vẽ rắn thêm chân.

Nhúm Long chỉ ăn có chút ít, có lẽ là khẩu vị bị Tô Hữu Diễm nuông chiều quen rồi nên mản thầu rau xanh bình thường nó chỉ ăn vài miếng liền thôi.

Tô Hữu Diễm chọc chọc cái bụng nhỏ của nó: "Aiz, thế này thì người ba không nên thân kia của cung không nuôi nổi cung đâu, nhất định cung sẽ muốn sống với mẹ cung đó."

[Đừng có nói như thể hai người ly hôn thế.]

Tô Hữu Diễm lờ hệ thống đi, cô dạo một vòng, cuối cùng dừng lại trước di ảnh của mẹ Viên Duy, trầm mặc.

Người phụ nữ trong hình mờ đôi mắt to tròn vừa dịu dàng vừa sâu thẳm giống hệt Viên Duy, lặng lẽ nhìn cô.

Cô vái một vái với bà.

"Dì ơi, dì đừng lo lắng, sau này Viên Duy rồi sẽ sống tốt hơn thôi."

"Anh ấy...sẽ có rất nhiều rất nhiều tiền, cũng sẽ nhận được rất nhiều rất nhiều yêu thương, anh ấy sẽ rất vô cùng hạnh phúc."

"Chờ sau khi cháu trở về, sẽ viết thêm một ngoại truyện cho truyện, biết đâu dì sẽ không phải gặp cái tên đàn ông cặn bã kia nữa, dĩ nhất định sẽ có một cuộc sống êm đềm tươi đẹp..."

[Nếu bà ấy mà không gặp bố Viên Duy thì Viên Duy để ra bằng niềm tin à.]

Tô Hữu Diễm nghiêng răng nói: "Ta mở một thế giới song song cho bà ấy trọng sinh không được chắc?"

[Được, cô là tác giả, cô nói được là được.]

Tô Hữu Diễm hít sâu một hơi, thành khẩn nói với bức di ảnh: "Dì ơi, cháu nhất định sẽ cho dì một cuộc sống đặc biệt tốt đẹp, dĩ xem dĩ trở thành người giàu nhất thế giới có được không, mỗi sáng đều có đủ các loại tiểu thịt tươi hầu hạ..."

[Lạy cô! Với mẹ Viên Duy cô cũng cho đi cái thứ xe rơm đó của cô, cô có lương tâm không thế?]

Tô Hữu Diễm rất chi là đúng đắn nói: "Đều là phụ nữ cả, dĩ nhất định sẽ hiểu được, cái loại chi toàn số liệu lạnh lẽo như mì mới là cái đồ không thể lý giải được mơ ước của phụ nữ!"

Hệ thống bắt lực: [Phải phải ta không hiểu, chẳng qua nếu Viên Duy mà biết cô tìm về cho mẹ hẳn nhiều tiểu thịt tươi như thế... Hẳn sẽ giết chết cô.]

Tô Hữu Diễm rụt cổ một cái, trước khi rời đi còn nói thêm một câu với di ảnh: "Dì ơi, dĩ thích kiểu gì, nhớ báo mộng cho cháu biết nhé. Cháu nhất định..."

[Được rồi! Cô xong chưa hả!]

Sau khi về đến nhà, Tô Hữu Diễm mất cả một ngày mới mua đủ hết được đồ dùng thú cưng cho Nhúm Lông, cô ngồi dưới đất, lấy từng món trong túi ra:

"Nhìn này, đây là bóng mẹ mua cho cưng đó."

Nhúm Lông ngẩng cổ lên, nhìn quả bóng mà khát khao vô cùng.

Tô Hữu Diễm lại lấy ra một túi thức ăn cho chó, bóp bóp trong tay: "Nhìn này, thức ăn cho chó đó!"

Nhúm Lông kêu ngao ngao, nhảy lên người cô.

Tô Hữu Diễm cười hờ hả cả mười cái răng ra: "Mẹ nói cho cưng biết, chỉ có theo mẹ cưng mới ăn được những thứ này thôi, theo cái tên ba bắt lực kia có lợi lộc gì chứ? Sau này phải ngoan nhé, chỉ được nghe lời mẹ, chỉ được chăm sóc dưỡng lão cho mẹ thôi nghe không?"

Thân thể Nhúm Lông rung lên, ngao một tiếng rõ dài.

Hệ thống nói đầy bất đắc dĩ: [Cô diễn thành nghiện rồi đấy à.]

Tô Hữu Diễm buông túi thức ăn cho chó xuống, thở dài: "Ta cảm thấy ta đối xử với Viên Duy còn không tốt bằng với một con chó, Viên Duy vẫn còn đang phải chịu khổ trong công trường cơ đấy."

[Vậy cô cho hẳn chút ảm áp đi, quan tâm hẳn nhiều hơn.]

Tô Hữu Diễm lắc đầu: "Ta thông suốt cả rồi, chỉ cần vừa tiếp cận hẳn là mi sẽ bắt ta làm nhiệm vụ ngay, nói là ta tìm đường chết, nhưng hẳn chẳng giận dữ gì cả, ngược lại chính hẳn mới là người chịu ngược. Ta nghĩ xong xuôi cả rồi, ta sẽ coi sóc cún con nhỏ của ta sống cô độc suốt quãng đời còn lại, không ra khỏi cửa nữa bước."

[... Có cần phải đến mức đó không?]

Tô Hữu Diễm đau khổ nói: "Mi không hiểu được đâu, mi làm sao mà hiểu được tâm tình mẹ già này của ta, trở mắt nhìn con trai chịu ngược đãi, ai mà chịu nổi? Ai chịu nổi cơ chứ!"

Hệ thống không nhìn được nữa, đang định bắt cô ngậm miệng lại, Tô Hữu Diễm chợt nghĩ đến điều gì đó, ôm Nhúm Lông lên.

Đôi mắt tí hìn của Nhúm Lông nhìn nhìn cô.

Tô Hữu Diễm nói như có điều trần trối: "Vai về hơi loạn rồi, chị không phải mẹ của cưng, chị đây chắc là...bà nội cưng?"

[... Một vừa hai phải thôi!]

Tô Hữu Diễm ôm cún con vào lòng, đau đớn than: "Là nội không tốt, là tại nội không tìm được con sớm hơn chút nữa, khiến con bị người mẹ ác độc bỏ rơi, người ba đầy uất ức của con cũng không chăm sóc tốt được cho con, sau này con sống cùng nội đi, nội nuôi lớn con, con chăm sóc nội khi về già có được không?"

Hệ thống rút cuộc cũng nổi điên: [Cô còn nói vớ vẩn nữa, ta sẽ giật điện cô!]

Tô Hữu Diễm thả Nhúm Lông xuống, bắt đầu lăn ra ăn vạ.

Hệ thống nhanh chóng đầu hàng: "Được được được, ta sợ cô rồi, làm hết ba nhiệm vụ kế tiếp, ta cho cô một kỳ nghỉ, được chưa?"

Tô Hữu Diễm lập tức ngồi dậy: "Kỳ nghỉ? Ba giờ hay ba phút?"

[Ta là loại bịp bợm như vậy sao? Ta cho cô nghỉ phép ba năm.]

"Ba năm!?"

Tô Hữu Diễm kinh ngạc: "Mi không gạt ta đấy chứ?"

[Chỉ cần cô hoàn thành xong ba nhiệm vụ này, ta sẽ cho cô nghỉ phép ba năm, trong vòng ba năm sẽ không đưa ra bất kỳ nhiệm vụ nào hết.]

Tô Hữu Diễm không tin cho lắm: "Ba năm? Ba năm thì Viên Duy thành tổng tài rồi còn gì nữa, đến lúc đó chuyện quái gì mà chẳng thành hết rồi, chẳng phải ta sẽ bị ngược thê thảm hơn sao?"

[Sớm muộn gì cũng là thế, cô có đồng ý không đây!]

Tô Hữu Diễm trầm ngâm đôi chút: "Đồng ý, thất hứa là chó!"

Viên Duy loay quanh trong chợ việc làm vài ngày, không tìm được việc gì hợp ý. Một chàng trai trẻ tuổi như anh, theo lý hần là rất dễ tìm được việc làm, nhưng nhìn anh cả người toàn mùi máu, trên mặt còn bị bầm tím, đám chủ làm rất sợ chọc phải phiền phức nên đều từ chối anh.

Ngày thứ tư, một lão đại ca anh quen trong tù tới tìm anh.

Lão đại ca tên là Thường Luân, năm đó vì nguyên nhân kinh tế mà vào tù, một lần anh đánh nhau với một đám tù tội trong ngục, anh ta đứng một bên hóng chuyện, bị lôi vào. Viên Duy thay anh ta chặn một quyền, anh ta lập tức ghi nhớ ân tình, thấy bản tính Viên Duy không phải là xấu xa gì, phạm phải sai lầm là vì nhất thời xúc động, vào ngục thế này quả là đáng tiếc.

Bởi vậy nên đã nói sau này ra tù rồi, nếu lỡ có một ngày rơi vào đường cùng, Viên Duy có thể tới tìm anh ta.

Nào ngờ suốt một thời gian dài, Viên Duy chẳng hề nhắn nhòm gì.

Anh ta thấy lo lắng, sai người hỏi thăm rồi tìm đến.

Trước lò nướng than, khói mờ mịt lửa bập bùng, mùi cháy sém và vị hương liệu nồng nàn tỏa ra.

Thường Luân ngồi xuống, tay áo vừa vén lên đã dốc thẳng nửa chai bia xuống họng.

Anh ta giờ bàn tay to lớn lên chui qua đám rìa mép dính đầy rượu, cười ha hả: "Nhiều năm vậy rồi, mùi vị vẫn vậy."

Viên Duy im lặng uống hết nửa cốc bia, vẻ mặt cũng hơi buồn lòng hơn.

Thường Luân há miệng một phát đã ngậm hết một xâu thịt: "Tiểu Viên, không phải anh đã nói với cậu rồi à, sao chú không liên hệ gì với anh cả thế? Sao, không tin anh Thường à?"

Viên Duy lắc đầu, tầm mắt của anh lướt về phía đám người náo nhiệt đằng xa, con ngươi nhạt màu được ngọn đèn dầu rọi vào một đốm lửa: "Không phải."

Thường Luân chắc một tiếng, chỉ cho là anh đang tỏ ra quật cường như đám thanh niên thường ra vẻ: "Thôi nào, cậu khách khí với anh Thường làm gì chứ, anh Thường của chú hiện giờ..."

Nói đoạn, anh ta kéo cổ áo ra, để lộ một cái vòng lông lánh ánh vàng: "Không còn như trước kia nữa rồi."

Viên Duy nhìn cái bụng tròn ửng như thùng phuy của anh ta, khóe miệng nhếch lên: "Đúng là không còn như trước kia nữa."

"Chính thế đó." Thường Luân đắc ý cười, khoát khoát tay, đu loại vòng vèo châu ngọc trên cổ tay rào rào vang lên: "Cậu gặp khó khăn gì cứ nói với anh. Anh đây không phải loại người vong ân phụ nghĩa, năm đó nếu không phải cậu đỡ giúp anh một đám," Anh ta vỗ vỗ da mặt mình, "Mặt anh đã hốc hác

luôn rồi."

Viên Duy nhìn khuôn mặt ú ớ của anh ta, im lặng gật đầu.

Thường Luân nói: "Tục ngữ có câu có thù tất báo có ân tất trả. Hay giờ cậu tới làm việc với anh đi, anh dù chỉ còn một miếng cơm cũng sẽ nhất định không để cậu bị đói!"

Viên Duy nhìn những bọt khí nổi lên trong cốc, nói: "Anh Thường, anh không cần phải xen vào chuyện của em đâu. Năm đó em giúp anh cũng không phải vì muốn được hồi báo."

"Nói vậy là sao chứ," Thường Luân nhún mày lại: "Cậu không để ý nhưng anh để ý. Thế này đi, cậu nói xem cậu muốn tìm kiếm việc gì, cứ nói với anh. Anh thu xếp cho cậu."

Viên Duy vẫn lắc đầu.

Thường Luân nói thẳng: "Anh biết cậu không coi tiền bạc ra gì, nhưng cậu vẫn phải nghĩ cho tương lai chứ, cậu đàn ông con trai ăn gì cũng được ngủ đâu cũng xong, nhưng bạn gái cậu thì sao? Vợ cậu con cậu thì làm thế nào? Cũng đâu thể chịu khổ như cậu được."

Về mặt Viên Duy khẽ động, trong khóe mắt lại trở nên mờ mịt.

Thường Luân biết đã đụng trúng điều băn khoăn trong lòng anh, cũng không khuyên nhủ quá dồn dập mà chuyển sang nói về công việc của mình.

"Hiện giờ anh đang làm trong đoàn làm phim, giúp đỡ tìm người, mời diễn viên, điều hành đạo cụ. Nói là nhân hạ thì cũng không hẳn, chuyện tìm người này thật sự rất phiền phức. Nếu không phải anh nhiều mối quan hệ thì thật đúng là cũng không làm nổi."

Viên Duy im lặng nghe anh ta nói.

Viên Duy tốt nhất là ở điểm này, cho rằng anh buồn bực, anh có thể cả ngày không nói câu nào, muốn nói anh kín miệng, anh lại chính là người nghe có tâm nhất, nhất là khi đôi mắt ấy nhìn bạn, cho dù trong lòng anh có phiền chán thì cũng vẫn biểu hiện sự tập trung.

Sự im lặng của Viên Duy là sự cô động cực lớn để Thường Luân tuôn hết ra những mong muốn hi vọng của mình.

Anh ta rót nửa chai rượu ra, bỏ chai xuống bàn: "Nói cho cậu nghe, ở trong đoàn làm phim mới biết được, giới giải trí ấy mà, thật đúng là một nơi hỗn loạn. Quy tắc ngầm này, tin đồn này, người tới người lui, huyền ảo đến một rừ cả người. Nhất là cái đám diễn viên mà anh nắm giữ, nào con trai nhà cô, con rể hàng xóm, tất cả đều chui hết vào chỗ anh cả."

Viên Duy quay đầu đi, thỉnh thoảng chớp mắt tỏ ra là mình vẫn đang nghe.

Mặt mày Thường Luân hớn hờ, nói: "Mới hai ngày trước thôi nhé, anh mới tìm được cho đạo diễn một diễn viên diễn vai nữ thứ số bốn, là một cô bé nỗ lực suốt bao năm qua trong giới, ngoại hình lẫn diễn xuất đều tốt cả, cơ mà, đến lúc khai máy thì lại bị gạt ra. Anh vừa hỏi, kết quả là phía nhà đầu tư thêm một người vào. Nghe nói là vừa tốt nghiệp đại học, chưa từng diễn bộ phim nào hết, hai ngày nữa sẽ trực tiếp vào đoàn, cậu nói xem có chán không chứ."

Viên Duy lặng thinh chạm cốc với anh ta.

Sắc mặt Thường Luân hơi đỏ lên, anh ta ợ một tiếng, ngẫm ngợi nửa ngày: "Anh nhớ cô bé đi cửa sau đó tên là, là gì nhỉ?"

Anh ta chắc một tiếng, xoa trán: "Tên nghe rất đặc biệt, anh vừa nghe đã nhớ rồi cơ."

"Nhớ rồi!" anh ta vỗ đầu một cái: "Tên là Thặng, Thặng Hạ!" (*)

(*) *Thặng Hạ* (剩下 – nghĩa là "còn lại", "dư lại") và *Thịnh Hạ* (盛夏) đều đọc là [shèngxìà].

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Cả một tuần sau đó Tô Hữu Điềm đều ở lì trong nhà, mặt tròn ra thêm đến mấy vòng.

Cổ Nhúm Long cũng nhiều thêm cả tác thịt, sáng sớm, nó lăn qua lăn lại trên chăn Tô Hữu Điềm, nhún nhảy, tru lên:

"Ngao!!!"

Tô Hữu Diễm không nhin được nữa lòi nó vào trong chăn xoa nắn: "Có phải cung không muốn cho mẹ cung ngủ ngon giấc nữa đúng không?"

Nhúm Long bị cô xoa vò đến độ đầu óc choáng váng, bốn cái chân ngắn cùn thò ra, ừ ừ gối đầu lên chân.

Tô Hữu Diễm đầu tóc bù xù bỏ ra khỏi chăn, liếc qua đồng hồ, đã là mười một giờ, nhin không được thờ dài một hơi:

"Aiz, mình đúng là quá sa đọa mà."

Nói đoạn, cô quờ quạng lên mặt tủ đầu giường chất đầy đồ ăn vặt các loại, lấy ra một túi sữa tươi chưa uống xong.

Nhúm Long ăn thức ăn cho chó, ngao một tiếng phụ họa lời cô.

"Cung còn biết tiếp lời cơ à."

Đang nói dở, điện thoại cô để ở đầu giường chọt vang lên.

Tô Hữu Diễm tay chân luống cuống lục lọi học tủ, đồ ăn vặt trong tủ rào rạt rơi xuống.

Rốt cuộc, cô tìm thấy điện thoại trong một túi khoai tây chiên ăn dở còn nửa.

Nhìn người gọi đến: "Thẩm Hạo Lâm?"

Cô không khỏi có dự cảm không lành.

Vừa nhận cuộc gọi, giọng Thẩm Hạo Lâm ở đầu bên kia đã truyền đến: "Thịnh Hạ, hôm nay em có thời gian rảnh không?"

Tô Hữu Diễm nắm lấy chân trước của Nhúm Long, đáp: "Có chuyện gì vậy?"

"Anh mời em uống cà phê, nhân tiện cho em một niềm vui bất ngờ."

Tô Hữu Diễm nắm tóc: "Gặp ở đâu?"

Buổi trưa, còn cách khá xa nhưng Tô Hữu Diễm đã trông thấy Thẩm Hạo Lâm chờ mình trong quán cà phê, đối diện hẳn là một ông chú trung niên ăn mặc thoải mái dựa lưng vào ghế, bộ râu rậm rạp trắng đen xen kẽ, ánh mắt nhìn người luôn vô thức mang theo ý dò xét.

Tô Hữu Diễm ngớ người: "Không phải Thẩm Hạo Lâm định ra mắt ta với phụ huynh nhà hẳn đây chứ?"

[... Cô nghĩ nhiều rồi.]

Tô Hữu Diễm lại nói: "Mi nói xem ta nên đau khổ cầu xin hay là nên ném séc vào mặt ông ta?"

[Cô có thể ăn luôn tấm séc cho gọn.]

"...Cút!"

Tô Hữu Diễm ho khan một tiếng, chậm rãi đi vào quán cà phê.

Thẩm Hạo Lâm hôm nay mặc tây trang màu trắng, tóc cũng được chải ngay ngắn, vừa thấy Tô Hữu Diễm là hai mắt sáng rực lên.

"Thịnh Hạ, em tới rồi."

Tô Hữu Diễm bước nhanh tới, nhỏ giọng hỏi: "Anh gọi tôi qua đây làm gì?"

Thẩm Hạo Lâm cười với cô: "Anh muốn giới thiệu với em một người..."

Tô Hữu Diễm khần trương nắm chặt lấy tay hắn: "Người anh iem à, tôi cảm thấy tôi còn chưa chuẩn bị xong, chuyện này đột ngột quá..."

Thẩm Hạo Lâm vỗ vỗ vai cô trấn an, xoay người kéo cô đi cùng: "Anh đảm bảo là em rất muốn gặp người này, em nhất định sẽ rất vui."

Tô Hữu Diễm vội vàng xua tay: "Không không không, anh đây là muốn khiến tôi rơi vào vòng xoáy đạo đức và tiền tài sao, định lực của tôi thực sự không mạnh đến vậy..."

Thẩm Hạo Lâm cười nói: "Em nghĩ nhiều rồi, có anh ở đây, sẽ không có ai dám ức hiếp em đâu."

Đó là ông già nhà anh đó người anh iem!

Ông chú trung niên kia đứng dậy, nhìn Tô Hữu Diễm một lượt: "Đây chính là cô Thịnh?"

Tô Hữu Diễm nở nụ cười, mắt liếc qua túi áo của ông ta một cái.

Lỡ như thật sự ném séc ra, cô nên chìa má trái hay má phải ra đỡ?

Không, không đúng, cô cũng chẳng phải bạn gái của Thẩm Hạo Lâm, cô suy nghĩ nhiều thế làm gì?

Thẩm Hạo Lâm giới thiệu với Tô Hữu Diễm: "Đây là Trần Thụy Cảnh, đạo diễn Trần."

Đạo, đạo diễn?

Tô Hữu Diễm theo phản xạ đứng thẳng người dậy: "Chào đạo diễn Trần."

Trần Thụy Cảnh quan sát mặt mặt cô đôi chút, Tô Hữu Diễm cảm thấy mình cứ như một miếng thịt lợn vậy, bị khách hàng đánh giá bình phẩm từ đầu đến chân xem nấu thế nào thì ngon.

Sau khi ngồi xuống, lúc này Thẩm Hạo Lâm mới giải thích ngọn ngành.

Trần Thụy Cảnh đang làm dự án quay một bộ phim truyền hình, bạn thân của Thẩm Hạo Lâm là một trong những nhà đầu tư, Thẩm Hạo Lâm nhờ gã mãi mới thêm được Tô Hữu Diễm vào.

Mặc dù chỉ là vai nữ phụ số bốn nhưng so với đám diễn viên ngày ngày ném mặt nằm gai thì vẫn tốt hơn nhiều.

Tô Hữu Diễm ngồi trên ghế, quả thực không thể tin được những gì mình đang nghe.

Tuy cô không muốn dính vào giới giải trí, nhưng cô gái nào mà chẳng có một giấc mộng mình tinh cơ chứ, cô gái nào mà chẳng muốn một ngày nào đó có thể đứng trên sân khấu trước hàng vạn con mắt, vừa tui thân vừa kiều ngạo kể rằng năm đó mình chẳng dễ dàng gì rồi cảm ơn đoàn làm phim, cảm ơn đạo diễn, cảm ơn đài truyền hình, cảm ơn CCTV vân vân các kiểu cơ chứ.

"Hệ thống, ta, ta muốn đóng phim!"

[Nhìn cô mà xem, không phải chính cô đã là hóa thân của drama rồi à!]

"Ta, ta hơi kích động!"

Đối diện cô, Trần Thụy Cảnh đang mưa xuân phì phì giới thiệu về bộ phim của mình.

Cô có thể mặc trường bào ngự kiếm phi hành ở tiên giới, hoặc là mặc váy bó sát không ngừng bận rộn trong công ty, cũng có thể mặc váy dạ hội nhảy múa khiêu vũ trong biệt thự cao cấp.

Mẹ ơi, nghĩ thôi đã thấy hưng phấn rồi!

Trần Thụy Cảnh ngồi ngay ngắn, cả khuôn mặt đều rõ mồn một vẻ cuồng nhiệt và nghiêm túc với bộ phim của mình:

"Bộ phim này của chúng ta, chắc chắn sẽ là bộ phim truyền hình xuất sắc nhất 2017!"

"Bộ phim này của chúng ta, chắc chắn sẽ trở thành tấm gương sáng được lòng nhân dân cả một thời đại!"

"Bộ phim này của chúng ta, chắc chắn sẽ thắng được vô số danh tiếng, trở thành thủ lĩnh tinh thần của thời đại!"

Ông ta nói đến độ cảm xúc dâng trào mãnh liệt, Tô Hữu Diễm nhin không được, tò mò hỏi:

"Đạo, đạo diễn, có thể cho tôi hỏi, tác phẩm vượt thời đại này của chúng ta tên gì được không?"

Trần Thụy Cảnh nhướng mày: "Sao vậy, cậu Thẩm không nói gì với cô sao?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu.

Trần Thụy Cảnh đắc ý nói: "Tên bộ phim này của chúng ta áy à, tôi và biên kịch suy nghĩ mất ba ngày ba đêm mới quyết định được đấy. Không chỉ trong giới mà ngay cả nhà đầu tư cũng phải khen nữa kia."

Tô Hữu Diễm xoa xoa bàn tay vào với nhau: "Vậy rốt cuộc là tên gì ạ?"

"Kháng Nhật truyền kỳ: Thất nữ hiệp thần kỳ. Cô diễn lão tứ, Phong Tứ Nương (*)."

(*) *Phong Tứ Nương tạm dịch là Thím Tư Diên Khùng.*

Tô Hữu Diễm: "..."

Thẩm Hạo Lâm: "Thịnh Hạ, Thịnh Hạ, đừng bỏ đi!"

Quần Tô Hữu Diễm suýt nữa bị Thẩm Hạo Lâm kéo tụt, cô kéo Thẩm Hạo Lâm qua một bên: "Xin lỗi, việc này tôi thật sự không làm được!"

Thẩm Hạo Lâm khổ sở nín giữ: "Đừng mà, vì cơ hội này anh đã cầu xin anh em lâu lắm rồi. Hiện giờ trong giới giải trí các đơn vị dính líu đến nhau nhiều lắm, thêm người vào không dễ đâu."

Tô Hữu Diễm nghiêng răng nói: "Lỡ như ông ta bắt tôi giấu mình vào quần thì phải làm sao?"

Thẩm Hạo Lâm: "???"

Tô Hữu Diễm nhụt chí lắc đầu: "Bỏ đi, anh không hiểu đâu."

Aizz, quần ấy à, giấu mình là còn may, lỡ bắt cô tay không xé xác quần thù thì về mặt cô hẳn là sẽ được lưu truyền ngàn đời mất.

Thẩm Hạo Lâm tiếp tục khuyên lơn: "Thịnh Hạ, cơ hội chỉ thoáng qua là sẽ lỡ mất, hiện đang là lúc em bắt đầu bước vào giới giải trí, đóng được một bộ rồi, sợ gì không có bộ thứ hai chứ. Em đừng nghĩ nhiều quá được không?"

Tô Hữu Diễm hờ hết trong đầu gọi hệ thống: "Thống nhì, sao mi không nói gì hết vậy, mi thông báo phát nhiệm vụ cho ta đi, để ta có một lý do nhận lời."

Hệ thống cạn lời: [Lần đầu tiên ta thấy có kí chủ chủ động đòi nhiệm vụ đấy. Đừng cho là ta không biết cô đang mưu tính gì, cô có tổng cộng ba nhiệm vụ phải hoàn thành, ta sẽ không lãng phí nó ở một tình tiết vô nghĩa thế này đâu.]

Tô Hữu Diễm đường hoàng lý lẽ nói: "Sao lại vô nghĩa? Đây chính là bước ngoặt cuộc đời của Thịnh Hạ đấy! Có còn cần đường rẽ giới giải trí này không há? Không có đường rẽ này thì sao biết được nữ chính, không biết nữ chính thì sao ta tìm đường chết được nữa!"

[... Bỏ đi, coi như nể mặt cô chủ động, cái này coi như tặng cô.

Ting! Mời kí chủ trong mười giây nhận lời mời của Trần Thụy Cảnh, trở thành vai nữ phụ số bốn của phim truyền hình.]

Tô Hữu Diễm thờ dài một hơi, mặt mày trịnh trọng nói với Thẩm Hạo Lâm: "Tôi cảm thấy anh nói rất đúng. Đạo diễn Trần, tôi quyết định đóng vai nữ phụ số bốn này, lấy việc làm rạng rỡ bộ phim truyền hình của chúng ta làm vinh dự!"

Trần Thụy Cảnh sung sướng gật đầu: "Nói thật, cô không vào đoàn làm phim bằng con đường chính quy nên vốn tôi cũng hơi khinh thường, nhưng hôm nay xem biểu hiện của cô, cảm thấy giác ngộ của cô rất cao, cô gái à, làm tốt lắm, không chừng cô có thể bắn một quả pháo nổi tiếng ngay được đấy!"

Tô Hữu Diễm nhếch mép, cô đúng là có khả năng bắn một quả "pháo" nổi tiếng ngay được đấy.

Về đến nhà, Tô Hữu Diễm cảm kích bản, mỗi ngày đều luyện tập với Nhúm Lông.

"Đầu hàng đi đồ giặc quý, nguoi trốn không thoát lòng bàn tay bầy chị em chúng ta đâu!"

Nói đoạn, cô vỗ một chưởng vào bụng Nhúm Lông!

Nhúm Lông bị vỗ mà ngửa ngáy, lăn đùng ra đất.

Tô Hữu Diễm ra về chính nghĩa, cầm cây lau nhà bụp bụp mấy cái chọc về phía Nhúm Lông: "Nguoi già chết cũng vô dụng! Phong Tứ Nương ta hôm nay sẽ khiến nguoi có đến mà không có về!"

Hệ thống chịu không nổi: [Ai cứu ta với...]

"Được rồi, hệ thống, khả năng nắm bắt tinh thần không tệ, ta quyết định bổ nhiệm mi làm giặc quý số hai, giúp ta tập diễn vô điều kiện!"

[Cút!]

Trong phim trường, nhân viên đoàn làm phim đi tới đi lui xếp đặt đạo cụ, Viên Duy đứng giữa đám diễn viên quần chúng, nhìn camera khởi động mà ngây người.

Trong tay Thường Luân cầm một cái quạt điện nhỏ, trên trán nhể nhại mồ hôi, đi qua: "Viên Duy! Cậu theo đám này làm gì? Còn không mau qua đây!"

Viên Duy đi ra, Thường Luân quàng tay qua vai anh: "Aiz, người thẳng nhóc nhà cậu mát thật, sao cậu không ra chút mồ hôi nào thế."

Viên Duy hơi ngửa đầu ra sau, tránh khỏi khí nóng bốc ra từ người gã: "Ra, ít."

Ý anh là người anh cũng có ra mồ hôi, chỉ là ra ít mà thôi. Nếu là người ở với anh chưa lâu thì đúng là không thể hiểu được.

Thường Luân lắc đầu: "Thẳng nhóc này, nhiều năm vậy rồi mà vẫn thế nhì, nói ba câu đến rấm cũng chẳng thềm đáp. Được rồi, công việc anh tìm cho

cậu chính là đồng thể, nói khó cũng khó mà nói không khó cũng không khó. Nếu không phải thấy cậu thật sự có tài thì thật không dám gọi cậu tới làm gì."

Viên Duy gật đầu.

Thường Luân nhìn chỉ đạo võ thuật đang vù vù đánh quyền trong phim trường, nghiêm túc căn dặn Viên Duy: "Anh nói chuyện ôn hòa với bên kia rồi, cậu mới tới, mấy cảnh khó quá sẽ không nhờ đến cậu, lúc đóng phải gắng hết sức tự bảo vệ, biết không?"

Viên Duy hiểu ý Thường Luân, nghiêm túc gật đầu.

Thường Luân vui mừng định xoa đầu anh, bị Viên Duy tránh khỏi.

Anh chàng chuẩn bị đạo cụ cầm một bộ trang phục ra, nhìn chung quanh: "Viên Duy? Viên Duy? Viên Duy là ai?"

Thường Luân hô: "Bên này!"

Anh chàng chuẩn bị đạo cụ vừa trông thấy Thường Luân, trên mặt đã lóe ra ý cười: "Anh Thường, Đây là trang phục diễn của Viên Duy, cậu ta đóng thể cho vai nữ phụ số bốn. Đạo diễn đã chắc chắn rồi, sẽ không bắt cậu ta diễn động tác nào khó quá đâu."

Thường Luân nhận lấy trang phục diễn, vỗ vai anh ta: "Được rồi, thẳng nhóc cậu đi làm việc đi."

Quay đầu lại, gã phì phì trang phục: "Aiz, bộ này màu sắc mới mẻ thật! Cậu mặc thử trước đã xem sao."

Viên Duy ngược mắt nhìn, ô! Xanh biếc như màu nước.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Viên Duy nhìn trang phục diễn xanh lè trước mắt, im lặng.

Thường Luân cũng có chút cạ lời, bộ quần áo trong tay rũ xuống, chặc một tiếng:

"Trang phục diễn...đúng là tởm thật, nhưng cậu chỉ đóng thể, cũng không quay chính mặt cậu, nhìn chút đi."

Viên Duy quay đầu liếc về phía đám diễn viên quần chúng nhón nháo phía xa, ý là anh thà mặc trang phục diễn chua mùi mồ hôi còn hơn là mặc cái thứ quần áo xanh lè này.

Thường Luân khò sò nói: "Người anh em, anh đã đồng ý với người ta rồi, cũng không thể cứ thế mà đổi ý vậy được. Thế này đi, cậu cứ thử đồ trước đã, nếu thực sự không phù hợp, anh sẽ nói với đạo diễn."

Viên Duy nhận lấy trang phục, gật đầu vào phòng thay đồ.

Nhờ phúc của Thường Luân, anh có thể có một phòng thay đồ riêng. Thường Luân tựa ngoài cửa, nhìn người tới người lui trong phim trường, lại nhìn một tiểu thị tươi mặt hoa da phấn, đột nhiên nhướn một bên chân mày lên.

"Anh nói này, với tướng mạo của cậu, anh nói với đạo diễn một tiếng, thật sự có thể lấy được cho cậu một vai, cậu tội gì phải chịu tội đi đóng thể thể này chứ?"

Trong phòng thử vọng ra tiếng loạt xoạt, Viên Duy không trả lời.

Thường Luân nói tiếp: "Anh Thường hiện giờ không có bản lĩnh gì, nhưng có thể nói được đôi lời trong đoàn làm phim. Đến lúc cậu gia nhập giới giải trí rồi, anh sẽ làm người đại diện của cậu, chờ đến khi cậu nổi danh, tiền chúng ta kiếm được chia nửa, thế nào?"

Viên Duy vẫn không hé răng, dường như chẳng động lòng chút nào với chuyện này.

Thường Luân hận sắt không thành thép mà gõ lên cửa một cái: "Tuy có nổi danh được hay không còn chưa chắc chắn được, nhưng nhân lúc còn trẻ có thể kiếm được chút nào thì hay chút ấy chứ, dù sao cũng hơn là đi làm một diễn viên đóng thể có cổ máy cũng không được cảm ơn mà."

Tiếng mở chốt cửa vang lên, Viên Duy đẩy cửa đi ra.

Thường Luân đang định nói gì, vừa trông thấy Viên Duy mặc trang phục diễn, chột mắt giọng.

Viên Duy mình cao chân dài, vai rộng eo hẹp, bộ trang phục nữ này mặc lên người anh, nhiều thêm tư thái hiên ngang mà con gái không có, đặc biệt là hông anh, bị đai lưng siết chặt lại, vậy mà so với đám diễn viên nữ còn nhỏ hơn.

Hai mắt Thường Luân tỏa sáng, nhìn từ trên xuống dưới mà cạn lời ba giây.

Dáng người cao ráo của Viên Duy vốn là ưu điểm, nhưng ở đây thì lại là một thảm họa.

Gã nhìn cánh tay căng chân trần trụi lộ ra ngoài của Viên Duy, khoe miệng giật giật.

Xem ra bộ quần áo này mặc không hợp, vai đóng thế này anh không làm được thật rồi.

Có điều nghĩ lại thì, đây cũng là một cơ hội tốt: "Vừa hay, để anh nói một tiếng với đạo diễn xem ông ấy có thể cho cậu một vai diễn nhỏ không."

"Không cần đâu. Em đóng vai quần chúng là được."

Viên Duy kéo kéo cổ áo, xoay người vào phòng thay đồ.

Thường Luân sừng sốt, hận sắt không thành thép mà thở dài: "Cậu nói xem, cậu tội gì phải tới đây để đóng vai quần chúng chứ? Đầu cậu bị nước vào à!"

Viên Duy thay quần áo rất nhanh, anh từ bên trong nói vọng ra: "Anh tìm cho em một bộ phục trang của vai quần chúng đi."

Thường Luân không lay chuyển được anh, không thể làm gì khác là lấy một bộ trang phục giặc quý sạch sẽ nhất có thể đưa vào.

"Diễn viên quần chúng vừa khổ vừa kiếm được ít, cậu làm thế làm gì chứ?"

Viên Duy mặc xong, lại một lần nữa bước ra, Thường Luân chặc một tiếng, Viên Duy mặc bộ này lên thân nhìn thuận mắt hơn nhiều, nhưng gã nhìn tới nhìn lui thế nào cũng cảm thấy có chút gì đó sai sai, nhưng sai chỗ nào thì lại không nói rõ được.

Đúng lúc này, Trần Thụy Cảnh cảm kích bản chấp tay sau lưng đi ngang qua, trông thấy Viên Duy liền nhướn mày:

"Cậu ta diễn giặc quý à?"

Thường Luân rất quen thuộc với đạo diễn, lúc này đưa điều thuốc qua cho ông ta:

"Vốn đã định đóng thế cho vai nữ bốn, nhưng trang phục không vừa. Nó cứ nhất định đòi làm diễn viên quần chúng cơ anh ạ, khuyên thế nào cũng không nghe."

Trần Thụy Cảnh rít một hơi khói, đi quanh Viên Duy hai vòng.

"Cậu thế này không được đâu nhóc à."

Viên Duy ngược mắt.

Trần Thụy Cảnh nói tiếp: "Nếu chỉ tính tướng mạo của cậu không thôi thì, mặc trang phục giặc quý này nhìn giống như đi nằm vùng lắm đấy. Quan trọng nhất là làm gì có thằng quỷ lùn Nhật Bản nào cao đến vậy chứ!"

Thường Luân búng tỉnh đại ngộ: "Tôi đã nói là có chỗ nào đó không đúng mà. Hay là cho cậu ta đổi một bộ trang phục khác vậy?"

Trần Thụy Cảnh nhả ra một vòng khói, híp mắt: "Thằng nhóc này nhìn được lắm, có muốn đóng một vai trong phim không?"

Thường Luân vui mừng quá đổi: "Thằng ranh ngẩn này, đạo diễn đang hỏi cậu có muốn không đấy, cậu nói gì đi chứ!"

Viên Duy nói: "Vai quần chúng là được rồi."

Thường Luân tức giận đến độ đỉnh đầu bốc khói: "Cậu sao khó bảo thế nhỉ! Cho cậu cơ hội cậu cũng chẳng chịu quý trọng gì cả! Cậu nói xem cậu tới đây làm gì chứ!"

Trần Thụy Cảnh khoát khoát tay: "Được rồi được rồi, cậu ta chỉ không đặt ở đây, anh có buộc cậu ta cũng vô dụng."

Nói đoạn, ông ta chấp tay sau lưng rời đi.

Thường Luân thở dài: "Được được, anh đưa cậu ra ngoài, tìm công việc khác cho cậu, được chưa, làm cái gì từ tế hơn diễn viên quần chúng chứ!"

Viên Duy lắc đầu: "Không cần đâu."

Thường Luân bắt đầu đi: "Cậu nói xem cậu đang lên cơn gì vậy hả. Anh nói chứ, ngày đó khuyên thế nào cậu cũng không chịu mở miệng, anh vừa nói đến chuyện trong giới giải trí là cậu lập tức tới làm việc ngay, cậu nói xem, rốt cuộc cậu tới đây làm gì?"

Viên Duy cuối cùng cũng chịu ngược mắt lên: "Xem người."

"Xem người?" Thường Luân tròn tròn mắt.

Tô Hữu Điềm chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày cô trở thành diễn viên, lại càng không ngờ được rằng, lại có một ngày cô vì trang phục diễn mà suýt không làm nữa.

Lúc người trợ lý Thẩm Hạo Lâm tìm cho cô cầm trang phục tới, cô khiếp sợ không thôi.

"Cái gì đây? Mai rùa à?"

Trợ lý Tiểu Hồ: "..."

Tô Hữu Điềm run rẩy rũ trang phục ra: "Sao lại là màu xanh lè thế này vậy trời! Là muốn đi trừ tà hay làm cái bia ngấm sống vậy?"

Tiểu Hồ nói: "Đẹp mà chị, còn có màu đỏ, màu cam, màu vàng, màu lam..."

"Dừng lại!" Tô Hữu Điềm ôm ngực ngắt lời Tiểu Hồ: "Được rồi, tôi biết phía sau chắc chắn còn màu chàm màu tím. Rốt cuộc là tôi đang diễn gì đây, Truyền kì bảy màu hoa kháng Nhật à?"

Tiểu Hồ buồn cười: "Chị Hạ, chị vui tính thật."

Tô Hữu Điềm thở dài, siết bộ trang phục trong tay, hờ hết trong đầu gọi hệ thống:

"Thống Nhi, sao mi không phát nhiệm vụ gì cho ta vậy?"

[...Nhiệm vụ gì?]

"Nhiệm vụ mặc quần áo đó! Bắt ta trong vòng một phút mặc xong bộ trang phục diễn này. Hoặc là trong vòng năm giây phải cởi hết đồ ra, miễn là nhiệm vụ, gì ta cũng làm!"

[Ta không lãng phí nhiệm vụ vào mấy chuyện nhỏ nhặt này đâu.]

"Nhỏ nhặt thế nào!" Tô Hữu Điềm lời ngay lẽ phải nói: "Ta không mặc trang phục diễn thì sao đóng phim được, không đóng phim sao gia nhập giới giải trí được, không gia nhập giới giải trí thì sao gặp được nữ chính, không gặp được nữ chính thì sao..."

[Câm miệng! Giật điện!]

Tô Hữu Điềm rụt cổ lại, không cam lòng nguyện ý chút nào mà mặc trang phục vào.

Lúc thắt cái đai lưng cuối cùng vào, cô cảm thấy có hơi chật

Tô Hữu Điềm cúi đầu, nhìn cái eo gầy đây thô ra không ít của mình, trầm mặc.

"Có phải tôi béo lên rồi không?"

Tiểu Hồ vội vàng đáp: "Không đâu không đâu, người chị nhìn vừa vặn lắm."

Tô Hữu Điềm rất hưởng thụ, gạt đầu, vừa định ra ngoài thì anh chàng chuẩn bị đạo cụ gỗ cửa bước vào.

"Quên không đưa vũ khí cho các cô."

Nói đoạn, anh ta đưa đạo cụ cầm trong tay cho Tiểu Hồ.

Tiểu Hồ nhận lấy, ngạc nhiên nhìn đạo cụ trong tay. Cô có chút ngại ngần đưa cho Tô Hữu Điềm: "Chị Hạ, đạo cụ của chị."

Tô Hữu Điềm nhận lấy, nhìn nhìn, là một cái khiên, xanh biếc, màu xanh lá cây này thật đúng là tươi mát tự nhiên không gì sánh bằng, lật lại, còn có hoa văn ô lưới, mấy cái ô lưới sáu cạnh này cũng thật chuẩn mực ngay ngắn không gì sánh bằng, đều đặn phân bố, càng thêm thời thượng.

Tô Hữu Điềm: "..."

Cô suy sụp ngã xuống: "Tôi là một cô gái như tiên thế này cơ mà, vì sao lại đối xử với tôi như vậy!"

Lúc đi ra, Thẩm Hạo Lâm đã đợi từ sớm, vừa thấy Tô Hữu Điềm là hai mắt tỏa sáng: "Thật xinh đẹp!"

Tô Hữu Điềm ngờ rằng mắt hấn bị mình làm cho cay mù rồi, nhìn cái thứ hóa trang này của cô mà nói vậy không thấy trái với lương tâm sao?

Thẩm Hạo Lâm gắng hết sức tăng bốc Tô Hữu Điềm lên tận mây xanh, từ trang phục đến đạo cụ của cô, có thể tin tưởng cô một tương lai bán một quả pháo nổi tiếng ngay được đầy triển vọng, tuyệt đối sẽ áp đảo được đám hoa tỷ muội đỏ cam vàng lam chàm tím.

Tô Hữu Điềm phiền chết mà không làm gì được hẳn, hết lần này tới lần khác nhận ân tình của người ta, cũng không thể không ứng phó được. Không biết có phải là ảo giác hay không mà khi nói chuyện với Thẩm Hạo Lâm, cô luôn cảm thấy có một ánh mắt đâm vào lưng mình, cô quay đầu lại, chỉ trông thấy một đám diễn viên quần chúng.

Cô mất tự nhiên sờ sờ lưng, đặt cái khiên ra sau lưng, thế này đỡ nhiều rồi.

Cô và Thẩm Hạo Lâm khen nhau vài câu, Thẩm Hạo Lâm còn có việc bận nên đi trước.

Tô Hữu Điềm đi tới góc phòng, tìm một chỗ râm mát, đặt cái khiên xuống dưới mông, ngồi xuống.

"Hệ thống, mi có có cái bàn tay vàng nào không, loại có thể khiến ta lập tức bộc phát kỹ năng diễn xuất, một khi đã cất tiếng là ai nấy đều kinh ngạc ấy."

[Ta chỉ là hệ thống tinh tiết, không có bàn tay vàng.]

Tô Hữu Điềm trề môi: "Aiz, đồ bỏ đi."

Cô nhàm chán ngồi trên khiên, lấy mông làm trục xoay trái xoay phải, xoay xoay nửa ngày lại thấy mắt mệt, than thở đứng dậy.

"Ta đã tạo nghiệt gì cơ chứ..."

Vốn tưởng rằng có thể hiển lộ tài năng trong giới giải trí, không ngờ học nghề chưa thành đã mất lòng mất dạ. Sau này nổi tiếng rồi sao cô đối mặt nổi với lịch sử đen tối của mình chứ?

Cô thở vắn than dài.

Nói xong, khước mắt cô chợt liếc thấy một cái chân, Tô Hữu Điềm phát hoảng, vội vàng ngước lên, nhìn thấy một chàng trai đầu bọc như xác ướp đang im lặng đứng trước mặt cô.

Tô Hữu Điềm: "..."

Chàng trai: "..."

Cô càng thêm hoảng sợ, suýt nữa ngã ngồi xuống đất, may sao người kia giữ tay cô lại.

Tô Hữu Điềm cười xấu hổ: "Cảm ơn anh. Tôi làm phiền đến anh à?"

Người nọ thu tay về, chậm rãi lắc đầu.

Tô Hữu Điềm nhìn trang phục của anh ta, có vẻ như là diễn viên quần chúng, lần đầu tiên cô tiếp xúc với loại nghề diễn viên quần chúng này, không khỏi hiếu kỳ về họ vô cùng, nhìn người kia toàn thân băng kín, trên băng vải còn có vết máu, nhin không được hỏi: "Anh đóng vai giặc quỷ à?"

Người nọ gật đầu, trên mặt chỉ để lộ một khe nhỏ, đến con mắt cũng không thấy rõ lắm.

Tô Hữu Điềm nhìn anh ta còn bọc kín hơn cả mình, không nhịn được nói: "Aiz, các anh chắc khổ lắm. Trời nóng vậy mà..."

Người kia lắc đầu, tỏ ý không khổ.

Tô Hữu Điềm biết nghề này sao lại không khổ cực cho được, cô đột nhiên nghĩ đến mình là đi cửa sau mà vào, đây chẳng phải là chen hàng sao?

Làm diễn viên quần chúng vốn cực nhọc, lỡ như cô chen hàng của một cô gái nhỏ vắt và từ diễn viên quần chúng vắt và lên thì phải làm sao đây?

Aiz, thật đúng là làm bậy mà.

Cô lấy tay chọc chọc đụn đất dưới chân: "Nếu có thể chọn, tôi thà không tới còn hơn. Tuy làm diễn viên là mơ ước của rất nhiều người, nhưng tiếp xúc rồi tôi mới biết đúng là chẳng có gì là dễ dàng. Tôi không nên chỉ nhìn vào một mặt của nó mới phải."

Người nọ lặng thinh nhìn cô, không nói lời nào, lại có thể khiến người ta cảm nhận được một ma lực an tĩnh.

Tô Hữu Điềm nhin không được tò mò quan sát anh ta: "Nhìn anh cao ghê, sao lại tới đây vậy, là mơ ước à? Anh thích nghề này sao?"

Người kia im lặng, ánh mắt bắn thẳng ra từ khe hở nhỏ hẹp.

Tô Hữu Điềm thấy anh ta nửa ngày không nói một câu, cho rằng anh là người hướng nội, vì vậy nên cũng không ép buộc, lần đầu tiên cô nói chuyện với một người xa lạ trong khoảng thời gian dài như vậy, tâm tình không khỏi thả lỏng.

Cô ngẩng đầu nhìn vàng dương trên đỉnh đầu, lấy cái mai rùa kê dưới móng lên che trên đầu: "Thế này mát mẻ hơn rồi. Đúng rồi, tôi tên là Thịnh Hạ, anh tên gì?"

Người nọ nghiêng đầu một chút, tựa hồ đang quan sát cô, một lát sau, giọng nói khàn khàn vang lên: "Đậu Xanh."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tô Hữu Diễm: "..."

"Thống nhì, ta cảm thấy mình bị đùa giỡn, lại cũng thấy như bị sỉ nhục nữa."

[Là sao?]

"Hắn nói hắn tên là Đậu Xanh, có phải đang chửi xéo ta là con rùa không?"

Hệ thống cười lạnh một tiếng, Tô Hữu Diễm cũng không biết vì sao nó lại cười lạnh nữa.

[Hắn dù chỉ là đậu xanh cũng thấy cô chướng mắt.]

Tô Hữu Diễm cảm giác mình đang bị song song sỉ nhục.

Cô cắn răng lạnh lạnh cười với anh chàng diễn viên quần chúng kia: "Anh thật sự tên là Đậu Xanh à?"

Người nọ chậm rãi lắc đầu, giọng nói như bị thủy tinh cắt qua, khàn khàn khó nghe: "Là nghệ danh."

Tô Hữu Diễm: "..."

Cứ như đám phải nắm bông vậy, Tô Hữu Diễm lặng lẽ lau mặt.

[Có thể hắn thật sự coi cô là con ngu đó.]

"Cút cút cút! Hôm nay ta không muốn nghe mi nói một câu nào nữa!"

[Vốn ta vừa mới phát hiện ra một chuyện rất hay ho, cơ mà xét thấy thái độ cô ác liệt như vậy, ta quyết định giữ im lặng.]

Tô Hữu Diễm: "???"

Tô Hữu Diễm cảm thấy người này dù không nói gì nhiều, nhưng rất xấu tính, cô bèn đứng dậy rời đi.

Chàng Đậu Xanh ở phía sau im lặng nhìn cô, thân hình rung rung, tựa như đang cười.

Ở khu vực quay phim, đạo diễn đang để mấy người hoa tỷ muội các cô làm quen trước một chút với nhau, Tô Hữu Diễm nhìn mấy cặp mắt to như chuông đồng, mấy cái mũi cao như núi Thái Sơn, mấy cái miệng anh đào cầm mũi khoan, cảm thấy mắt đau đến độ bông rớt.

Đạo diễn nói: "Các cô đều đã đọc kịch bản rồi chứ?"

Cô gái mặc đồ màu vàng kéo kéo khóe miệng: "Chưa đọc, quá dài."

Khóe mắt Tô Hữu Diễm giật giật, xem diễn xuất của cô nàng này rồi, cô mới biết, hóa ra người đi cửa sau không chỉ có mình cô...

Đạo diễn khựng lại một chút: "Không đọc cũng không sao, để tôi tóm tắt đơn giản tình tiết kịch bản một chút cho các cô hiểu, mấy người các cô là Lang Nha Sơn thất trại chủ, theo thứ tự là Đại nương, Nhị nương, Tam nương..., Thất nương, trong thời loạn thế, anh dũng như nước xiết, độ sức với giặc quý trong núi, cuối cùng hy sinh vì nghĩa, lưu lại cho đời sau một truyền kỳ."

Đạo diễn giới thiệu xong, quay sang Tô Hữu Diễm hô: "Tứ nương!"

Tô Hữu Diễm ưỡn ngực: "Đây!"

Về mặt Trần Thụy Cảnh thoáng nhăn nhó, hơi khựng lại rồi nói tiếp: "... Thịnh Hạ, trong phim tuy vai diễn của cô không quá nặng đô nhưng cũng phải ứng phó cẩn thận, cô hiểu không?"

Tô Hữu Diễm gật đầu.

Sau khi đạo diễn dẫn dò hết một vòng thì bắt đầu khai máy.

Tô Hữu Diễm vốn tưởng rằng quay phim hẳn là rất hưng phấn, thần thánh, nhưng không ngờ lại nhàm chán như vậy.

Bởi diễn viên rất nhiều, cả nửa ngày rồi mà vẫn chưa tới lượt cô diễn. Cô chỉ có thể buồn chán hết sức mà ngồi chồm hổm ở cạnh nghịch cát.

Hồng đại tỷ và Lam tiểu muội xúm lại gần.

Hồng đại tỷ: "Em ở đây làm gì vậy?"

Tô Hữu Diễm cũng rất muốn giữ gìn quan hệ với người trong đoàn làm phim nên nghe vậy bèn đáp: "Chán, nghịch cát ạ."

Lam tiểu muội bùng miệng cười: "Đúng là chán thật. À này, vũ khí của chị là gì thế?"

"Vũ khí?" Tô Hữu Diễm rút cái khiên kê dưới móng ra: "Một cái khiên, không biết là ai thiết kế nữa, kháng Nhật thì dùng khiên làm gì? Lại còn xấu tệ vậy."

Hồng đại tỷ nói: "Em không hiểu rồi, màu sắc, hoa văn thế này, không cái nào là không thể hiện vẻ đẹp tự nhiên tươi mát cả, lên phim rồi nhất định sẽ là thiết kế được chú ý nhất, nết đạo diễn nhìn không sai được đâu."

"... Mạo muội hỏi chút." Tô Hữu Diễm quay đầu: "Chị đến với đoàn làm phim như thế nào vậy?"

Hồng đại tỷ vuốt tóc: "Người thiết kế đạo cụ là anh trai chị."

Tô Hữu Diễm ồ một tiếng thật dài: "Thất kính, thất kính rồi."

Hồng đại tỷ nói: "Đề chị cho em xem vũ khí của bọn chị, chị cảm thấy em nhất định sẽ phải kinh hãi cho xem."

Tô Hữu Diễm nhướn một bên chân mày lên.

Hồng đại tỷ lấy từ phía sau là một cây thương, tay rung lên một cái, trường thương chọt dài ra.

Hai mắt Tô Hữu Diễm tỏa sáng: "Cái này không tệ nha."

Cái này mới là vũ khí chứ, đến lúc đó muốn đánh giặc quý chỉ cần quét ngang một cái là được.

Cô mong đợi nhìn về phía Lam tiểu muội: "Em thì sao?"

Lam tiểu muội móc từ trong túi ra hai quả lựu đạn, đắc ý cười: "Em cảm thấy cái của em mới gọi là lợi hại đó, đánh giặc quý không có vũ khí nóng sao được?"

Tô Hữu Diễm liếc nhìn xuống quần cô nàng một cách khó dò.

Lam tiểu muội cười cười tung hứng hai quả lựu đạn: "Em cảm thấy lựu đạn hữu dụng hơn mấy vũ khí của các chị nhiều."

Tô Hữu Diễm trầm ngâm đôi chút, cầm hai quả lựu đạn đặt xuống đất rồi lấy trường thương bỏ vào chính giữa.

Tô Hữu Diễm: "He he."

Hồng đại tỷ: "..."

Lam tiểu muội: "..."

Hai người không nữa nhìn trực diện, quay sang trừng mắt với cô, đồ mặt nhạt vũ khí rồi đi thẳng.

Tô Hữu Diễm đứng phía sau vẫy tay: "Đi luôn à? Không chơi thêm chút nữa sao?"

Hệ thống: [...]

Cách đó xa xa, Thường Luân rít một hơi thuốc, vỗ vỗ vai Viên Duy: "Người anh em, khẩu vị của cậu nặng thật."

Khi này lúc gã đang cố đoán xem Viên Duy rốt cuộc là đang nhìn cái gì thì không ngờ anh lại đi tới bên cạnh cô nhóc mặc đồ xanh lá kia, nhờ thế gã mới biết đó là cô nàng mà người ta nhớ nhưng.

Viên Duy không đáp lại, vẫn nhìn Tô Hữu Diễm đang chống hông nghịch cát, ý cười như có như không vương bên khóe mắt anh.

"Cô ấy tốt vô cùng."

"Tốt vô cùng?" Thường Luân khó hiểu nói: "Cậu chẳng lẽ không biết con bé ấy vào đoàn làm phim thế nào sao?"

Cô nàng này kể cả tính tình có tốt đi chăng nữa, cũng là được người khác thêm vào. Nghe nói kim chủ còn là một tên công tử, vừa nghe đã khiến người ta không khỏi phải suy nghĩ nhiều.

Viên Duy từ từ quay đầu lại, nhìn Thường Luân chòng chọc.

Thường Luân bị anh nhìn đến rợn hết cả sống lưng, nhưng lời nên nói thì vẫn phải nói: "Cậu nghe anh nói đã, mấy cô nhóc thế này, chúng ta không thể dính vào được đâu, cô nàng có thêm đề cậu vào mắt không đã là một chuyện, mà cậu đến lúc theo đuổi người ta không được lại chọc phải phiền phức lại là chuyện lớn khác nữa đấy."

Viên Duy dời mắt đi, nhìn Tô Hữu Diễm hào hứng nhảy nhót đi diễn. Anh nói: "Cô ấy vẫn luôn là của em."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Tô Hữu Diễm chính thức bắt đầu cuộc sống trong đoàn làm phim, mỗi sáng sớm vừa đến trường quay là lại có thợ trang điểm nhào tới đắp một lớp phấn dày lên mặt cô.

Tô Hữu Diễm cảm thấy lỗ chân lông của mình sắp ngạt thở đến nơi rồi.

Quay phim không khó như cô tưởng tượng, không phải do kỹ thuật diễn của cô tốt, mà là do yêu cầu của đạo diễn thấp, cô chỉ cần quay về phía ống kính đọc lời thoại là được, hướng hồ cô chỉ là một nữ bốn, không có bao nhiêu đất diễn. Đạo diễn cũng chỉ qua loa cho xong.

Sau khi lại một lần nữa đứng trước ống kính nhạt nhẽo đọc lời thoại, Tô Hữu Diễm nhận lấy chai nước Tiểu Hồ đưa tới, ngồi vào chỗ bóng râm, điên cuồng hớp một ngụm.

Xa xa, Thi Phong diễn vai nam chính mặc áo da, đúng, chính là loại quần áo bằng da bó sát người, cưỡi trên mô-tô, mấy diễn viên nữ đứng cạnh hắn đều ra vẻ như đang nghe đạo diễn nói, nhưng thực tế là đang len lén ngắm trộm hắn.

Khỏe môi Thi Phong nhếch lên một nụ cười, trên mặt đeo quả kính râm to tổ bố, thỉnh thoảng lại khẽ nghiêng mặt, mắt kính phản xạ ánh sáng lóe ra những tia đỏ cam xanh tím.

Dường như chú ý đến ánh mắt của Tô Hữu Diễm, hắn quay đầu lại, nhe răng cười với cô.

Tô Hữu Diễm không nói gì, cô không biết liệu có phải mắt Thi Phong bị bôi dầu đậu xanh lên rồi không mà cứ hết lần này tới lần khác để ý tới cô. Trời biết hôm đó cô chỉ là nhìn trang phục của hắn một tí thôi, thế mà đã bị cho là giả vờ coi khinh, lạt mềm buộc chặt thu hút sự chú ý của hắn rồi.

Cô đâu có bị mù, cô thật sự là bị tạo hình hóa trang của nam chính làm cay mắt có được không hả!

Tay Thi Phong hất vạt áo da một cái, đập trên đôi bốt bó, lững thững qua đây.

Tô Hữu Diễm từ từ lùi ra sau, nhìn hắn với vẻ ghét bỏ: "Anh qua đây làm gì?"

Sắc mặt Thi Phong nghiêm lại, hơi ngồi xổm xuống: "Có phải cô trộm đồ của tôi không?"

Tô Hữu Diễm phát hoảng, trộm đồ? Cô từ lúc nào lại thành trộm đồ thế này?

Sao lại ăn vạ lên cô thế chứ?

Cô không nhận được nhủ mày: "Không có!"

Thi Phong chậm rãi đưa nắm tay đặt lên ngực, kinh ngạc nói: "Cô có! Cô trộm trái tim tôi..."

Tô Hữu Diễm: "..."

Truyện cười châm biếm hả? Sao cô nghe đâu cũng thấy ý châm chọc thế này?

Tô Hữu Diễm chán ghét cách xa hần thêm chút nữa, Thi Phong lại cứ như một con chó to xác mà sán lại gần: "Cô đừng né, tôi biết bây giờ cô chỉ hận không thể lập tức nhào lên người tôi, Thịnh Hạ, thành thật đối mặt với trái tim mình không tốt sao?"

Tô Hữu Diễm: "Tôi chỉ muốn đề anh ra đất chà sán thôi."

Thi Phong ngồi xuống cạnh cô, một tay chống lên đầu gối, phoi bày gò má tuyệt mỹ của mình ra trước mặt Tô Hữu Diễm.

"Cô lúc nào cũng miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo thế này nhỉ, thừa nhận là thích tôi giống như bọn họ khó lắm à?"

Tô Hữu Diễm híp một bên mắt liếc sang, mấy diễn viên nữ thu lại ánh mắt, mắt tự nhiên ho khan một tiếng, đồng loạt quay đi.

Thi Phong nhất thời dương dương đắc ý.

Tô Hữu Diễm nghĩ mãi không ra, không phải hần cũng chỉ là ngoại hình có hơi đẹp trai một chút thôi sao? So với Thẩm Hạo Lâm còn chẳng bằng nữa là so với Viên Duy, đám con gái này chưa từng thấy thịt tươi à?

Nếu Viên Duy mà ở đoàn làm phim này thì đã đẹp trai đến mức bọn họ chảy hết cả nước miếng rồi.

Cô không nói gì, chỉ thờ dài, phui mông đứng dậy định bỏ đi: "Anh cứ ở đây mà mèo khen mèo dài đuôi tiếp đi."

Thi Phong hơi bất ngờ, theo phản xạ định kéo Tô Hữu Diễm lại. Không ngờ bên cạnh đột ngột xông tới một người, bịch một tiếng đụng vào vai hần.

Thi Phong thoáng lão đảo, nhú mảy nhìn lại, một diễn viên quần chúng bọc kín người đang ôm đạo cụ đứng cạnh hần.

Hần lập tức nổi cáu: "Cậu là ai hả!"

Tên diễn viên quần chúng này dáng vóc cao lớn, ôm đạo cụ dài như vậy mà hai con mắt vẫn có thể lộ ra, cúi đầu nhìn hần.

Thi Phong bị nhìn mà lạnh cả người, theo bản năng lùi ra sau một bước. Lại nghĩ lại, mình là diễn viên nam chính, sao phải sợ một diễn viên quần chúng chứ?

Hần khề đẩy kính râm lên, giơ tay ra đẩy người nọ.

Không ngờ còn chưa đụng tới người, lòng bàn tay đã truyền tới một trận đau đớn.

Thi Phong xuýt xoa một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, hần vừa vắn đề phải đạo cụ lang nha bổng.

Phim kháng Nhật mà sao lại có lang nha bổng chứ!

Lần đầu tiên hần muốn phi nhỏ bộ phim này.

Thi Phong vẩy vẩy tay, càng nghĩ càng giận, vừa định giơ nắm đấm lên thì chợt cảm thấy bên tai bị phả vào một hơi thở lạnh như băng: "Cách xa cô ấy ra chút."

Thi Phong sùng sốt, cảm giác cứ như thể có một con rắn độc đang thè lưỡi bên tai hần vậy, hần giật mình, tiết trời nóng vậy mà lại đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Hần cắn răng, lúc hồi được thần thì đã không thấy bóng dáng người đàn ông kia đâu nữa rồi.

Thi Phong buồn bực giậm chân.

"Mẹ kiếp! Cái chuyện gì thế này!"

Tô Hữu Diễm không hề biết ở đây đã xảy ra chuyện gì, cô mơ mơ hồ hồ như một con rùa đen nhỏ bé, bị đạo diễn chỉ huy xoay vòng vòng quanh trường quay.

Buổi tối, Thẩm Hạo Lâm tới trường quay đón cô.

Mấy ngày nay, cứ có thời gian là Thẩm Hạo Lâm lại tới đón Tô Hữu Diễm, có lẽ là cho rằng Tô Hữu Diễm tiếp nhận sự giúp đỡ của hần rồi thì cũng có nghĩa đã gián tiếp tiếp nhận tình cảm của hần.

Vì vậy nên ngôn từ ám chỉ càng ngày càng rõ ràng, hành động cũng càng ngày càng lớn mật, tựa hồ chỉ hận khiến Tô Hữu Diễm cảm động đến không kìm lòng được mà lập tức nhào vào lòng hần.

Thẩm Hạo Lâm thả đôi chân dài xuống xe, cả người mặc complet màu trắng, ngược ánh sáng mà đi tới, thu hút được không ít ánh mắt.

Tô Hữu Diễm vừa thấy hần tới, nghĩ đến đã nhiều ngày lá mặt lá trái như vậy, lập tức tê hết cả da đầu.

Aizz, đến bao giờ mới có thể thoát khỏi đoạn tình tiết này chứ.

Cô vừa định đứng lên thì lại có cảm giác như có ai đang nhìn mình.

Nhưng lúc quay đầu lại thì chẳng thấy có ai khác thường cả.

Cô buồn bực hỏi hệ thống: "Thống nhì, mi có thể quét xem có ai đang nhìn chằm chằm vào ta không?"

Hệ thống: [Xét thấy thái độ cô ác liệt, ta quyết định giữ im lặng]

Tô Hữu Điềm cạ lời: "Sao mi thù dai thế hả!"

Thẩm Hạo Lâm dẫn Tô Hữu Điềm lên xe, ra ngoài ăn cơm.

Dọc đường đi, Tô Hữu Điềm khổ không nói nên lời.

Cô muốn dùng chiêu lạt mềm buộc chặt với Thẩm Hạo Lâm, không thất cũng không nói, khiến hắn cam tâm tình nguyện bỏ tài nguyên ra lót đường cho mình, lại vừa muốn khiến hắn hiểu rằng hai người không có khả năng, cô hiện giờ chỉ coi Thẩm Hạo Lâm là bạn bè.

Cả đêm, Tô Hữu Điềm nghĩ ngợi mà muốn liệt luôn tám mươi phần trăm tế bào não.

"Ta vốn là một tiểu bạch hoa, sao lại phải sống như một con bitch trà xanh (*) thế chứ! Cuộc sống sao khó khăn vậy hả..."

() Tiểu bạch hoa chỉ những cô gái hiền lành trong sáng, bitch trà xanh chỉ loại con gái không ra gì mà cứ tỏ ra tử tế.*

Trong truyện cô chỉ nhắc đến Thẩm Hạo Lâm là một lớp xe phòng hồ, nào ngờ lại khó dây dưa đến vậy. Cô không trâu chó hết lần này tới lần khác trở mặt được như Thịnh Hạ.

Tô Hữu Điềm được Thẩm Hạo Lâm đưa tới dưới nhà, dưới ánh đèn đường, ánh mắt Thẩm Hạo Lâm tỏa ra vẻ dịu dàng mờ tỏ.

"Thịnh Hạ... Đã nhiều ngày như vậy, anh biểu hiện đã rất rõ ràng rồi, anh nghĩ em biết anh muốn nói gì."

Trong đầu Tô Hữu Điềm lập tức vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Tới! Sắp tới rồi!

Hắn sắp tỏ tình!

Tô Hữu Điềm vội vàng nói: "Không có! Tôi không biết gì hết!"

Thẩm Hạo Lâm mỉm môi: "Thật sự muốn anh nói thẳng ra sao?" Hắn hít sâu một hơi: "Anh thích..."

Tô Hữu Điềm lại vội vàng: "Tôi không nghe có được không?"

Thẩm Hạo Lâm nắm lấy cổ tay cô, trên mặt là vẻ cố chấp không cho phản bác: "Em phải nghe anh nói!"

Tô Hữu Điềm càng thêm hoảng sợ: "Nói, nói gì?"

Thẩm Hạo Lâm hơi khựng lại, vẻ mặt hòa hoãn xuống, nhưng vẫn nắm tay cô rất chặt: "Em đừng có giả ngốc với anh, anh thật lòng muốn ở bên em, sao em không chịu chấp nhận anh?"

Tô Hữu Điềm trầm ngâm một chút: "Có lẽ tôi đối với anh chỉ có tình chiến hữu giữa lửa bay đạn lạc thôi, chúng ta hữu duyên vô phận mà."

Chúng ta đều là bia đỡ đạn, thuộc tính tương đồng thì sao yêu đương được?

Thẩm Hạo Lâm: "..."

Hắn cho rằng Tô Hữu Điềm là quay phim nhiều đến choáng váng, vậy nên vứt hết những lời này ra sau đầu.

"Ồ bên anh đi, anh có thể giúp em tìm tài nguyên, cho em một cuộc sống chưa từng có, còn có thể cung chiều em như công chúa nữa, chấp nhận lời tỏ tình của anh, được không?"

Tô Hữu Điềm lắc đầu quầy quậy.

Thẩm Hạo Lâm biến sắc: "Vì sao em không nhận lời anh? Anh có chỗ nào không tốt, em nói đi, anh thay đổi không được sao?"

Tô Hữu Điềm khó xử cau mày: "Anh chỗ nào cũng tốt, đáng tiếc là chúng ta không hợp nhau."

Thẩm Hạo Lâm không tin, hắn có lòng tin tuyệt đối vào bản thân, trong quá khứ mọi cô gái đều đã sớm bị mặt ngọt chết ruồi của hắn làm cho mềm nhũn trong lòng hắn rồi.

Vậy mà Thịnh Hạ lại liên tiếp cự tuyệt hắn.

Lẽ nào cô thực sự không để ý những thứ này?

Hay là...trong lòng đã có người?

Trong đầu chợt hiện ra một khuôn mặt, Thẩm Hạo Lâm nghiêng răng, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên dữ tợn:

"Có phải em vẫn còn nhớ nhưng tên bạn trai cũ không?"

Tô Hữu Diễm hoang mang: "Hả?"

Thẩm Hạo Lâm dường như tìm được lý do cô từ chối hắn, giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, buông tay Tô Hữu Diễm ra, khoe mắt đỏ sục lên:

"Anh biết ngay mà, anh biết ngay là em vẫn còn nhớ đến cái thằng mặt trắng kia mà! Hắn rốt cuộc có gì tốt khiến em cứ hết lần này đến lần khác từ chối anh thế chứ!?"

Tô Hữu Diễm: "Không, không phải..."

Trọng tâm câu chuyện rốt cuộc nhảy đi đâu rồi vậy, não người này sao còn tăng động hơn cả não cô thế?

Thẩm Hạo Lâm khoát tay chặn lại: "Em không cần phải giải thích, anh biết em đang nghĩ gì, không phải hắn chỉ được mỗi cái đẹp trai thôi sao! Sao em cứ nhớ nhưng hắn mãi thế?"

Tô Hữu Diễm miễn cưỡng duy trì nụ cười: "Anh nghĩ nhiều..."

Thẩm Hạo Lâm hít một hơi thật sâu, lộ ra một tia cười lạnh: "Ngoài khuôn mặt đẹp hơn người thường ra, hắn có thể so được gì với anh, hắn có thể cho em vào giới giải trí sao? Hắn có thể cho em tài nguyên sao? Một thằng nhãi mới ra tù mà dám đoạt người với anh, thật không biết trời cao đất rộng!"

Tô Hữu Diễm có chút không vui: "Viên Duy rất tốt."

Thẩm Hạo Lâm nghiêng đầu sang chỗ khác, nhíu mày: "Bây giờ em lại còn nói hộ cho cái thằng bắt tài đó hả!"

Tô Hữu Diễm hít một hơi thật sâu, vừa định phản bác thì hệ thống bỗng nhảy ra:

[Kí chú xin hãy chú ý, đừng OOC!]

(*) OOC = *Out of character*: vượt ra khỏi/phá vỡ hình tượng vốn có của nhân vật.

Tô Hữu Diễm nghiêng răng: "Giờ mi chỉ cần giữ yên lặng là đủ rồi!"

Thẩm Hạo Lâm tức giận mà ăn nói không thêm kiêng nể gì nữa: "Hắn chỉ có hai bàn tay trắng, chỉ biết như con chó bị người ta đá vào nước, đọt trước anh khiến hắn thất nghiệp, giờ chỉ sợ là đang vất vưởng nơi đâu đường xá chợ đầy!"

Tô Hữu Diễm vừa nghe đã thấy lòng đau xót.

Cô đã có ý không quan tâm đến chuyện của Viên Duy nữa. Dù biết Viên Duy sớm muộn gì cũng sẽ phải trải qua cửa ải này, nhưng đến khi chính tai nghe được, cô vẫn cảm thấy có chút không ổn.

Không biết hiện giờ anh đang lang thang trên đường hay là đã sớm rời khỏi thành phố A rồi nữa.

Tô Hữu Diễm hy vọng là cái thứ hai, ở thành phố B ít nhất còn tìm được bố anh, anh thành phú nhị đại rồi, ba năm sau trở về sẽ ngược chết những kẻ chết bầm này.

Thẩm Hạo Lâm nhìn mặt cô đỏ lên, cười gằn: "Sao thế, đau lòng? Sao em không đau lòng cho anh ấy? Anh vì em trả giá nhiều như vậy, vì em tìm tài nguyên, vậy mà cho tới giờ em cũng chẳng thêm liếc nhìn anh lấy một cái!"

Tô Hữu Diễm hét lên: "Tôi không chịu được nữa! Không phải chỉ là một bộ phim thần tượng kháng Nhật thôi sao, anh phỏng mũi lắm thế! Đúng, tôi chính là không thích anh đấy, Viên Duy chính là đẹp trai hơn anh đấy! Anh ấy vừa xuất hiện tôi đã rút mất quần, anh ấy cười một cái tôi đã chảy nước miếng. Anh ấy còn săn sóc hơn cả anh, tự mình nấu cơm cho tôi, anh làm được không? Quan trọng nhất là, anh ấy có chí khí hơn anh, chưa bao giờ vì thất bại mà từ bỏ hi vọng, trong lòng tôi, anh ấy chính là tốt nhất!"

Thẩm Hạo Lâm giật giật môi, đột nhiên giơ tay lên.

Tô Hữu Diễm rụt cổ lại, không cảm thấy đau đớn, cô len lén hé mắt nhìn trộm, phát hiện ra khoe mắt Thẩm Hạo Lâm đỏ ửng, cúi đầu chạy đi.

Tô Hữu Diễm: "..."

Cô...có phải là hơi quá đáng rồi không? Có phải là hơi nặng lời rồi không?

Nhưng mà, chuyện Thẩm Hạo Lâm làm cũng hơi quá đáng mà!

Nhưng hấn khóc mất rồi, cô có nên gọi hấn lại không?

Không nên không nên, từ lúc nào cô lại biến thành thánh mẫu rồi?

Nhưng không an ủi hấn, sao lại nảy sinh cảm giác tội lỗi thế này?

Tô Hữu Diễm cắn cắn môi, vừa ngẩng lên nhìn, chợt cảm thấy mắt tối sầm, một bóng người cao lớn che lại, cô tròn to hai mắt, trong khoảnh khắc tim cũng ngừng đập.

Đêm hôm khuya khoắt, một người mạnh mẽ ôm lấy cô, cô sợ đến độ bao nhiêu can đảm cũng muốn nứt hết cả ra!

Tô Hữu Diễm trừng lớn hai mắt, muện màng nghĩ ra định hết lên, không ngờ bên tai lại truyền tới một giọng nói êm ái:

"Là tôi."

Giọng nói đó nhẹ nhàng chậm rãi như vậy, mang theo hơi ấm vuốt ve bên tai Tô Hữu Diễm. Trong nháy mắt cô chợt nghe ra giọng này là của ai, giây kế tiếp, mặt không không chế được mà đỏ lên.

Tựa hồ tưởng sự im lặng của cô là do bị giật mình, chủ nhân của giọng nói có chút bất đắc dĩ:

"Là tôi, Viên Duy."

Viên Duy nói xong, ôm cô chặt hơn, hô hấp run rẩy: "Làm tôi sợ chết được, tưởng là hấn định đánh em."

Mặt Tô Hữu Diễm bị tay Viên Duy ấn vào lồng ngực, bên tai là tiếng tim đập dồn dập của anh, mùi hương quen thuộc chui vào mũi cô, tim cô như trống dồn, lại không biết phải nói gì.

Viên Duy khe khẽ vỗ lưng cô, giọng nói mang theo vẻ tung tăng nho nhỏ: "May mà em không sao... Thịnh Hạ, tôi rất vui."

Vui?

Gì vui?

Bằng tốc độ ánh sáng, Tô Hữu Diễm chợt nhớ lại những lời vừa nói với Thẩm Hạo Lâm.

Tô Hữu Diễm: "..."

"Thống nhì, mi nói xem... Có phải hấn hiểu lầm gì rồi không?"

[Ta quyết định giữ im lặng... Hấn nghe được lời thổ lộ thâm tình của cô, lúc này đang cảm động lắm đó, kì chủ, nắm giữ cho tốt]

"Ta, ta thổ lộ? Ta tuyệt đối không có!"

[Ta quyết định giữ yên lặng... Cô có, cả khu dân cư này đều nghe thấy hết rồi]

Quả nhiên, cô vừa ngẩng đầu lên đã thấy trên tầng có mấy nhà mở cửa sổ ra, vừa hóng hót vừa vỗ tay, còn huýt sáo khen ngợi nữa chứ.

Tô Hữu Diễm khóc không ra nước mắt: "Hệ thống, mi có thể mở một khe hở thời không cho ta chui vào không?"

[Ta quyết định giữ yên lặng... Vượt quá phạm vi công năng, cô có thể tìm một cái lỗ mà chui vào.]

Tô Hữu Diễm hít mũi một cái, không nhịn được muốn chết đi cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Bà vai Viên Duy rất rộng, Tô Hữu Diễm được anh ôm trọn vào lòng, cứ như thể một con gà con bị siết chặt hồi lâu không thể động đậy vậy.

Cô thầm hít lấy hơi thở trên người anh, cái đầu hoảng hốt lúc này mới bắt đầu chậm rãi vận hành.

Nhà cô cách nhà Viên Duy nửa tiếng đi xe, Viên Duy là đã sớm ở đây chờ cô, hay là vừa vận đi qua tỉnh cò gặp cô?

Tay cô nắm nắm lưng áo của Viên Duy, ướt đầm.

Cô sùng sốt, đây là do chạy tới?

Tô Hữu Diễm không nhìn được nhúc nhích, Viên Duy như thể phản ứng kịp, chậm ra buông cô ra.

Dưới ánh trăng, màu đỏ ửng trên mặt anh từ từ tan biến:

"Em không sao là tốt rồi."

Tô Hữu Diễm nhìn anh lui ra sau một bước, tựa như trong nháy mắt phân định rạch ròi sông Sò đất Hán giữa hai người, tâm trạng cũng theo đó mà như bị nhấn chìm trong dòng nước sông cuộn cuộn, thứ còn lại chỉ là sự xa cách như có như không.

Tô Hữu Diễm hơi tò mò, người này sao cứ lúc nóng lúc lạnh vậy chứ?

Cô ho khan một tiếng: "Anh...có phải đã nghe thấy hết rồi không?"

"Tôi chưa nghe thấy gì hết."

Viên Duy sóng vai đi cùng cô, nhanh chóng phủ nhận.

Không nghe thấy? Không nghe thấy thì vừa nãy anh vui cái quái gì? Tô Hữu Diễm lăm bắm, trong chớp mắt lại trông thấy anh len lén cong khóe miệng, vừa thoáng hiện ra đã lập tức biến mất, nếu không phải vừa đúng lúc ánh đèn rọi lên mặt anh, có khi cô còn chẳng nhìn được.

... Quả nhiên là nghe thấy mà.

Lại còn không khống chế được mà cười trộm nữa chứ, thật sự vui thế cơ à?

Tô Hữu Diễm không nhìn được mà muốn che mặt.

Nhưng mà nghĩ lại, nếu có người nói với cô, cô đẹp đến mức người ta rớt quần, chảy nước miếng, cô cũng sẽ nhìn không được mà cười trộm, không đúng, có khi sẽ bỏ ra đất lẫn lộn luôn ấy chứ...

Tô Hữu Diễm càng nghĩ càng cảm thấy then, cô hận không thể đem cái mình vừa mới nói những lời đó ra bắt lại, đánh cho một trận như tử.

Cho cô không giữ mồm giữ miệng này!

Cho cô nói bậy nói bạ này!

Cô mệt lòng mà thở dài, còn phải giả bộ không phát hiện ra chút tâm tư của Viên Duy. Thuận miệng nói:

"Anh tới tìm tôi à?"

Viên Duy rất mau đáp lời: "Không phải, tôi tới tìm Nhúm Long."

... Coi như anh tới tìm Nhúm Long đi.

Tô Hữu Diễm nói: "Nhúm Long tạm thời không ở chỗ tôi, mấy ngày nay tôi đi đóng phim, sợ nó ở nhà một mình không quen nên đưa sang nhà mẹ tôi rồi, anh yên tâm, tôi từng về thăm rồi, nó được nuôi còn béo lên ấy."

Cô không biết phải ở trong đoàn làm phim bao nhiêu ngày, để ở cửa hàng thú cưng thì không yên tâm nên đưa sang nhà mẹ Thịnh Hạ.

Mẹ Thịnh Hạ là một người phụ nữ thanh nhã điềm đạm, nói thật, Tô Hữu Diễm có phần sợ bà – ở thế giới này có ai mà cô không sợ đâu. Bởi mẹ Thịnh Hạ là một người vì cái mà bà cho là tình yêu mà không chừa thủ đoạn nào, vì quyền lực địa vị mà liều mạng trèo lên cao, thậm chí không tiếc phá hoại gia đình người khác, Thịnh Hạ trong lòng bà chẳng qua cũng chỉ là một công cụ có thể giúp bà leo lên cao hơn mà thôi.

Tiếp xúc với kiểu phụ nữ nhìn thì dịu dàng mà thực chất lại rất tâm cơ này, Tô Hữu Diễm chỉ hận không thể cộng thêm một trăm hai mươi nghìn điểm tinh thần.

Khi đó, mẹ Thịnh Hạ nhân nhặt liếc cô, ánh mắt cụp xuống: "Đề đây đi."

Cô cảm giác mình ôm Nhúm Lông mà cứ như vào động ma quỷ vậy, càng khiến cô tức giận hơn là, Nhúm Lông vốn đang luyến tiếc cô, vừa nhìn thấy đây một bàn đồ ăn vặt cái là nhất thời trở chân xoay cẳng, chạy về phía bà ngoại nó làm nũng.

Viên Duy chau mày: "Mẹ em?"

Tô Hữu Diễm quay đầu, phản ứng này của anh khiến cô bất ngờ: "Sao thế?"

Viên Duy lắc đầu, anh lại thuận miệng hỏi: "Em đóng phim gì vậy?"

Tô Hữu Diễm theo phản xạ mà vươn thẳng người, cô vừa đi vừa nói: "À, cũng chẳng phải phim gì to tát, chỉ là một bộ phim kháng Nhật bình thường thôi. Tôi diễn một phần tử yêu nước thâm nhập vào lòng địch, bơi trong biển đao, không ngừng dùng trí tuệ và vẻ đẹp để mê hoặc kẻ địch. Nhưng giữa vàng son ngợp trời xa hoa trụy lạc, dần dần đánh mất chính mình, không ngừng bị lôi kéo giữa tình yêu và chính nghĩa, sau đó hi sinh vì nghĩa, lưu danh thành nữ anh hùng muôn đời."

Viên Duy: "..."

Tô Hữu Diễm buồn bực, sao anh lại im lặng vậy, giờ không phải là lúc nói chút lời khích lệ hoặc là thể hiện vẻ ngưỡng mộ đối với cô à?

Viên Duy nhếch mép: "Trang phục diễn thế nào?"

Trang phục diễn? Hỏi trang phục diễn làm gì?

Tô Hữu Diễm chỉ cho là anh tò mò, cô nghĩ ngợi đôi chút rồi nói: "Cũng như bình thường thôi, không phải là xường xám thì là quân trang, ngày nào cũng đáng ghét như nhau, quân trang thì thôi coi như còn tạm, xường xám thì phiền chết được, nếu không phải eo tôi nhỏ thì thật đúng là không mặc nổi."

Viên Duy nhanh chóng xoay chuyển ý nghĩ, sau đó quay đầu lại nghiêm túc nói: "Em cực khổ rồi."

Tô Hữu Diễm thấy vui vui, lập tức khoát khoát tay: "Không khổ không khổ, hiến thân vì nghệ thuật thôi mà. Cái thân này của tôi rất vui vẻ chịu đựng. Đúng rồi, gần đây anh làm gì?"

Viên Duy nói: "Tìm việc làm thêm."

Làm thêm?

Tô Hữu Diễm có chút quan tâm đến anh, cô biết việc làm thêm này của anh cũng không làm được bao lâu, cuối cùng sẽ lại bị Thẩm Hạo Lâm quấy nhiễu, lúc này, cô lại hi vọng Viên Duy có thể sang thành phố B, không ở lại đây chịu khổ nữa.

Cô cân nhắc lời nói: "Anh có định đi sang B..."

Viên Duy đột nhiên mỉm cười: "Không còn sớm nữa, em nên về nghỉ ngơi đi."

Tô Hữu Diễm thấy anh có vẻ như không muốn nói về đề tài này, bèn ngừng câu chuyện.

Cô gạt đầu, thấy trên mặt Viên Duy vẫn còn đọng mồ hôi, bèn nói: "Có muốn theo tôi lên nhà nghỉ ngơi chút không, chạy mệt lắm đấy."

Viên Duy khựng lại, liếc nhìn cô: "Tôi không chạy, tôi ngồi xe."

Được được được, không chạy thì không chạy.

Tô Hữu Diễm vội vàng nói: "Ngồi xe cũng mệt mà, anh lên uống miếng nước đã."

Viên Duy lắc đầu, đẩy nhẹ một cái sau lưng cô: "Đi đi."

Tô Hữu Diễm vòng tay ra sau lưng sờ sờ: "Lại dùng chiêu này."

Cô không thể làm gì khác, đành đi thang lên nhà.

Lúc lơ đãng quay đầu lại, thấy Viên Duy đang đút tay vào túi nhìn mình, sau đó lại cụp mắt xuống, tia sáng vụt qua trong mắt tựa như là cô ảo giác.

Tìm Tô Hữu Diễm run lên, cô quay sang nói với hệ thống: "Ta vẫn luôn cảm thấy hắn đang trốn tránh ta."

[Giờ cô mới phát hiện ra à, hắn tại cô mà trong thâm tâm vẫn yêu mến Thịnh Hạ, nhưng lại không muốn làm trẻ nãi cô, vậy nên không thể làm gì hơn là trốn tránh, cũng không muốn rời khỏi thành phố này.]

Tô Hữu Diễm về đến nhà, cô đặt mông xuống salon, khó hiểu hỏi: "Tại ta? Sao lại tại ta chứ? Ta có hoàn thành nhiệm vụ mà!"

[Cô có thực sự nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ sao?]

Tô Hữu Diễm định cãi lại, lại nghẹn họng.

Đúng vậy, cô vẫn luôn có ba phần lưu tình với Viên Duy, vì để mình không bị ngược, lấy đủ loại lý do, giờ thì sao, cô chẳng đặt Viên Duy lên lộ trình tương lai đến nơi đến chốn chút nào cả. Nếu Viên Duy không hận cô, không bị Thẩm Hạo Lâm hành hạ đến sống dở chết dở, nhất là chuyện tối nay, cô có thể tưởng tượng ra được, con đường sau này của Viên Duy sẽ càng khó đi.

Tô Hữu Diễm ảo não nắm tóc: "Vậy mi bảo phải làm sao bây giờ? Về sau mi bảo ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó, ta sẽ không kì kèo với mi nữa!"

[Đừng cuồng, ta còn hai nhiệm vụ nữa cho cô đấy.]

Tô Hữu Diễm không hiểu sao lại rùng mình một cái.

Sáng sớm hôm sau, lúc Tô Hữu Diễm tới trường quay thì phát hiện ra Tiểu Hồ không đi làm.

Cô gọi điện thoại cho cô nàng cũng không được, vừa nghĩ tới thủ đoạn của Thẩm Hạo Lâm, cô lập tức hiểu ra.

"Mẹ nó, thay đổi cũng nhanh thật."

Được, thay đổi thì cứ thay đổi đi, dù sao cơ hội này cũng là Thẩm Hạo Lâm tặng cho, giờ cự tuyệt người ta, người ta thu lại đặc quyền này cũng chẳng thể dị nghị.

Hiện tại, thái độ của mọi người trong đoàn làm phim đối với cô vẫn rất bình thường, có thể là do Thẩm Hạo Lâm không đuổi tận giết tuyệt, nếu đến một ngày người ta nhận ra "kim chủ" của cô không còn tới nữa, hoặc Thẩm Hạo Lâm tùy ý nói vài câu, khả năng cao là vai này cô sẽ không giữ được nữa.

Tô Hữu Diễm cũng chẳng để ý tới vai diễn này, cái cô để ý là nhiệm vụ.

"Thống nhì, nếu vai diễn của ta bị cắt mất thì nhiệm vụ cũng không làm được nữa phải không?"

[Tại cô OOC khiến Thẩm Hạo Lâm nổi nóng chuyển sang ngăn cấm cô đó, nếu cô khiến nhánh giới giải trí này của Thịnh Hạ bị hủy mất thì cô cứ chờ chết đi!]

Tô Hữu Diễm: "... Làm ơn đừng giết! Giật điện thôi mà làm ơn QAQ"

[Ta đang bồi dưỡng ra một con M đó hả!]

Tô Hữu Diễm đang lau nước mắt thì chợt nghe thấy bên cạnh vọng lại tiếng nghe sần sật, tựa như có con chuột đang gặm khúc gỗ vậy. Cô nín thở, thò đầu qua nhìn.

Trong góc, chàng Đậu Xanh đang vững vàng ngồi, tay trái cầm một miếng gỗ, tay phải cầm dao điêu khắc chậm rãi khắc, anh ta khắc rất cẩn thận, mắt gần như dính lên miếng gỗ, Tô Hữu Diễm ở ngay bên cạnh anh ta cũng không phát hiện ra.

Cô nhìn tầng tầng bằng vải quần trên mặt chàng Đậu Xanh, có chút cạn lời.

Anh ta không thấy nóng à?

Hiện giờ làm diễn viên quần chúng đúng là không dễ dàng gì, bằng vải này cô chưa từng thấy anh ta tháo xuống bao giờ!

Cơ mà, tuy chàng Đậu Xanh rất quái lạ, nhưng mấy ngày nay mỗi lần Thi Phong tới quấy rầy cô, anh ta đều vừa vặn xuất hiện, mỗi lần đều trùng khớp đến độ khiến người ta không thể tin được.

Chẳng hiểu sao Tô Hữu Diễm lại có dự cảm không lành.

Cô nhịn không được tiến lại gần hơn: "Anh ngồi đây khắc gì vậy?"

Chàng Đậu Xanh thả lỏng ngón tay, lộ ra một khe hở. Tô Hữu Diễm nhìn vào, thấy anh dường như đang khắc thứ gì đó tròn tròn.

"Nhấn?"

Chàng Đậu Xanh lắc đầu.

"Hoa?"

Lắc đầu.

"Kẹo?"

Lắc đầu.

Tô Hữu Diễm bỏ cuộc, cô không ngừng quan sát đỉnh đầu và thân hình của chàng Đậu Xanh, làm như vô ý hỏi:

"Là để tặng ai hả?"

Chàng Đậu Xanh khựng lại: "Một nữ diễn viên."

Tô Hữu Diễm quay đầu, nhìn một lượt sáu sắc hoa còn lại.

"Ai thế, anh nói cho tôi biết đi."

Chàng Đậu Xanh nói: "Một cô gái hiền thân vì nghệ thuật, vừa có trí tuệ vừa có sắc đẹp."

Tô Hữu Diễm run lên, trên trán rỉ ra một giọt mồ hôi.

"Vây, vậy à?"

Chàng Đậu Xanh chậm rãi thổi vụn gỗ trên lòng bàn tay đi: "Tôi rất tán thưởng cô ấy, cô ấy có thể vì đóng phim mà chịu được đủ kiểu xương xám gò bó, chịu đựng đủ loại khảo nghiệm..."

"Được rồi!" Tô Hữu Diễm vươn tay: "Tôi nhớ ra vẫn còn lời thoại phải học, Đậu...anh à, làm phiền rồi."

Chàng Đậu Xanh nín lấy cái khiên sau lưng cô: "Cô quên một thứ này."

Tô Hữu Diễm quay đầu lại, Viên Duy xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay anh là một con rùa đen điều khắc từ gỗ nhỏ nhỏ tinh xảo.

Tô Hữu Diễm: "..."

Cô ngao một tiếng, chột nhào tới.

"Ai cho anh cười tôi! Ai cho anh cười tôi!"

Viên Duy bật ra một tiếng cười phì, anh tháo băng vải trên mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt sắc cạnh.

"Tôi không có cười em."

Anh vừa nói, lồng ngực vừa không ngừng phát ra những tiếng cười khùng khục.

Tô Hữu Diễm khẽ cắn môi đứng dậy: "Anh tới đây làm gì?"

Viên Duy ngồi xuống, phúi phúi bụi trên người: "Bạn bè giới thiệu tới."

Tô Hữu Diễm không tin: "Chẳng lẽ không phải là do ngưỡng mộ tư thế đóng phim oai hùng của tôi sao?"

Viên Duy gõ gõ cái mai rùa của cô, ý bảo cô tự mình biết mình chút đi.

Mặt Tô Hữu Diễm hơi đỏ lên, nhin không được mà trừng mắt với anh: "Tôi qua còn giả bộ cứ như thật ấy. Anh còn biết diễn hơn cả tôi!"

Khóe mắt Viên Duy cong cong: "Tôi sợ em xấu hổ."

Tô Hữu Diễm cạn lời: "Thế hôm nay anh nói toạc ra thế làm gì, cứ để tôi giả vờ trước mặt anh không được à?"

Viên Duy nói: "Khó chịu."

Khó chịu?

Vì quần băng vải nên khó chịu?

Tô Hữu Diễm nói: "Thế nên anh gạt tôi, coi tôi là đồ ngốc hả."

Nụ cười trên mặt anh hơi nhạt đi, anh thả con rùa đen nhỏ vào lòng bàn tay Tô Hữu Diễm, thấp giọng đáp: "Trong lòng tôi, em vẫn luôn là đồ ngốc, vậy nên tôi mới không so đo với em."

Tô Hữu Diễm phồng mang, hậm hực quay đầu bỏ đi.

Viên Duy ở sau lưng cô, không động đậy nhìn cô.

Tối, Viên Duy về đến nhà, anh nặng nề ngồi trên salon, trong phòng im ắng đến lạ kỳ.

Trong ánh, mẹ yên lặng nhìn anh, lòng anh tìm lại được chút an ổn.

Đột nhiên, điện thoại sáng lên, có tin nhắn đến.

"Còn ba ngày."

Thân mình Viên Duy sững lại, anh cắn răng.

Nghĩ đến cuộc điện thoại nửa tháng trước, anh không nhận được nhủu mây.

Lúc đó, anh vẫn còn đang bôn ba tìm việc làm mới, đột nhiên có người gọi tới, nói anh là con cháu nhà họ Viên lưu lạc bên người, bố anh bệnh nặng liệt giường, anh trai cùng cha khác mẹ mất do tai nạn giao thông, gia tộc hi vọng anh có thể trở về, kế thừa sản nghiệp nhà họ Viên.

Chuyện cứ như phim vậy, người thường đều sẽ không tin.

Nhưng cuộc điện thoại ấy lại nằm trong dự liệu của anh.

Bởi anh từ nhỏ đã biết thân thể mình không bình thường, mẹ vẫn thường hay cầm một bức ảnh, chỉ vào người đàn ông mặc Âu phục trong ảnh, nói với anh đó là bố anh.

Viên Duy có nhớ người đàn ông đó, bình thường vẫn hay thấy trên TV, là ông trùm tài chính nổi danh thành phố B.

Viên Duy có thể nhìn thấy ở ông ta những đường nét na ná giống của mình. Anh chưa từng hỏi mẹ, vì sao ông ta lại bỏ rơi mẹ con anh, cũng chưa từng kỳ vọng có thể bố con gặp mặt.

Anh có mẹ là đủ rồi.

Vì vậy anh không chút do dự từ chối.

Nhưng bên kia lại lấy báu vật anh trân quý nhất ra uy hiếp anh – tiền đồ của Thịnh Hạ.

Nếu anh không đồng ý, có lẽ Thịnh Hạ sẽ không thể làm diễn viên nữa.

Đôi môi mỏng của Viên Duy mím lại, nhìn cô làm diễn viên chơi đùa vui vẻ như vậy, anh không đành lòng chặt đứt con đường của cô.

Thế nhưng vất vả mãi anh mới tìm lại được cô, nếu một ngày rời đi, chẳng biết đến bao giờ mới có thể một lần nữa gặp lại.

Anh...luyến tiếc.

Anh lấy cái nhẫn trên đầu giường ra, cẩn thận nâng trong lòng bàn tay.

Nên tiến...hay nên lui?

Sáng sớm, Tô Hữu Điềm đến trường quay, lần này không biết trong đoàn kịch có phong thanh gì mà mọi người bắt đầu liên tiếp liếc cô.

Tô Hữu Điềm mất tự nhiên xoa xoa cánh tay, cứ có cảm giác như mình là khi trong vườn bách thú, bị bọn họ nhìn chăm chăm cái mông đỏ mà đùa cợt.

Nghĩ là Thẩm Hạo Lâm thấy mình không cho hấn bậc thang xuống, vậy nên bắt đầu gây áp lực với mình.

Cô thở dài: "Thống nhì, năng lực chịu đựng của ta còn chưa đủ mạnh, bị coi như khi mà giấu cọt, ta rất muốn đánh người, phải làm sao đây?"

[Chuyện này dễ thôi, cô có thể bắt chước khi cầm bánh ném họ.]

Mẹ kiếp...

Cô giận dữ, ngồi xuống gốc cây lấy tay chọc đất.

Cảnh phim hôm nay quay trên núi, vì phải quay cảnh họ vừa đánh vừa rút nên đặc biệt ra ngoài trời.

Cô vừa lấy từ trong túi ra một chai nước mới uống một ngụm, liền nghe thấy có cô gái khinh khạo kêu lên.

Cô ngẩng đầu nhìn, sáu hoa tỷ muội đỏ vàng cam chàm tím đang bụng mặt nhìn ra xa.

Cô thò đầu nhìn theo, thấy Viên Duy bôi mặt đen sì, ngồi dưới gốc cây nói chuyện với một người trông rất đại ca.

Tuy đáng vẻ anh nhếch nhác, nhưng bụi bặm trên mặt cũng không thể che giấu được đường nét tinh tế của anh.

Đặc biệt, mặc quân trang vào, cứ thế trở thành đại diện phái cầm đực.

Thi Phong ăn mặc phong cách, trang phục đẹp đẽ, so với anh, lập tức hoàn toàn biến thành thằng ngu.

Thi Phong dường như cũng ý thức được mình không bằng, hấn hậm hực xoay người bỏ đi.

Tô Hữu Diễm cũng thấy vinh lây mà hừ một tiếng: "Tôi đã bảo là Thi Phong căn bản không đáng xem mà. Đây mới gọi là soái ca nhé."

Viên Duy tựa hồ nghe thấy tiếng, quay đầu liếc nhìn Tô Hữu Diễm rồi lại quay đầu lại.

Cả người Tô Hữu Diễm căng lên, không hiểu sao toàn thân trên dưới đều có cảm giác như bị liếm, dính dính.

"Hôm nay sao hấn quá vậy nhỉ..."

Cô không nhịn được lẩm bẩm.

Đúng lúc đến giờ quay, Tô Hữu Diễm phui mông, cầm vũ khí đứng lên trước đám tỷ muội.

Vũ khí của cô quyết định cô là một cái khiên thịt người...

Đạo diễn vừa hô "Action!", Tô Hữu Diễm lập tức lên tinh thần, gào thét xông về phía trước, quyết tâm không thể để Viên Duy coi thường, cô diễn cái gì cũng đều chắc chắn là giỏi nhất!

Đứng trên sườn núi, cô vừa định móc súng ra thì...

[Ting! Mìn kị chủ trong vòng mười giây lẩn xuống sườn núi, vượt thời hạn, giết chết! 10, 9, 8,...]

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tô Hữu Diễm muốn sụp đổ, cô vươn cổ ra gào lên với hệ thống: "Lại giết chết? Cỗ ta đây này, mìn giết đi! Giết đi!"

[Hôm qua cô nói gì ấy nhỉ?]

Tô Hữu Diễm bỗng nhiên nghĩ đến những lời hùng hồn tự mình nói hôm qua, cô theo phản xạ nhìn về phía Viên Duy. Viên Duy tựa như ý thức được cô có chỗ nào đó không đúng, vừa nhíu mày vừa đứng lên.

[Ngẫm lại lời cô đã nói coi? Không phải cô nói là đều sẽ nghe theo ta hết à?]

Đúng vậy, cô không vì mình thì cũng phải vì Viên Duy. Không hoàn thành nhiệm vụ, Viên Duy sao có thể vùng dậy được!

"Mìn cũng gạt ta!"

[Đừng có lè mề nữa, nhảy mau!]

Mẹ nó, không phải chỉ là nhảy thôi sao? Nếu lỡ có bại liệt nằm giường thì cô cứ ỷ lại vào hệ thống bảo nó cho cô dưỡng lão là được!

Tô Hữu Diễm cắn răng, nhắm mắt nhắm mũi nhảy xuống.

"Mẹ kiếp!"

"Đạo diễn! Có người bị lẩn xuống!"

"Thịnh Hạ bị lẩn xuống rồi!"

"Thịnh Hạ!!!"

Tô Hữu Diễm ôm đầu, lẩn một vòng trên sườn núi, cỏ dại và sỏi đá cắn và người khiến cô phải chửi thề, cô neho mắt lại, dường như liếc thấy khuôn mặt kinh hoàng của Viên Duy, nhất thời cảm thấy chết cũng không còn gì tiếc nuối mà nhắm mắt lại.

Cu con à, mẹ chỉ có thể làm tới đây cho con thôi, sau này con lên như điều gặp gió rồi thì nhất định không được quên mẹ đó, không phải, có ngược mẹ thì nhất định chỉ ngược nhẹ nhẹ thôi, bằng không mẹ chết cũng không nhắm mắt!

[Nhiệm vụ hoàn thành, kí chủ yên tâm đi, sự hi sinh của cô là đáng giá.]

Khóe mắt Tô Hữu Diễm chảy xuống một giọt nước mắt hân hoan.

"Còn một nhiệm vụ nữa là xong rồi, tiền Viên Duyệt đi là ta có thể tìm kiếm mùa xuân thứ hai của ta rồi hi hi."

[Ta mà còn đồng tình với cô nữa thì ta sẽ theo họ cô!]

Trong chớp mắt, chân phải Tô Hữu Diễm nhói đau, cô run lên, bất động nằm trên mặt đất.

Vành mắt Viên Duyệt như muốn nứt ra, vụt xông ra ngoài. Người chung quanh còn chưa kịp phản ứng, anh đã dẫn đầu chạy tới bên Tô Hữu Diễm, thấy cô vẫn không động đậy, lập tức quỳ xuống.

"Thịnh Hạ?"

Giọng anh rất nhẹ, dường như sợ chỉ một hơi thở thôi cũng sẽ thổi tan mất cô, bàn tay đặt trên vai cô không kiềm được run lên.

Tô Hữu Diễm rên lên một tiếng, nhe răng mở miệng bỏ dẫy:

"Tôi, tôi không sao!"

Vừa dứt lời, cô ngẩng đầu lên, lập tức bị con choáng váng mãnh liệt chụp lấy.

Hốc mắt Viên Duyệt vẫn vện tia máu, cánh mũi không ngừng phập phồng, gân xanh trên trán hằn lên, anh khàn giọng quát cô:

"Em bị ngu à!"

Nói đoạn, anh ôm siết lấy cô vào lòng.

Tô Hữu Diễm cảm nhận được từng trận run rẩy trên người anh, biết mình đã dọa sợ Viên Duyệt, cô giãy giụa thò đầu ra, lấy ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc đầu ngón tay Viên Duyệt.

"Tôi sai rồi... Lần sau sẽ không bất cẩn như vậy nữa."

Chân mày Viên Duyệt khẽ động, hất tay cô ra, đôi môi trắng bệch mím chặt lại, hung dữ bóp siết lấy vai Tô Hữu Diễm.

Tay Tô Hữu Diễm bị hất ra, đụng phải mắt cá chân bị trật khớp, cơn đau trong nháy mắt xộc thẳng lên não, Tô Hữu Diễm bị dọa đến độ ngao ngao la lên:

"Chân! Chân! Chân của tôi! Đau!"

Cô nước mắt giàn giụa há to miệng gào khóc: "Viên Duyệt, chân tôi đau, có phải tôi què rồi không! Tôi không muốn bị què!"

Viên Duyệt buông cô ra, thấy cô còn muốn vuron tay ra sờ tiếp thì đuổi theo bắt chặt lấy tay cô: "Đừng nhúc nhích!"

Nói xong, nhân viên đoàn làm phim luống cuống lật đật chạy tới, trong đó có cả bác sĩ xách theo hòm thuốc, cẩn thận kiểm tra mắt cá chân của Tô Hữu Diễm.

Viên Duyệt cau mày nhẹ nhàng nâng chân Tô Hữu Diễm lên, giúp bác sĩ chậm rãi cời giày cô xuống.

Bác sĩ nói: "Không có gì đáng ngại, có điều để an toàn, tốt nhất là nên đến bệnh viện khám, nghỉ ngơi từ 3-5 ngày."

Đạo diễn nói: "Vậy cô đến bệnh viện xem thử chút đi, yên tâm, mấy cảnh này có thể quay bù sau."

Hồng đại tỷ đi tới: "Không sao là tốt rồi, Thịnh Hạ, em đến bệnh viện khám đi."

Lam tiểu muội nói: "Để chắc ăn thì nên đi khám một chút."

Tô Hữu Diễm thở phào nhẹ nhõm.

Chân cô giữ được là tốt rồi, lỡ thật sự bị què thì ba năm tới cô biết đi tiếp kiểu gì chứ?

Viên Duyệt lại tưởng rằng cô thở phào là vì giữ được vai này, có vẻ như thực sự rất coi trọng việc đóng phim, trong lòng không khỏi cảm thấy phức tạp.

Cơ mà, Tô Hữu Diễm lại không biết, đạo diễn tuy rằng nói vậy, nhưng đợi đến khi nghỉ ngơi xong cô còn có thể quay lại đoàn làm phim không, đây là

một chuyện khác.

Tô Hữu Diễm nhấc chân lên, nhìn nó sưng lên như cái móng heo, đỏ rực, còn lóe sáng, không khỏi hít mũi một cái.

"Thống nhì, ta đói!"

[Vừa hay, chặt chân cô xuống ăn cho bỏ não đi.]

Tô Hữu Diễm muốn lờ nó đi.

Cô chặt vật đứng lên, đem trang bị sau lưng trịnh trọng giao vào tay Hồng đại tỷ: "Đại tỷ, tiểu muội bị thương, không thể tiếp tục con đường cách mạng với chị, chị có thể giao lại đồ vật gia truyền của mình cho chị, chị phải giữ gìn cẩn thận đấy!"

Hồng đại tỷ trịnh trọng nhận lấy cái khiên, cầm tay cô trịnh trọng đáp: "Đi đi, các đồng chí chờ em trở về!"

Trong mắt Tô Hữu Diễm ngậm lệ nóng, vừa định nói câu giữ gìn sức khỏe thì đột nhiên bị Viên Duy bế lên.

Xung quanh cả kinh, vài cô gái bùng mặt kinh hãi hô lên một tiếng, nhưng vẫn không nhịn được mà len lén nhìn.

Hồng đại tỷ là kích động nhất, móng tay của cô nàng nghiền lên cái khiên nghe kèn kẹt, nhin không được mà nói với Lam tiểu muội: "Tôi biết ngay là Thịnh Hạ và thằng nhóc đó có quan hệ với nhau mà!"

Tô Hữu Diễm cả kinh, theo phản xạ ôm lấy cổ Viên Duy. Hơi thở của hai người gần trong gang tấc, cô tròn to mắt, nhìn khuôn mặt căng thẳng của Viên Duy mà không dám thở mạnh.

Trong đầu Tô Hữu Diễm điên cuồng gọi hệ thống: "Thống nhì! Thấy không! Ta được bế kiệu công chúa! Ta được bế kiệu công chúa, còn không mau..."

[Ta chụp màn hình rồi, chụp ba trăm sáu mươi độ không góc chết luôn, lớn như cái ót của Viên Duy, nhỏ như mụn đầu đen trên mặt cô, đều có thể nhìn thấy rõ ràng, tổng cộng hơn một ngàn tám, đủ để cô từ từ xem lại lúc đêm khuya tịch mịch.]

"..."

Viên Duy hỏi: "Nhe hết cả răng ra thế kia, đau lắm hả?"

Tô Hữu Diễm vội vàng thu lại vẻ mặt, đáp: "Không có, không đau."

Nói xong, cô nghiêng cổ ra sau kêu: "Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần tiếp tục cố gắng!"

[Cô làm ơn ngậm miệng vào đi được không? Nào ta đau chết được rồi...]

Viên Duy mím môi lắc đầu, tựa hồ cũng cảm thấy rất bó tay.

Đến bệnh viện, Viên Duy đặt cô lên ghế: "Em ngoan ngoãn ngồi đây, tôi đi đăng ký. Đừng có đi lung tung, biết chưa?"

Tô Hữu Diễm ngoan ngoãn gật đầu.

Viên Duy xoa đầu cô một cái, xoay người đi vào đám đông.

Tô Hữu Diễm thở ra một hơi, không hiểu sao trong lồng ngực tim lại đập nhanh thế.

Cô nghiêm chỉnh ngồi, nghiêng cổ ra nhìn bóng lưng xếp hàng của Viên Duy. Ngoại hình anh anh tuấn, dáng người lại cao ráo, cô đi qua bà đi lại ai cũng nhìn anh.

Một bà thím đầu đầy lông cuốn nói với cô gái bên cạnh: "Mày nhìn con trai nhà người ta kìa, dáng dấp đẹp trai lại còn đối xử tốt với vợ, mày mà tìm được cho mẹ một đứa con rể như vậy, mẹ cũng đã thỏa mãn rồi."

Vợ?

Vợ gì?

Tô Hữu Diễm lấy làm khó hiểu.

Cô gái nhỏ len lén nhìn trộm Viên Duy, lặng lẽ đỏ mặt. Nghe mẹ nói vậy, tâm trạng ngắm trai đẹp cờ bay pháp phối trong nháy mắt tan biến không còn chút dấu vết nào, cô nàng quay đầu nhìn Tô Hữu Diễm, thấy đầu tóc cô rối bù, ăn mặc lại còn giống như cosplay, nhất thời cạ lời: "Vợ việc gì chứ, chẳng xứng chút nào, chỉ sợ là bạn bè bình thường thôi."

Bà thím cuốn lông chắc một tiếng: "Vợ chứ còn gì nữa, vừa nãy mẹ thấy thằng nhóc đó dịu dàng với con bé ấy lắm, vừa nhìn đã biết là một đôi rồi."

Cô gái nhỏ không phục, cau mày quay đầu lại: "Con thấy không giống, anh kia ưu tú hơn nhiều..."

Lần này quay đầu, cô nàng suýt nữa thì cắn phải lưỡi, bởi đập vào mắt cô nàng là cảnh Tô Hữu Diễm cúi đầu, vẻ mặt từ ái xoa bụng, trên mặt như tỏa ra vầng hào quang của người làm mẹ.

Thấy cô nàng nhìn qua, bèn mỉm cười gật đầu.

Cô gái nhỏ giật mình, lập tức quay đầu về.

Bà thím cuốn lô xuýt xoa một tiếng: "Còn có cả con nữa rồi kia! Mẹ đã bảo hai đứa nó là một đôi rồi mà."

Cô gái nhỏ tức tối hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Tô Hữu Diễm há hê ườn bụng, thở dài một tiếng: "Đáng ra ta nên mang theo Nhúm Lông, bỏ vào bụng thì càng giống."

Hệ thống không tìm được: [Cô tị nạnh cái này làm cái gì!]

Tô Hữu Diễm không để ý tới nó, tiếp tục vuốt ve bụng.

Đột nhiên, bên tai cô truyền tới một tiếng gọi:

"Thịnh Hạ?"

Tô Hữu Diễm lấy làm khó hiểu, giọng nói này cô chưa từng nghe thấy, ngẩng đầu lên thì mắt đụng phải một cái bụng lớn.

Cái bụng này chắc phải bảy tháng rồi ấy...

Cô sững sốt, tiếp tục nhìn lên, là một người bà bầu xinh đẹp uyển chuyển đang nhướn mày nhìn cô:

"Sao cậu lại ở đây?"

Nói xong, tầm mắt cô ấy chuyển sang bụng cô, vừa nhìn trên mặt đã bốc hỏa, duỗi ngón trỏ ra chỉ vào cô:

"Viên Duy còn chưa có tin tức gì, cậu đã mang thai con người khác rồi!"

Tay Tô Hữu Diễm run lên, người này rốt cuộc là ai thế!

Sao vừa tới đã chỉ thẳng mũi cô mắng vậy?

Bà bầu một tay đỡ thắt lưng, tức đến độ mặt đỏ lựng:

"Sao cậu lại vô lương tâm thế hả! Cậu không sợ khiến Viên Duy thất vọng à? Nó vì cậu mà vào tù, cậu lại báo đáp nó như vậy?"

Tô Hữu Diễm suýt nữa bị ngón tay cô ấy chọc cho thành chọi gà, cô vừa định thanh minh thì bên cạnh bà bầu chợt xuất hiện một người đàn ông cao lớn thô kệch:

"Bảo bối, đừng nóng giận, nói chuyện với người như vậy làm gì chứ, cẩn thận hại đến thân thể."

Người chung quanh đều nhìn lại, chỉ chỉ trỏ trỏ xem cô, người không biết còn tưởng cô là một tiểu tam phá hoại gia đình người khác!

Ồ ơ, cô tức rồi đấy nhé!

Tô Hữu Diễm xắn tay áo định đứng lên, không ngờ phía sau hai người kia chợt vọng tới một giọng nói:

"Sao các cậu lại ở đây?"

Bà bầu và chồng ngẩn ra, họ vừa quay đầu lại thì thấy Viên Duy cầm đơn đăng ký đứng đó, cau mày nhìn họ.

"Viên Duy!!!"

Chồng bà bầu kích động đến độ chỉ thiếu điều nhảy dựng lên, đi qua tóm lấy Viên Duy:

"Sao giờ cậu mới xuất hiện!"

Viên Duy nhủu mày tránh thoát, anh cúi xuống nhìn Tô Hữu Diễm: "Sao rồi? Có bị dọa sợ không?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu, lại vỗ bụng một cái: "Không sao, tôi nào có dễ bị dọa sợ chứ."

Chồng bà bầu vô huyệt, không khỏi nhìn hai người.

Bà bầu nhìn Viên Duyệt một cái, lại nhìn chồng chọc vào bụng Tô Hữu Diễm hồi lâu, rồi lại gắt gao nhìn tờ đơn đăng ký trên tay Viên Duyệt, lát sau, giọng cô run rẩy vang lên:

"Hai người...có con rồi?"

Viên Duyệt: "???"

Tô Hữu Diễm: "???"

Chuyện nhất thời không thể nói rõ, cả đám bèn tìm một quán cà phê ngồi xuống, từ từ tâm sự.

Trên chân Tô Hữu Diễm quần mấy tầng băng vải, cô cúi chân nghe Viên Duyệt nói chuyện với cặp vợ chồng kia, Viên Duyệt mặt không thay đổi nghe, hai người kia mặt mày hớn hờ nói, chỉ hận không thể đem hết chuyện mười năm nay ra nói cho kỳ hết.

Tô Hữu Diễm gọi hệ thống trong đầu: "Hệ thống, họ là ai? Ta không nhớ mình từng viết ra nhân vật thế này."

[Hai người đó một người là Cam Văn Văn, một người là Tiền Lợi Viễn, là bạn học cấp ba của Thịnh Hạ và Viên Duyệt. Có lẽ là do thế giới này tự động bồi đắp, cô không biết cũng là chuyện bình thường.]

Chẳng hiểu sao mà Tô Hữu Diễm lại cảm thấy, thế giới này còn rất nhiều bí mật cô không biết.

Bà bầu nhấp một ngụm sữa tươi, cô hít sâu một hơi: "Tức là...cậu từ lúc ra tù thì vẫn luôn ở thành phố này?"

Viên Duyệt gật đầu.

Cam Văn Văn thở dài: "Vậy sao cậu không liên hệ với bọn tôi chứ, cậu có biết bọn tôi lo lắng cho cậu nhiều thế nào không?"

Nói đoạn, khoe mắt cô hơi đỏ lên, Tiền Lợi Viễn ôm lấy cô, lau nước mắt cho vợ.

Tô Hữu Diễm nhìn sang Viên Duyệt, vẻ mặt anh vẫn không chút thay đổi.

Gặp mặt bạn học cùng cấp ba, thoạt nhìn có vẻ như quan hệ trước kia cũng không tệ lắm, phản ứng thế này có phải là hơi quá lạnh lùng rồi không?

Tô Hữu Diễm len lén huých tay Viên Duyệt, nhỏ giọng nói: "Người ta khóc thế kia rồi, sao anh chẳng có chút phản ứng nào thế?"

Viên Duyệt không đáp, anh nắm lấy tay Tô Hữu Diễm, cảm trong tay vẫn về.

Tô Hữu Diễm run lên, bàn tay chứ như thể bị nhét vào lò lửa, nóng đến độ làm cô giật mình, đứng ngồi không yên.

Cô quay đầu liên tiếp đánh mất ý bảo, Viên Duyệt, còn không mau buông ra!

Nhưng hết lần này tới lần khác, mắt Viên Duyệt chỉ nhìn thẳng nghe Cam Văn Văn nói chuyện, mặt vẫn bất biến, tay còn nắm mạnh hơn.

"Tôi không muốn làm phiền các cậu."

Tiền Lợi Viễn đỡ Cam Văn Văn xong thì quay ra nhìn Viên Duyệt:

"Phiền phức cái gì chứ. Giao tình giữa chúng ta ra sao chứ hả?"

Viên Duyệt lại không nói gì nữa.

Tiền Lợi Viễn cười khổ:

"Cậu vẫn im im như trước nhì, tôi nhớ hồi đi học, cậu có thể cả ngày trời không nói lời nào, chỉ lúc có Thịnh Hạ mới chịu hé răng."

Sắc mặt Viên Duyệt thoáng dịu đi đôi chút, anh nói: "Cậu cũng vậy, vẫn đồ to như thế."

Cái này con mẹ nó là khen người sao?

Tô Hữu Diễm cạn lời.

Cũng may Tiền Lợi Viễn đã quen với một Viên Duyệt như vậy, gã nở nụ cười: "Đồ con thì có ích lợi gì chứ, tôi vẫn nhớ hồi trước bị cậu đè xuống đất đánh mà không có chút sức lực chống trả nào. Giờ lòng càng thoải mái thì thân lại càng mập, càng không lại được."

Nói đoạn, gã ưỡn cái bụng chẳng thua kém vợ mình là bao lên.

Tô Hữu Diễm ngược lên. Trước đây Viên Duy lợi hại thế cơ à? Có thể đè một người to lớn như vậy xuống đất?

Cô đẩy phần khích vurun người ra phía trước, muốn hóng hót thêm nhiều chuyện hơn. Đến cả chuyện Viên Duy đang niết tay mình cô cũng quên mất.

Cam Văn Văn lau nước mắt, cười nói: "Đừng có nhắc tới lịch sử đen tối của hai người được không. Nói chút về hiện giờ đi." Ánh mắt cô chuyển sang Tô Hữu Diễm: "Hai người quay lại với nhau rồi? Con mấy tháng rồi?"

Viên Duy sững người, nhìn về phía Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm theo phản xạ che bụng đi: "Nhìn tôi làm gì, tôi là hoàng hoa khuê nữ!"

Viên Duy xoa trán một cái.

Hai người Cam Văn Văn chẳng hiểu ra sao: "Vừa rồi cô ấy còn..."

Viên Duy thờ dài: "Hai cậu còn không hiểu cô ấy sao, điên điên khùng khùng, ngốc ngốc nghếch nghếch. Cô ấy nói gì làm gì cũng đừng có tin."

Tô Hữu Diễm: "... Đây!"

Cam Văn Văn thất vọng thờ dài: "Tức là chưa có con à? Tôi còn cứ tưởng hai người bên nhau rồi."

Không phải, bọn tôi có một đứa thật mà, chỉ có điều lông nó hơi nhiều, tứ chi không cân xứng lắm, không thể đứng thẳng đi lại, hiện giờ cũng không biết gọi mẹ, chỉ biết gấu gấu sữa thôi.

Viên Duy cười nói: "Không phải, chúng tôi ở bên nhau."

Tô Hữu Diễm kinh hãi: "Hồi nào..."

Viên Duy nhéo tay cô một cái, cười với cô không cho phản bác.

Tô Hữu Diễm run lên, không hiểu sao lại cảm thấy nụ cười này có chút ý uy hiếp.

Lẽ nào, là vì không muốn để lộ bộ mặt FA trước đôi vợ chồng này nên mới miễn cưỡng nói họ là người yêu?

Tô Hữu Diễm gãi gãi cằm, không thể nghĩ khác hơn.

Nếu không sao hai ngày trước còn né tránh cô, hôm nay lại tích cực vậy chứ?

Vì tôn nghiêm của FA, cô nhin!

Tô Hữu Diễm nặng nề gật đầu: "Đúng vậy! Bọn tôi ở bên nhau."

Vừa dứt lời, chỉ thấy Viên Duy sững người, ngón tay xò ra đan lấy ngón tay cô.

Tay Tô Hữu Diễm đầm đìa mồ hôi, cảm tưởng như cả cánh tay đều không còn là của mình nữa.

Cam Văn Văn vui mừng, gương mặt càng thêm đỏ: "Vậy thì chúc mừng chúc mừng, hai người được vậy thật không dễ dàng."

Viên Duy liếc nhìn bụng cô ấy: "Cũng chúc mừng."

Tiền Lợi Viễn lấy làm đắc ý, cười nói: "Còn không phải là tôi lợi hại sao!"

Cam Văn Văn nguyền rủa một cái, nhưng vẫn không nhin được mà hé cười.

Con mẹ nó có còn cho FA sống không hả?

Tô Hữu Diễm tròn mắt, không cam lòng yếu kém mà dựa lên người Viên Duy.

Viên Duy buồn cười nhìn cô, không biết cô lại đang nghĩ gì nữa.

Uống xong một ly cà phê, Tiền Lợi Viễn nói muốn đi WC, lén lút đánh mắt với Viên Duy.

Viên Duy khựng lại, anh đứng lên nói với Tô Hữu Diễm: "Ngoan ngoan ở đây, đừng có đi lại lung tung."

Tô Hữu Diễm ngửa lên nhìn anh, lầu bầu: "Tôi đã thế này rồi còn chạy đi đâu được nữa, bò chắc."

Viên Duy nhếch khóe miệng, kéo kéo trang phục của cô.

Này! Lúc nào rồi mà vẫn đá đều cô là con rùa thế hả!

Tô Hữu Diễm tức giận trừng mắt với anh, Viên Duy xoa xoa đầu cô rồi rời đi cùng Tiễn Lợi Viễn.

Hai người họ vừa rời khỏi, không khí lập tức chìm vào im lặng. Tô Hữu Diễm bị Cam Văn Văn nhìn chăm chăm, không hiểu sao có chút không được tự nhiên.

Cam Văn Văn nói: "Cậu vẫn giống trước đây nhì, chẳng thay đổi gì cả."

Tô Hữu Diễm không hiểu ra sao, cái gì không thay đổi cơ?

Cam Văn Văn nhấp một ngụm sữa, cười nói: "Văn ngọc như trước."

Tô Hữu Diễm: "..."

Bạn học cùng cấp ba sao lại công kích nhau thế chứ!

Cam Văn Văn sờ sờ thành cốc, dường như đang nhớ lại trước đây, thần sắc có phần ngẩn ngơ: "Cậu và Viên Duy vất vả mãi mới có thể được bên nhau, phải biết quý trọng đây. Chuyện trước kia bọn tôi sẽ coi như không nhìn thấy, không nghe thấy, cậu tốt nhất là nên đối xử với cậu ấy tử tế, tôi và Tiễn Lợi Viễn có thể giả vờ câm điếc."

Chị gái à, có chuyện gì thì nói thẳng ra đi, tôi cảm tạ chị lắm lắm.

Cứ đánh đố tôi vậy, tôi thật sự là nghe không hiểu mà.

Tô Hữu Diễm gãi gãi cằm: "Ngao."

Cam Văn Văn lại cười: "Cậu giống trước đây thật đấy, vui vẻ hay không đều sửa giống chó."

Tô Hữu Diễm: "???"

Còn nói chuyện được nữa hay không đây!

Cam Văn Văn càng thêm vui vẻ: "Đúng, chính là về mặt ngơ ngáo này, rốt cuộc tôi cũng được thấy lại rồi, ha ha!"

Tô Hữu Diễm: "..."

WC, Viên Duy đứng cùng Tiễn Lợi Viễn ở khu vực hút thuốc, Tiễn Lợi Viễn nuốt mấy nhả khói, Viên Duy hai tay khoanh trước ngực, im lặng nhìn gã.

Tiền Lợi Viễn cười: "Tôi còn nhớ hồi Thịnh Hạ học cấp ba, ngốc chết được, cứ có chuyện là lại kêu ngao ngao, ngày nào cũng quần quít bên cậu. Tôi nhớ hồi đó cậu chuyên tâm học tập, không rảnh yêu đương. Ai ngờ chưa hết một học kỳ đã bị cô ấy đánh gục, lúc đó phải gọi là kinh ngạc đến rớt cằm. Chớp mắt một cái vậy mà hai người đã tan tan hợp hợp, tôi và Văn Văn đến cả con cũng có rồi."

Viên Duy nín thở: "Chúng tôi chưa từng chia tay."

Tiền Lợi Viễn búng tàn thuốc, cau mày: "Chưa từng chia tay? Hai người sau khi tốt nghiệp không phải là..."

Viên Duy nói: "Tôi và cô ấy cho tới giờ đều chưa ai nói tới chuyện chia tay."

Tiền Lợi Viễn lập tức đứng thẳng người: "Cô ấy lại không nói như thế."

Nói đoạn, gã ngậm đầu thuốc trong miệng, khoé mắt liếc nhìn Cam Văn Văn, nhỏ giọng nói: "Văn Văn không cho tôi nói với cậu, có điều, cậu là anh em tôi, tôi không thể để cậu chẳng hay biết gì thế được. Hồi trước lúc tốt nghiệp xong, Thịnh Hạ cứ như thay đổi thành một người khác vậy, phớt lờ tôi với Văn Văn, cũng chẳng nhắc nhóm câu gì tới cậu, trở nên rất...kỳ lạ."

Gã thoáng nhìn khuôn mặt bất biến của Viên Duy, nói tiếp: "Lần trước nghe nói cậu ra tù, bọn tôi không tìm được cậu, nghĩ rằng cô ấy có thể có chút tin tức gì đó, kết quả, cậu đoán thử xem bọn tôi đã thấy gì? Cô ấy ở cùng một người đàn ông khác!"

Khuôn mặt Viên Duy ảm trong bóng tối, đôi môi mím chặt, nhưng vẫn không nói câu gì.

Tiền Lợi Viễn thở dài: "Tôi hỏi cô ấy cậu đang ở đâu, cô ấy nói, nói..." Gã tựa hồ không nói nên lời mà tặc lưỡi một tiếng: "Dù sao cũng chẳng phải lời hay ho gì, nói chung là tò vò rất ghét bỏ cậu. Nếu cậu thật sự còn thích cô ấy, nghe lời anh em một câu, suy nghĩ thật kỹ đã được không?"

Viên Duy móc một đầu thuốc từ trong túi của Tiền Lợi Viễn, nhưng không châm lửa, cầm trong tay vờn vờn nửa ngày, lại thả về.

Tiền Lợi Viễn biết trước kia anh có hút thuốc lá, nhưng Thịnh Hạ không thích anh hút thuốc, anh từ từ cai thuốc.

Hai người ân ái như vậy, không biết tại sao lại đi đến nước này nữa.

Nếu không phải gã vì tình anh em thì cũng chẳng muốn nói ra những lời này, chia rẽ bọn họ.

Viên Duy nhẹ nhàng thở ra một hơi, giọng nói rất khàn:

"Tôi vẫn luôn biết."

Tiền Lợi Viễn khó hiểu: "Vậy tại sao...?"

Viên Duy ngước lên, trong mắt loe loe như ánh sao, sáng rực nhìn gã:

"Tôi vẫn luôn ở bên cô ấy, từ sau khi ra tù vẫn luôn bên cô ấy."

Tiền Lợi Viễn cầm nín nhìn anh.

"Cô ấy nói gì làm gì, tôi đều biết cả."

"..."

Viên Duy vỗ vai gã một cái, nghiêm túc nói: "Cảm ơn cậu đã nói với tôi những chuyện này."

Tiền Lợi Viễn: "Cái gì mà cảm ơn chứ? Anh em nhiều năm vậy rồi."

Viên Duy nhìn Tô Hữu Điềm ở bên kia, khóe miệng nhếch lên, ý cười vừa vụt sáng đã tắt mất: "Có mấy lời không thể nói cho cậu được, nhưng tôi muốn cậu biết Thịnh Hạ mà cậu thấy đó không phải là Thịnh Hạ thực thụ, chỉ có Thịnh Hạ ở bên tôi mới thực sự là Thịnh Hạ."

Tiền Lợi Viễn chẳng hiểu ra sao.

Viên Duy nói: "Cô ấy từ trước đến nay đều chưa từng thay đổi, cậu cứ coi như cô ấy...nào bị nước vào đi."

Tiền Lợi Viễn đỏ mặt, bắt đầu dãi gãi đầu.

Viên Duy định đi ra, lại nói: "Giờ đầu óc cô ấy không rõ ràng lắm, các cậu nói ít chuyện về cấp ba thôi."

"Được được được." Tiền Lợi Viễn muốn nổ cả não: "Cậu nói sao thì là vậy."

Mẹ nó là gã chia duyên rẽ thúi, lại chẳng hiểu sao mà bị vả mặt.

Trở lại bàn, Cam Văn Văn nói: "Vừa vặn, chúng ta vất vả mãi mới gặp được nhau, đi ăn chung đi."

Tô Hữu Điềm cao hứng giơ tay: "Tôi muốn ăn lẩu!"

Viên Duy liếc qua chân cô: "Bệnh nhân và phụ nữ có thai đều không được ăn cay, để tôi nấu cho mọi người."

Cả đám bèn tới nhà Viên Duy, Tô Hữu Điềm được sắp xếp ngồi trên salon, cô ngồi một bên nhìn Cam Văn Văn và Tiền Lợi Viễn lén lút thì thầm gì đó, hai người lại còn đánh mắt nhìn về phía cô đầy thương hại, cứ như nhìn đứa ngốc mà đảo qua đảo lại quanh thân cô, đặc biệt là với đầu cô, tiến hành lấy công kích ánh mắt làm trọng điểm.

Cô có thù gì với hai người này à?

Công kích bằng mồm thì thôi đi, lại còn công kích tinh thần!

Tô Hữu Điềm bị tức đến đau cả óc, khắp khển vào bếp tìm Viên Duy.

Viên Duy mua rất nhiều đồ ăn, bày lên mặt bàn, Tô Hữu Điềm vén tay áo lên: "Tôi giúp anh rửa rau."

Viên Duy quay qua nhìn cô: "Không cần."

Tô Hữu Điềm nói: "Tôi không giống như hai người đó, chỉ biết ăn không biết làm"

Khóe miệng Viên Duy cong lên, chớp môi như dính chút nước, so với quả táo trên bàn trà còn mê người hơn.

"Em không thích họ?"

Tô Hữu Điềm ngẩn ngơ, mau chóng đáp lời: "Cặp ấy công kích tinh thần tôi, coi tôi là đồ ngốc."

Nói xong, cô tủi thân nghịch nghịch rau dưa trên bàn.

Viên Duy giờ đôi tay ướt sũng lên xoa đầu cô.

"Em lại còn không phải đồ ngốc à?"

Tô Hữu Diễm trừng mắt: "Lại được cả anh nữa à?"

Viên Duy lắc đầu, đưa rau cho cô: "Rửa rau đi."

Tô Hữu Diễm lăm bằm lâu bầu. Bệnh hay quên của cô rất nặng, còn thích tự mình kiểm chuyện chơi, rửa một hồi liền hết giận.

Cô thấy Viên Duy chuyên tâm xào rau, bèn quay đi, len lén cầm hai quả trứng gà, đặt lên thớt, lại cầm quả dưa chuột đặt vào chính giữa.

"He he."

"He he he."

Cô nhe răng cười một hồi, đột nhiên cảm thấy bên cạnh quá mức yên lặng, bèn nhìn lại, thấy Viên Duy nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn mình.

Tô Hữu Diễm: "..."

Sao, sao anh lại quay lại đây?

Mặt cô thoát cái đồ lụng.

Viên Duy thu mắt lại, vờn một tay qua. Tô Hữu Diễm nhìn theo tay anh, trơ mắt nhìn anh lấy mắt một quả trứng, đập một cái lên thành chảo, trứng lỏng bộp một tiếng rơi vào chảo, tiếng dầu lách tách vang lên.

[Kí chủ, bi của cô nát rồi.]

Tô Hữu Diễm: "..."

Cô không khỏi cảm thấy đau...

Viên Duy lại lấy quả trứng còn lại ra đập vỡ thả vào chảo rán, sau đó còn cầm lấy dưa chuột, đặt lên thớt, hạ dao rằm một tiếng, chặt thành hai nửa.

Tô Hữu Diễm rụt cổ.

Cuối cùng, Viên Duy lấy chút bột mì, thêm nước vào nhào thành bột nhão, ném ra trước mặt Tô Hữu Diễm: "Chơi cái này đi."

Tô Hữu Diễm: "..."

"Thống nhì, bọn họ thực sự coi ta là đồ ngốc."

[Cô lại còn không phải à?]

"Cút!"

Tô Hữu Diễm quyết định không ở đây làm chương mắt người khác nữa, cô lật bật chạy sang phòng ngủ của Viên Duy.

Phòng ngủ của anh không khóa cửa, cái hộp trên đầu giường không thấy đâu nữa, thay vào đó là một cái nhẫn nho nhỏ.

Tô Hữu Diễm sững người, cô không nhận được tiến về phía trước, cầm chiếc nhẫn kia lên.

Chiếc nhẫn nhìn rất bình thường, nhưng bên trong lại khắc hai chữ cái xiêu vẹo: "V&T".

V và T?

Viên Duy và Thịnh Hạ?

Cô giống như bị phồng, vội vàng buông nhẫn xuống.

Ra khỏi phòng, trên mặt cô vẫn không ngừng được phát sốt, trong lòng lại như bị ghen, không thể nói nên lời.

Cô lấy tay đèn lên ngực, khó hiểu nói: "Mình bị làm sao thế này?"

Ngồi trên bàn cơm, hai người Cam Văn Văn và Viên Duy trò chuyện về hồi cấp ba, Tô Hữu Diễm không chen được lời nào, hồn vía lên mây ngẩn ngơ ăn cơm.

Viên Duy gấp rau cho cô: "Sao thế?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu, cô đột nhiên hỏi Cam Văn Văn: "Thịnh... Tôi và Viên Duy trước đây là như thế nào?"

Lời này cô hỏi ra, giống như đã quên sạch những chuyện trước đây, cũng may Tiền Lợi Viễn và Cam Văn Văn không còn tức giận nữa, biết cô hiện giờ đầu óc mơ hồ, bèn nói:

"Cũng không có gì, cũng như mọi cặp đôi yêu đương khác thôi, ngày nào cũng dính lấy nhau."

"Viên Duy giúp cậu học bù, còn mang đồ ăn sáng cho cậu, thành tích của Viên Duy rất tốt nên giáo viên đều mở một mắt nhắm một mắt cho qua."

"Hai người thỉnh thoảng còn cùng nhau ra ngoài chơi, Viên Duy còn từng trốn học vào sinh nhật cậu nữa, một đứa thích học tập như vậy, trốn học thật sự là rất hiếm có. Bọn tôi cùng nhau giúp cậu ấy chọn quà cho cậu, cậu đúng là một cô gái nhỏ khiến người ta hâm mộ chết được."

Tô Hữu Diễm lắng thính nghe, com vào miệng chẳng thấy ngon.

Viên Duy nhìn chăm chăm vẻ mặt của Tô Hữu Diễm, thấy sắc mặt cô không ổn, đánh mất qua, Cam Văn Văn lập tức ngậm miệng.

Viên Duy nói: "Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Ăn com đi."

Tô Hữu Diễm lúc này mới lùa com vào miệng.

Tiền cặp Cam Văn Văn đi rồi, Tô Hữu Diễm ngồi trên một cái ghế cao, giúp Viên Duy rửa bát.

Viên Duy nhìn cô toàn tâm toàn ý rửa bát, buồn cười hỏi: "Em vẫn còn tức giận à?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu, cô cũng không biết vì sao, trong lòng cứ phiền muộn.

Dường như từ lúc hai người Cam Văn Văn xuất hiện, thế giới của cô và Viên Duy bắt đầu có một người vô hình chen vào. Một người nhìn không thấy, sờ không được, nhưng lại thật sự rõ ràng chen ngang giữa hai người. Người này trước đây cô vốn biết là có tồn tại, nhưng chưa từng chú ý tới, nhưng hôm nay, cô đã chân chính cảm nhận được sự ảnh hưởng của cô ta, luôn luôn hiện hữu trong cuộc sống của cô.

Cô cảm thấy mình rất kỳ quái.

Không giải thích được mà tức giận, không giải thích được mà bồn chồn.

Chẳng lẽ là sắp tới thời kỳ mãn kinh rồi?

Tô Hữu Diễm lắc đầu: "Anh cứ coi như tôi ngốc đi."

Khóe miệng Viên Duy cong lên, xoa xoa đầu cô.

Sau khi về nhà, Tô Hữu Diễm lục tung phòng tìm gì đó.

[Cô tìm gì vậy?]

Tô Hữu Diễm không trả lời, cô lục tung mọi góc ngách, cuối cùng cũng tìm được một cái nhẫn trong ngăn kéo trên tủ đầu giường.

Cô lấy ra xem.

Bên trong có khắc chữ cái: "V&S".

Tay cô run lên, suýt nữa không cầm nổi nhẫn.

"Xem ra hai người họ thực sự rất yêu nhau..."

Chiếc nhẫn này cả Viên Duy và Thịnh Hạ đều có, hai người đã chia tay nhưng Thịnh Hạ cũng không vứt đi. Trong lòng cô ấy vẫn có Viên Duy.

Tô Hữu Diễm cắn môi, lấy khăn tay gói kỹ cái nhẫn lại, cẩn thận đặt vào góc trong cùng của ngăn kéo.

"Thống nhì, mi nói xem hai người họ trước đây tốt như vậy, vì sao lại chia tay? Thịnh Hạ thật sự dễ dàng thay lòng đổi dạ vậy sao?"

[Tình yêu gà bông thời cấp ba không thể coi là thật.]

Tô Hữu Diễm nhướn mày: "Sao mi có thể nói vậy chứ! Viên Duy có lẽ vẫn yêu Thịnh Hạ, từ trước tới nay hắn vẫn chưa từng thay đổi."

Nói xong câu đó, cô nhú mày, không hiểu sao thấy miệng đắng ngắt.

Cô lấy một cốc nước, uống một hơi cạn sạch.

"Nói chung, chuyện giữa họ ta không muốn nhúng tay vào, tổng Viên Duy đi rồi ta sẽ đi tìm mùa xuân thứ hai của ta!"

[Cô cứ tìm đi, trong truyện Thịnh Hạ có vô số mùa xuân cơ, ta sợ cô chịu không nổi.]

"Ai bảo thế?" Tô Hữu Diễm kích động xoa tay: "Ta ai đến cũng không cự tuyệt!"

Cô lấy tư thế tự cho là xinh đẹp nằm xuống, đến đêm lại nằm mơ.

Trong mơ, cô trông thấy một Viên Duy còn non trẻ, mặc đồng phục học sinh, trên người như tỏa sáng.

Anh đứng trên bậc thang, hơi cúi đầu nhìn cô, mái tóc rối phất phơ trong không trung.

"Ngơ ngác cái gì? Còn không mau đi lên!"

Tô Hữu Diễm chớp chớp đôi mắt sưng nước như sắp nhỏ lệ, cô nghe thấy tiếng mình: "Em mệt, không leo nổi nữa!"

Viên Duy nói: "Bạn học đều ở phía trước cả rồi, chúng ta đã bị tụt lại rất nhiều rồi đây."

Cô nghe thấy tiếng mình nũng nịu, ánh mắt sụp xuống, tựa hồ muốn quỳ rạp ra đất.

"Em không leo được nữa, em mệt!"

Viên Duy bắt đầu dĩ thử dài, anh cúi xuống, hơi thở thiếu niên tỏa ra từ người anh:

"Đừng có lẩn qua lẩn lại, chỗ này nguy hiểm lắm."

Cô dùng tốc độ ánh sáng đứng bật dậy.

"Anh cố gắng đi."

Viên Duy bắt đầu dĩ gạt đầu, khóe miệng lại treo ý cười.

Anh hơi ngồi xổm xuống, nói: "Lên đi."

Cô reo lên, thỉnh thoảng nhảy chồm lên, suýt nữa đè bẹp Viên Duy xuống.

Viên Duy nói: "Em mập thế này, về sau cũng không nổi nữa thì phải làm sao?"

Cô cười hi hi đáp: "Thì bé kiêu công chúa vậy."

Viên Duy: "... Nghĩ hay lắm."

Cô ôm lấy cẳng cổ cao thon của Viên Duy, tầm mắt trập trùng lên xuống, cuối cùng cũng tới đỉnh núi. Ánh mắt vừa đánh qua, Cam Văn Văn đã đi tới. Trên mặt cô nở toát là nụ cười, nét mặt vẫn còn vẻ ngây ngô của thiếu nữ.

"Thịnh Hạ, chúng ta chụp một kiểu đi!"

Cô cười nói: "Được, nhưng tớ muốn chụp với Viên Duy trước!"

Cam Văn Văn sắc giọng: "Cái đồ không có nhân tính!"

Cô cười ha ha, ôm lấy cổ Viên Duy, kiễ chân vươn người lên.

Trên môi truyền tới xúc cảm mềm mại ấm áp, cô trông thấy khóe miệng Viên Duy hàm nhụ cười mỉm.

Ánh mặt trời chói lọi khiến người ta muốn chảy cả nước mắt.

Sáng dậy tinh mộng, Tô Hữu Diễm hít một hơi thật sâu, cô hít thở không thông ngồi bật dậy, sờ lên mặt. Da mặt rất căng, khô muốn chết. Trên vỏ gối thì vẫn còn chút hơi ẩm.

"Thống nhì, hình như đêm qua ta khóc."

[Cũng có thể là chảy nước miếng.]

"Không thể nào, đêm qua ta không có mơ thấy móng giò."

[... Cô mơ thấy gì?]

"Mơ thấy tấm hình Thịnh Hạ chụp cùng Viên Duy hồi cấp ba. Thịnh Hạ hôn Viên Duy trên đỉnh núi."

[Vì sao cô lại đau lòng?]

Tô Hữu Diễm hít hít nước mũi: "Ta cũng không biết vì sao lại đau lòng vậy nữa."

[Đừng đau lòng, cấp trên vừa trả lời ta, nói là dữ liệu không gian của thế giới này rất dị thường, có lẽ mọi chuyện sẽ không tệ như cô nghĩ?]

Tô Hữu Diễm nghe không hiểu nó nói gì, vậy nhưng rất vui mừng, hệ thống vậy mà lại an ủi cô.

"Cảm ơn mi, Thống nhĩ, vậy mà mi lại an ủi ta."

[Không an ủi cô thì còn làm gì được nữa chứ? Dù sao sau này còn có rất nhiều nhiệm vụ khác khiến cô càng đau lòng hơn hi hi.]

Tô Hữu Diễm: "...Cút!"

Trưa, Viên Duy ngồi trong sân gọt gỗ. Ánh mặt trời rọi lên người anh, trên tóc phủ một màu vàng óng ánh.

Anh nghiêm túc khắc một hoa văn hình lục giác lên một đầu côn gỗ, thỉnh thoảng lại nắm nắm trong tay ước chừng xúc cảm.

Đột nhiên, điện thoại vang lên một tiếng, anh như rúng mảy, mở điện thoại ra.

Lại là một tin nhắn: "Ngày mai."

Khóe miệng anh mím lại, tùy ý ném điện thoại sang một bên, lúc tiếp tục khắc gỗ, tâm tình làm thế nào cũng không yên được.

Cuối cùng, anh nhặt điện thoại lên, hít sâu thở một hơi thật dài.

Vừa định đứng lên, cửa lại vang lên tiếng gõ.

Anh nhú mảy, đi mở cửa.

Người phụ nữ ngoài cửa điềm đạm thanh nhã, cười rất ung dung.

"Tôi biết cậu ở đây mà."

"Cô?"

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Người phụ nữ trước mặt ăn vận trang nhã, dung mạo diễm lệ, vết chân chim nhàn nhạt nơi khóe mắt cũng không che giấu được vẻ đẹp của bà.

Dung mạo xinh đẹp như vậy, cộng thêm khí chất ung dung, người phụ nữ này tựa như một vật sáng màu thuần, không hợp chút nào với con ngõ nhỏ này.

Sắc mặt Viên Duy không thay đổi, nhưng cả người anh lại có chút căng cứng: "Cô tới tìm cháu có việc gì ạ?"

Mẹ Thịnh Hạ, La Uyển Vân, mỉm cười, bà nhắc lồng thú cưng trên mặt đất lên, nhẹ nhàng đặt vào tay Viên Duy.

"Tuy tôi rất muốn nuôi thằng nhóc này, nhưng cái gì không phải của mình thì sẽ mãi mãi không phải là của mình, đã vậy, tôi tới trả lại cho đúng chủ nhân thôi."

Viên Duy nhận lấy lồng sắt, nhú mảy nhìn xuống, Nhúm Long rên ư ừ, chìa một chân ra, tựa hồ ngửi thấy mùi của Viên Duy, giống như một đứa nhỏ đáng xa cách gia đình lưu lạc bên ngoài, trông thấy cha ruột mà ngao lên một tiếng.

Viên Duy cau mày, mở cửa lồng ra.

Nhúm Long ngúng nguẩy cái mông mập lạp tức chui ra, sung sướng nhào lên chân Viên Duy.

Xem ra Thịnh Hạ nói không sai, thằng nhóc này đúng là được chăm sóc rất tốt. Hiện giờ, cái chân nhỏ đang hăng hái chống lên người anh nhìn rất giống một đầu đạn pháo nhỏ.

"Yên tâm đi, tuy tôi không có cảm tình gì với cậu, nhưng cũng không đáng để tôi gây khó dễ với một con chó."

La Uyển Vân vừa vào sân vừa nói.

Lúc bảo Thịnh Hạ để chó ở nhà bà, bà đã cảm thấy có gì đó không đúng, bởi Thịnh Hạ trước nay vẫn luôn ghét những con vật nhỏ lấm lông này, sao đột nhiên lại ôm một con chó về?

Bà thử tra xét, quả nhiên, con chó này là Thịnh Hạ ôm từ sơn trang về, lại tra những nơi con bé thường đi mấy ngày nay, lúc này mới phát hiện ra, thì ra Viên Duy vẫn còn bám con bé dai như đĩa.

Bà vốn tưởng trước đây Viên Duy bị bà hạ nhục rồi, sẽ có chút tiến bộ, không ngờ nhiều năm vậy mà vẫn hệt như cũ, nghèo rớt mùng tơi mà mắt còn cao hơn trời.

Viên Duy nhìn La Uyển Vân nhìn xung quanh như một phu nhân xuống chợ trấn nhỏ, căn nhà này là anh được sang lại sau khi ra tù, vốn là của một đôi vợ chồng già, có tuổi rồi được con trai đón vào viện dưỡng lão, thấy Viên Duy một mình sinh lòng thương xót, vậy nên bán rẻ lại cho anh. Đồ đạc trong nhà đều là đồ cũ, cũng chỉ có vài thứ vụn vặt lẻ tẻ đặt trong góc, căn nhà nhìn qua tiêu điều vô cùng.

La Uyển Vân lấy khăn tay ra che mũi, lơ đãng quét mắt nhìn Viên Duy với vẻ trào phúng quen thuộc – lúc anh học cấp ba, bà từng tới nhà anh, về mặt cũng như thế này.

Lúc đó mẹ anh vẫn còn sống, bà chưa thông báo gì đã đột ngột xông vào nhà anh, nói với mẹ anh những lời nghe thì uyển chuyển nhưng kỳ thực lại giáu sấu giáu dao:

"Tôi thấy chị một mình nuôi con chẳng dễ dàng gì, nhân lúc còn trẻ thì tìm một người mà dựa vào đi, dù sao cũng là một thằng con trai, cần phải có một người cha dạy dỗ nó nên làm người thế nào, tuổi còn nhỏ nghĩ tới mối chuyện xấu xa thật cũng chẳng hay ho gì cho cam."

Mỗi chữ đều như một lưỡi dao, đâm lên ngực mẹ anh, lúc đó bà tức đến không thốt nên lời, phải vào viện giữa đêm.

Cũng bởi chuyện này mà anh suýt chia tay với Thịnh Hạ.

Đã nhiều năm trôi qua, Viên Duy sớm đã không còn là thằng nhóc non nớt thuở nào, anh bình thản nói: "Cô muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi ạ."

La Uyển Vân cười nói: "Nhà thì đổi rồi mà cậu vẫn chẳng thay đổi gì nhỉ."

Viên Duy không tiếp lời, im lặng nhìn bà.

La Uyển Vân lại nhìn anh thêm cái nữa, cười: "Được rồi, cậu cũng có thay đổi. Tôi nhớ lần trước tới nhà cậu, cậu chỉ hận không thể bóp chết tôi, giờ thì trầm tĩnh hơn rồi."

Con người Viên Duy cụp xuống, hàng mi đen đặc như lông quạ che đi thần sắc trong mắt. Anh tựa như không muốn biện hộ cho sự kích động hồi trẻ, cũng tựa như không có vẻ gì là định xin lỗi.

La Uyển Vân biết ai rồi cũng sẽ trưởng thành, nhưng một thằng nhóc nghèo chỉ biết chạy bàn thì có thể tạo ra được sóng gió gì chứ?

Khóe miệng bà nhếch lên, nhẹ nhàng nói với Viên Duy: "Dù tôi không nói, cậu cũng biết mục đích tôi tới đây rồi còn gì."

Viên Duy biết, hẳn là nói về chuyện anh và Thịnh Hạ lại lần nữa ở bên nhau. La Uyển Vân không biết tình hình cụ thể giữa anh và Thịnh Hạ, bà cẩn thận tỉ mỉ, rất sợ hai người nói lại tình xưa, vừa bắt được chút manh mối là lập tức không kịp chờ đợi mà tới đây, dập tắt ngọn lửa mới manh nha nhen nhóm trong người họ.

Nhiều năm trôi qua như vậy, người phụ nữ này mới là người không thay đổi.

Viên Duy nói: "Thịnh Hạ đã trưởng thành, cô vẫn còn muốn kiểm soát cô ấy sao?"

"Kiểm soát?" La Uyển Vân chớp mắt: "Thế nào gọi là kiểm soát? Tôi chưa từng bảo nó chia tay với cậu, thế cũng gọi là kiểm soát sao?"

Viên Duy nói: "Cô chỉ dồn hết áp lực lên người cháu thôi."

Bốn năm trước là vậy, bốn năm sau cũng là vậy.

La Uyển Vân dường như rất biết làm thế nào để trở thành một người mẹ tốt, dù bà đem hết tâm cơ viết lên mặt, dù bà coi Thịnh Hạ như một công cụ, nhưng cách đối nhân xử thế của bà vẫn luôn giữ vững vẻ ung dung, bà biết cách ngấm ngầm ảnh hưởng khiến Thịnh Hạ bất tri bất giác thay đổi, khiến cô cảm thấy bà là người tốt nhất trên đời.

Bà chưa từng trực tiếp phải đối chuyện Thịnh Hạ và Viên Duy ở bên nhau, nhưng lại có thể tạo áp lực cho mẹ Viên Duy sau lưng anh, dẫn tới bọn họ

suýt chút nữa là chia tay.

La Uyển Vân cười: "Có được tích sự gì đâu? Không phải cậu vẫn bám lấy nó không buông đấy sao."

Sống lưng Viên Duy thẳng tắp, anh giống như không muốn phí lời với La Uyển Vân, nói thẳng: "Cháu hiểu mục đích ghé thăm của cô ngày hôm nay, nhưng lo lắng của cô thực sự là thừa thãi rồi."

La Uyển Vân nhướn mày, hơi bất ngờ hỏi: "Ý gì?"

Viên Duy đáp: "Cháu và Thịnh Hạ không bên nhau."

La Uyển Vân nhướn cao mày, cười nhạt: "Cái này khó nói chắc lắm, giờ không chắc gì sau này cũng không. Lỡ như con gái tôi nhất thời nhẹ dạ, bị cậu lừa thì làm sao giờ?"

Viên Duy nói: "Con gái cô cô còn không biết sao? Cô ấy chắc chắn sẽ không quay đầu đi theo một tên nghèo như cháu đâu."

La Uyển Vân hừ một tiếng, giống như bị Viên Duy nói trúng, bà biết tính Thịnh Hạ, tuyệt đối sẽ không vì tên nghèo này mà quay đầu lại, cho dù có chút liên hệ với hắn, cũng chỉ là nhất thời mềm lòng mà thôi.

"Vây là tốt nhất, tôi hi vọng cậu nhớ kỹ lời hôm nay nói, Thịnh Hạ và cậu không còn ở cùng một thế giới nữa, cậu không nên coi chút thông cảm này của nó là cộng rom cứu mạng. Cuộc đời của cậu đã thế rồi, đừng có kéo người khác xuống nước theo, biết chưa?"

Yết hầu anh giật giật, rốt cuộc chỉ nói: "Cô yên tâm"

La Uyển Vân nhìn thoáng qua sắc trời đang dần trở tối, bà khẽ vuốt tóc mai bên tai, cười: "Tôi đã nhìn lầm cậu, không ngờ qua chừng ấy năm, cậu đã thức thời hơn rất nhiều."

Viên Duy mỉm môi, trên mặt trắng bệch như đọng sương kết băng.

La Uyển Vân hài lòng rời đi.

Viên Duy đóng cửa lại, lúc xoay người, vẻ mặt anh bất chợt khôi phục lại sự bình tĩnh.

Tất cả những không cam và oán hận bấy này đã hoàn toàn rút sạch như thủy triều.

Lời anh nói với La Uyển Vân, bảy phần giả ba phần thật, giả là Thịnh Hạ tuyệt đối sẽ không ghét bỏ anh nghèo, thật là...anh quả thực không muốn làm chậm trễ Thịnh Hạ.

Anh không phải là tự ti, chỉ là không nỡ.

Không nỡ nhìn người con gái rực rỡ như vậy mà lại phải ở bên anh, bị vùi lấp theo năm tháng, trở thành một người tầm thường không có chí tiến thủ, cô nên được đứng trên sân khấu, tỏa sáng khắp nơi.

Hiện giờ Thịnh Hạ không còn nhớ nữa, nhưng lại nhớ rất rõ.

Hồi cấp ba, cô từng hát trong ngày kỷ niệm thành lập trường, áo trắng váy đỏ, làm choáng ngợp biết bao người.

Lúc đó anh kiêu ngạo nhìn cô, cảm thấy mình như có một kho báu. Vừa kiêu ngạo vừa e sợ, kiêu ngạo vì có một cô gái tốt đẹp như vậy ở bên mình, e sợ mình sẽ không thể độc hưởng cô.

Khi đó, hai người ngồi bên sân vận động, anh hỏi cô về sau muốn làm gì.

Thịnh Hạ lập tức mặt mày hớn hởi nói, cô về sau nhất định sẽ là một đại minh tinh, tới đâu cũng được tiền hô hậu ủng.

Nhiều năm như vậy trôi qua, không chỉ khuôn mặt mà giấc mộng của cô, anh cũng đều nhớ vô cùng rõ ràng.

Hiện giờ, sao anh có thể nhẫn tâm níu lấy vạt váy cô, bắt cô phải rơi vào trần tục như mình chứ?

Nhúm Long như biết tâm trạng anh không tốt, rên ư ừ rúc vào người anh.

Viên Duy vuốt lông nó, anh mắt trống rỗng nhìn lên trời, trong con ngươi nhạt màu tựa hồ ẩn giấu một con dã thú đang lao vùn vụt, bất cứ lúc nào cũng có thể vọt ra khỏi mặt nước.

Anh nhìn sắc trời dần trở tối, mỉm môi một cái.

Một lần cuối cùng.

Anh muốn đi xem cô một lần cuối cùng.

Sắc trời càng lúc càng u ám, xa xa có mây đen từ từ lẩn tới.

Một chiếc Bentley đỗ lại ven đường, cửa sổ xe được kéo xuống, có khói từ bên trong bay ra.

Thảm Hạo Lâm hít sâu lấy một hơi không khí ẩm ướt, điện thoại không ngừng xoay xoay trong tay hắn, để lộ sự nôn nóng trong lòng hắn.

Hắn mở màn hình, ngón tay đặt hồ lên cái tên Thịnh Hạ, run lên, do dự hồi lâu vẫn chưa ấn xuống.

Hôm qua, lúc biết chuyện Thịnh Hạ bị thương, hắn gần như bỏ hết công việc trên tay xuống lập tức phóng như bay tới xem cô. Nhưng nghĩ lại, hai người vừa mới cãi nhau, cô vẫn còn đang nhớ nhung bạn trai cũ, mình lại đỏ mắt chờ mong cô, có phải là quá mất mặt rồi không?

Nhưng không gặp cô thì bản thân lại lo lắng vô cùng.

Thảm Hạo Lâm tắt lười một tiếng, ấn tắt thuốc lá.

Theo đuổi Thịnh Hạ nhiều năm như vậy mà không được kết quả gì, lòng yêu thích trước kia sớm đã trộn lẫn cùng chấp niệm, hiện giờ hắn chính là phải có cô cho bằng được.

Suy nghĩ một chút, chương ngại lớn nhất giữa họ là tên bạn trai cũ Viên Duy kia, chỉ cần không có hắn...

Chỉ cần không có hắn...

Thảm Hạo Lâm nghiêng răng, cứ nghĩ tới thằng nhóc đó là hắn lại hận đến nghiến răng.

Điều thuốc lá xoay tới xoay lui trong tay hắn, hắn hung tợn đạp chân ga.

Mặc kệ thằng nhóc thói tha kia, hắn phải giành được trái tim Thịnh Hạ trước đã.

Chiếc xe gào rú phóng đi, mây đen đằng xa lẩn tới càng lúc càng gần.

Tô Hữu Diễm mở cửa sổ, vươn tay ra đón lấy hạt mưa.

"Aiz, sao cơn mưa này cứ khiến ta tâm thần không yên thế nhỉ. Ta cứ cảm thấy sắp xảy ra chuyện gì ấy."

[Tại sao?]

Tô Hữu Diễm than thở: "Trong truyện đều viết thế mà, vào đêm mưa to gió lớn, nhất định sẽ có chuyện lớn xảy ra, nam nữ chính hiểu lầm này, chia tay này, nữ chính nhảy sông này, sau đó thì nam chính sẽ gào thét, khóc ròng, đau khổ, tất cả đều sẽ xảy ra vào lúc trời mưa."

Nói đoạn, cô than một tiếng, hoảng sợ bùng mặt: "Chẳng lẽ mi định bắt ta chịu tai nạn giao thông, sau đó bị Viên Duy tận mắt nhìn thấy, hắn đau khổ, sống không bằng chết, chết đi sống lại, sau đó lòng như tro tàn, đi sang đất khách, tiếp tục cốt truyện?"

Hệ thống trầm ngâm một hồi, nếu nó mà là người, hẳn là giờ đang xoa cằm.

[Sao ta lại không nghĩ đến phương pháp này nhỉ? Nếu như khả thi thì, cũng có thể thử...]

Tô Hữu Diễm vội vàng rú lên: "Đừng đừng đừng! Ta chỉ thuận miệng thôi mà, chỉ là thuận miệng thôi!"

Hệ thống nói: [Yên tâm, ta chỉ dọa cô thôi.]

Tô Hữu Diễm thở phào một hơi.

[Sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô vậy chứ.]

Tô Hữu Diễm: "..."

Trên trời bỗng dừng một tiếng, Tô Hữu Diễm rụt cổ lại, cô giữ chặt ra định chui vào.

[Đừng vào vội, có người tới.]

Tô Hữu Diễm ngạc nhiên, là ai mà hệ thống lại cố ý nói cho cô biết vậy?

Cô thò đầu ra nhìn, liền thấy một chiếc Bentley đỗ lại dưới tầng.

Tiếp đó, một cặp chân dài bước ra.

Trong xe, nhìn chất vải thôi cũng biết là một cao phú soái rồi.

Tô Hữu Diễm kích động đến độ xoa tay.

"Thống nhì, ai vậy? Là mùa xuân thứ hai của ta à?"

Người bên trong đi ra, ngẩng đầu lên cười với cô.

Tô Hữu Diễm: "..."

Cô phịch một tiếng đóng cửa sổ lại.

"Sao mi không nói cho ta biết đó là Thẩm Hạo Lâm!"

[Nếu hấn đeo mặt nạ cũng có thể tạm dùng được thì cô đừng có xoi mói nữa.]

Tô Hữu Diễm: "... Mi thật ác ôn!"

Giọng hệ thống lại chuyển sang nghiêm túc: [Chắc hấn tìm cô có việc đó, xuống gặp hấn đi.]

Tô Hữu Diễm có dự cảm không lành, cô nói: "Đây cũng là nhiệm vụ sao?"

[Tức khắc là tới nhiệm vụ cuối rồi.]

Nhiệm vụ cuối cùng!

Cô lập tức có thể tổng Viên Duy đi, lập tức có thể ăn chơi nhảy múa rồi sao?

Tô Hữu Diễm vội vàng thay quần áo, vừa định ra ngoài thì nghĩ lại một chút, lại vòng về.

Cô lục tung đồ tìm cái áo phao dày nhất lôi ra mặc, sau đó lại lấy gối ôm ra nhét vào trong áo.

[... Cô làm gì thế?]

Tô Hữu Diễm nói: "Mi không nhận ra là hấn lái cái gì à? Xe đó! Lỡ như nói chuyện không hợp hấn lái xe đâm ta thì sao, ta lại phải hoàn thành nhiệm vụ không thể phản kháng thì phải làm sao? Mặc nhiều một chút biết đâu đỡ đau..."

[Cô còn nần nã nữa ta giặt điện bây giờ, đem cả áo lông lẫn cô ra hóa vàng bây giờ.]

Tô Hữu Diễm vội vàng cởi ra.

Cô cảm ô lên, cẩn thận bọc kỹ cái chân bị thương, khập khiễng đi xuống tầng, chỉ thấy Thẩm Hạo Lâm đang đứng đó, cả người đã ướt sũng.

Tô Hữu Diễm vừa mở ô, Thẩm Hạo Lâm đã nhào sang như hổ đói vỗ mồi.

Cô ngao một tiếng, suýt nữa bị ghim chết.

Thẩm Hạo Lâm ôm siết lấy cô:

"Thịnh Hạ, anh sai rồi, anh sai rồi, em tha thứ cho anh được không?"

Cái ô trong tay Tô Hữu Diễm lệch đi, cô nheo mắt hứng lấy cơn mưa như thác đổ.

"Người anh iem à, có gì nói thẳng đi, đừng ôm chặt thế được không?"

Thẩm Hạo Lâm lau mặt, buông Tô Hữu Diễm ra: "Em đây là tha thứ cho anh à?"

Tô Hữu Diễm nói: "Tha thứ cái gì chứ, anh nói rõ ra xem nào!"

Thẩm Hạo Lâm nói: "Ngày đó anh không nên tức giận với em, nghe chuyện em bị thương, anh rất hối hận vì đã không ở bên em, anh là đặc biệt tới xin lỗi em."

Tô Hữu Diễm vỡ lẽ, đã biết vì sao hệ thống lại bắt cô cút xuống.

Là muốn cho Thẩm Hạo Lâm một bậc thang xuống nước đây mà.

Cô vội vàng khoát tay: "Được rồi được rồi, tôi tha thứ cho anh. Chân tôi không sao hết. Gióng trống khua chiêng như vậy, cứ tưởng là chuyện gì cơ."

Thẩm Hạo Lâm thở dài một hơi, nhặt cái ô dưới đất lên, nói với Tô Hữu Diễm:

"Em chịu tha thứ cho anh là tốt rồi, thực ra hôm nay anh tới tìm em còn một chuyện nữa."

Tô Hữu Diễm im lặng nghe hắn nói.

Thẩm Hạo Lâm: "Anh biết em ở đoàn làm phim cũng không thoải mái, hơn nữa tài nguyên này đúng là không ra làm sao, vậy nên anh tìm cho em một vai diễn mới, là nữ ba của một bộ truyền hình tiên hiệp. Em đừng thấy nó là nữ ba mà coi thường, rất có tính đột phá đấy, rất nhiều người tranh đoạt, anh phải nhường thẳng bạn không ít thứ tốt mới lấy về được cho em."

Tô Hữu Diễm hiện tại đã chẳng có hứng thú gì với chuyện đóng phim, cô đáp bừa: "Cảm ơn."

Thẩm Hạo Lâm cẩn thận quan sát vẻ mặt cô: "Sao thế, em không vui à? Lẽ nào em thích Viên Duy, ngay cả một chút tấm lòng của anh cũng không chịu nhận?"

Nói đoạn, trên mặt hắn lại xuất hiện vẻ hung tàn.

Tô Hữu Diễm phát hoảng, vội vàng nói: "Không có không có, anh nghĩ nhiều rồi!"

Thẩm Hạo Lâm giật mình, có chút mong đợi nhìn cô.

Tô Hữu Diễm vừa định nói gì đó lấy lệ, lại nghe thấy trong đầu đánh ting một tiếng.

[Nhiệm vụ cuối cùng, mời kí chủ trong vòng ba mươi giây, nói những lời này:

"Anh đừng nghĩ nhiều, tuy tôi thích hắn, nhưng hắn không có khả năng trợ giúp tôi trong sự nghiệp như anh, nói thật, tôi trước nay chưa từng cân nhắc chuyện ở bên hắn. Anh biết tôi và Viên Duy cách biệt một trời mà. Tôi và hắn không có tương lai."]

Tô Hữu Diễm ngẩn ra, tại sao lại muốn cô nói những lời này?

Nhiệm vụ cuối cùng của hệ thống là để có thể khiến Viên Duy rời đi, cũng chỉ bắt cô tùy tiện nói một câu này thôi ư?

Trừ phi, những lời này không phải là nói cho Thẩm Hạo Lâm nghe.

Tô Hữu Diễm một cước rời khỏi mặt đất, chỉ số IQ lại lần nữa giành được điểm cao.

Cô theo phản xạ định quay đầu lại xem

Hệ thống lập tức ngăn cô lại: [Đừng quay đầu lại! Cô có còn muốn hoàn thành nhiệm vụ không hả?]

"Hệ thống... Có phải Viên Duy đang đứng phía sau ta không?"

[Phải, hoàn thành nhiệm vụ này, Viên Duy lập tức có thể về nhà rồi, hắn có thể được sống cuộc sống tốt hơn. Kí chủ, thời gian không có nhiều, cô phải nắm thật chắc vào.]

Đúng vậy, hoàn thành nhiệm vụ này, Viên Duy có thể làm tổng tài của anh rồi, về sau anh có thể quay lại thành phố A hô phong hoán vũ, bất kể là Thẩm Hạo Lâm hay Thịnh Hạ, có lỗi với anh đều sẽ bị anh đạp dưới chân.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này.

Nếu con trai có thể lên như điều gặp gió, cô cũng sẽ có thể tiếp tục hoài bão lăn lộn với thịt tươi.

Chuyện tốt như vậy, cô làm sao mà lại không vui chứ?

Tô Hữu Diễm muốn cười một cái, lại phát hiện ra khóe miệng không sao nhếch lên được.

Nếu nói những lời này ra, cô và Viên Duy thực sự sẽ đoạn tuyệt...

Thẩm Hạo Lâm nhìn cô nửa ngày không nói gì, vẻ mặt hơi nhạt đi.

"Sao vậy?"

Tô Hữu Diễm giật giật môi, cảm giác như mình sắp bị bắn thủng, cô biết Viên Duy chắc chắn đang nhìn mình, nhìn cô chính miệng nói ra những lời gây tổn hại người khác này, nhìn cô coi bỏ mặt nạ dối trá, rốt cuộc cũng lộ ra bản chất hám lợi, khiến người khác khinh thường.

Toàn thân Tô Hữu Diễm rét run, nước mưa như thấm đến tận xương tủy.

Cô khẽ cắn môi, cười nói:

"Anh, anh đừng nghĩ nhiều, tuy tôi thích hấn, nhưng hấn..."

Nhưng hấn...

Xa xa vọng tới một tiếng đoàng như trống trận, ánh chớp chợt rạch ngang bầu trời.

Thẩm Hạo Lâm nói: "Chân em đang bị thương, có gì lên nhà rồi nói."

"Không được!"

Giọng nói sắc nhọn của Tô Hữu Diễm chợt vút lên, Thẩm Hạo Lâm phát hoảng, kinh ngạc nhìn cô.

Tô Hữu Diễm miễn cưỡng nhếch môi: "Tôi phải nói hết ngay lúc này mới được... Nhưng hấn không có khả năng trợ giúp tôi trong sự nghiệp như anh."

Nói đoạn, trái tim cô không hiểu sao sững lại, như có người đang nắm chặt lấy chợt buông ra, máu như mảnh thú được thả khỏi lồng mà xông ra trước mắt khiến mặt cô trắng bệch, lòng bàn tay không cầm được run rẩy.

Ánh mắt sau lưng càng lúc càng mãnh liệt, cô lúc thì như đang giẫy giụa trong biển sâu lạnh buốt, lúc lại như đang giẫy giụa trong nham thạch nóng bỏng, đầu óc chẳng rõ là đang nghĩ cái gì.

Ánh mắt Thẩm Hạo Lâm càng lúc càng sáng, hấn hít sâu một hơi, kích động nghe Tô Hữu Diễm nói tiếp.

Tô Hữu Diễm giống như bị ánh chớp làm chói mắt, cảm giác hốc mắt nóng rẫy, cô hơi ngửa đầu: "Nói thật...tôi trước nay chưa từng cân nhắc chuyện ở ở bên hấn."

Lúc này, tựa như có một tảng đá lớn, từ ngực cô rơi thẳng xuống, tựa hồ rơi vào vực sâu không đáy, cô ngoại trừ ban đầu cảm thấy đau ra thì dường như không có cảm nhận gì khác.

Thẩm Hạo Lâm vừa mừng vừa sợ, hấn bắt lấy vai Tô Hữu Diễm cười nói: "Thật vậy sao? Em thật sự nghĩ như vậy?"

Tô Hữu Diễm bị lắc qua lắc lại, cô hít sâu một hơi, phát hiện ra giọng mình có chút căng thít, vội vàng cúi thấp đầu: "Anh biết tôi và Viên Duy cách biệt một trời mà. Tôi và hấn... Tôi và hấn..."

Cô dụi dụi đôi mắt nhức nhối.

"Không có tương lai..."

Đùng đoàng!

Ánh chớp phía xa vạch ngang thình không, Thẩm Hạo Lâm ném mạnh cái ô xuống, ôm Tô Hữu Diễm vào lòng, trong giọng không giấu được niềm sung sướng:

"Thịnh Hạ, anh rất vui khi em có thể nghĩ được vậy, em yên tâm, anh hiện giờ sẽ không ép buộc em, anh vẫn sẽ đối tốt với em, tốt đến mức cho đến một ngày em có thể quên đi thằng nhóc đó."

Tô Hữu Diễm không nói gì, cô ngửa đầu, phát hiện ra nước mưa hóa ra lại nóng như vậy. Hai dòng nhiệt độ tựa hồ muốn làm tan chảy gò má cô.

Ánh mắt sau lưng vừa chạm tới đã rời khỏi, Tô Hữu Diễm khe khẽ nhắm mắt lại.

[Nhiệm vụ hoàn thành, chúc mừng kí chủ, cô có thể nghỉ ngơi ba năm tới.]

Tô Hữu Diễm nheo mắt lại, làm thế nào cũng không cười nổi.

Sau khi tiễn Thẩm Hạo Lâm về, cô lê tấm thân mệt mỏi buông mình xuống giường.

Trong đầu có rất nhiều suy nghĩ, lại cũng giống như không có gì.

Hôm sau, trời trong, mùi đất ẩm thơm ngát bay vào.

Tô Hữu Diễm xoa trán ngời dậy, cô đuổi người:

"Aiz, cuối cùng cũng không còn nhiệm vụ nữa, ta sẽ hưởng thụ thật tốt kỳ nghỉ này."

[Cô muốn nghỉ ngơi thế nào?]

Tô Hữu Diễm suy nghĩ một chút: "Tìm một nơi non xanh nước biếc, nhận nuôi Nhúm Lông, cảm nhận cảm giác được thiên nhiên ôm ấp."

[Cô thích cuộc sống như vậy?]

Tô Hữu Diễm kinh ngạc nói: "Đương nhiên là ta thích rồi, sống trong thành thị lâu vậy, đến núi rừng cảm nhận một chút không phải rất tốt sao? Đổi hoàn cảnh, đổi tâm trạng đó."

Hệ thống âm ừ một tiếng như có điều suy nghĩ.

Tô Hữu Diễm quét dọn nhà cửa xong thì xuống nhà đổ rác.

Vừa mở cửa thì thấy bên cửa có thứ gì đó tựa vào tường.

Cô sững sốt, nhìn ra là một cái ba-toong.

Cô vội vàng chạy ra cửa thang bộ nhìn xuống, không có ai cả.

Cô thở phào nhẹ nhõm: "May quá may quá, không phải là có ai bị ngã. Ta cứ tưởng có người bị ngã, đánh rơi gậy cơ."

Hệ thống: [... Cô xem xem trên gậy có gì thế?]

Tô Hữu Diễm nhìn lại, là một cái tượng khắc hình con rùa thò đầu ra khỏi mai đang nằm úp sấp trên đầu gậy.

Cô sững người, tay run run lấy từ trong túi ra một con rùa đen nhỏ, so với nhau, giống như đúc.

Hệ thống nói: [Xem ra là đi suốt đêm qua để đưa tới rồi.]

Tô Hữu Diễm đột ngột hét lên:

"Mi có thể im đi không!"

Giống như tất cả cảm xúc bộc phát trong nháy mắt, giọng cô nhọn hoắt không gì bằng, liên miên vọng lại trong hành lang, va chạm với nhau thành những tiếng vọng trùng điệp.

Tô Hữu Diễm nặng nhọc thở hổn hển, tay cô run rẩy vuốt ve ba-toong.

Cô có thể tưởng tượng được, Viên Duy đã từng nhát từng nhát khắc cây gậy ba-toong này như thế nào, đã ôm tâm trạng như thế nào mà mang tới đây.

Có lẽ thật sự là muốn một đao cắt đứt với cô rồi...

Tô Hữu Diễm ngồi bệt xuống đất, cô vuốt ve con rùa đen nhỏ bên trên cây gậy, phát hiện ra trên đó có một vết máu, cô sững sốt, bên tai như truyền lại tiếng sấm chớp đêm qua, trong mắt tựa hồ chỉ có vết thắm này, đắm vào mắt cô, khiến cô đau đớn.

Lát sau, cô cẩn thận cầm cây gậy chà chà vào lòng, sau đó bỏ vào nhà.

Khóa cửa lại, cô xoay người rời đi.

[Đi đâu?]

"Tìm Viên Duy!"

Cô bắt xe, dọc đường không biết giục tài xế bao nhiêu lần, đến cửa nhà Viên Duy, cô lại dừng bước, không đi vào.

Hệ thống dường như quét thấy được cái gì, nhin lại, không nói ra.

Tô Hữu Diễm cắn răng, nhẹ nhàng đẩy cổng ra.

Trong sân không thiếu đi thứ gì.

Sợi dây căng trong lòng cô buông lỏng.

Cô cẩn thận gõ cửa, không ai đáp lại, cô đẩy cửa ra.

Ánh mặt trời nhất thời tràn vào phòng.

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Tô Hữu Diễm chậm rãi đi vào, nhìn những hạt bụi bay trong không khí, và cả tấm vải trắng phủ lên đồ đạc trong nhà, hốc mắt cô dần nóng lên.

[Hắn đi rồi.]

Lần này Tô Hữu Diễm không còn để ý tới chuyện hệ thống tự tiện nói nữa, cô ngã ngồi trên salon, chỉ cảm thấy từng trận từng trận đau đốn tập kích trong lòng, giống như lớp lớp sóng đao, liên tục không ngừng đâm vào ngực cô.

"Sao lại nhanh như vậy, ta còn chưa kịp nói lời tạm biệt hần..."

[Tạm biệt thì có ích gì. Cô đừng nghĩ nhiều, ba năm sau có thể gặp lại mà.]

Tô Hữu Diễm khẽ giọng lầm bầm "Ba năm sau Viên Duy đã không phải là Viên Duy nữa rồi, hần không còn là một Viên Duy nấu com cho ta, xoa đầu ta, nắn ta ngốc nữa..."

Hệ thống nói: [Hần sẽ không thay đổi.]

Tô Hữu Diễm lắc đầu, từng giọt nước mắt lớn lăn xuống, ngực cô phập phồng kịch liệt, phát ra những tiếng thút thít.

Hệ thống không nói gì nữa.

Chạng vạng, trời dần tối.

Tô Hữu Diễm ngồi dậy trên salon. Mặt cô khô cứng, cổ họng nghẹn đau cứ như nuốt phải mười cân muối.

Cô che mặt hít sâu một hơi, lúc này mới chậm rãi đứng lên.

Trong nháy mắt khi đứng dậy, cô đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, không không chế được mà ngã sụp xuống, trời long đất lở.

Dường như đã nằm mơ một giấc mơ thật dài, Tô Hữu Diễm từ từ tỉnh lại, dưới thân tựa hồ là chăn đệm dày dặn, nhưng gió lạnh vẫn heo hút lùa vào.

Tô Hữu Diễm mở mắt, chợt đối mặt với một đôi con ngươi tròn tròn. Mắt To nhìn cô như nhìn một sinh vật gì mới lạ lắm vậy.

Cô phát hoảng, vội vàng lùi ra sau, lúc này mới thấy rõ, chủ nhân của đôi mắt là một thằng nhóc thò lò mũi xanh, trên mặt bị cồng mà hồng hồng, áo bông sặc sỡ trên người bị đem ra chùi đến độ biến thành màu đen.

Người anh iem, cậu là ai?

Thằng nhóc thấy cô mở mắt, chùng như rất vui vẻ mà vỗ tay.

Tô Hữu Diễm không nói gì, vừa định đứng lên thì phát hiện ra có gì đó sai sai.

Cái thân lông lá này là sao?

Làn da láng mịn như ngọc của cô đâu? Từ bao giờ lại phủ thêm một lớp lông thế này?

Tứ chi mảnh khảnh của cô đâu? Từ bao giờ lại biến thành bốn cái chân ngắn cùn thế này?

Tô Hữu Diễm hoảng sợ tròn to mắt, trong mắt thằng nhóc kia thì là một con mèo vàng hoảng sợ tròn to mắt, hơi hơi há miệng, lộ ra răng sữa nhòn nhòn.

Tô Hữu Diễm: "... Hệ thống, chuyện gì thế này?"

[Không phải cô nói muốn lên núi sao? Đổi hoàn cảnh đổi tâm trạng đó.]

...

Vậy nên, cô biến thành một con mèo vàng nhà quê?

Cô biến thành một con mèo vàng nhà quê!

[Chúc mừng kí chủ, nghỉ phép vui về hi hi hi.]

"... Ta hận ngươi mèo ngao!!!"

Thằng nhóc bị tiếng kêu của Tô Hữu Diễm làm cho khiếp sợ, lộn một vòng ra sau thất thanh: "Anh Duy! Mèo nhà anh biết sủa tiếng chó!!!"

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Ai cơ?

Viên Dục?

Sao Viên Dục lại ở đây?

Hắn không phải là ở thành phố B sao? Từ lúc nào lại quay về nông thôn rồi?

Tìm Tô Hữu Diễm nãy mạnh một cái, cô theo phản xạ tròn to mắt mèo, nhìn vào trong cửa.

Trong cửa vang lên một giọng nói có phần ngây ngô: "Biết rồi."

Thằng nhãi con phui phui bụi trên người, bám lên khung cửa nói: "Anh Dục, anh mau ra xem này, mèo nhà anh biết sửa tiếng chó."

Lát sau, bên kia vang lên tiếng lật sách: "Đừng làm phiền anh."

Thằng nhóc xoa xoa chân: "Đề em bảo nó kêu cho anh nghe!"

Nói đoạn, nó lạch bạch chạy tới cạnh Tô Hữu Diễm, tay nhỏ luôn xuống nách cô xách lên.

Tô Hữu Diễm bị cầm trong bàn tay mập mạp, nhanh chóng được mang tới gần căn phòng.

Tô Hữu Diễm tròn trĩnh mắt mèo, khẩn trương đến độ lông tóc toàn thân muốn dựng đứng hết cả lên.

Viên Dục sao không ở thành phố B làm phú nhị đại của hắn đi, về nông thôn làm cái gì? Hắn nuôi mèo à? Nhúm lông đâu? Sao không thấy nó?

Đánh mất tia lia mấy vòng, Tô Hữu Diễm rút cuộc cũng thấy được một bóng hình cao lớn.

Trước bệ cửa sổ, một thiếu niên mặc đồng phục màu lam hơi cúi đầu, ánh nắng mùa đông xuyên qua cửa kính dịu dàng chiếu lên mặt cậu, rèm mi phủ bóng trên khuôn mặt trắng nõn, tựa như tán cây tùng soi bóng trên mặt tuyết.

Cậu cúi đầu, lộ ra cái gáy trắng trẻo, ngón tay mảnh khảnh thon dài chậm rãi cọ cọ lên trang sách, tiếng nghe xào xạc như tuyết rơi ngoài cửa sổ, nhất thời cô không thể phân biệt nổi là trang giấy trắng hơn hay là ngón tay cậu trắng hơn nữa.

Tô Hữu Diễm nhìn đến ngây người.

Soái ca, cậu là ai thế...

[Thống nhì, hắn...là Viên Dục?]

[Đúng vậy, kí chủ, hắn là Viên Dục thời cấp hai.]

Tô Hữu Diễm lập tức nhớ ngay tới tình tiết gốc trong truyện, hồi còn nhỏ, con mèo Quả Quyết... Cô không dám tin tròn to mắt mèo: [Ta là xuyên tới thời Viên Dục học cấp hai, biến thành con mèo vàng bị bóp chết ở cửa thôn đó hả?]

[Đúng.]

Tô Hữu Diễm sợ ngây người.

Cô há hốc miệng mèo, cả nửa ngày cũng không khép lại được, thế là nước bọt chảy hết cả ra.

Thằng nhóc mập xách Tô Hữu Diễm lắc qua lắc lại: "Anh Dục, anh nghe này, nó thật sự biết sửa tiếng chó đó!"

Viên Dục không chớp mắt nhìn sách giáo khoa chăm chú, ừ đại một tiếng.

Thằng nhóc mập không được đếm xỉa đến bèn nắm lấy gáy Tô Hữu Diễm giơ tới trước mặt Viên Dục, vỗ bụng cô nói: "Ê ê, mày kêu đi chứ!"

Viên Dục không kiên nhẫn ngửa ra sau, vừa quay đầu đã đụng phải mắt mèo tròn xoe của Tô Hữu Diễm, bốn mắt nhìn nhau.

Tô Hữu Diễm bị nhìn chăm chăm mà sững sờ, há to miệng nhìn cậu, nước bọt trong nháy mắt tí tách chảy xuống thành dòng.

Viên Dục ghét bỏ nhũn mảy.

"Lấy ra, bản."

Tô Hữu Điềm "..."

Cô đáng yêu thế cơ mà! Lông xù như vậy sao lại là bản được!

Thằng nhóc mập hậm hực tha Tô Hữu Điềm đi, bỏ lại vào ổ, chọc chọc bụng cô:

"Sao mày không sửa tiếng chó đi, thật là một con mèo hư."

Nói đoạn, vắn vò cô cả nửa ngày rồi mới hài lòng rời đi.

Tô Hữu Điềm nằm ngửa trong ổ, nhìn nóc nhà cũ nát bằng vẻ sống không còn gì luyến tiếc.

[Hệ thống, ta thật sự phải làm mèo ba năm sao? Vì sao mi phải đối xử với ta như vậy meo meo...]

Hệ thống nói: [Làm mèo có gì không tốt, không phải lo ăn không phải lo mặc, mỗi ngày chỉ cần nằm trong ổ mèo, còn có thể được Viên Duy âu yếm, sướng thế còn gì!]

Tô Hữu Điềm bi thiết nói: [Nhưng Viên Duy ghét bỏ ta, hần thế mà lại ghét bỏ một con mèo con đáng yêu vô địch như ta meo meo!]

Chiều hôm đó, để tiếp cận Viên Duy, cô không ngừng lăn lộn giả mồi, ôm chân kêu rên, bao nhiêu chiêu số đều đem hết ra thi triển mà Viên Duy lại hết lần này tới lần khác chẳng thèm đoái hoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền, đến nửa ánh mắt cũng không thèm bỏ thí cho cô.

Hần không phải là rất thích Nhúm Lông sao?

Vì sao lại ghét bỏ cô như vậy!

Là do lông cô không đủ mềm sao? Hay là do giọng cô không đủ ngọt?

Hay hẳn chỉ thích chó không thích mèo?

Tô Hữu Điềm nằm trong ổ mèo ở góc tường, thở dài một hơi sống không còn gì luyến tiếc.

[Chuyện này không thể trách ta được.]

Tô Hữu Điềm ôm lấy cái đuôi nhỏ của mình, sục sục nói: [Mi trả mùa xuân thứ hai lại cho ta đây! Mi trả tiểu thịt tươi cho ta đây!]

Hệ thống bất đắc dĩ hỏi: [Viên Duy có chỗ nào kém tiểu thịt tươi chứ?], nó lại đổi giọng, phát ra hai tiếng cười máy móc quái dị: [Lại nói, không phải cô muốn xem Viên Duy trải qua thời kỳ trưởng thành thế nào sao hi hi.]

Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngô của Tiểu Viên Duy trong bức ảnh kia, Tô Hữu Điềm theo phản xạ cười hai tiếng: [Hi hi.]

Cười xong, cô lại thở dài một tiếng, cảm thấy mình vứt bỏ tiết tháo nhanh quá rồi, chưa đâu đã thỏa hiệp.

Một chốc sau, bà ngoại Viên Duy khoác áo bông dày từ trong phòng đi ra. Đầu bà đầy tóc bạc, lưng hơi còng nhưng bước chân vẫn rất nhanh nhẹn, đun thêm nước sôi cho Viên Duy xong thì đem đồ ăn thừa trộn cơm cho Tô Hữu Điềm.

Tô Hữu Điềm động động mũi ngửi ngửi, không ngửi thấy mùi thức ăn mặn, cô lẽ lười, cuộn mình lại đi ngủ.

Bà ngoại vuốt đầu cô thở dài một hơi, lẩm bẩm: "Mèo con à, con không ăn cơm sao lớn lên được."

Tô Hữu Điềm cảm nhận lòng bàn tay ấm áp trên đầu, meo một tiếng ừ ừ.

Ngoại à, con bị chiều hư rồi, thật sự ăn không vào.

Tô Hữu Điềm vui đầu vào trong bụng, cảm giác được ánh đèn trong phòng Viên Duy đã tắt, cô cũng mơ mơ màng màng thiếp đi.

Nửa đêm, cô bị lạnh mà tỉnh, tuy ổ mèo được tạo từ chăn dày nhưng lại đặt trong góc bếp, nhất là trên mặt đất lạnh băng, không khí lạnh lẽo không góc ngách nào là không thấm vào được, bộ lông dày trên người cô căn bản không có ích gì.

Cô mơ mơ màng màng đứng dậy, theo bản năng tìm về phía nguồn nhiệt, không biết mình đã tới chỗ nào, luồng khí ấm áp liên tục phả vào lông mình, nhất thời làm cô thoải mái híp mắt lại.

Tô Hữu Điềm sáng khoái thở dài, cô vừa mở mắt ra thì trông thấy miệng bếp lò đen ngòm, trông giống như một con mãnh thú đang mở cái miệng to như chậu máu, ngậm lấy nửa cái đầu của cô vào mồm.

Tô Hữu Điềm "... Meooo!"

[Cô là cảm thấy Viên Duy quá khó khăn nên quyết định cho hẳn thêm chút thịt làm đồ ăn sao?]

Tô Hữu Diễm hừ một tiếng, cô cũng là nghĩ mà sợ, vừa rồi thiếu chút nữa đã phát sóng trực tiếp cảnh bếp lò thiếu chất mình cho hệ thống xem rồi.

Cô sợ đến rùng mình, chết khiếp rụt đầu lại.

Vừa tiếp xúc với không khí lạnh, cô đã run lẩy bẩy, Tô Hữu Diễm nhìn cái miệng bếp đen ngòm, lý trí và khát vọng sưởi ấm nhất thời đánh nhau.

Lỡ như vào đó rồi, sáng mai bà ngoại nấu com không phát hiện ra cô, để cô chết cháy thì phải làm sao...

Nhưng nếu không vào thì cô lại bị công đến không chịu nổi.

Tô Hữu Diễm cắn răng, tâm lý cầu sinh chiến thắng tâm lý cầu may, cô chậm rãi lùi ra sau mấy bước. Khóe mắt lơ đãng liếc qua, thấy cửa phòng của Tiểu Viên Duy chưa đóng hẳn.

Ánh mắt cô lập tức sáng ngời, cong mông chạy tới dùng đầu đẩy cửa ra.

Mái nhà trong phòng Viên Duy bị đốt, thứ duy nhất còn nhìn được là cái bàn học lớn kê bên giường đất (*), trên bàn bày đầy các loại sách vở tư liệu, đồng phục màu lam vắt trên ghế, một bên tay áo rũ xuống.

() Loại giường đặc trưng ở phương Bắc Trung Quốc, làm bằng đất nung, bên trong khoét rỗng có thể bỏ than vào để sưởi ấm.*

Tại Tô Hữu Diễm khẽ động, tiếng Viên Duy ngáy nho nhỏ truyền rõ ràng vào tai cô.

Cô bật một cái móng vuốt sắc nhọn ra, móc lên tay áo, mắt nửa ngày mới bò lên được ghế, sau đó lại tốn mười phút mới nhảy được lên giường.

Thân mình cô nhỏ xinh, thể trọng nhẹ nhàng, lúc nhảy lên giường, Viên Duy vẫn còn ngủ rất say.

Tô Hữu Diễm khe khẽ thở dốc, cô nhìn khuôn mặt non nớt của Viên Duy dưới ánh trăng, có chút ngẩn ngơ.

"Viên Duy khi còn bé hóa ra là trông thế này..."

Mặt mày rất mềm mại, nhưng vẫn có thể nhìn ra được mày kiếm mắt sáng của sau này, đường nét ngay từ ban đầu đã rất sắc bén.

Viên Duy không hay biết gì, cậu ngủ rất sâu, lồng ngực lên xuống nhẹ nhàng, đáng vẻ nhắm mắt trông chẳng khác nào Hoàng Tử Bé dưới ánh trăng.

Tô Hữu Diễm khẽ kháng gờ chân lên chạm chạm vào mặt Viên Duy, cô dùng mũi ngửi ngửi thăm dò trước, hơi thở của Viên Duy phả lên cái mặt đầy lông của cô, để lộ ra cằm cổ trắng mịn màng mai.

Tô Hữu Diễm nhìn mà kích động vô cùng, lập tức vui đầu dựa lên cổ cậu.

Oa, thoải mái quá...

Ừm, ấm lắm..

Viên Duy nhú nhú mày, cậu khó khăn ngửa đầu thở hắt ra, có lẽ là do học hành mệt mỏi nên cuối cùng cũng không tỉnh lại.

Tô Hữu Diễm thỏa mãn cuộn người trên cổ Viên Duy, ngủ ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, cô còn chưa tỉnh đã cảm giác da gáy mình căng lên, tứ chi trở nên cứng ngắc.

Cô mơ màng mở mắt ra, trông thấy Viên Duy đang lạnh mặt nhìn mình.

Không thể không nói, Viên Duy phiên bản khi còn nhỏ khổng chế tâm trạng chưa được tốt lắm, hiện giờ trong mắt cậu viết rất rõ ràng hai chữ: "Ghét bỏ".

Tô Hữu Diễm: Bây giờ giả mồi còn kịp không?

Lại một lần nữa bị ném về cái ổ cũ nát, Tô Hữu Diễm thở dài, sống không còn gì lý thú.

Viên Duy vì sao lại không thích cô chứ. Chẳng lẽ là do năng lực giả mồi của cô không đủ?

Tô Hữu Diễm buồn bực tròn tròn hai mắt, cô không tin cô không thu phục được một thằng nhãi con.

Lúc ăn com, Viên Duy và bà ngoại ngồi trên bàn húp cháo.

Hơi nước trắng trắng quần quanh trong phòng, Tô Hữu Diễm lẫn lộn quần bên chân Viên Duy, làm nũng giả mồi ra sức thu hút sự chú ý của cậu, không ngờ Viên Duy ngồi thẳng tắp, sừng sững bất động, thoạt nhìn còn lạnh hơn cả giá rét ngày đông.

Cơm nước xong, cậu khoác cặp lên chuẩn bị đi:

"Ngoại, con đi học đây."

Nói đoạn, cậu tránh khỏi Tô Hữu Diễm, xoay người rời đi.

Tô Hữu Diễm thu chân, đau khổ thở dài.

Bà ngoại thu dọn bát đĩa, bỏ một cái bánh bao vào bát mèo của cô, lại nhéo nhéo chân cô.

"Mèo con, mau ăn đi."

Tô Hữu Diễm cắn mấy cái lấy lệ, mắt nhìn chăm chăm ra sân.

Xa xa, dáng người gầy gò của Tiểu Viên Duyệt dần biến mất trong màn tuyết.

Chiều tối, Viên Duyệt đạp tuyết trở về, cậu vừa vào tới sân, Tô Hữu Diễm lập tức vọt ra ngoài, quần quít bên chân cậu kêu gọi, thật sự coi mình thành cún.

Viên Duyệt mặt không đổi sắc, cũng không cúi đầu.

Cứ như vậy suốt mấy ngày liền, Viên Duyệt cho tới giờ tựa hồ chưa từng đối xử đặc biệt với cô lần nào, mỗi ngày đều tắt bật ra cửa, rồi lại tắt bật trở về. Trong thế giới của Viên Duyệt dường như chỉ có bà ngoại và việc học, không đứng, còn có người mẹ đang làm việc trên trần nhà.

Tô Hữu Diễm lẩn lộn như vậy, gần như là đã muốn từ bỏ.

Hệ thống không nhìn nổi: [Cô lẩn qua lộn lại như vậy làm gì? Ta cũng đâu có thông báo nhiệm vụ gì cho cô đâu.]

Tô Hữu Diễm nhìn hàng dấu chân trên tuyết, nói không nên lời cảm giác trong lòng, nàng đại khái chỉ biết rằng, cô bây giờ, chỉ là không quen thôi.

Tuy chỉ chung đụng với Viên Duyệt phiên bản thành niên có mấy tháng, nhưng cô đã quen được anh chăm sóc, quen được anh đối xử dịu dàng, hiện giờ bỗng nhiên bước vào thời anh còn niên thiếu, phát hiện ra cuộc sống của anh hoàn toàn không có cô, thậm chí còn phiền chán cô, sự chênh lệch to lớn như mực nước sông so với mực nước biển khiến cô không biết phải làm sao.

Cô giống như một đứa trẻ chưa trưởng thành, gắng tìm kiếm sự an ủi ở một Viên Duyệt còn nhỏ hơn cô.

Hôm nay, Viên Duyệt vừa vào nhà đã phúi phúi hoa tuyết trên đầu: "Ngoại, con về rồi."

Bà ngoại cười híp mắt.

"Lạnh không? Mau lên giường sưởi ấm đi."

Viên Duyệt lắc đầu, cởi áo khoác ra là lập tức mở cặp, một chồng tài liệu dày được cậu bỏ ra bàn.

Vừa định ngồi xuống, cậu chợt khựng lại, làm bộ lơ đang hỏi: "Ngoại ơi, mèo đâu rồi ạ?"

Bà ngoại ở dưới bếp đang múc nước vào nồi, nghe vậy lộ đầu ra: "Mèo à, cả ngày nay ngoại cũng không thấy nó đâu, nó lớn rồi, biết ra ngoài đi chơi rồi đấy."

Viên Duyệt nhìn bên ngoài cửa sổ gió bắc đang gào thét, mím môi.

Chạng vạng, trời từ sớm đã tối mù tối mịt, Viên Duyệt ăn xong cơm tối, ngồi trước bàn học nhưng mãi vẫn chưa động bút.

Cuối cùng, cậu thở dài, tìm trong ngăn tủ lấy ra chiếc áo bông dày nhất, khoác lên người rồi ra ngoài.

Bà ngoại ngủ nông, bị Viên Duyệt đánh thức, mơ màng hỏi: "Tiểu Duyệt, nửa đêm con ra ngoài làm gì thế?"

Viên Duyệt nói: "Ngoại ngủ trước đi, con ra ngoài đi một vòng rồi về."

"Đừng đi xa quá đấy!"

Viên Duyệt vâng một tiếng.

Gió tuyết bên ngoài quất lên áo bông, tạo ra những tiếng lộp độp, Viên Duyệt cầm đèn pin soi lên mặt đất thành một quãng sáng nho nhỏ.

Cậu cau mày, thân hình gầy gò trong gió tuyết khom thành một hình cung, khắp khiễng bước đi.

Viên Duyệt che mũi miệng lại, đi dọc theo đoạn đường thường đi, cuối cùng phát hiện ra vài dấu chân hình hoa mai nho nhỏ.

Dấu chân như có như không, có cái đã bị tuyết lấp mất, Viên Duy không sao phân rõ được phương hướng cụ thể, cậu ngẩng đầu, muốn cất tiếng gọi, lại phát hiện ra không có cái tên cụ thể nào để gọi.

Gió càng lúc càng lớn, hàng mây của Viên Duy cũng càng lúc càng nhúu chặt, cậu đi tới một căn nhà bỏ hoang trong sân, lướt mắt đảo một vòng trong chuồng bò trống không, chợt bắt gặp một đôi mắt tròn xoe lóe ánh xanh lục.

Viên Duy khựng lại.

Cậu cẩn thận khom người, vừa nhìn kĩ lại đã thấy một nhúm lông vàng vàng nằm trong góc lạnh run, đôi mắt mèo vừa to vừa tròn trông thấy cậu chợt sáng ngời, lại chỉ thăm do giờ chân lên mà không dám đi qua.

Viên Duy thở phào nhẹ nhõm, cậu xòe bàn tay ra: "Mèo con, qua đây."

Nhất thời, con mèo kia meo meo ngao một tiếng, bỏ nhào tới.

Viên Duy suýt nữa bị nó nhào cho ngã xuống đất.

Tô Hữu Diễm dường như thật sự bị lạnh, run lẩy bẩy trong lòng cậu. Viên Duy không mấy thành thực vuốt vuốt đầu nó, con mèo con lập tức giẫy giụa nhảy xuống, thoát cái đã chui vào lồng rơm rạ trong chuồng bò.

Viên Duy nhúu nhúu mày, môi mím lại.

Chốc sau, Tô Hữu Diễm vui vẻ phe phẩy đuôi, chạy trở lại, ngoài miệng dường như đang ngâm thứ gì đó.

Cô nhả xuống trước mặt Viên Duy.

Viên Duy nhìn qua, là hai con chim sẻ.

Tô Hữu Diễm kiêu ngạo ưỡn ngực, chờ cậu khen thưởng.

Cô tìm cả một ngày mới bắt được hai con chim sẻ này, không nghĩ tới đi chơi về quá muộn, lại gặp phải tuyết lớn, bởi vậy mới không về được nhà.

Không ngờ Viên Duy có thể tự mình ra ngoài tìm cô, điều này khiến cõi lòng sắp tuyệt vọng của cô thoáng lóe lên tia hi vọng.

Viên Duy lặng thinh một lát rồi bỏ hai con chim sẻ vào túi, tiếp đó dịu dàng xoa đầu Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm mãi nguyện híp mắt.

Ha, quả nhiên không ai có thể tránh thoát sức quyến rũ của mèo.

Cô bành chọc nghĩ, giẫy kể tiếp, trên mông chợt cảm thấy một trận đau đớn.

Bóp một tiếng, Viên Duy thu tay lại, híp mắt cười với cô:

"Em trộm chạy ra ngoài, tuy bắt được chim sẻ nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!"

Tô Hữu Diễm [... Cái đồ cặn bã dùng xong là ném! Ta cần!]

Cuối cùng, hai con chim sẻ bị Viên Duy vui trong bếp lò nướng, một con cho bà ngoại, một con cậu chia ra ăn cùng Tô Hữu Diễm.

Tới đây hơn một tháng, rốt cuộc Tô Hữu Diễm cũng nhìn thấy được chút thức ăn mặn, cô liếm liếm cái miệng bóng mỡ, thỏa mãn ngủ trong lòng Viên Duy.

Sắp đến Tết, mẹ Viên Duy cũng sắp trở về, bà ngoại và Viên Duy tổng vệ sinh nhà cửa một lượt, đến cả Tô Hữu Diễm cũng không được buông tha, cô bị Viên Duy bỏ vào chậu xoa nắn từ trên xuống dưới một trận, lúc đứng lên trong cái bao vải lót trên giường đất, cô bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

[Thông nhĩ, thân thể ta không còn trong trắng nữa rồi...]

[Cô nghĩ nhiều rồi, cô bây giờ chỉ là một con mèo thôi.]

Tô Hữu Diễm dùng chân quệt nước mũi, đau lòng không sao sánh nổi nói: [Không phải, mi không hiểu, cái thứ chỉ có số liệu không có giới tính như mi sao mà hiểu được lòng xấu hổ của một cô gái chứ, hần, hần vừa mới nhìn hết của ta, lại còn dùng giọng thất vọng nói là "Hóa ra em là con gái" nữa.]

[Cô bây giờ là một con mèo, xấu hổ có ích lợi gì chứ?]

Tô Hữu Diễm giẫy giụa chui đầu ra khỏi lồng vải mềm mại, cô nhìn thân thể thanh xuân của Viên Duy đang đi tới đi lui trên mặt đất, đau xót tột cùng nói: [Ta đã nói là mi không hiểu mà...]

Hệ thống đặc biệt làm phiền cô: [Vây rối cuộc cô muốn thế nào?]

Mắt mèo của Tô Hữu Diễm không nhúc nhích nhìn chăm chăm Viên Duy thay quần áo: [Trả thù trả thù, ta muốn xem lại hết của hấn hi hi.]

[Hấn vẫn còn là vị thành niên, cẩn thận bọn ta hủy diệt cô!]

Tô Hữu Diễm vô cùng tủi thân: [Ta cũng là vị thành niên mà meo meo.]

[... Cút đi.]

Trên bàn cơm, Viên Duy đặt thêm một cái ghế bên cạnh mình, Tô Hữu Diễm ngồi lên đó, cái đầu nhỏ ngẩng lên thật cao, hướng về phía Viên Duy: "A..."

Bà ngoại cười cầm đũa gõ lên đầu cô: "Mới được mấy tháng mà đã thành tinh rồi."

Viên Duy lắc đầu, đặt bát mèo tới trước mặt cô: "Tự ăn đi."

Tô Hữu Diễm đẩy bát ra, lại tiếp tục: "A..."

Viên Duy không còn cách nào khác, chỉ đành nhanh chóng ăn xong cơm rồi từng miếng từng miếng nuốt cho cô.

Bà ngoại cười nhìn một hồi, đột nhiên nói: "Tiểu Duy này, con đặt cho con mèo này một cái tên đi, cũng không thể cứ gọi "mèo con", "mèo con" mãi được."

Viên Duy sờ sờ bụng Tô Hữu Diễm, sau khi xác nhận cô đã ăn no bèn khép miệng cô lại.

"Tên gì cũng thế cả."

Tô Hữu Diễm không muốn, cô gừ gừ đập chân vào lòng bàn tay cậu. Tên đặc biệt quan trọng nha, cô muốn có biệt danh, bảo bối, tâm can gì đó đều được, cô tuyệt sẽ không kén chọn!

Bà ngoại cười nói: "Xem đi, thế này là đang tức giận đó, con lấy một cái tên cho nó đi, lỡ sau này mất tích cũng dễ tìm."

Viên Duy sững người, ngó sang cặp mắt mèo tròn xoe của Tô Hữu Diễm, khóe miệng không khỏi mím lại một cái.

"Gọi là Quýt Bự đi."

Cậu mới là Quýt Bự!

Cả nhà cậu là Quýt Bự!

Tô Hữu Diễm thu chân lại, khua tới khua lui trước mặt Viên Duy tạo thành những vệt bóng, lúc này Viên Duy mới chịu đổi giọng, sau này cứ gọi là Quả Quýt đi.

Mẹ Viên Duy rất gầy, trong chớp mắt lúc bà vào nhà, Tô Hữu Diễm lập tức nhận ra bà.

Bởi vì bà có cùng một đôi mắt nhạt màu giống Viên Duy.

Con gái đã trở về, bà ngoại mừng rỡ vô cùng, lúc đi lại cũng ngâm nga hát. Đến cả khuôn mặt như núi băng vạn năm không đổi của Viên Duy cũng có dấu hiện tan chảy.

Tô Hữu Diễm nhìn người mẹ dịu dàng này cởi áo khoác ra, gần như vừa ngồi lên giường đất bà đã vẫy vẫy tay với cô.

"Mèo con, qua đây nào."

Tô Hữu Diễm giơ chân lên, thăm dò đi về phía bà.

Bà ngoại ngồi ở cuối giường, cười cười nói với mẹ Viên Duy, Ông Tư Nguyệt: "Con mèo nhỏ này là Viên Duy nhặt về, đừng thấy nó mới được mấy tháng tuổi, hiểu được lời người khác nói đây. Bình thường dính Viên Duy nhất, cứ thấy thẳng bé là lập tức nhào về phía nó."

Viên Duy ngồi bên bàn làm bài tập, nghe vậy thì hừ một tiếng không rõ ý tứ.

Ông Tư Nguyệt cười nhón lấy bàn chân Tô Hữu Diễm

"Chào con, mèo con."

Tô Hữu kêu một tiếng ngọt như mía lùi: "Meo meo ngao ~"

[Chào mẹ ạ, mẹ chồng.]

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tô Hữu Diễm đặt chân lên tay Ông Tư Nguyệt, cõil lòng rạo rực mà híp mắt lại.

Oa, tay mẹ chồng tuy thô ráp nhưng ấm ghê.

Cô rù rù chui vào lòng Ông Tư Nguyệt, lẩn lẩn cọ cọ vào người bà.

Bà ngoại ngồi ở cuối giường gần lò sưởi, cười xán lạn, bà vuốt đuôi Tô Hữu Diễm, nói với Ông Tư Nguyệt: "Quả Quýt thật sự thích con đây, bình thường người khác tới gần, đến cụng lông nó cũng không cho đụng vào cơ."

Bút trên tay Viên Duy khựng lại, hừ một tiếng.

Ông Tư Nguyệt cúi đầu, gãi gãi cằm cô.

Tô Hữu Diễm nhếch cằm lên tránh thoát, giờ móng dè tay Ông Tư Nguyệt xuống: Không được nha, cằm là chỗ chỉ Viên Duy mới được sờ, mẹ chồng cũng không được đụng vào.

Ông Tư Nguyệt sững sốt, bà ngoại nói: "Nó không cho ai sờ cằm đâu, chỉ Viên Duy mới được chạm vào."

Tô Hữu Diễm meo một tiếng tán đồng.

Ông Tư Nguyệt bật cười: "Đúng thật là thành tính nhì."

Viên Duy nhướn đuôi mày lên, lại hừ một tiếng.

Có điều lần này, khóe miệng cậu hơi nhếch lên.

Tô Hữu Diễm nhảy khỏi lòng Ông Tư Nguyệt, chạy tới cạnh Viên Duy, nhảy vài cái trèo lên lưng cậu.

Viên Duy nghiêng bả vai một cái, giờ tay dè cô lại: "Anh đang làm bài tập."

Tô Hữu Diễm đặt đầu lên đỉnh đầu Viên Duy, trừng to cặp mắt mèo tròn xoe, cậu viết đi, tôi giám sát!

Viên Duy kéo cô xuống, cô lại kiên trì trèo lên, cuối cùng Viên Duy bất đắc dĩ, thò tay trái lên xoa xoa bụng cô, tay phải viết chữ.

Tô Hữu Diễm lè lưỡi liếm ngón tay cậu, thờ dài một tiếng.

[Thống Nhì, cho hỏi, chồng nuôi từ bé lãnh đạm với mình quá thì nên làm thế nào?]

[Chồng...nuôi từ bé?]

[Ta nhìn hần lớn lên, về sau bọn ta còn có một đoạn tình, thế không phải chồng nuôi từ thì là gì?]

Hệ thống nghiền răng: [Muốn ta tè một phát vào đầu cho cô tỉnh lại không?]

Tô Hữu Diễm ghét bỏ che mũi lại: [Eo...]

Ăn Tết, Tô Hữu Diễm lần đầu tiên được hưởng một mình một con cá, dù chỉ là nấu nước sông nhưng cô vẫn hài lòng vô cùng.

Còn chưa đến giờ ăn bữa Tất Niên, trong phòng bà ngoại, TV đen trắng đang chiếu Xuân Vãn (*), bà và Ông Tư Nguyệt ngồi trên giường đất gói sủi cảo, sủi cảo từng tảng từng tảng xếp chồng lên nhau đặt trên mâm, bà cụng cách vách cũng tới giúp đỡ, nhất thời trong nhà tiếng cười nói không dứt.

(*) *Chương trình đón Tết của các đài truyền hình Trung Quốc.*

Bà ngoại gói sủi cảo, lò đầu nhìn về phía phòng Viên Duy.

"Tiểu Duy đang làm gì vậy, sao mãi không thấy ra thế?"

Ông Tư Nguyệt cười: "Đút mèo ăn đó mẹ."

Bà Vương nhà bên lác đầu nói: "Thằng bé Tiểu Duy này học giỏi nhưng cháu cũng nên trông chừng nó một chút, đừng để nó mãi nghịch mèo mà sao nhãng học tập."

Ông Tư Nguyệt đáp: "Cháu không muốn hạn chế nó, nó tự biết mình ạ."

Bà Vương gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Trong phòng Viên Duy, ổ mèo của Tô Hữu Diễm đang được dúi vào đây, đặt bên dưới bàn học, lúc nào trong phòng lạnh, Viên Duy ngồi trên bàn học bài, cô sẽ chui vào ổ ngủ, sau đó mượn đôi chân ấm áp của Viên Duy để rúc vào...

Hôm nay, cô được ôm lên bàn học, trước mặt đặt một cái bát, trong bát có một con cá nhỏ, dù chỉ là nấu nước súp nhưng mùi cá tanh vẫn không ngừng chui vào trong mũi cô.

Tô Hữu Diễm liếm mép, không kịp chờ mà thò đầu vào trong bát.

Viên Duy dùng một ngón tay chặn đầu cô lại.

"Có xương, chờ đã."

Tô Hữu Diễm không cam lòng mà rút đầu lại, cái đuôi nóng lòng vung vẩy.

Viên Duy cúi đầu lọc xương cho cô, cậu lọc rất tỉ mỉ, chậm rãi đến độ Tô Hữu Diễm bắt đầu không nhịn nổi.

Nhanh lên chút đi, nhanh lên chút đi.

Cô há to miệng, không ngừng quăn quít bên người Viên Duy.

"A..."

Viên Duy xoay người.

"A..."

Cậu bắt đắc dĩ nhấc chân cô ra.

"Đừng nhúc nhích!"

Cậu lấy đũa gấp gấp một miếng thịt cá, cẩn thận nhặt hết xương cá ra. Lúc đưa miếng cá vào miệng Tô Hữu Diễm, đầu đũa cũng bị gấp gấp cắn lấy.

Nuốt xong một miếng, Tô Hữu Diễm miễn cưỡng híp mắt.

Cá ngon ghê, cá Viên Duy tự tay đút cho còn ngon hơn nữa.

[Nhìn cái dáng vẻ không tiền đồ của cô xem.]

[Loại FA như mi sao hiểu được hạnh phúc này, hi hi.]

[Thích đá đều à! Cẩn thận ta giật điện cô.]

Viên Duy đút cô ăn no, Tô Hữu Diễm liếm liếm móng vuốt, thoải mái ợ một cái.

Viên Duy xòe bàn tay ra, Tô Hữu Diễm tự động vùi đầu vào, để mặc Viên Duy vuốt ve cảm mình.

"Quả Quýt, qua năm mới em lại thêm một tuổi rồi."

Tô Hữu Diễm híp mắt rên hừ một tiếng.

Viên Duy cười, vỗ mạnh đầu cô một cái.

"Chúc mừng năm mới."

Đầu xuân, cân nặng Tô Hữu Diễm tăng nhanh như tốc độ mọc của cỏ dại, thấy gió là lớn lên, lúc Viên Duy từ trường học về nhà, liền thấy trước cửa thôn có một quả cầu lông đứng dưới gốc cây, neho mắt nhìn cậu.

Khỏe miệng Viên Duy thoáng cong lên, nhìn Quả Quýt trông như một con hổ nhỏ màu vàng, nhắc bốn cái chân ngắn tũn uy phong bước tới.

Tô Hữu Diễm men theo ống quần cậu trèo lên, hai chân sau đạp trên cặp sách của cậu, hai chân trước đạp lên đầu cậu, đón gió gào lên: "Ái phi, đây chính là giang sơn trẫm gây dựng cho nàng meo meo ngao!"

Tiếc là, lời nói hùng hồn của cô vào tai Viên Duy chỉ toàn tiếng mèo kêu meo meo, không đúng, là tiếng mèo xen lẫn tiếng chó sủa.

Viên Duy sờ sờ chân cô: "Sao em cứ đứng dưới gốc cây kia thế?"

Tô Hữu Diễm phì cười: "Trẫm chỉ đi thị sát trước địa điểm xây hoàng lăng mà thôi, chôn trước thật nhiều vật bồi táng, miễn cho ngày nào đó bị tiểu nhân hãm hại, một thân một mình tịch mịch dưới đất, meo meo..."

Hệ thống xì một tiếng.

Viên Duy không nghe được lời giải thích của cô, lại nói: "Gần đây trong nhà bị mất rất nhiều đồ đạc, đặc biệt là đồ lót của anh, là bị em tha đi mất đúng không?"

Hệ thống: [... Í ~]

Tô Hữu Diễm: "... Ta mới không có nhé! Nói láo là chó ngao!"

Viên Duy bật cười: "Sao lại học chó sủa rồi?"

Tô Hữu Diễm: "..."

Mông Hai, bụng Tô Hữu Diễm đã béo đến mức muốn dán cả xuống đất, không biết có phải Quả Quýt trời sinh đã thế hay không nữa, cô uống nước không thôi cũng tăng cân, nhìn từ trên xuống trông chẳng khác gì một củ khoai vàng thẫm.

Tô Hữu Diễm mới bắt đầu buồn được vài ngày đã lại cứ nhìn thấy thức ăn là không khống chế được miệng, đến cả đồ trước đây không quen ăn như cải trắng cũng không từ.

Sau đó lại tự giận mình.

Cơ mà dù sao cô cũng là mèo, không ai xét nét cô hi hi hi.

Vì muốn khống chế cân nặng của cô mà Viên Duy dù còn nhỏ tuổi nhưng cũng sắp ưu sầu đến rụng cả tóc.

Muốn cho cô ăn uống điều độ, nhưng lại không chịu nổi cô mỗi ngày quán lấy cọ cọ kêu meo meo, Viên Duy từ nhẹ dạ nhất thời biến thành nhẹ dạ cả đời, mất thấy Tô Hữu Diễm đã béo đến độ bụng rơi xuống đất tới nơi rồi.

Cuối cùng vẫn là bà ngoại nghĩ ra được biện pháp, để Tô Hữu Diễm đi theo Viên Duy một đoạn đường mỗi ngày khi đến trường và sau khi tan học.

Tô Hữu Diễm không dị nghị gì, cô chỉ có một yêu cầu, trong túi Viên Duy phải có đồ ăn vặt, nếu không một bước cô cũng không chịu đi.

Tô Hữu Diễm vẫn cho rằng, cho dù cô có mập lên thì Viên Duy cũng sẽ không ghét bỏ cô.

Học kỳ hai năm Viên Duy học lớp Bảy, Tô Hữu Diễm nằm trên lưng con chó Vượng Tài nhà trường thôn, gấp gáp lao về phía cửa thôn.

Giờ này là giờ Viên Duy sắp về đến nhà, Tô Hữu Diễm càng ngày càng lười, dần dà đến cả đường cũng không muốn đi, do đó mượn tạm Vượng Tài đi hộ.

Đến cửa thôn, Tô Hữu Diễm lấy từ cái bọc nhỏ đeo trước ngực ra một con cá khô, thả xuống trước mặt Vượng Tài.

Vượng Tài một miếng đớp sạch, cọ cọ cô rồi rời đi.

Cá là do Viên Duy kiếm trong nương lúc cuối tuần, đa số được bà ngoại làm thành mắm, còn lại thì lấy ít dầu ra rán cho cô một con, bỏ vào cái bọc nhỏ buộc trước ngực cô.

Tô Hữu Diễm một tuần mới được ăn một lần, cũng như bảo bối, nếu không phải vì quá lười thì còn lâu cô mới cho người khác.

Đứng dưới tán cây hóng gió một hồi lâu vẫn chưa thấy Viên Duy về.

Cô có chút lo lắng, kêu meo meo nửa ngày.

Giờ này trước đây, Viên Duy đã sớm về đến cửa thôn rồi. Rốt cuộc lo lắng chiến thắng lười biếng, Tô Hữu Diễm vừa lè lưỡi vừa chạy ra ngoài thôn.

Đi không bao lâu thì thấy bóng người cao lớn của Viên Duy dần xuất hiện, cô vừa định lao ra thì liếc thấy bên cạnh Viên Duy xuất hiện một bóng người khác.

Con người Tô Hữu Diễm dựng thẳng thành một khe hẹp, vọt sang bên đường trốn sau một thân cây, lúc này mới nhìn thấy đi bên cạnh Viên Duyệt là một cô bé đáng đáp xinh xắn.

Cô bé buộc tóc đuôi ngựa, lúc cười lên hai mắt cong cong, hai má mỗi bên đều có một lúm đồng tiền, lúc nhìn Viên Duyệt thì cả người đều như sáng rực lên.

Cô bé vừa đi vừa cười nói gì đó với Viên Duyệt, mặt Viên Duyệt vẫn không chút thay đổi, vậy nhưng Tô Hữu Diễm có thể nhìn ra cậu cũng không bài xích.

Tô Hữu Diễm nhe răng, cào cào móng vuốt lên thân cây.

Hệ thống cười hai tiếng máy móc: [Cô bé kia xem ra còn ngọt hơn cô nhé.]

Tô Hữu Diễm thẹn quá hóa giận: [Ta nói ta ngọt lúc nào! Ta ngọt chỗ nào hả? Ta không ngọt! Ta mặn!]

Hệ thống: [... Thế tên cô thì sao? Cô đâu có tên là Tô Hữu Hàm.]

Tô Hữu Diễm im lặng một lúc: [Đó là vì lúc ta còn ở quê, bố ta đặt tên cho ta, thực ra ta vốn tên là Tô Hữu Diễm...]

Hệ thống: [Có cố gắng, cố gắng tiếp đi.]

Tô Hữu Diễm nói: [Mẹ ta thấy nghe không bùi tai nên sửa lại cho ta... Cảm ơn mẹ.] (*)

() Hàm là mặn, Diễm là ngọt, Diễm là ruộng; Diễm và Diễm trong tiếng Trung đồng âm.*

Cô đang cào thân cây, Viên Duyệt chợt lơ đãng nghiêng đầu một cái, lập tức nhìn thấy cô.

Cô không tự ý thức được hình thể của mình, đã béo đến thịt thả tràn hết cả ra rồi.

Viên Duyệt nhíu mày: "Quả Quýt, sao em lại ở đây?"

Tô Hữu Diễm sùng sốt, hừ một tiếng, ngẩng đầu đi ra.

Cô bé kia trông thấy cô, kinh ngạc: "Đây chính là mèo nhà cậu? Tên là Quả Quýt?"

Nói đoạn, cô bé ngồi xổm xuống, vươn tay ra muốn vuốt cô.

Tô Hữu Diễm né ra, men theo ống quần Viên Duyệt leo lên, Viên Duyệt khẽ rên một tiếng, hơi khom người xuống một nhọc.

Tô Hữu Diễm đứng trên vai cậu, thẹn quá hóa giận: "Tôi nặng đến mức nào hả, cậu có cần ra vẻ như bị trọng thương thế không!"

Viên Duyệt khẽ thở hắt ra một hơi, miễn cưỡng đứng thẳng dậy.

Cô bé kia hơi cong mắt: "Đáng đáp nó thật là...có phúc."

Tô Hữu Diễm đáp chân lên đầu Viên Duyệt, ném ánh mắt về phía cô.

Viên Duyệt nói: "Hôm qua cân cho nó, đã mười cân rồi."

Cô bé che miệng, khó tin nhìn cô, tựa hồ rất kinh ngạc khi thấy ở nông thôn mà lại có con mèo mập đến vậy.

Tô Hữu Diễm âm thầm hít một hơi, hóp bụng lại cách đầu Viên Duyệt chưa đến được một centimet.

Cô kêu một tiếng, mắt húng đập đập chân lên đầu Viên Duyệt.

Viên Duyệt bất đắc dĩ ngăn chân cô lại: "Anh đi ngay đây, em đừng đập."

Cô bé bật cười một tiếng: "Cậu có thể nghe hiểu nó nói gì à?"

Viên Duyệt cùng cô vừa đi vừa nói: "Đơn giản lắm, nó không phải ăn thì chính là tức giận."

Cô bé cười, giờ tay tới bên tai Viên Duyệt, có vẻ như muốn vuốt Tô Hữu Diễm.

Nhưng tay cô lại ngập ngừng trên gò má Viên Duyệt vài giây.

Tô Hữu Diễm sao có thể không nhìn ra ý định của cô bé, giờ chân ra chặn tay cô lại.

Không được sờ! Đây là của ta!

Cô bé sừng sốt, theo bản năng nghiêng tay sang phải.

Không được chạm vào! Chỗ này cũng là của ta!

Cô nằm úp sấp trên đầu Viên Duy, giống như một cái xe tăng không ngừng thò chân ra xung quanh công kích. Viên Duy thở dài, ôm cô xuống ấn chặt vào lòng.

Cô bé kia hơi xấu hổ: "Tình tình nó thật khó chiều..."

Viên Duy gãi gãi cằm Tô Hữu Điềm: "Nó chỉ cho người trong nhà tớ vuốt thôi, cằm thì chỉ cho tớ sờ."

Cô bé ồ một tiếng như có điều suy nghĩ.

Tô Hữu Điềm hừ một tiếng, cô hơi ưỡn thẳng người dậy, liếm một cái lên cằm Viên Duy: Chỗ này cũng là của ta!

Về sau Tô Hữu Điềm mới biết, cô bé này là Đậu Tư, cùng một tổ học tập với Viên Duy, lần này tới là để hỏi bài và mượn tư liệu.

Hỏi bài? Mượn tư liệu?

Ha...

Tô Hữu Điềm xòe móng, rạch một lại lên bàn học Viên Duy.

Khỏe mắt Viên Duy khẽ giật, đề phòng cô lại đánh bốp bốp liên mấy cái.

Tô Hữu Điềm ngoác mồm ra kêu: "Cậu cái đồ không có miêu tính, meo ngao..."

Từ đó về sau, cô bé nọ thường xuyên tới, Viên Duy mấy lần bóng gió nói với cô, cô muốn tìm tư liệu mình có thể giúp cô mang đến lớp, nhưng Đậu Tư làm như nghe không hiểu, mà mỗi lần tới lại mang chút quà bánh theo.

Viên Duy chỉ coi là cô thật lòng thích học tập, bà ngoại cũng rất thích cô, bèn mở một mắt nhắm một mắt để yên.

Cùng lúc đó, Viên Duy phát hiện ra, mèo nhà cậu bắt đầu giảm cân.

Mỗi sáng sớm đều vây quanh cậu hùng hục chạy ba mươi vòng, mỗi trưa đều nhìn chòng chọc bát cơm của cậu mà uống nước, mỗi tối nằm bên cậu, bụng còn rên vang hơn tiếng sấm ngày xuân.

Viên Duy mới đây vừa mừng lại vừa không nở, sau lại nghĩ mèo béo quá cũng không tốt cho sức khỏe, vậy nên để mặc nó.

Nhưng càng về sau, Quả Quýt gầy đến biến dạng, hơn nữa gần như muốn tuyệt thực, thậm chí còn rụng không ít lông.

Cậu trở nên bó tay không biết phải làm sao, vẫn là bà ngoại đề tỉnh cậu, nói Quả Quýt thành tinh rồi, nó không thích Đậu Tư.

Viên Duy bừng tỉnh đại ngộ, cố ý gọi Đậu Tư ra, nói Quả Quýt gần đây tâm trạng không tốt, cô bé nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng tới.

Đậu Tư đầu tiên là vành mắt đỏ lên, sau đó trừng mắt với cậu một cái, giậm chân bình bịch chạy đi.

Viên Duy: "???"

Cậu nói gì sai?

Tô Hữu Điềm: "Hi hi hi."

Trong vòng nửa tháng cô lại béo mập trở lại.

Mùa đông năm lớp Tám, đám đầu gấu trong thôn Viên Duy về nghỉ đông.

Viên Duy ngoại hình trắng trẻo, học lại giỏi, các phụ huynh thường hay lấy cậu làm gương khích lệ con mình, mấy cô bé cũng thường len lén ngắm cậu, bởi vậy mà đám côn đồ đều không cam lòng, nhiều lần tìm cậu gây sự.

Có mấy lần, Viên Duy về nhà với khuôn mặt dính bẩn.

Cậu càng ngày càng ít nói.

Tô Hữu Điềm ban đầu tưởng là Viên Duy học thể dục bị bẩn, sau đó thấy trên quần áo cậu có chỗ bị rách mới ý thức được, tới tình tiết truyện rồi.

Vừa nghĩ tới chuyện cô là bị đám người này tự tay giết chết, lông tóc toàn thân cô lập tức dựng đứng lên.

[Thống Nhi, đến lúc đó ta thật sự sẽ bị bóp chết sao?]

[Đây là tình tiết truyện, không thể thay đổi.]

Tô Hữu Diễm sốt ruột mài móng trên đất: [Mi không thể đối xử với ta như vậy được, mi như thể là ngược đãi mèo!]

Hệ thống trầm ngâm đôi chút: [Nề mặt quen biết đã lâu, ta cho cô đi cửa sau, cô chỉ cần cắn Viên Duy một phát thật mạnh, ta sẽ rút linh hồn của cô ra trước khi cô bị bóp chết, cho cô khỏi bị đau.]

Tô Hữu Diễm: [... Ta mẹ nó biết ngay là mi sẽ không dễ dàng buông tha ta như vậy mà.]

Hệ thống: [Cô cũng đâu phải là lần đầu tiên quen biết ta.]

Tô Hữu Diễm nói: [Không phải mi nói là sẽ không phát nhiệm vụ cho ta sao?]

[Đây không phải là phát nhiệm vụ cho cô mà là giao dịch.]

Tô Hữu Diễm nghiêng nghiêng hàm răng bén nhọn: [Mi hết hi vọng đi, ta sẽ không tổn thương Viên Duy!]

Nói đoạn, cô kêu một tiếng, Vượng Tài cách vách lập tức hồng học chạy sang.

Đi đến một chỗ rất xa, liền thấy Viên Duy một mình đứng ở giữa, cặp sách của cậu bị quăng xa sang một bên, chung quanh là đám đầu gấu đập xe vòng vòng vây lấy cậu cười nhạo.

"Thằng mặt trắng! Không phải mày học rất giỏi sao? Kèm học cho bọn tao đi?"

"Đã nói với mày mấy lần rồi, muốn qua cửa thôn thì phải nộp tiền cho bọn tao, nghe không hiểu tiếng người hay gì?"

"Nó là một thằng mọt sách mà, mọt đến ngu luôn rồi! Ha ha ha..."

Viên Duy hơi cúi đầu, nhìn không rõ vẻ mặt cậu ra sao. Nhưng có thể thấy cả người cậu căng chặt, nhất định là rất sợ và tức giận...

Tô Hữu Diễm cau mày. Cô chột con người lại, xù lông rít lên với đám người kia.

Vượng tài là một con chó dữ, tuy lúc ở bên Tô Hữu Diễm thì rất ngoan ngoãn dễ thương nhưng cũng không che giấu được đáng về hung tợn của nó.

Dường như nghe ra được Tô Hữu Diễm đang tức giận, nó cũng cong lưng lên, gầm gừ với đám côn đồ kia.

Mấy tên đầu gấu sững sốt, chúng biết Vượng Tài lợi hại nên bỏ chạy té khói.

Tô Hữu Diễm vội vàng chạy đến bên Viên Duy.

Viên Duy chột cả người, phịch một tiếng quỳ xuống ôm Tô Hữu Diễm vào lòng.

Cơ thể Viên Duy khẽ run, Tô Hữu Diễm điên cuồng liếm lên mặt cậu.

"Đừng sợ ngao, có tôi bảo vệ cậu."

Viên Duy hít sâu một hơi, xoa xoa đầu cô: "May mà có em."

Tô Hữu Diễm đắc ý ưỡn cao ngực, Trong thôn này cái danh mèo đánh đá của ta cũng không phải là danh hão nha.

Viên Duy nhặt cặp sách lên, chủ động đặt Tô Hữu Diễm lên lưng cồng.

Tô Hữu Diễm dùng chân sau đập lên cặp, lúc này mới cảm giác có gì đó không đúng.

Cô dùng móng vuốt bới bới, nhìn thấy trong cặp sách lộ ra một cái vỏ dao.

Cô lập tức giật nảy mình, vô thức nghĩ đến câu kia của Viên Duy: "May mà có em..."

Nếu cô không xuất hiện, đến cùng Viên Duy sẽ làm gì?

Tô Hữu Diễm nghĩ tới đây, sợ run người.

Ngày cuối cùng của kỳ thi lên cấp, Viên Duy dậy từ sáng sớm, bà ngoại luộc hai quả trứng gà cho cậu, đến cả Ông Tư Nguyệt cũng nhất định phải nhìn cậu ăn hết hai quả trứng rồi mới thả cho cậu đi.

Tô Hữu Diễm vẫn dính lấy cậu không rời, cậu đi vệ sinh cũng muốn đi theo.

Viên Duy vừa bực mình vừa buồn cười: "Em làm sao thế, sao hôm nay dính người vậy hả?"

Tô Hữu Diễm cúi đầu, điên cuồng dụi lên mặt cậu, cọ hết cả lông lá lên quần áo cậu.

Viên Duy nhéo nhéo cằm cô: "Đừng lo, anh sẽ về ngay thôi. Thi xong môn cuối cùng, anh dẫn em đi bắt cá được không?"

Tô Hữu Diễm bật người dậy, hai chân trước ôm lấy cổ cậu.

"Muốn nói với cậu tạm biệt meo, cho dù lớn lên cậu có ghét tôi thế nào đi chăng nữa thì ở chung với cậu ba năm này với tôi cũng đủ rồi meo."

Về mặt Viên Duy dịu dàng, hơi nghiêng đầu, thom nhẹ một cái lên trán cô:

"Quả Quýt, chờ anh về."

Tô Hữu Diễm tiễn cậu ra cửa thôn, sau đó vừa quay đầu lại đã thấy mấy tên côn đồ cười xe đạp, dừng lại bên cạnh cô.

Cô lần đầu tiên tiếp xúc với tử vong, hệ thống chỉ đành thực sự nhận thua, vào lúc cô đau đớn nhất thì rút linh hồn cô ra.

[Sao cô phải cứng đầu thế chứ?]

Tô Hữu Diễm nhìn Quả Quýt mềm nhũn trên mặt đất, hoảng hốt nói: "Ta không muốn lại tổn thương hấn nữa..."

Hệ thống thờ dài một hơi, không nói gì nữa.

"Kế tiếp là đưa ta quay trở về à?"

[Cô không muốn xem thêm chút nữa à?]

Tô Hữu Diễm lắc đầu, trước mắt cô dần trắng xóa, cảnh tượng cuối cùng thấy được dường như là Viên Duy vút cặp sách xuống, quỳ rạp xuống trước thi thể Quả Quýt.

Tô Hữu Diễm nhắm hai mắt lại.

Lại khiến hấn đau lòng rồi.

Lần này, cô dường như lại trải qua một giấc ngủ rất dài, vừa mới khôi phục được ý thức đã ngửi thấy mùi rượu.

Cô bật mũi, vừa mở mắt đã thấy một ông chú mặc âu phục đang cầm ly rượu, hơi sáp lại gần cô.

"Cô Thịnh, những bộ phim cô từng diễn tôi đều đã xem qua, hơn nữa còn có nhận xét rất cận kề, nếu cô không ngại, chúng ta tìm một chỗ riêng tư tán gẫu một lúc nhé?"

Tô Hữu Diễm cả kinh, mắt thấy tay người kia sắp đặt lên hông mình, cô suýt nữa cào cho hấn một phát.

Cô đẩy hấn ra, xoay người chạy đi.

Vừa đi được vài bước, cô có chút không thích ứng được mà suýt nữa ngã lăn xuống cầu thang.

Hiện tại có vẻ như là một tối mùa thu, trên người cô mặc không nhiều, nói chính xác là, nhiều lắm chỉ có vài miếng vải, che ở những bộ phận trọng điểm, cánh tay, đùi và sau lưng đều để trần.

Tô Hữu Diễm ôm lấy tay, run run tìm cửa ra.

[Hệ thống, đây là đâu thế?]

[Buổi tụ hội sinh nhật của một phú nhị đại.]

Tô Hữu Diễm nhìn ra xung quanh, chỗ này có vẻ như là một biệt thự độc lập tráng lệ, ánh đèn chói lóa làm cô gần như không mở nổi mắt, những cô gái bên dưới nhà không ai là không ăn vận hoa lệ, lớp trang điểm như viết hết trừ tính lên mặt: Bà đây chính là tối câu kẻ ngốc.

Tô Hữu Diễm không muốn ở lại đây nữa, lỡ sơ ý quá chén bị lộ sạch thì biết làm sao?

Cô hoảng hốt chạy bừa, không ngờ chọt đâm vào lòng một người.

Thân thể người nọ sững lại, nắm lấy cằm cô đẩy cô đụng vào tường.

Sau lưng Tô Hữu Diễm đau nhức, suýt nữa muốn xù lông.

Cô tròn mắt ngẩng lên thì thấy một khuôn mặt góc cạnh như đao khắc.

Người nọ từ từ áp người xuống, con ngươi nhạt màu như mặt hồ kết băng, hơi nheo lại, tuôn ra hàn khí lạnh thấu xương. Khóe miệng hơi nhếch, chớp mắt theo hình cung bị giãn phẳng, hơi để lộ hàm răng trắng, dường như có thể cắn một phát lên cổ cô bất cứ lúc nào.

Tô Hữu Diễm ngây người.

"Viên, Viên..."

Viên Duy cúi người xuống, ngón tay nóng rẫy bóp lấy cằm cô, ngón cái vuốt môi cô đến trắng bệch.

Giọng anh khàn hơn so với quá khứ ba phần:

"Thịnh Hạ, tôi đã nói với cô rất nhiều lần rồi, tôi nâng cô lên tuyệt đối không phải vì vừa mắt cô, đừng có vọng tưởng dùng chút tình cảm trước kia uy hiếp tôi nữa, cũng đừng cố gắng tiếp cận tôi, nếu tôi còn phát hiện cô dám xuất hiện trước mặt tôi lần nữa, tôi sẽ khiến cô bò lên bằng cách nào thì ngã xuống bằng cách đó!"

Ngón tay anh đặt trên môi cô nóng bỏng, Tô Hữu Diễm tròn to hai mắt, theo phản xạ liếm một cái.

Viên Duy: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Viên Duy sừng sốt, anh lập tức rút tay về, sau đó lấy khăn tay trong túi ra chà mạnh lau nước bọt dính trên tay đi.

Tô Hữu Diễm trừng mắt, hấn lại dám ghét bỏ nước bọt của cô!

Trước đây lúc ăn cơm chung với cô, trong bát dính lông mèo hấn vẫn có thể mặt không đổi sắc nuốt xuống cơ đấy!

Không, không đúng, bây giờ không phải lúc nghĩ chuyện này.

"Thống Nhi, hiện giờ là thời điểm nào rồi?"

[Hiện giờ là tuyến chính của mạch truyện, sau khi Viên Duy vùng dậy, chúc mừng cô, kí chủ, rốt cuộc cô cũng có thể chân chính chịu ngược rồi!]

Tô Hữu Diễm: "..."

Viên Duy tùy tiện vứt khăn tay xuống, nhú mắt nhìn cô: "Cô có chuyện gì thì trực tiếp tìm trợ lý của tôi, tôi không muốn gặp lại cô."

Giọng điệu anh lạnh lẽo đến vậy, giống như thể Tô Hữu Diễm trước mặt anh chẳng khác gì thứ rác rưởi chướng mắt. Ngón tay chạm vào môi cô bị anh chà xát đến độ đỏ lên, chỉ hận không thể lấy nước khử trùng ra rửa.

Tô Hữu Diễm hơi sững người, chung đụng với Viên Duy mấy tháng, cô biết rất rõ, Viên Duy là một người dịu dàng săn sóc đến mức nào, tuy anh không nói ra nhưng Tô Hữu Diễm vẫn có thể cảm nhận được mình được quan tâm; ở chung với Tiểu Viên Duy trong ba năm, cô cũng là được cưng chiều đến độ gần như không biết tự lo cho bản thân. Cô sớm đã quen được Viên Duy tỉ mỉ chăm sóc, nhưng giờ đây, cô dường như lần đầu tiên hiểu ra rằng, con người vô tình lạnh lùng nghiêm nghị này mới thật sự là Viên Duy.

Tô Hữu Diễm nhìn gò má lạnh lẽo của Viên Duy, cả nửa ngày không nói được ra lời.

Viên Duy cho là cô sợ nên không nói gì thêm nữa, sửa sang lại ống tay áo rồi xoay người rời đi.

Tô Hữu Diễm thấy trong họng nghẹn nghẹn, vừa định lau nước mắt thì hệ thống lập tức quát cô ngừng lại:

[Không cho khóc, lần này ta sẽ không nuông chiều cô nữa đâu, cô dám OOC nữa ta sẽ giật điện chết cô.]

Tô Hữu Diễm: "QAQ"

Cô bước lên hai bước, ngồi xổm xuống nhặt khăn tay của Viên Duy lên, nắm trong tay nhìn ngắm.

Tô Hữu Diễm nhìn qua chất vải là biết, giá cả của chiếc khăn tay này có thể mua được cả bộ quần áo cô mặc trước kia. Hiện giờ Viên Duyệt không do dự vứt đi như vậy, có thể thấy được anh ghét cô nhường nào, đồng thời về mặt khác mà nói, cũng có thể thấy được thân phận của anh hiện giờ có thể khiến người khác ngưỡng mộ nhường nào.

Tô Hữu Diễm hít mũi, nắm chặt lấy khăn tay không nói lời nào.

Hệ thống thở dài: [Đừng nhìn vật nhớ người nữa, bây giờ cô phải tỉnh táo lại, nhanh chóng thích ứng tình huống đi.]

Tô Hữu Diễm gật đầu, bịt khăn lên mặt, lau mạnh nước mũi.

Hệ thống: [... Ta con mẹ nó còn đồng cảm với cô nữa thì ta không phải họ Hệ.]

Tô Hữu Diễm "... _(: " ∠)_ "

Cô đứng dậy, xoa xoa cánh tay.

"Giờ phải làm sao? Ta phải đi đâu?"

[Có người đến.]

Tô Hữu Diễm ngẩn ra, cô theo bản năng quay đầu thì thấy một cô gái mặc váy dạ hội màu trắng đang chậm rãi đi tới, cô nàng cảm ly vang đỏ, nhìn Tô Hữu Diễm đứng ngẩn người thì không khỏi khoái chí.

"Cô đứng đây làm gì vậy?"

Tô Hữu Diễm nhìn cô à một lượt từ trên xuống dưới: "Doãn San?"

Doãn San cười nói: "Làm sao, tôi hôm nay xinh đẹp quá nên cô không nhận ra?"

Tô Hữu Diễm vội gật đầu: "Đúng vậy, hôm nay cô rất xinh đẹp."

Doãn San không ngờ tới kinh ngạc nhìn cô: "Quen nhau lâu vậy, tôi chưa từng nghe cô khen tôi câu nào, sao thế, hôm nay vui đến vậy cơ à?"

Tô Hữu Diễm biết tính Thịnh Hạ, nhất định sẽ không bao giờ đi khen người cùng giới, cô hơi xấu hổ cười cười, quyết định sau này nhất định phải cân nhắc lời nói.

Cũng may Doãn San thấy được khăn tay trên tay cô, lập tức hiểu ra: "Thì ra là vậy, cô gặp được Viên Duyệt rồi?"

Tô Hữu Diễm à một tiếng, sao cô nàng biết được thế?

Doãn San nói: "Vừa rồi tôi có thấy trong túi áo ngực của hần cất cái khăn này, Viên Duyệt chỉ dùng khăn tay của nhãn hiệu này, sao nữ trong giới ai cũng biết."

Khăn tay của anh trong tay Tô Hữu Diễm, điều này thể hiện cái gì, nhìn là rõ.

Tô Hữu Diễm cúi đầu, nắm nắm cái khăn tay dính bẩn trong tay, vứt cũng không được mà cất cũng không xong.

Doãn San kéo cô qua một bên, hai tay khoanh trước ngực, nhìn thoáng qua bộ ngực phơi non nửa ngoài không khí của cô, cười đắc ý: "Tôi đã bảo là không thằng đàn ông nào có thể chống lại được sự cám dỗ này mà, muốn chinh phục loại đàn ông bằng son nhất định phải cho một liều thuốc mạnh mới được. Lần này cô nên cảm ơn tôi thì hơn, nếu không có tôi, cô có thể cứu vãn lại được trái tim Viên Duyệt sao?"

Tô Hữu Diễm xem mớ vải chấp vá trên người, rốt cuộc cũng biết ý đồ tệt hại này là của ai.

Hiện giờ, mạch truyện đã quay lại bình thường, Doãn San tuy thức tỉnh thành boss trước thời hạn, chẳng màng gì đến đàn ông, nhưng cô à vẫn thực hiện chức trách "quản sư" cho mình, bày mưu tính kế cho Thịnh Hạ, nghĩ ra đủ loại thủ đoạn lấy lại trái tim Viên Duyệt.

Tô Hữu Diễm khóc không ra nước mắt, vì sao mỗi lần cô xuyên đều không đúng lúc như vậy.

Tô Hữu Diễm thở dài, cảm thấy vẫn nên ăn ngay nói thật thì hơn: "Không có, anh ấy vẫn chán ghét tôi."

Doãn San kinh ngạc nói: "Vẫn chán ghét cô? Khăn tay của hần sao lại ở trong tay cô?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu, không muốn kể lại chuyện mất mặt của mình.

Doãn San thở dài: "Tôi thật hết cách rồi, trước đây bảo cô dùng tình cảm hồi trước làm hần cảm động, hần chẳng thèm để ý đến, hiện giờ dùng thân thể dụ dỗ hần, hần lại càng ghét bỏ. Thịnh Hạ, tôi khuyên cô từ bỏ đi."

Tô Hữu Diễm lắc đầu, cô muốn từ bỏ, nhưng hệ thống chịu từ bỏ sao?

Doãn San trầm ngâm một hồi: "Có thể là do thuốc chưa đủ mạnh?"

Tô Hữu Diễm có dự cảm không lành, cô sợ sệt nhìn Doãn San: "Có ý gì?"

Doãn San xoa cằm, ánh mắt đảo qua ngực cô.

Tô Hữu Diễm che ngực điên cuồng lắc đầu.

Đêm khuya, cô lết tấm thân mệt mỏi, về nhà dưới sự chi dẫn của hệ thống.

Ba năm nay Thịnh Hạ có vẻ như kiếm được không ít tiền, lúc cô về đến nhà mới theo sự chỉ đường của hệ thống, ngửa đầu lên nhìn tòa nhà cao chót vót, có chút không bình tĩnh nổi.

"Ta cũng là người có tiền he he."

Cô đi thang máy lên tận tầng mười lăm, lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa bật đèn lên đã bị bóng người ngồi trên salon dọa sợ.

"Á!"

La Uyển Vân dựa người trên salon, hơi nghiêng đầu nhìn sang, năm tháng đã gột đi vẻ dịu dàng trên mặt bà, gò má cao ngất khiến bà trông có phần khác nghiệt.

"Sao muộn vậy rồi mới về?"

Tô Hữu Diễm nhìn lại, đây không phải là mẹ của Thịnh Hạ sao? Ba năm nay không hiểu sao bà già đi rất nhiều, vậy nên nhất thời cô mới không nhận ra.

La Uyển Vân nhú mày nhìn cô, khiến cô bỗng nhớ đến hồi cấp hai đến nhà bạn ăn sinh nhật về muộn, mẹ cô cầm chổi lông gà đứng ngay cửa nhà chờ cô. Lần đó cô gào khóc cả đêm, hôm sau có bà cô hàng xóm sang nhà, hết lời khuyên nhủ mẹ cô: "Tôi biết chị tính tình nóng nảy, nhưng dù có nóng thế nào đi nữa thì cũng không nên ngược đãi cháu như vậy!"

La Uyển Vân nhìn cô đang đầu óc lên mây, không kiên nhẫn ho khan một tiếng:

"Lại nghĩ đi đâu thế? Mẹ đang hỏi cô cơ mà!"

Tô Hữu Diễm tỉnh táo lại, vội vàng đáp: "Con đi dự tiệc rượu."

La Uyển Vân dựa người ra sau, khóe miệng khẽ nhếch: "Đi dự tiệc rượu làm gì? Mẹ bảo cô đi tìm Viên Duy sao không đi?"

Tô Hữu Diễm biết, sau khi La Uyển Vân hay tin Viên Duy vùng dậy thì lập tức hối hận, không thể làm gì hơn là bắt Thịnh Hạ đi níu kéo anh.

Tô Hữu Diễm ngẫm lại về tính cách của Thịnh Hạ, lựa lời cho hợp rồi nói: "Con đi tiệc rượu này chính là để tìm anh ấy."

La Uyển Vân hài lòng gật đầu, thân thể hơi ngả về trước: "Thế nào? Thái độ của nó có hòa hoãn hơn không?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu.

Sắc mặt La Uyển Vân lập tức thay đổi, bà hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn cô: "Một thằng đàn ông cũng không tóm được, mẹ cần cô làm cái gì!"

Tô Hữu Diễm giữ nguyên tắc nói ít sai ít, chỉ lắc đầu không nói gì.

La Uyển Vân thở dài: "Cô đó, bảo sao trên mạng người ta bảo cô ngực to óc bằng quả nho. Cô chung đụng với nó nhiều năm vậy rồi mà không hiểu biết nó chút nào sao?"

Tô Hữu Diễm vẫn lắc đầu.

La Uyển Vân nghiêng răng ngoảnh đi: "Cô đừng có đứng đấy chọc giận mẹ nữa, mau biến về phòng đi!"

Tô Hữu Diễm vừa định rời đi, La Uyển Vân lại gọi cô lại, ánh mắt nghiêm khắc, nhưng giọng nói lại vừa trầm vừa chậm: "Ở một số thời điểm, vũ khí lớn của phụ nữ không phải là những thủ đoạn kia mà là...chính cô ta."

Tô Hữu Diễm bị thâm ý trong lời bà làm cho hoảng sợ, cô vô thức nhìn lướt qua ngực mình.

Mấy ngày sau đó, Tô Hữu Diễm bận rộn tham gia các loại hoạt động, đếm tiền đến chuột rút ngón tay, có đôi lúc không ứng phó được với tình cảnh, có hệ thống hỗ trợ, cô cũng có thể miễn cưỡng vượt qua.

Mấy ngày nay, cô mệt mỏi đến gần như kiệt sức, có muốn tiếp xúc với Viên Duy cũng không có cơ hội.

Một lần nọ, cô vừa tham gia một chương trình tạp kỹ xong thì nhận được tin nhắn.

"Tối mai 7 giờ họp lớp cấp ba ở nhà hàng Thịnh Nguyên. Viên Duy cũng sẽ đi, có điều tôi cá là cô không dám tới – Cam Văn Văn."

Tô Hữu Diễm sùng sốt, họp lớp cấp ba?

Viên Duy có đi à?

Tô Hữu Diễm mừng thầm trong bụng, nói thật thì, đã mấy ngày không thấy anh, cô đúng là rất nhớ anh.

Tuy Viên Duy đã biến thành một con rồng hung bạo lãnh khốc, nhưng Tô Hữu Diễm vẫn muốn biết anh sống có tốt hay không, làm tổng tài rồi có mệt hay không, có ăn cơm đúng bữa không, có chăm sóc tốt cho Nhóm Long không.

Cô có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng nghĩ đến thân phận của mình hiện giờ, cô lại bắt đầu nhụt chí. Nếu bây giờ gặp cô, khả năng cao là anh sẽ tỏ ra phiền chán vô cùng.

Hơn nữa, từ dòng chữ trong tin nhắn có thể nhìn ra, Cam Văn Văn về cơ bản đã mất hết hảo cảm với cô, rất có thể tất cả bạn bè cấp ba đều biết "cô" đã đá Viên Duy, vậy nên bây giờ Thịnh Hạ đã trở thành một trò cười...

Nghĩ đến ngày mai có thể là một Tu La trường (*), cô lập tức sinh lòng sợ hãi.

() Ý chỉ một trận chiến tàn khốc.*

Cô hỏi hệ thống: "Đây có tính là nhiệm vụ không?"

[Không tính, có điều cũng coi như là tình tiết, cô theo mạch truyện mà đi đi.]

Tô Hữu Diễm từ bỏ kháng cự: "Quên đi, chết sớm siêu sinh sớm."

Sáng sớm hôm sau, cô lục tung nhà tìm quần áo mặc.

"Cái này quá hở hang, không được."

"Cái này quá bảo thủ, nhìn không hấp dẫn."

"Cái này cũng không được, có phải quá quê mùa rồi không?"

Hệ thống cười nhạt: [Cô dù có không quê mùa thì Viên Duy cũng chẳng liếc đến cô đâu.]

Tô Hữu Diễm nghiến răng:

"Sao có thể? Hiện giờ ta đã có D rồi!"

Nói xong, cô kiêu ngạo ưỡn ngực.

Hệ thống nói: [Ngực to óc bằng quả nho chính là nói cô đấy!]

Tô Hữu Diễm: "..."

Cô mặc một chiếc váy cúp ngực màu đỏ, bên ngoài khoác áo da dáng ngắn, đeo một cặp kính râm lớn, giày cao gót gỗ lên mặt sàn nghe lộp cộp, người phục vụ dẫn đường cho cô liên tục nhìn cô mấy lần.

Tới trước cửa phòng bao, chưa đi vào đã nghe thấy bên trong vọng ra tiếng cười nói:

"Trong số chúng ta, người có tiền đồ nhất là Viên Duy đó!"

"Lại còn không phải à? Thật không ngờ, thằng nhóc nghèo năm đó vậy mà hôm nay đã trở thành tổng tài lớn, còn mấy đứa bọn mình thì vẫn đang vất vả làm công, người ta chỉ tùy tiện vươn tay ra một cái là tiền bạc gái đẹp lập tức bay vào, cậu nói xem có phải là do số không?"

"Số cứt chó ấy! Không nghe bên ngoài đồn gì à? Nếu không phải người nhà họ Viên không chết cũng bệnh thì nó chỉ là một thằng nhãi bồi bàn nghèo kiết xác thôi, đúng dịp cái bánh lớn này đập vào đầu nó, chứ không có cơ hội này, chẳng biết nó đang chạy bàn ở đâu rồi!"

Giọng nói này oang oang, Tô Hữu Diễm nghe mà chỉ hận không thể cầm bàn chải cọ họng cho hần.

Một người khác có vẻ như có quan hệ tốt với Viên Duy lên tiếng, Tô Hữu Diễm lập tức nghe ra là giọng của Tiền Lợi Viễn:

"Lur Lai, không cần mày ở đây đánh rắm! Viên Duy hiện giờ chính là tổng tài, mày có cay tức cũng không sánh được với người ta đâu! Nếu mày không

phục thì mau tìm một nhà giàu mà đầu thai đi! Có điều nhìn cái thân mày bây giờ chỉ e đầu thai vào bụng heo không chừng!"

Nhất thời, trong phòng bao rộ lên một trận cười to.

Lư Lai khàn giọng cãi lại vài câu, bị người khác át mất.

Nghe ra có vẻ như quan hệ của hắn không tốt lắm, đám bạn học vẫn đứng về phía Viên Duy.

Tô Hữu Diễm rất vui.

Tuy hiện giờ tính tình Viên Duy quái gở nhưng vẫn có nhiều người quan tâm anh như vậy.

Bầu không khí dường như có chút trầm xuống, lại nghe bên trong nói tiếp:

"Số cút chó thật sự phải là Thịnh Hạ, trước đây con bé đó coi thường Viên Duy từng vào tù, Viên Duy dùng chân tình theo đuổi lại được cô ta rồi, nào ngờ cô ả lại vì muốn vào giới giải trí mà một lần nữa bỏ rơi Viên Duy! Hiện tại, Viên Duy thành tổng tài, có cả đồng minh tinh giải trí muốn trèo lên giường cậu ta, giờ thì hay rồi, cô ta có muốn nín kéo, Viên Duy cũng coi thường!"

Nói xong, bên trong vọng ra tiếng cười còn lớn hơn.

Lúc này, cuối cùng cũng có người nhỏ giọng nói: "Đừng nói nữa, lỡ Thịnh Hạ nghe thấy thì sao?"

Cam Văn Văn nói: "Nghe thấy thì làm sao, lẽ nào lời chúng ta nói không phải sự thực? Cô ta dám làm thì dám chịu đi!"

Tô Hữu Diễm im lặng, cô có nên vào không đây...

Đương lúc do dự, bên cạnh cô chợt có một bóng người cao lớn lướt qua.

Tô Hữu Diễm sững sờ, cô nhìn Viên Duy với mái tóc ngắn chải chuốt ngay ngắn, đi phía trước mình.

Viên Duy mặc âu phục màu đen, dường như là cắt may riêng, lớp vải bó lấy người anh vừa như in, phác họa bờ vai dày rộng và cặp chân thon dài, chỉ là bóng lưng thôi cũng đẹp trai đến mức Tô Hữu Diễm suýt tụt quần.

Viên Duy còn đẹp trai hơn cả trước đây, cũng thành thực hơn rất nhiều.

Anh chỉ đi lướt qua, không buồn liếc cô lấy cái nào.

Trái tim Tô Hữu Diễm khẽ nhói lên, cô hít sâu một hơi, đuổi theo sau.

Vừa vào phòng liền cảm thấy lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều đứng lên, đầu tiên là nhìn Viên Duy, sau đó nhìn sang cô, vẻ mặt bối rối.

Vẫn là Tiền Lợi Viễn phản ứng kịp trước, dẫn Viên Duy vào giữa bàn, những người xung quanh tự động nhường chỗ cho anh.

Viên Duy ngồi xuống, chung quanh đều trống không, anh không thèm để ý, nói: "Các vị, đã lâu không gặp."

Giọng anh không nhanh không chậm, lại như dùng búa tạ gõ xuống mở tiệc, nhất thời, trên mặt mọi người đều đeo lên nụ cười, bắt đầu nâng ly lên tán gẫu cùng anh.

Tô Hữu Diễm một mình một góc, đám con gái tương đối dễ mềm lòng, hướng hồ cô hiện giờ cũng được coi là một minh tinh làng nhàn, đều ríu rít lấy có xin chữ kí nói chuyện với cô.

Trong đám con gái này, Cam Văn Văn là người ngay thẳng nhất, cô trực tiếp nguyền Tô Hữu Diễm một cái, nhanh chóng ngồi vào chỗ.

Tô Hữu Diễm không trách cô bạn này. Cô biết Cam Văn Văn thẳng thắn, nhưng nội tâm thiện lương, có một người bạn như "Thịnh Hạ", cô ấy không tuyệt giao đã là từ tế lắm rồi.

Lư Lai bị mọi người cho ra lẽ, hắn cắn răng, không cam lòng cầm ly rượu xông vào.

Viên Duy bình tĩnh ngồi, đối mặt với lời mời rượu của mọi người, nói thẳng: "Tôi không uống rượu."

Tức khắc, đám đàn ông kia rút đi như thủy triều.

"Không uống rượu là tốt, bây giờ uống rượu nhiều chỉ tổ hại thân thôi."

"Đúng đó, người ta làm ông chủ lớn không giống với chúng ta, chúng ta uống vài chén thì không sao chứ người ta còn có việc mà!"

Toàn bộ quá trình, Viên Duy chỉ nói mình không uống rượu, ngay cả lý do cũng không nói, nhưng vẫn khiến đám người này lập tức ngoan ngoãn nghe lời, Tô Hữu Diễm lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là có tiền là cha ông...

Tiền Lợi Viễn cầm ly rượu ngồi cạnh anh, vươn tay ra khoác vai anh, nhỏ giọng nói:

"Cậu gạt được chúng nó chứ sao gạt được tôi. Sao thế, tâm trạng không tốt, đến rượu cũng không muốn uống?"

Viên Duy cũng không bài xích việc tiếp xúc thân thể với Tiền Lợi Viễn, anh đáp: "Rượu vào hồng việc."

Tiền Lợi Viễn biết Viên Duy không uống được rượu, nhưng không uống được không có nghĩa là một giọt cũng không dính, gã bắt đắ dĩ nói: "Được được được, cậu nói đúng! Nhưng cậu không nê mặt chúng nó, chẳng lẽ lại cũng không nê mặt tôi sao? Lát nữa chúng ta uống một chén được không?"

Viên Duy gạt đầu.

Tiền Lợi Viễn rốt cuộc cũng phần chán. Gã đã uống vài ngụm rượu, trên mặt hơi ửng đỏ, nhìn thoáng qua Tô Hữu Diễm: "Aiz, cậu nói thật cho tôi, cậu thật sự không thích Thịnh Hạ nữa?"

Viên Duy hơi nghiêng người về phía trước, hai tay khoanh lại, mím môi không đáp.

Tiền Lợi Viễn nói: "Cậu nói xem, bây giờ thân phận cậu đã lớn vậy rồi, còn nghĩ ngợi nhiều làm gì, quản nhiều thích hay không thích làm gì, ngủ trước rồi nói!"

Viên Duy quay sang nhìn gã.

Tiền Lợi Viễn vội xua tay: "Cậu đừng nhìn tôi như thế, làm tôi cứ cảm giác như sắp bị lăng trì đến nơi rồi ấy."

Viên Duy quay đầu đi, khoe miệng dường như hơi nhếch lên.

Tiền Lợi Viễn buồn bực nói: "Tôi tâm bậy được chưa, nói cậu thích cô ấy, cậu lại không chấp nhận cô ấy, nói cậu không thích cô ấy, cậu lại nâng đỡ cô ấy. Người anh em, cậu đây là đang tự băm dao vào lòng mình đấy à!"

Ngón tay Viên Duy trắng bệch, anh lắc đầu, không muốn nhiều lời.

Viên Duy thường ngày bận rộn, Tiền Lợi Viễn rất hiếm khi gặp được anh, cộng thêm gã uống cũng đã nhiều, vì vậy cứ khăng khăng phải hỏi cho ra lẽ, liên tiếp hỏi anh về chuyện với Thịnh Hạ.

Ban đầu Viên Duy mặt không đổi sắc, dần dần, bị gã hỏi đến độ trên mặt như kết băng, anh ngửa đầu một cái, dốc cạn ly rượu vào bụng.

Tiền Lợi Viễn cười ha hả: "Vậy mới đúng chứ! Vui vẻ hay không cũng phải uống rượu!"

Viên Duy híp mắt lại, lại nốc thêm một ly.

Cuối cùng, vẻ mặt anh có chút ngẩn ngơ, vịn tường đi ra ngoài.

Tô Hữu Diễm nhìn trộm, không yên tâm đi theo ra.

Viên Duy ngồi ngoài hành lang, áo sơ mi đen bị anh làm cho co lại, một đoạn thắt lưng cứ thế hở ra.

Tô Hữu Diễm bịt mũi, vội đi lên trước.

Gốc râu ngắn cùn trên cằm Viên Duy thấm ướt, sắc mặt anh trắng bệch, từ từ nhắm hai mắt lại, chân mày nhíu chặt, đầu gối khó khăn gập lại.

Tô Hữu Diễm ghé sát vào anh thêm một chút, lập tức ngửi thấy mùi rượu trên người anh, cô đau lòng sờ sờ mặt anh, vừa định đỡ anh lên thì nghe ding một tiếng:

[Mời kí chủ trong vòng ba mươi giây chọn và hoàn thành một trong những lựa chọn sau:

1. Hôn môi hân
2. Sờ cơ bụng hân
3. Sờ mặt hân
4. Sờ ngực hân]

Tô Hữu Diễm: "!!!"

[... Cho hỏi, mi là bị xuyên hả?]

[Đừng đồng dài! Chọn đi!]

Tô Hữu Điềm khần trương đến mức không kiềm chế được, sắc mặt cô tái nhợt, đến lòng bàn tay cũng toát mồ hôi.

[25, 24, 23,...]

Tô Hữu Điềm nhìn chăm chăm vào eo nhỏ chân dài của Viên Duy, đột nhiên chân chò hời:

"Thống Nhi, nhiệm vụ của mi có cho chồng lựa chọn không?"

[Là sao?]

"Ta muốn chọn: 3, 1, 2, 4, 4, 3, 2, 2, 2, 1."

Hệ thống: [... Đi chết đi!!!]

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

"Không không, ta cảm thấy 31424441 tốt hơn..."

"Thống Nhi, mi nói xem cái nào tốt hơn?"

[... Cô mẹ nó còn cao su nữa, ta sẽ giặt điện cô thành cục cao su cháy cho xem!]

Tô Hữu Điềm: "QAQ"

Cô hít sâu một hơi: "Được rồi, ta chọn 3."

Nói xong, cô run rẩy thò một đầu ngón tay ra chọc về phía mặt Viên Duy, kẻ cũng lạ, vừa nãy cô sờ mặt Viên Duy thì chẳng có cảm giác gì, thế mà giờ hệ thống bảo cô làm nhiệm vụ thì cô lại khần trương vô cùng, bởi cô có dự cảm không lành.

Viên Duy nghiêng đầu tựa lên tường, dưới ánh đèn, đường nét của anh trông càng sắc sảo hơn, cậu bé dịu dàng kín kẽ ngày nào cuối cùng cũng trưởng thành thành một người đàn ông lạnh lùng thành thực.

Tô Hữu Điềm cẩn thận tới gần anh, phát hiện ra trên ấn đường anh có một dấu vết, bình thường nhìn qua chỉ tưởng là nếp nhăn tạo thành khi nhíu mày, cô nhìn đôi môi mỏng hơi nhếch của anh, tim run lên, không không chế được muốn vuốt lên dấu vết đó.

Đầu ngón tay vừa mới chạm đến ấn đường của Viên Duy, Tô Hữu Điềm đã lập tức cảm thấy cổ tay đau nhói, cô run lên, bất chợt chạm trúng ánh mắt Viên Duy.

"Ta con mẹ nó biết ngay là sẽ thế này mà..."

Viên Duy chau mày, vung tay một cái đã hất cô ngã ra đất.

Cánh tay Tô Hữu Điềm đập xuống đất, phát ra một tiếng huych. Đầu cô áp xuống đất, khe khẽ xuyt xoa một tiếng.

Viên Duy xoa trán, hít một hơi thật sâu: "Tôi đã nói với cô là đừng cố thử tiếp cận tôi nữa cơ mà."

Tô Hữu Điềm ngồi dậy, cúi đầu xoa xoa khuỷu tay không nói gì.

Hệ thống đầu tiên là cười he he hai tiếng, sau đó không không chế được cười ha ha, cuối cùng hoàn toàn biến thành tiếng cười điên cuồng của đại ma vương:

[Kha kha kha kha kha! Rốt cuộc ta cũng đợi được đến ngày này! Tô Hữu Điềm, cô cuối cùng cũng bị nam chính ngược rồi! Ta đã chờ ngày này ba năm rồi, ba năm!]

Cười xong, nó lại òa khóc: [Ba năm trời ta mới ngược được cô, ta quá vất vả rồi, ta còn là hệ thống tìm đường chết sao?]

Tô Hữu Điềm lặng im.

Cô hít sâu một hơi, ngẩng lên nhìn Viên Duyệt. "Anh thật sự chán ghét em sao?"

Cô muốn biết, Viên Duyệt thật sự ghét Thịnh Hạ đến vậy sao? Anh thật sự giống như Thịnh Hạ, nói không yêu là không yêu, đến cả liếc người kia một cái cũng ghét sao?

Trong lòng cô dù đã có chuẩn bị, nhưng nhìn thấy Viên Duyệt như vậy, vẫn chưa thể chấp nhận nổi, tình cảm thực sự có thể nói buông là buông được sao?

Ánh đèn hắt lên mặt Viên Duyệt, anh ngẩng đầu thở ra một hơi thật sâu như đang phun hết tất cả trọc khí trong lồng ngực ra ngoài.

Yết hầu Viên Duyệt giật giật, cảm lấy áo khoác rơi trên đất chậm rãi đứng lên, mặt anh vẫn rất trắng, nhưng trong mắt Tô Hữu Diễm, đó dường như là do trên mặt anh kết thành một lớp băng sương lạnh toát, đôi con ngươi nhạt màu hơi cụp xuống, tựa hồ như nhìn cô một cái thôi cũng ngại nhiều.

Anh hỏi một đấng trả lời một nẻo:

"Tôi sẽ bảo công ty tạm thời dừng hoạt động của cô, biến đi."

Nói đoạn, anh sửa sang lại ống tay áo, tâm trạng thể hiện trên mặt trong nháy mắt biến mất sạch, môi mỏng mím lại, lại trở thành vị tổng tài không hay nói cười kia.

Tô Hữu Diễm nghèn nghẹn, cô cúi đầu gõ gõ tay lên sàn nhà, bĩu môi lầm bầm "Ai thêm mấy thứ hoạt động vớ vẩn đó chứ, ngày nào cũng phải giả vờ cười nói, tôi thà không làm còn hơn! Sớm biết xảy ra chuyện này, tôi nên chọn 1, hôn chết anh đi!"

Viên Duyệt nhíu mày nhìn cô, Tô Hữu Diễm bị nhìn chòng chọc mà hốt hoảng, vội vàng ngậm miệng.

Cô gấp gáp xin tha: "Em không dám nữa... Sau này em chắc chắn sẽ cách anh thật xa!" nếu không có nhiệm vụ.

Viên Duyệt thu mắt lại, xoay người rời đi.

Tô Hữu Diễm lao đảo đứng dậy, cẩn thận đi theo anh về phòng bao, mắt thấy bước chân anh còn hơi lơ lửng, nhưng trong nháy mắt khi bước vào phòng, lưng anh lại thẳng tắp, tựa như một cây lao, chỉ trong một giây, bóng hình anh dường như trùng với tên nhóc nghèo trên công trường của ba năm trước, bất kể là trong cảnh ngộ nào, anh cũng có thể thể hiện ra bộ mặt mạnh mẽ nhất của mình.

Tiền Lợi Viễn uống hơi quá chén, gã mơ mơ màng màng nhìn Viên Duyệt, đầu lưỡi cũng chẳng đuối thẳng ra được: "Tôi nói thẳng nhai cậu...chạy đi đâu thế hả?"

Viên Duyệt nói: "Không còn sớm nữa, tôi phải đi rồi."

Tiền Lợi Viễn kéo áo anh không buông: "Đừng mà, mới mấy giờ mà cậu đã về? Chút nữa chúng ta còn định đi hát đó!"

Viên Duyệt nói: "Mai tôi còn phải làm việc, cậu cứ ghi nợ vào thẻ tôi, tôi đi trước đây."

Tiền Lợi Viễn lúc này mới bắt đầu dĩ nói: "Được được được, bây giờ cậu là tổng tài lớn rồi, tôi không giữ được cậu, cậu đi đi."

Viên Duyệt gật đầu, xoay người rời đi.

Những người chung quanh muốn níu anh ở lại, anh khoát tay từ chối, đám con trai đều không dám nói thêm nữa.

Tô Hữu Diễm vươn cổ ra nhìn, chỉ thấy trên trán Viên Duyệt toàn mồ hôi lạnh, cô nắm chặt nắm đấm, vừa định đuổi theo thì cảm giác bị người khác kéo một cái, cô suýt nữa ngã sấp xuống, nhìn lại, Cam Văn Văn đang nhíu mày nhìn cô.

"Cô định làm gì?"

Cô còn chưa kịp đáp, Cam Văn Văn đã nổi giận bùng bùng: "Cô có phải muốn tìm Viên Duyệt không!"

Tô Hữu Diễm sững sờ gật đầu, Cam Văn Văn chợt siết chặt lấy cổ tay cô, cười lạnh nói: "Tôi khuyên cô hết hi vọng đi, kể từ lúc cô vứt bỏ cậu ấy, hai người đã hết khả năng rồi! Thịnh Hạ, nếu cô còn có chút lương tâm thì đừng có hết lần này tới lần khác quấy rầy cậu ấy nữa, nếu cô còn không biết điều, cũng đừng trách tôi kể hết những chuyện cô đã làm ra!"

Trong nháy mắt, xung quanh lặng im không một tiếng động, mọi người đều nhìn sang, nhất thời ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Trong đầu Tô Hữu Diễm chớp mắt trống rỗng, cô nhìn khuôn mặt tức giận của Cam Văn Văn, chẳng biết bị làm sao mà thốt ra một câu:

"Đó là chuyện của tôi và Viên Duyệt."

Cam Văn Văn bị nghẹn, vừa định cười nhạo cô, Tô Hữu Diễm đã hất tay cô bạn ra: "Tôi biết cậu đang quan tâm đến anh ấy, nhưng Viên Duyệt của bây giờ đã không còn là Viên Duyệt của ba năm trước nữa, anh ấy có công ty của riêng mình, có sự nghiệp của riêng mình, anh ấy có thể tự mình gánh vác, một con kiến nhỏ bé như tôi anh ấy nhắc chân một cái là có thể giẫm chết, không đáng để cô phải che chở anh ấy như gà mẹ như vậy."

Cam Văn Văn á khẩu không đáp trả được gì.

Tô Hữu Diễm cầm đồ đạc lên, xoay người rời đi.

Ra khỏi nhà hàng, cô bị gió lạnh quất vào, trong đầu lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều.

Hệ thống nói: [Ta phải nhìn cô với cặp mắt khác xưa rồi đấy.]

Tô Hữu Diễm hít sâu một hơi: "Chắc ta hơi nặng lời rồi, Cam Văn Văn dù sao cũng là muốn tốt cho Viên Duy."

Tâm trạng cô kích động như vậy, nguyên nhân phần lớn là vì hoàn toàn coi mình là Thịnh Hạ, cô không phải là thấy tủi thân cho Thịnh Hạ, mà là vì tủi thân cho mình.

Cô nghe hệ thống chỉ thị mà đá Viên Duy, từ đầu đến cuối đều cho rằng mình là vô tội nhất.

Nhưng, đã dùng thân phận Thịnh Hạ mà hưởng thụ sự yêu chiều của Viên Duy thì nhất định cũng phải chịu đựng được lửa giận của Viên Duy, có lẽ đây cũng là một sự công bằng.

Cô thờ dài, nhìn về phía trước.

Viên Duy không gọi xe tới đón. Anh dứt hai tay vào túi quần, chậm rãi đi bộ ở ven đường, gió đêm thổi tung mái tóc chải ngay ngắn của anh, nhìn từ đằng sau giống như một ngọn lửa màu đen đang bập bùng.

Tô Hữu Diễm ôm hai vai chậm rãi đi phía sau anh, bên người xe tới xe đi, ánh đèn trên mặt Viên Duy khi sáng khi tắt.

Cô cũng nhìn thấy tích mạch động trên khuôn mặt anh.

Viên Duy dù đã về lại với căn nhà đích thực của mình, nhưng trong căn nhà ấy lại lục đục với nhau, mâu thuẫn chồng chất, cô có thể tưởng tượng được, ba năm nay anh đã phải làm thế nào để trụ vững hai chân, giành được vị trí tổng tài.

Trong thế giới này, ngoài hai vợ chồng Cam Văn Văn ra, có lẽ chẳng có mấy người thật sự che chở cho anh.

Tô Hữu Diễm mím môi, cẩn thận đi theo phía sau Viên Duy.

Viên Duy bước đi một lúc, dáng người cao gầy hòa cùng cái bóng sau lưng kéo thành một đường thẳng, Tô Hữu Diễm nhìn anh dừng lại, ngồi xuống bồn hoa ven đường.

Tô Hữu Diễm vội vàng trốn ra sau một thân cây, cô nheo mắt nhìn, Viên Duy kéo một sợi dây chuyền từ trong cổ áo ra, trên sợi dây còn treo thứ gì đó.

Trái tim Tô Hữu Diễm sửng lại, cô hỏi hệ thống: "Mì có thể quét xem trên cô hắc đeo cái gì không?"

Hệ thống đáp: "Là nhẫn."

Tô Hữu Diễm "ồ" một tiếng, không hỏi nữa.

Viên Duy nắm bàn tay cầm nhẫn lại đặt lên trán, ngồi bên đường lặng người mười phút, tiếp đó, anh thả nhẫn lại vào trong cổ áo, lúc đứng lên, cảm xúc trên mặt như bị gió mang đi, không còn chút gợn sóng nào.

Khóe mắt Tô Hữu Diễm bị ánh đèn rơi vào, cô phục hồi lại tinh thần, lúc này mới phát hiện thân cây đã bị cô cào rách.

Cô vội vàng thoỉ thoỉ lên thân cây.

Viên Duy dứt hai tay vào túi quần, bước mau về phía trước.

Tô Hữu Diễm bám sát đuôi theo.

Một đường lúc chạy lúc dừng, Tô Hữu Diễm ước chừng khoảng bốn mươi phút, không thấy Viên Duy dừng lại nghỉ ngơi chút nào.

Cô lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển nhìn Viên Duy đi tới trước một căn biệt thự, Tô Hữu Diễm cẩn thận náu mình, nhìn anh mở cửa, một con vật màu vàng chọt vọt ra.

Tô Hữu Diễm hoảng sợ: "Con gì vậy?"

Hệ thống đáp: [Là đứa con bị mẹ bỏ rơi ba năm trước không thể nào không đi theo người cha giàu có tiếp tục sinh sống, Viên Nhúm Lông.]

Tô Hữu Diễm: "..."

Nhúm Long trông thấy Viên Duyệt thì rất vui mừng, nó đã lớn lên không ít, lúc vô lên người Viên Duyệt, suýt thì kéo tung thắt lưng của anh ra.

Viên Duyệt xoa xoa đầu nó, dẫn nó theo vào nhà.

Tô Hữu Diễm đã sớm biết Nhúm Long ở chỗ anh. Ba năm làm Quả Quýt, cô không phải chỉ biết ăn no chờ chết, thi thoảng cũng sẽ nhớ lại một chút về đứa con cún của mình, hệ thống nói nó ở chỗ Viên Duyệt, nhưng con cún ban đầu gửi nuôi ở nhà mẹ Thịnh Hạ tại sao lại thành ra ở chỗ Viên Duyệt thì nó lại không chịu nói.

Tô Hữu Diễm lơ lơ biết tại sao, nhưng việc đã đến nước này, chỉ cần Nhúm Long sống tốt thì cô cũng không muốn truy vấn nữa.

Hệ thống nói: [Muộn thế này rồi, mau về nhà thôi!]

Tô Hữu Diễm lắc đầu: "Còn chưa đến lúc mà, ban đêm chính là thời điểm bắt đầu truy lục đó."

Hệ thống: [?]

Tô Hữu Diễm nghiêm mặt nói: "Ta cảm thấy bây giờ đi tìm mùa xuân thứ hai của mình cũng chưa muộn lắm."

Hệ thống: [...]

Đêm xuống, trong quán rượu xa hoa truy lục, trên sân khấu có người đẹp đang ẩm muội múa cột. Tô Hữu Diễm đeo kính râm khổ lớn, đang cùng đám khách nam đứng phía dưới tru lên như sói.

Trong tay cô cầm một chai bia, vừa nấc rượu vừa rót vào miệng mình.

"Thống Nhi, vui hay không đều phải uống rượu, lời này quá đúng luôn!"

Hệ thống nói: [Người xung quanh đều thấy cô ở đây hết rồi, ta khuyên cô mau về nhà đi.]

Trên mặt Tô Hữu Diễm đỏ bừng, cô ợ rượu một cái, bắt mắt hệ thống lại nhai như mẹ già: "Kệ xừ bọn họ! Vất vả mãi ta mới được ăn chơi một bữa! Làm mèo ba năm rồi, ta buông thả một lần không được sao?"

Nói xong, cô lại thô lỗ nốc rượu vào họng.

Hệ thống uy hiếp cô: "Nếu cô không đi về ta sẽ giật điện cô."

Tô Hữu Diễm hững hờ khoát tay: "Mi giật đi, chỉ sợ giật xong chút điện đó ta còn có thể ra sân nhảy một điệu sét đánh không chừng, đề bẹp cô ả trên sân khấu chính luôn."

Hệ thống nghiêng răng: "Cô đừng ép ta lấy nhiệm vụ ra đối phó với cô, đến lúc đó có khả năng Viên Duyệt sẽ lột da rút gân, khiến cô thân bại danh liệt, lưu lạc đầu đường đó!"

Tô Hữu Diễm vừa nghe đến tên Viên Duyệt, lập tức thẳng người đứng ngay ngắn như học sinh tiểu học, cô tiện tay ném cái chai sang một bên: "Dạ! Nghe lệnh thủ trưởng ngay đây!"

Hệ thống còn chưa thở phào được hơi nào đã thấy Tô Hữu Diễm lao ra khỏi cửa, bắt một chiếc xe leo lên: "Bác tài, đến khu biệt thự XXI!"

Hệ thống ghen hống trần trối: [Cô đi tìm Viên Duyệt làm gì?]

Tô Hữu Diễm vung vung tay áo, đầu lắc lư theo chuyển động của xe, cô hí hửng, ý thức đã có chút mơ hồ.

Hệ thống thở dài, thấy Tô Hữu Diễm không lên con diên rượu nữa, cũng đành tùy ý cô.

Đến khu biệt thự, Tô Hữu Diễm tìm được nhà Viên Duyệt, cô điên cuồng nhấn chuông cửa.

Một lúc lâu sau, Viên Duyệt mở cửa.

Anh đã thay đồ ngủ, trên người còn vương hơi nước, cổ áo hơi hé, để lộ xương quai xanh xinh đẹp.

Anh lạnh nhạt nhìn Tô Hữu Diễm, hỏi: "Cô tới làm gì?"

Nói xong, anh ngửi thấy trên người cô có mùi rượu, nhúm mày lui ra sau một bước.

Tô Hữu Diễm nheo mắt nhìn anh, tựa hồ nhận ra là Viên Duyệt, mặt cô nhăn một cái, bĩu môi nhào tới.

"Viên Duyệt! Anh có thể ngược tôi nhẹ thôi được không..."

Cô há to miệng gào lên, mùi rượu nồng nặc phả lên mặt Viên Duyệt.

Viên Duy nhú mảy, chán ghét muốn đẩy cô ra.

Tô Hữu Diễm vừa khóc vừa cầm bàn tay Viên Duy lên ấn vào ngực mình:

"Nề mặt tôi ngực lớn 36D đi mà QAQ"

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Viên Duy chột rút tay về nhưng không lên tiếng, chỉ sững người nhìn chằm chằm Tô Hữu Diễm.

Anh im lặng khiến Tô Hữu Diễm tưởng rằng mình bị cự tuyệt, cô vội vàng bám lấy bắp đùi Viên Duy ngao một tiếng òa lên: "Ngực 36D vẫn không thỏa mãn được anh sao? Tôi rất cuộc phải làm thế nào anh mới tha thứ cho tôi?"

Đáy mắt Viên Duy tựa như một hồ nước sâu thẳm, băng trên mặt hồ nứt ra đột ngột vỡ tung, phản chiếu cảm xúc mãnh liệt. Khuôn mặt anh phân nửa ẩn trong bóng đêm, đôi mắt lại sáng rực rõ ràng.

Tô Hữu Diễm chùi hết nước mắt nước mũi lên quần anh, mơ mơ màng màng còn muốn nói tiếp, chột cảm thấy bên chân có một cục lông xù nhào vào.

Cô dụi mắt, thấy Nhúm Lông đang lè lưỡi kêu ngao ngao, hưng phấn vẫy đuôi loạn xạ.

Tô Hữu Diễm nhìn khuôn mặt trưởng thành lông lá của Nhúm Lông, càng thêm bi thương, kéo Nhúm Lông qua vùi mặt vào lông nó.

"Con trai! Má có lỗi với con, má ném con cho ba con ba năm, chưa từng một lần quan tâm đến con..." cô đầm ngực giậm chân: "Má không cầu được con dưỡng lão cho, con tốt nhất cứ theo ba con hưởng phúc là được."

Nhúm Lông bị cô ôm kêu ngao ngao, bắt đắc dĩ ngược cặp mắt nhỏ như đậu đen lên cầu cứu Viên Duy.

Viên Duy không buồn để ý tới con trai cún của mình, chân anh được được buông ra nhưng anh vẫn chưa thu về, cả người tựa như một khúc gỗ, chỉ có đôi mắt là sáng lấp lánh, theo sát nhất cử nhất động của Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm khóc xong, buông con trai cún ra, thút thít quỳ rạp xuống đất: "Quên đi, con không cần lo cho mẹ. Người vợ tào khang bị vứt bỏ này không xứng làm mẹ của con. Con cứ để mẹ tự sinh tự diệt là được..."

Nói đoạn, cô ở rệu một cái.

Nhúm Lông nghe không hiểu cô nói gì, há to miệng dụi dụi lên người cô.

Nói hết lời, Tô Hữu Diễm cứ như người già gần đất xa trời, lấy bả đứng dậy, vừa xua tay vừa nói:

"Không cần tiễn, con cứ quên mẹ đi, nhanh thôi sẽ có một mẹ kế xinh đẹp làm con hài lòng đến thay thế mẹ, yêu đương nồng thắm với ba con... Á!"

Cô còn chưa dứt lời đã thấy thân mình chột bay lên.

Viên Duy đá vào hông Nhúm Lông một cước, một tay kẹp Tô Hữu Diễm dưới nách như xách gà. Quay người một cái, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Đèn biệt thự được bật lên, Tô Hữu Diễm bị ném lên salon, nảy lên hai cái.

Cô cảm thấy rượu trong dạ dày cuộn lên, vừa ngọ nguyệt mấy cái như rửa đen, trước mắt chột tối sầm lại. Tô Hữu Diễm mơ màng mở mắt ra, liền thấy Viên Duy đang chậm rãi áp tới.

Hai tay anh chặn hai bên cô, áo ngủ rộng thùng thình rũ xuống, để lộ ra xương quai xanh trắng nõn và đường cơ ngực lờ mờ, trên người còn vương hơi nước.

Tô Hữu Diễm cả kinh, muốn giãy giụa lại cảm giác hai chân mình đều đã bị anh đè chặt, cô sợ hãi cuống cuống la lên: "Anh muốn làm gì? Đánh người không và mặt!"

Viên Duy nhú mảy, đột nhiên bắt lấy cằm Tô Hữu Diễm, cắn mạnh lên môi cô một cái. Tô Hữu Diễm rên một tiếng đau đớn, đau đến suýt chảy nước mắt, cô định đẩy Viên Duy ra, hai tay lại bị giữ chặt, một bàn tay Viên Duy nắm lấy hai cổ tay cô, áp người về phía trước, tay kia mập mờ vuốt ve mặt cô.

Tô Hữu Điềm ngậy người, bởi vậy mà động tác tiếp theo của Viên Duy hoàn toàn khiến cô không phản ứng kịp.

Đôi môi không chút lưu tình dán sát lên, Viên Duy chậm rãi mút giọt máu trên cánh môi Tô Hữu Điềm, vươn đầu lưỡi mang theo chút vị máu tanh không ngừng ám muội thăm dò khớp hàm cô.

Tô Hữu Điềm giật mình, hơi rượu lập tức bay sạch, cô theo phản xạ uốn lưng, chỉ cảm thấy cảm giác tê dại theo khớp miệng lan ra khắp toàn thân, ngón chân cô dưới thân Viên Duy co chặt lại.

Cô muốn kêu cứu hệ thống, nhưng ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu đã bị sóng nhiệt của Viên Duy đè xuống.

Viên Duy dùng sức như muốn nhào nặn ép cô vào lòng.

Hô hấp của cô dần dồn dập, cánh môi tê dại như thể không còn là của mình nữa.

Cảm nhận được tay Viên Duy càng lúc càng càn rỡ, cô vội vã hét lớn một tiếng đẩy anh ra.

"Dừng! Dừng lại!"

Viên Duy bị đột ngột đẩy qua một bên, anh hít một hơi thật sâu, cánh tay giơ lên che ngang trước mắt điều chỉnh hô hấp.

Tô Hữu Điềm vội vàng ngồi dậy. Khóe mắt liếc thấy đôi môi đỏ ửng và lồng ngực không ngừng lên xuống của Viên Duy, dưới ánh đèn không khỏi mang vài phần quyến rũ.

Mặt cô đỏ lên, chỉ cảm thấy bao nhiêu rượu trong bụng đều đã bốc hết lên mặt rồi.

Hệ thống sập kín lên tiếng trong đầu cô: [Cảm giác thế nào?]

Tô Hữu Điềm: "Bác thầy giường chiếu... Khụ! Không có cảm giác gì hết!"

[Ha ha]

Tô Hữu Điềm hít sâu mấy hơi, cô nhìn Viên Duy nửa ngày không động, lập tức có chút lo lắng.

Chẳng lẽ bị mùi rượu trong miệng cô hun ngất rồi?

Cô thò một ngón tay ra chọc chọc đầu anh, Viên Duy quay người lại, đột nhiên vui đầu vào cổ cô.

Tô Hữu Điềm tròn to mắt, sợ đến độ một cử động nhỏ cũng không dám động, bên mặt toàn là tóc của Viên Duy, như lông vũ nhẹ nhàng cọ lên tim cô, cô chịu đựng cảm giác ngứa, thở mạnh cũng không dám.

"Anh..."

Viên Duy ôm cô chặt hơn: "Cho tôi ôm một lúc..."

Anh khàn giọng nói.

Tô Hữu Điềm cứng đờ gật đầu, hơi thở của Viên Duy phả lên cổ cô, da thịt chỗ đó nhanh chóng mất hết tri giác, Tô Hữu Điềm khóc không ra nước mắt, cô chỉ sợ Viên Duy cắn mình.

Nói đến cắn, trên miệng cô còn đau đây này.

May mà Viên Duy dường như thật sự chỉ ôm cô, rõ ràng trong phòng rất ấm, nhưng cả người anh lại đang run lên.

Tô Hữu Điềm bị anh ôm cũng có cảm giác như mình bắt đầu không tự chủ được mà run run.

Tô Hữu Điềm hơi nghiêng đầu sang nhìn anh, Viên Duy khàn giọng nói: "Em đừng động..."

Tô Hữu Điềm nhin một hồi, cuối cùng vẫn vô tội giơ tay lên: "Em không phải lò lừa nha..."

Viên Duy khẽ rên một tiếng, lắc đầu bất đắc dĩ, buông Tô Hữu Điềm ra: "Em lúc nào cũng thế này."

Tô Hữu Điềm: "???"

Viên Duy cong môi, anh lấy ngón tay vuốt một cái lên môi Tô Hữu Điềm: "Đau không?"

Tô Hữu Điềm gật đầu: "Đau thấy bà."

Viên Duy chớp mắt, trong con ngươi tựa hồ như có ánh lửa lóe lên: "Đau là tốt, đau là tốt."

Tô Hữu Diễm sờ sờ môi, hàm hừ cúi thấp đầu.

Viên Duy đứng lên, dáng người cao ráo phủ xuống một cái bóng rộng lớn, anh từ từ cúi người, giọng nói khàn khàn như rắn độc đang phun lưỡi:

"Tha thứ em thì không thể, cả đời này cũng không tha thứ được, tôi muốn thời thời khắc khắc nắm em trong tay, lúc nào tâm trạng không tốt thì lôi ra vằn vò một trận, em tốt nhất là nên chuẩn bị tâm lý đi, nếu có một ngày tâm trạng tôi tốt lên thì may ra có thể tha cho em một mạng."

Nói đoạn, anh mỉm cười một điệu nanh ác.

Tô Hữu Diễm rung mình, nhìn anh xoay người vào phòng bếp.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, bị dọa đến phát sợ.

Tô Hữu Diễm cọ cọ lên salon, co người thành một quả cầu.

"Thống, Thống Nhi, ta thế này có phải là đưa dê vào miệng cọp không?"

Hệ thống cười lạnh một tiếng: [Giờ cô mới phát hiện ra à? Viên Duy hẳn đang mài dao xoàn xoạt chuẩn bị "làm thịt" cô đó!]

Tô Hữu Diễm: "QAQ"

Đột nhiên, trong bếp vọng ra tiếng dụng cụ ma sát, cô rướn cổ lên nhìn, Viên Duy đứng thẳng người, trên tay cầm một con dao thái. Dưới ánh đèn, lưỡi dao phản xạ thứ ánh sáng lạnh như băng.

Trong đầu Tô Hữu Diễm lập tức hiện ra điểm tin trên mạng xã hội sáng mai:

"Kinh hoàng! Nam tỷ phú đêm khuya chém chết bạn gái cũ, ân oán khúc mắc rốt cuộc là ra sao?"

"Nữ minh tinh nổi danh chết thảm trong nhà tỷ phú, rúng động giới giải trí!"

"Ba ngàn bí mật không thể không bật mí giữa nữ minh tinh Thịnh Hạ và tỷ phú Viên Duy!"

Tô Hữu Diễm bị ý nghĩ của mình làm cho càng lúc càng hoảng sợ, cô nói với hệ thống bản khoản của mình, hệ thống đáp: [Viên Duy sẽ không mất trí như vậy đâu, hắn sẽ chỉ gây vò chà đạp cô thôi, sao có thể giết cô được chứ?]

Tô Hữu Diễm: "... Vậy chẳng lẽ lại là "Tổng tài độc chiếm hàng đêm" sao?"

Hệ thống: [... Ta dám khẳng định, Viên Duy nếu thật sự muốn nhốt cô lại, cô chắc chắn còn thích chí hơn hắn.]

Tô Hữu Diễm không nhìn được tưởng tượng ra cảnh tượng đó, cô bị Viên Duy trói trên giường, Viên Duy cầm roi da...

Ôi mẹ...

Không được nghĩ nữa, sắp chảy máu mũi rồi.

Tô Hữu Diễm ngồi trên salon, hão huyền nghĩ ngợi một hồi thì buồn ngủ.

Nhúm Long quán quanh chân cô, gối cái đầu lớn lên đùi cô.

Tô Hữu Diễm vuốt đầu nó, một người một chó tựa vào nhau.

Đương lúc mơ màng, cô cảm giác có mảnh vải ẩm ẩm áp phủ lên mặt mình, cô mở mắt ra, phát hiện Viên Duy đang một tay giữ gáy cô, một tay lau mặt cho cô.

Về mặt Viên Duy lãnh đạm, nhưng lực đạo trên tay rất nhẹ nhàng.

Tô Hữu Diễm kinh ngạc, không hiểu sao cảm thấy có lỗi: "Đề, đề em."

Viên Duy đắp khăn lên mặt cô, xoay người vào bếp.

Lúc Tô Hữu Diễm bỏ khăn xuống, Viên Duy đã bung một bát canh ra.

"Uống đi."

Tô Hữu Diễm nhìn bát nước canh màu vàng nhạt, có thể nghĩ thấy mùi cay cay.

Tô Hữu Điền chun mũi: "Canh gì vậy."

Viên Duy đáp: "Canh gừng, uống hết đi."

Tô Hữu Điền lắc đầu, Viên Duy buông bát xuống, u ám nhìn cô.

Tô Hữu Điền bị ánh mắt đó dọa sợ đến giật mình, hấp tấp ùng ục đổ sạch canh gừng xuống bụng.

Một bát canh gừng vào bụng, cả người cô ấm lên.

Cô nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Viên Duy, có chút tò mò hỏi: "Vì sao anh... vẫn đối tốt với em như vậy, còn nấu canh cho em uống?"

Viên Duy dọn bát, nói: "Uớp gia vị trước, ăn cho ngon."

Tô Hữu Điền: "QAQ"

Viên Duy vào bếp vừa rửa bát vừa nói: "Hôm nay ngủ lại chỗ tôi, đợi lúc nào tôi hết giận sẽ thả em đi."

Tô Hữu Điền rầu rĩ, từ lúc nào lại thành giam cầm play thế này?

Cô còn phải làm nhiệm vụ, còn phải đi cốt truyện mà! Ở đây suốt thì làm được gì?

[Thống Nhi, ta phải làm gì bây giờ?]

[Tự làm tự chịu. Ta không quản cô nữa, hơn nữa ta phát hiện ra, uy hiếp giết điện với cô không hiệu quả, tâm lý chiến mới là thượng sách.]

Tô Hữu Điền hai mặt thụ địch, cô than vắn thở dài được năm phút, liền lăn ra salon ngủ mất.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô cảm giác mình như rơi vào một cái ổ ấm áp, như về với vòng ôm của mẹ, cô co tròn người lại, không nhận được rúc vào nguồn nhiệt.

Lúc ngủ say, cô thấy miệng mình bị che kín, như có vật gì ẩm ướt âm ẩm dán vào, cô hừ một tiếng qua lỗ mũi, bắt đầu dĩ ngựa đầu lên.

Lát sau, hơi nóng dòi lên má cô, Tô Hữu Điền nhú nhú mày, không hiểu sao có cảm giác trống trải, cô chép chép miệng, cọ cọ như cún con, ngậm lấy thứ gì đó non mềm, lúc này mới khoan khoái giãn mày.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Nguyên Điểm là công ty giải trí hàng đầu trong nước, mọi động thái ở đây đều có thể gây chấn động toàn giới.

Nhất là vị tổng tài Viên Duy mới nhậm chức này. Trước đây, khi người thanh niên này mới lên chức, rất nhiều người đều tỏ ra không coi trọng anh, nhưng khi thấy anh dùng thủ đoạn sấm sét ổn định cục diện, mọi người đều bội phục anh, đồng thời lặng lẽ dõi theo anh.

Chẳng vì sao cả, bởi vì ngoại hình của Viên Duy quá mức điển trai thôi.

Chỉ bằng vài cảnh quay ngắn ngủi trong hoạt động dự hợp của anh, vai rộng eo hẹp chân dài, cộng thêm gương mặt còn đẹp hơn cả nam minh tinh, trong một đêm lập tức nổi tiếng, trên trang đầu tất cả các mặt báo đều là hình ảnh anh mặt không đổi sắc bắt tay chụp ảnh với các loại minh tinh, dưới ánh đèn, trông anh còn chói mắt hơn những minh tinh trang điểm rực rỡ kia.

Ngoại hình Viên Duy anh tuấn, lại có tiền, rất hợp với hình tượng tổng tài bá đạo, rất nhiều cô gái len lén để ý đến anh, nhìn anh đứng chung với nữ minh tinh nào là lại chỉ hận không thể đào hết lịch sử tình trường của nữ minh tinh đó ra.

Sau đó khóc lóc kể lể dưới tài khoản chính chủ, cầu ông xã cảnh giác cao độ, nhất định không được để bị tiểu yêu tinh mê hoặc.

Nhưng gặp nhiều nữ minh tinh vậy rồi mà Viên Duy chưa từng công khai thể hiện là thích người nào, người duy nhất từng có scandal với anh là nữ minh tinh Thịnh Hạ, theo một tài khoản kinh doanh buôn chuyện, Viên Duy trước khi trở thành tổng tài của Nguyên Điểm đã từng có một mối tình với Thịnh Hạ.

Tin tức này từng xuất hiện trên hot search, cái cô Thịnh Hạ này vốn chỉ nổi làng nhờ ở hạng ba, chớp mắt rơi vào tầm theo dõi của đại chúng. Chỉ tiếc là nửa tiếng sau, hot search đã bị triệt mất, Thịnh Hạ cũng bị đình chỉ hoạt động một tháng. Là ai thả tin tức, ai đề hot search, đáp án mười mươi.

Thái độ lạnh lùng của Viên Duy bị netizen cho là một góc núi băng.

Vậy nhưng netizen càng thêm điên cuồng.

Có người nói anh đối xử với bạn gái cũ quá tuyệt tình, nhưng đa số các cô gái đều cho rằng, như thế không phải là xấu tính, bọn họ thích, để những yêu tinh sau này còn muốn đu bám lấy tiếng thấy được rằng họ không có cơ hội!

Vì vậy, dưới tình cảnh ngoại giới canh phòng nghiêm mật, nội bộ cố ý gây chuyện, đóa hoa lạnh lùng cao ngạo này rốt cuộc sẽ vào tay ai, chủ đề này trở thành đáp án mà vô số người vẫn hằng mong đợi.

Nhưng hôm nay, cục diện yên lặng bị phá vỡ, công ty Nguyên Điểm từ trên xuống dưới ai ai cũng như muốn nổi điên, nguyên nhân là đóa hoa cao ngạo lạnh lùng công ty nhà họ bị người ta cắn!

Ngay trên cổ!

Rõ ràng mười mười một dấu cắn xanh tím trên cổ, thế này là dùng bao nhiêu sức chứ, bầm cả lên kìa!

Hơn nữa, nhìn tổng tài chẳng có chút nào là không vui, trông anh còn có vẻ đắc ý là đằng khác ấy chứ.

Tuy mặt anh vẫn không chút thay đổi, nhưng cổ áo thường ngày vẫn cài kín nghiêm mật, hôm nay lại động trời động đất còi ra hai khuy, dấu xanh tím rõ ràng in lên cổ, có muốn không thấy cũng không được.

"Xong rồi xong rồi, tổng tài bị người ta liếm mất rồi." Em gái lễ tân nói.

"Là ai? Là con yêu tinh nào! Tôi muốn giết cô ta!" Tiểu Tuệ bên kế toán nghiến răng.

"Nhìn dấu răng kìa, đến mức này, đêm qua khẳng định là rất kịch liệt." Thư kí Tiểu Lý xoa cằm.

Nói chung, sáng nay khi Viên Duy đến công ty đã khiến người ta há hốc đến rơi cằm.

Thường Luân, nay đã làm tổng giám đốc ở công ty Viên Duy, thấy nhân viên mới sáng ra đã không chú tâm vào làm việc, tụ tập một góc to nhỏ gì đó, gã ho khan một tiếng, quát bọn họ sáng sớm đã lười biếng.

Một đám người chìm muông tan tác, em gái lễ tân có quan hệ tốt với Thường Luân bèn gắng nén kích động kể lại cho gã.

Thường luân nghe mà hai mắt tỏa sáng. Quen Viên Duy lâu vậy rồi, anh rốt cuộc cũng thông suốt? Gã còn tưởng rằng anh định cả đời làm hòa thượng cơ!

Thường Luân không kiềm chế được tâm trạng kích động, xoa xoa hai bàn tay vào với nhau, vội vàng vào thang máy đi lên tầng cao nhất.

Gõ cửa, Viên Duy vừa bảo mời vào, gã đã vọt vào.

Trước bàn làm việc, Viên Duy đang cúi đầu đọc văn kiện. Gã đầu tiên là gọi một tiếng tổng tài, Viên Duy cũng không ngẩng đầu lên, "ừ" một tiếng, lúc này Thường Luân mới sắp lại, cười he he nói: "Tổng tài, đêm qua chắc chú vất vả lắm, hôm nay tự cho mình một ngày nghỉ đi."

Viên Duy đóng nắp bút lại, ngửa ra sau, nhướn mày nhìn Thường Luân: "Em không mệt."

Thường Luân thấy anh hoàn toàn để lộ ra cần cổ cao ráo, vết tích bên trên thật dài, rõ ràng vô cùng.

Gã chắc chắc hai tiếng: "Kịch liệt vậy mà còn bảo là không mệt? Anh chú đây là người từng trải, chú gat được anh chắc?"

Viên Duy đáp: "Em không rõ anh đang nói gì."

Thường Luân cau mày: "Nói vậy không vui đâu nha, hôm nay chú cố tình còi cổ áo ra không phải là để khoe mẽ à? Sao giờ lại không thừa nhận? Chú đừng nói là muối cắn đầy nhé, muối sao to được vậy chứ!"

Viên Duy ním môi một cái, lúc này mới cười lên.

Thường Luân biết anh đây là ngầm thừa nhận, gã aiz một tiếng, trong thâm tâm vui mừng thay cho Viên Duy.

Quen Viên Duy lâu vậy rồi, nhìn anh rơi vào bóng ma của bạn gái cũ, hai năm qua sống y hệt một hòa thượng, mỹ nữ trong công ty nhiều như vậy mà chẳng liếc mắt lấy một cái nào, gã còn đang phát rầu cho anh đây, không ngờ nhanh vậy đã tìm được mùa xuân thứ hai, ông anh giả như gã đây thực sự mừng cho Viên Duy.

Nhưng cùng lúc với vui mừng là dày đặc những tò mò khiến gã phải ngứa ngáy, gã đánh mắt ra hiệu về phía cổ Viên Duy: "Xem cổ chú đi, tối qua là một bé mèo hoang hả."

Viên Duy cup mắt, bút máy trong tay xoay tròn, quynh luyện khó hiểu: "Không phải mèo hoang, là một con cún hoang."

"Cún hoang?"

Thường Luân không sao hiểu nổi, nào có ai so sánh một cô gái với cún chứ.

"Bất kể là chó hay mèo, chú thông suốt là được rồi, đừng nghĩ tới những chuyện trước kia nữa, chú làm tổng tài cũng phải ra dáng một tổng tài chứ, đúng không, nữ minh tinh giới giải trí có thiếu gì đâu, cứ treo cổ lên một thân cây làm gì cho uổng chứ, có đúng không?"

Rất rõ ràng, gã đang nói đến Thịnh Hạ.

Tuy hai năm qua Viên Duyệt đối với Thịnh Hạ luôn lạnh nhạt, thậm chí là chán ghét, nhưng anh đúng thật là đang nâng đỡ cho cô nàng. Thường Luân đoán rằng Viên Duyệt có thể là đã lạnh lòng, nhưng vẫn không thể quên được tình cảm cũ trong dĩ vãng, bởi vậy mới nâng đỡ cô.

Trong mắt Thường Luân, cần quyết đoán mà không quyết đoán, tất sẽ thành loạn, hơn nữa gã thấy con bé Thịnh Hạ kia, lẫn lộn trong giới giải trí mấy năm, tâm tính đã sớm thay đổi, hoàn toàn khác hẳn dáng vẻ ngốc nghếch lần đầu tiên gã gặp trước đây, chỗ nào cũng lộ ra dáng vẻ con buôn giảo hoạt.

Đối với loại con gái háms lợi này, đừng nói là Viên Duyệt, gã cũng không muốn đụng vào, không thể làm gì khác ngoài khuyên Viên Duyệt cách xa cô nàng ra.

Nhưng bây giờ Viên Duyệt không chỉ là bạn thân của mình mà còn là ông chủ, có mấy lời gã không muốn nói nhiều, cũng không dám nói sâu, chỉ đành vô tình cố ý uyển chuyển khuyên bảo.

Ý cười bên khóe miệng Viên Duyệt dần tắt, anh không nói gì, chỉ lắc đầu.

Thường Luân biết khuyên nữa chỉ có tác dụng ngược, huống chi Viên Duyệt đã thông suốt, thoát khỏi Thịnh Hạ chỉ còn là chuyện sớm muộn.

Gã thờ dài, không khuyên nữa.

Buổi trưa, gã cùng Viên Duyệt ra ngoài, chưa tới cửa công ty đã nghe thấy có tiếng chửi rủa.

Thường Luân nhíu mày: "Bảo vệ làm ăn kiểu gì vậy hả, còn không mau đuổi hắn đi!"

Viên Duyệt không lên tiếng, chỉ dứt tay vào túi quần nhìn ra cửa.

Đội trưởng đội an ninh vội chạy qua, y thấy Viên Duyệt mặt không đổi sắc mà chân run lên. Y biết, vị tổng tài trẻ tuổi này thủ đoạn cao thâm cỡ nào, những người trước đây coi thường anh không phải là bị vả mặt vào viện dưỡng lão hết rồi sao, một đội trưởng đội an ninh như y thì tình là gì? Nếu không làm xong, khỏi cần tổng tài mở miệng, chỉ một ánh mắt thôi y đã phải về vườn rồi.

"Thường tổng, bên ngoài là tới gây chuyện, mấy người bọn tôi lôi hắn ra, hắn lập tức la lối om sòm, còn nói hắn tên là cái gì... Thẩm Hạo Lâm?"

Thường Luân cau mày: "Thẩm Hạo Lâm? Tháng trước nhà hắn không phải mới phá sản sao? Sao lại tìm tới đây?"

Thẩm Hạo Lâm này, gã cũng từng nghe được "sự tích" của hắn, hắn chính là một phú nhị đại bình thường, đến để giày vò của giới thượng tầng này cũng chưa chạm vào được đã dám đến thành phố A hoành hành. Nghe nói trước đây chính là hắn đập chậu cướp hoa, còn nhiều lần vũ nhục Viên Duyệt, sau khi Viên Duyệt trở lại thành phố A, không muốn lý tới hắn, thế nhưng tên này lại đổ kị, nhiều lần tung lên mạng "tài liệu đen tối" về Viên Duyệt, may mà bọn họ nhanh chóng phản ứng ép xuống.

Tên này còn chưa dừng tay, liên tiếp lấy Thịnh Hạ ra sỉ nhục Viên Duyệt, châm chọc anh là một tên mặt trắng gặp may, nếu không phải nhờ mặt Thịnh Hạ thì anh sao có thể sống đến bây giờ?

Không đợi Viên Duyệt động thủ, tự động có người đến dạy dỗ cái tên ngang ngược này.

Rất nhanh sau đó, không còn ai tới hợp tác đầu tư, sự nghiệp nhà họ Thẩm tụt dốc không phanh, cuối cùng phá sản vào tháng trước.

Thường Luân chỉ nghe được chút thông tin như vậy là đã có thể nghĩ ra một đoạn ân oán tình cừ, không ngờ tên Thẩm Hạo Lâm này vẫn dám tìm tới cửa.

Viên Duyệt nghe mà trên mặt không có bất kỳ cảm xúc nào, một con mắt anh khẽ động, đội trưởng đội an ninh tự động dẫn đường cho anh.

Hai người đi ra ngoài, phát hiện ra Thẩm Hạo Lâm vẫn mặc âu phục màu trắng, nhưng trên âu phục đã dính không ít vết chân, có vẻ như hắn đã ăn đau không ít.

Thẩm Hạo Lâm bị đè dưới tay bảo vệ vẫn không ngừng giãy giụa, nhiều lần bị lôi đi mà vẫn bò tới, cuối cùng hắn trực tiếp ngồi dí xuống đất, không ai làm được gì.

"Bảo tổng tài nhà các người ra đây gặp tôi! Tôi muốn tìm Viên Duyệt!"

Viên Duyệt đi tới cửa, người chung quanh hóng hót nhất thời im bật, tựa hồ ý thức được không ổn, Thẩm Hạo Lâm ngẩng đầu lên, lập tức chạm trúng ánh

mắt Viên Duyệt.

Viên Duyệt mặc âu phục màu đen, hần mặc tây trang màu trắng, Viên Duyệt đứng, hần ngồi.

Thời không tựa hồ xoay chuyển trong nháy mắt, cảnh tượng này sao mà chiêm chốc.

Về mặt Thẩm Hạo Lâm nhăn nhó, tiếp đó hần hừ lạnh một tiếng: "Mây cuối cùng cũng chịu thò đầu ra rồi, tao còn tưởng rằng mây sẽ mãi mãi co đầu rút cổ trong công ty này chứ."

Viên Duyệt hơi cúi đầu nhìn hần, lông mi thật dài che đi mọi tâm tình trong mắt anh.

Thường Luân chủ động lên tiếng: "Mây tới đây làm gì?"

Thẩm Hạo Lâm phui mông đứng dậy: "Tao tới đòi lại công bằng cho mình!"

"Công bằng?" Thường Luân giễu cợt: "Có phải bọn tao khiến nhà mày phá sản đâu!"

Về mặt Thẩm Hạo Lâm biến dạng trong nháy mắt: "Tao biết là chúng mày trả thù tao! Phải, tao thừa nhận những lời trên mạng đều là tao tìm người đồn thổi ra, bọn mày nếu muốn trả thù thì tìm tao là được rồi, tại sao phải trút lên cả nhà tao?"

Thường Luân đáp: "Đó là mày tự mình làm vậy không thể sống! Ba mày chính là bị mày làm liên lụy!"

Thẩm Hạo Lâm cười nhạt: "Viên Duyệt! Tao thấy mày là then quá hóa giận, tao nói có câu nào sai, tao nói có câu nào không phải sự thật? Mày nếu thật có gan thì tới tìm mình tao! Đừng tưởng có chút tiền dơ bẩn là đã giỏi!"

Có thể khiến một người vốn là cậu ấm nói ra những lời này cũng thật chiêm chốc.

Viên Duyệt nheo mắt, nhỏ giọng nói với Thường Luân một câu, Thường Nghe rồi cười lạnh với Thẩm Hạo Lâm

"Mày chắc chắn trong nhà mày vô tội thật sao? Nhà mày trốn thuế, anh mày đâm người ta lấy tiền che lấp, đây là còn chưa kể ba mày lúc trẻ làm việc vô liêm sỉ, nếu không phải có tiền thì cả nhà mày từ sớm đã ngồi tù rồi! Thẩm Hạo Lâm, có tiền có thể muốn làm gì thì làm nhưng không thể hoành hành không biết điểm dừng!"

Viên Duyệt nói: "Nếu anh còn ngại chưa đủ nặng, tôi có thể tổng cả bốn người nhà anh vào tù làm bạn với nhau."

Nói đoạn anh xoay người bỏ đi.

Thẩm Hạo Lâm ngây ra, hần không ngờ Viên Duyệt hoàn toàn biết rõ chuyện trong nhà hần, sau lưng hần toát mồ hôi lạnh, không khỏi run lên.

Hần có thể tưởng tượng được, nếu Viên Duyệt thật sự truy cứu, tài sản trong nhà hần có gấp ba cũng không bồi thường đủ!

Nghĩ tới đây, hần sợ đến run lên.

Thẩm Hạo Lâm cắn răng, rất hối hận mình hôm nay lỗ mắng như vậy, hần muốn thẳng lưng mà trở về, lại có cảm giác mình bị tát cho một cái thật mạnh, cứ vậy quay đầu thì thật mất mặt.

Mất thấy bóng lưng Viên Duyệt ngày càng xa, hần nghiêng răng, hét lên một câu cuối: "Mây có gì mà đắc ý chứ! Mây không phải là không có được Thịnh Hạ sao!"

Bước chân Viên Duyệt khựng lại, anh chậm rãi quay đầu.

Thường Luân nghĩ hồng rồi, những lời trước đó Thẩm Hạo Lâm nói Viên Duyệt có thể không thèm để ý, như câu này coi như là đập phải địa lôi rồi.

Viên Duyệt có thể nghe cũng được, nhưng nhất định không được đề cập tới anh và Thịnh Hạ, từng có ký giả phỏng vấn anh, bóng gió hỏi về chuyện anh và Thịnh Hạ, lúc đó anh lập tức xoay người bỏ đi. Tổng biên tập tòa soạn đó phải tự mình xin lỗi về chuyện này mới coi như được bỏ qua.

Gã chính là dựa vào thân phận bạn thân mới dám uyển chuyển nói một hai lời, thế mà vẫn nom nớp lo sợ, đừng nói là cái tên Thẩm Hạo Lâm tìm đường chết này.

Gã hiện giờ có thể tưởng tượng ra được đáng về chết không toàn thây của Thẩm Hạo Lâm.

Thẩm Hạo Lâm nhìn Viên Duyệt quay đầu lại, bị cảm xúc trong mắt anh dọa sợ đến giật nảy mình, vội vàng ưỡn ngực lên nói: "Tao nói không đúng sao? Hai người đến giờ vẫn chưa bên nhau, xem ra cô ấy thật sự chứng mất này!"

Khuôn mặt không chút thay đổi của Viên Duyệt nhìn hần chăm chăm, đến tận khi Thẩm Hạo Lâm tới màu môi cũng chuyển thành trắng bệch, lúc này anh mới khẽ giương cổ lên, dấu vết trên cổ từ từ lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

Thường Luân thấy Viên Duy ngẩng đầu như gà trống thắng chọi, tuy mặt anh vẫn không chút thay đổi, nhưng từ trong mắt có thể nhìn ra phần nào đắc ý.

Cái này có gì để mà đắc ý, khoe mình cổ dài chắc?

Thường Luân lấy làm khó hiểu.

Hai người rời khỏi đó, Thường Luân nói: "Hôm nay ăn gì? Anh mời chứ."

Viên Duy lắc đầu: "Không được, em phải về nhà ăn."

"Về nhà ăn?" Thường Luân không hiểu nổi: "Giờ nghỉ trưa có mỗi hai tiếng, chú đi qua đi vậy làm gì rách việc."

Viên Duy mím môi, không đáp.

Thường Luân nhìn dáng vẻ đó của anh thì lập tức bừng tỉnh đại ngộ: "À... Đây là trong nhà có miếng chòr đây mà, sao thế, là chú ăn con bé hay con bé ăn chú?"

Nói đoạn, gã cười hi hi.

Viên Duy lấy chìa khóa xe ra, nhìn gã một cái.

Thường Luân vội giơ tay lên đầu hàng: "Chú đừng nhìn anh vậy, anh không nói nữa được chưa?"

Khóc miếng Viên Duy hơi nhếch, xoay người lên xe.

Thường Luân nhìn đuôi xe dần đi xa, nhìn đến ê hết cả răng, gã vội gọi cho bà xã nhà mình:

"Alooo? Vợ ơi, chút nữa anh về ăn nha."

"Ăn cái gì mà ăn! Em đang bận đi spa, lấy đâu ra thời gian nấu nướng cho anh? Tự mình lo liệu đi!"

Cúp! Đầu dây bên kia cúp máy.

Thường Luân cầm điện thoại ghen ghen.

Aiz, thật đúng là người so với người chỉ có làm người ta tức chết mà.

Sáng sớm, Tô Hữu Điềm tỉnh lại trên giường lớn xộp mềm, vừa mở mắt đã chạm trúng mắt cún của Nhúm Lông.

Nó há miệng lè lưỡi, chảy nước dãi lên mặt cô.

Tô Hữu Điềm ngồi bật dậy, ái ối lau hết nước dãi trên mặt đi.

Cô nhìn sang hai bên một lượt, đây không phải là sofa dưới tầng, xem phong cách và bày trí thì có vẻ như là phòng ngủ.

Đêm qua không phải cô ngủ trên salon sao? Sao sáng ra lại tỉnh lại trên giường thế này?

Tô Hữu Điềm đảo mắt, trông thấy có một mặt tường treo đầy ảnh chụp, đều là những bức ảnh từng thấy ở nhà cũ, ánh mắt cô lướt qua khuôn mặt của Ông Tư Nguyệt và Viên Duy, quét một lượt, phát hiện ra bức ảnh hồi trước đặt sau cùng của Viên Duy và Thịnh Hạ không có ở đây.

Tìm cô cũng lại, theo bản năng nhìn quanh một vòng, vừa quay đầu thì thấy trên tủ đầu giường đặt một khung ảnh.

Lòng Tô Hữu Điềm khẽ động, chạm rãi cảm lên.

Trong hình, Thịnh Hạ cười rực rỡ, Viên Duy mặt chù ụ, không biết vì sao mà, trước đây xem thì là ôm lòng tò mò, còn hôm nay xem thì lại mang đầy một bụng buồn bực khó hiểu.

Nhìn Thịnh Hạ, cô đột nhiên nghĩ đến một chuyện bị bỏ sót: "Thống Nhi, trong ba năm ta không ở đây, Thịnh Hạ đã quay lại?"

[Đúng vậy, trong ba năm này là Thịnh Hạ gốc chạy cốt truyện.]

Tô Hữu Diễm nhíu mày: "Vậy cô ta có những ký ức ta và Viên Duy chung đụng không? Cô ta không cảm thấy kỳ lạ à? Cảm thấy thân thể mình bị khống chế hay gì đó ấy."

Vừa tưởng tượng rằng hiện giờ trong thân thể cô, Thịnh Hạ đang theo dõi nhất cử nhất động của cô, cô liền sợ run người.

Hệ thống nói: [Yên tâm, ký ức của cô ấy đã bị ta xem xét thay đổi, sẽ không ảnh hưởng tới nhiệm vụ của cô.]

"Thay đổi ký ức?" Tô Hữu Diễm tròn mắt há hốc: "Ký ức của một người có thể tùy ý thay đổi sao? Cô ta hiện giờ đang ở đâu? Trong đâu ta? Hay trong bụng ta? Hay là...trong ngực?"

Tô Hữu Diễm theo bản năng nhìn xuống.

Hệ thống: [Ta còn có thể đưa cô xuyên không cơ mà, sửa ký ức của một người thì có gì khó. Linh hồn của cô ấy tạm thời đang bị giữ ở chỗ ta, đợi đến lúc ta tự sẽ thả cô ấy ra.]

Tô Hữu Diễm rung mình một cái, cô sờ sờ tấm chăn mềm mại trên người, cảm giác tất thấy đều không phải là thật, dung lượng não của cô nhỏ như vậy, trước nay chưa từng suy nghĩ gì nhiều như bây giờ, hệ thống hôm chỉ nói chút tin tức vậy thôi đã khiến cô sợ đến mức muốn rụng tim rồi.

"Đợi đến lúc...là có ý gì?"

[Đến lúc đưa cô rời đi.]

Nói vậy chẳng khác nào nơi này là một trò chơi nhập vai, Thịnh Hạ chỉ là một NPC, còn cô chính là người chơi. Nghĩ tới đây, đầu cô muốn nổ tung. Tô Hữu Diễm run rẩy xuống giường, kéo rèm cửa sổ ra, nhìn ra ngoài: "Ta không thể tin được, tất cả mọi thứ trước mắt chỉ là giả, ta có thể cảm nhận được ánh mắt, có thể chạm vào cửa kính cơ mà, những thứ này sao có thể là giả được?"

[Đâu là thật? Đâu là giả? Biết đâu thế giới của ta và cô cũng chỉ là một cuốn truyện nhảm nhí của một tác giả nào đó thì sao?]

Tô Hữu Diễm dụi mắt, cô trề môi: "Viên Duy cũng là giả?"

Vừa nghĩ đến Viên Duy khi dịu dàng khi hắc ám cũng chỉ là một dãy số liệu được sắp xếp sẵn, lòng cô như bị siết chặt, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

[Không phải, hẳn là thật. Ta trước giờ chưa từng nói nơi này là giả, từ lúc cô đặt bút viết chữ đầu tiên, thế giới này đã được tạo thành. Họ có linh hồn, có máu có thịt, điều bất đồng với cô duy nhất là số mệnh của họ vĩnh viễn chịu sự khống chế của chúng ta.]

Tô Hữu Diễm nghe mà vừa vui mừng vừa chua xót. Tuy cô nghe không hiểu được bao nhiêu nhưng cô biết Viên Duy có suy nghĩ của riêng mình, không chỉ là một dãy số liệu lạnh băng, bởi vậy mà cô phần nào có thể buông lỏng trái tim. Cơ mà, tất cả mọi người trong thế giới này lại chỉ như những con kiến bị sắp đặt, nghĩ đến đây lòng cô không khỏi cảm thấy tội lỗi.

Tô Hữu Diễm ngã người ra sau, nằm lãn ra giường, thờ dãi một hơi: "Ta trở về sẽ không viết truyện nữa, nghĩ đến chuyện những nhân vật dưới ngòi bút của mình bị bọn mi hành hạ như thế, bất kể chính diện phản diện gì ta cũng không nỡ."

Hệ thống lần này im lặng.

Nhúm Long điên cuồng liếm mặt cô như phát điên, Viên Duy bình thường không cho nó lên giường, lần này anh không ở nhà, Nhúm Long hạnh phúc cực kỳ, vừa đập vừa nhảy trên chân, chơi đến quên trời quên đất.

Tô Hữu Diễm ôm nó xuống dưới, mình cũng chậm rãi xuống giường.

Cô cẩn thận bước đi trên thảm, chỉ sợ mình đụng hổng thứ gì.

Đầu cô không thể một lúc nghĩ hai chuyện, mới vừa giẫm xuống thảm trải sàn, cảm nhận được hơi thở vàng bạc, miệng cô lại lập tức không chịu im lặng.

"Vãi thật, đây chính là cảm giác ở biệt thự lớn sao? Cuộc sống hằng ngày của Viên Duy cũng thật quá sung sướng mà!"

Nói đoạn, cô nhướng mày, trong truyện nữ chính bị tổng tài mang về, vừa mở mắt đã có hơn mười hầu gái thay quần áo mới cho nữ chính, quần gia còn đẩy một xe đồ ăn dài ngoằng hỏi nữ chính ăn gì, trên bàn để một cái thẻ đen tuyến cho nữ chính tùy tiện quẹt, sao đến lượt cô thì lại chẳng có gì, có mỗi một con chó vô dụng thế này?

Nhúm Long mở mắt tí hìn như hạt đậu, vô tội nhìn cô.

Tô Hữu Diễm lạch bạch chạy xuống nhà, một cái lồng bàn to như cái nồi úp trên mặt bàn trong phòng ăn dưới tầng một xuất hiện trước mặt cô. Tô Hữu Diễm xoa xoa hai bàn tay vào nhau, kính động chạy vòng quanh bàn ăn.

"Ồ kìa ơ kìa, Viên Duy hào phóng ghê ha, nhìn qua nhiều thế này sao ta ăn hết chứ, thật là. Thống Nhi, mi đoán xem bên trong là cái gì? Bào ngư? Tôm

hùm? Hay là tổ yến?"

[Trí thông minh của cô chỉ nghĩ ra mấy thứ này thôi à?]

Tô Hữu Điềm lờ nó đi, cẩn thận nhấc lồng bàn lên, còn chưa mở hết ra, cô đã ngửi thấy bên trong tỏa ra mùi thơm nức mũi, cô nuốt nước bọt.

Lúc nhát hết lên rồi, hai mắt cô tỏa sáng, tiếp đó, vẻ mặt cứng lại.

Trên bàn ăn ngay ngắn đặt một bát cháo lớn, bên cạnh đến cả dưa muối cũng không có!

Tay Tô Hữu Điềm run run cầm tờ giấy cài dưới bát cháo lên, trên đó viết: "Ăn chút đi, bữa trưa đợi tôi về ăn. Trong nhà phòng nào em cũng vào được, nhưng không được phép ra khỏi nhà."

Tô Hữu Điềm tức đến thở hổn hển, xé rách tan tờ giấy, vứt xuống chân: "Hắn có ý gì chứ? Nuôi heo chắc? Heo còn ăn ngon hơn ta!"

Hệ thống nói: [Chó cũng ăn ngon hơn cô.]

Tô Hữu Điềm quay sang nhìn, Nhúm Long ngồi đối diện cô, nhồm nhoàm gặm khúc xương to oạch trong bát cún, cạnh bát cún còn có nửa cái chân gà nó ăn chán rồi vứt ra.

Nhúm Long bị Tô Hữu Điềm nhìn chòng chọc đến phát hoảng, vội vàng tha cục xương của mình chạy mất.

"..." Tô Hữu Điềm nghiêng răng: "Ta có thể vứt thức ăn cho chó của nó đi không?"

[Đừng, lãng phí. Con trai cún của cô cô còn ghét bỏ cái gì. Nhìn cô thảm vậy, hay là tự nấu thêm đồ ăn cho mình đi.]

Tô Hữu Điềm: "...Cút!"

Nói đoạn, cô tỏ vẻ bị phẫn, nhét một miếng cháo vào miệng.

Hạt gạo non mềm tan ra trong miệng, hai mắt cô rực sáng, trong cháo có thịt!

Bỏ đi, vì chút thịt vụn trong cháo này, cô không so đo với Viên Duy nữa.

Cơm nước xong, cô vỗ bụng đi loanh quanh, phát hiện ra có rất nhiều đồ đạc ở nhà cũ đều được mang tới đây, ảnh treo tường, còn cả một số đồ dùng trong nhà cũ nữa, còn dùng được thì để ở chỗ dễ thấy, không dùng được thì cất đi.

"Viên Duy đúng là một người hoài niệm mà..."

Tô Hữu Điềm nghĩ, đẩy một cánh cửa ra.

Vừa bước vào trong, cô đã bị giá sách chiếm trọn một mặt tường dọa cho sợ ngây người, một giá sách khổng lồ bày đầy sách vở, đây là lần đầu tiên Tô Hữu Điềm nhìn thấy nhiều sách như vậy.

Đây hẳn là phòng sách của Viên Duy.

Cô há hốc miệng đi vào, nhìn đến tròn mắt.

"Xem ra đọc sách là tiêu chuẩn của mỗi tổng tài, Viên Duy cũng không ngoại lệ."

Hệ thống nói: [Mỗi quyển sách đều có dấu vết lật xem, hẳn là đọc thật đó. Quả lý một công ty lớn không dễ dàng, không đơn giản như dăm ba câu cô viết trong truyện đâu.]

Tô Hữu Điềm gật đầu, sâu trong lòng cũng cảm thấy như vậy.

Cô đi một vòng, phát hiện ra ở hàng thứ năm có một ô vuông không để sách mà đặt một cái hộp.

Cô nhón chân lên muốn xem nhưng khổ nổi chiều cao của mình không đủ để vươn tới.

Cô nghĩ ngợi một chút, hay là thôi, không nên động vào đồ của người khác...

Tô Hữu Điềm ngồi lên ghế của Viên Duy, nín nhịn mười phút, cuối cùng vẫn không nhịn được, cô nói: "Thống Nhi, ta muốn xem đó là cái gì."

[Ta đâu có ngăn cô.]

"Nhưng làm như vậy hình như không tốt đâu?"

[Viên Duy không khóa cửa, hẳn cho phép cô tùy ý xem.]

Tô Hữu Diễm lập tức nhảy cẫng lên, cô xoa xoa hai bàn tay, kiễng chân lên muốn lấy cái hộp kia. Không ngờ hộp để quá cao không với tới được, cô bèn tìm một cái ghế đầu tới kê dưới chân.

Cô cầm hộp trong tay, thăm đoán xem trong đó là thứ gì, có phải là nhẫn không nhỉ? Cô vừa mở ra, mắt đã tròn to.

Trong hộp không có gì đặc biệt, chỉ là một cái tay cầm chạm hình rùa đen.

Dáng vẻ ngây thơ xinh xắn ngẩng cao đầu, trên mai rùa còn khắc một chữ S viết hoa.

Hồ hấp của Tô Hữu Diễm ngừng lại, cô không ngờ trong hộp lại là thứ này. Viên Duy đặt con rùa đen ở đây, trong nguyên tác không có tình tiết này, có phải chứng minh rằng trong lòng Viên Duy cô vẫn có địa vị tương đối cao không?

Tô Hữu Diễm vuốt ve mai rùa đen, mũi cay cay.

"Thống Nhi, đây là con rùa đen hần tặng ta sao?"

[Thịnh Hạ ném mắt, Viên Duy lại nhặt về.]

Tô Hữu Diễm gạt đầu không nói gì, cô hít mũi, cẩn thận cất hộp lại chỗ cũ.

"Viên Duy đối với ta thật đúng là rẽ tình đậm sâu, đáng tiếc là ta muốn tìm mùa xuân thứ hai của ta cơ, aiz, ta nhất định phải phụ lòng hần rồi..."

Cô gạt đầu cảm thán nhún nhún, đáy mắt còn vương ít lệ nhưng khóe miệng lại treo vẻ đắc ý.

Hệ thống lần này lại không đâm thọc cô câu nào, chỉ đột nhiên he he hai tiếng.

Tô Hữu Diễm hoảng sợ, cô không để ý hệ thống động kinh, từ từ nhảy xuống ghế, vừa quay đầu lại đã thấy Viên Duy hai tay đút túi quần, đứng ở cửa.

Cô bị dọa nhảy dựng ra sau: "Á!"

Viên Duy mặc tây trang đen, đứng trong phòng sách phong cách phục cổ này, giống như một hoàng tử thời trung cổ, mỉm cười với cô: "Rẽ tình đậm sâu?"

"Mùa xuân thứ hai?"

"Phụ lòng tôi?"

Viên Duy cứ nói một câu lại tiến lên một bước, Tô Hữu Diễm trừng lớn hai mắt, sợ đến độ muốn dính luôn vào giá sách.

Giờ cô mới hiểu ra vì sao vừa rồi hệ thống lại cười như vậy, thì ra nó đã sớm biết Viên Duy tới!

"Mẹ nó! Mi thật không có nghĩa khí!"

[Nghĩa khí thì có ích lợi gì? Ta chính là tới để xem bị ngược mà.]

Tô Hữu Diễm nghiêng răng, vội vàng cầu xin Viên Duy tha thứ: "Em em em là nói vậy, làm gì có rẽ tình đậm sâu gì đó, em mới là người thâm tình không chuyên với anh! Làm gì có mùa xuân thứ hai nào, anh chính là mùa xuân đầu tiên của em, em sao có thể phụ lòng anh! Tiểu thịt tươi tiểu yêu tình ngoài kia không ai bằng được anh!"

Viên Duy dường như chưa nguôi giận, khóe miệng anh nhếch lên, chậm rãi giơ tay lên.

Tô Hữu Diễm sợ hãi nhắm tịt mắt lại: "Đánh người không vả mặt!"

Vừa dứt lời, cô chợt cảm thấy cổ áo mình bị xóc lên, hai chân nhất thời rời khỏi mặt đất.

"Hả?"

Viên Duy nhắc cô lên, bỏ xuống một góc nhà: "Đứng ở góc tường này hồi lỗi đi, không có lệnh của tôi không được nhúc nhích.

Nói đoạn, anh lấy một quyển sách trên giá xuống, đặt lên đỉnh đầu Tô Hữu Diễm.

"Sách mà rơi xuống, tôi sẽ đánh mông em."

Viên Duy nói nghe không ra cảm xúc gì, cũng không để ý tới phản ứng của Tô Hữu Diễm, xoay người rời đi.

Tô Hữu Diễm: "... Cô đâu phải con nít!

Lại nói, nếu trực tiếp nghiêm phạt đánh đòn thì tốt rồi, dịu dàng vậy làm gì.

Cô thở dài, cứng cổ đứng yên, nhìn vách tường đến độ ra hoa rồi mà Viên Duy vẫn chưa đi lên.

Cô thật sự thấy chán, lại thò đầu ra xem Viên Duy đang nấu cơm dưới nhà, không nghĩ tới, cô vừa định bỏ sách xuống thì nghe thấy hệ thống ding một tiếng:

[Ding! Mời kí chủ trong 30 giây tiếp theo chọn một trong hai hình thức hoàn thành nhiệm vụ sau:

1. Hình thức nói thật lòng
2. Hình thức mạo hiểm]

"Mi mẹ nó sắp chơi ta ra hoa rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

"Nói thật lòng? Nói cho hần biết ta không phải Thịnh Hạ? Hai là mạo hiểm lấy sắc đẹp ra dụ dỗ hần?"

Hệ thống cười lạnh một tiếng: [Cô nghĩ dễ dàng quá rồi, còn 25 giây, chọn mau!]

Cô lập tức nói: "Ta chọn nói thật lòng."

[Được, mời trong 20 giây còn lại mặt đối mặt nói với Viên Duy những lời sau:

Anh là tim của em, anh là gan của em, anh là ba phần tư sinh mạng của em!

Anh là dạ dày em, anh là phổi của em, anh là bảo bối trọn đời trong lòng em!

Anh là mắt của em, anh là miệng của em, em dùng tình yêu em bao trọn lấy anh!

Oa! Anh đồ yêu tinh mê người, mau cho em hôn miệng anh một cái thật sâu nào!

Oa! Anh đồ bé con quần người, hãy để em mỗi ngày mỗi đêm đều mê mê vì anh!

Cả đời này, em chỉ yêu anh Viên Duy!

P/s: Thời gian thực hiện nhiệm vụ còn 10 giây, cô có 5 giây xuống nhà, 5 giây nói xong, nhiệm vụ thất bại, giết chết nha.]

"..." Tô Hữu Điềm: "Dạch bà bây."

Xem xong mấy lời sến súa buồn nôn căn bản không phải lời thật lòng của cô này, dường như chỉ có ba chữ kia là có thể biểu đạt trọn vẹn tâm trạng cô.

[Đừng nóng, ta là hệ thống độc ác vậy sao? Thế này đi, ta sẽ cho cô đi cửa sau, cô chọn "mạo hiểm", ta cam đoan cho cô hoàn thành nhiệm vụ.]

Tô Hữu Điềm suy sụp gục ngã xuống đất: "Mi con mẹ nó chỉ biết chơi ta... Ta chọn mạo hiểm, được chưa!"

[Được, mời trong 10 giây chụp ảnh Viên Duy rồi soạn "Chờ đợi bấy lâu nay chính là để có được ngày hôm nay, bất kể tương lai ra sao, tôi cũng sẽ luôn trân trọng khoảnh khắc này" đăng lên Weibo.]

Chỉ số IQ của Tô Hữu Điềm rút cuộc cũng online được một giây: "Đây không phải là thủ đoạn treo cao thường thấy của kỹ nữ tâm cơ sao?"

Cô soạn bài đăng như vậy, netizen nhìn thấy không phải đều sẽ cho rằng cô và Viên Duy đang bên nhau sao, Viên Duy đã...ghét cô như vậy, rất có thể sẽ tức giận đến nổi bão đó.

[Còn 7 giây, tuy không đủ thời gian nhưng ta đã soạn sẵn trên điện thoại cho cô rồi, cô ấn đăng tải là được. 4, 3, 2...]

Tô Hữu Điềm lấy lại tinh thần, ngoa một tiếng ngồi sụp xuống, cô luống cuống lôi điện thoại ra. Màn hình sáng trưng, cô theo bản năng ấn đăng tải.

[1... Nhiệm vụ hoàn thành.]

Tô Hữu Diễm cả người nhũn ra, suýt nữa ngồi cũng không nổi, cô lau mồ hôi trên trán rồi nằm lãn ra sàn.

Cô mở điện thoại lên, nhìn bài đăng mới post trên Weibo. Phía dưới là một bức hình không biết hệ thống chụp lúc nào, góc độ nhìn từ trên tầng, chụp cảnh Viên Duyệt đeo tạp dề nấu cơm rất rõ ràng, ánh mặt trời vừa đúng, Viên Duyệt hơi mím môi, đường nét trên mặt có phần mềm mại, anh lúc này không còn là tổng tài lớn không hay nói cười kia nữa mà lại giống như một nam thần nhà bên dịu dàng.

Ngoại hình đẹp trai thật tốt, đeo tạp dề cũng đẹp trai đến độ làm người ta không nhìn được muốn tụt quần.

Người cùng chung suy nghĩ với Viên Duyệt không ít. Bài đăng của cô vừa post lên, trong vòng ba phút đã có đến hơn trăm bình luận.

"@tandat1998: Oa! Thịnh Hạ công khai tình yêu rồi à? Chúc mừng Hạ Hạ!"

"@hoangngocngoc: Má ơi, tình yêu tới gấp quá không kịp chuẩn bị tinh thần, cơ mà chúc mừng nha!"

"@canhgamotnoi: Chúc phúc chúc phúc! Hi vọng mọi người có thể cho Hạ Hạ không gian riêng tư!"

"@lindalatieutiennu: Sao mị cứ thấy anh giai trong ảnh quen quen ấy nhỉ..."

"@camcamngu: Mấy thím mù a? Đó không phải là tổng tài của Nguyên Diễm Viên Duyệt sao?"

"@heonhonhahovien: Mẹ! Lại đu fame rồi, Thịnh Hạ cô lần trước còn chưa đu đủ hả? Hết lần này đến khác, cô có biết xấu hổ không!"

Chỉ phút chốc, bình luận đã vượt hơn một ngàn, đây vẫn chỉ mới tính số người theo dõi Thịnh Hạ, nếu có nhiều người hơn phát hiện ra nam chính kia chính là Viên Duyệt, Weibo của cô có khả năng sẽ bùng nổ lên hot search không chừng.

Tô Hữu Diễm không phải Thịnh Hạ, bị fans mắng cũng không có cảm giác gì, cô đã sớm biết nhiệm vụ này không đơn giản như vậy: "Hệ thống, mi giờ bắt đầu làm phân rồi, bắt đầu chơi ta."

Hệ thống nói: [Vì để cô đi hết cốt truyện, ta đã dụng tâm lương khổ rồi.]

Tô Hữu Diễm nghĩ chút rồi nói: "Ta nhớ trong truyện có một đoạn, là Thịnh Hạ chụp lên Viên Duyệt up lên mạng, lên hot search, gây nên cơn ghen của nữ chính lúc này đang trong giai đoạn mập mờ với nam chính, nhưng mà hiện giờ nữ chính đâu? Sao ta chưa phát hiện ra cô ấy?"

Nói đến nữ chính, hồi trước khi viết về nhân vật này, Tô Hữu Diễm đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, Nghê Thu Vũ dưới ngòi bút của cô là một cô gái thiên lương, mềm yếu, ân nhân, cô có hết thảy những đức tính tốt đẹp tạo thành nên một bạch liên hoa, chân thiện mỹ hơn bất kỳ một nhân vật nào Tô Hữu Diễm từng xây dựng trong quá khứ.

Cho dù bị tổn thương, ghen tị, bị hiểu lầm cô cũng chỉ biết trốn trong phòng khóc rầm rức, vừa tưởng tượng tới cảnh nữ chính trốn trong góc nhà, xem điện thoại mà mắt long lanh lệ, Tô Hữu Diễm đã cảm thấy không nổi.

"Aiz, hiện tại chắc đang là thời điểm Viên Duyệt mập mờ với nữ chính nhỉ, chắc lúc nữa Viên Duyệt sẽ đi an ủi nữ chính không chừng..."

Tô Hữu Diễm nằm liệt trên sàn nhà, cũng không biết tại sao, có thể là do ngon đèn quá chói mắt, cô nhìn không được rút cổ lại, úp mặt xuống.

Hệ thống nói: [Sao thế, đau lòng rồi?]

Tô Hữu Diễm lúng búng đáp: "Ta không có đau lòng, ta chỉ là, thân vừa là gia đình đáng gỏi lại vừa là người nhà đáng trai, cảm thấy hài lòng khi thấy tình cảm của cặp vợ chồng son có thể tiến thêm một bước thôi."

Hệ thống lần đầu tiên trầm ngâm thờ dãi, giọng nói hơi mềm xuống: [Diễm Diễm, nhiệm vụ là nhiệm vụ, tình cảm là tình cảm, ta phát nhiệm vụ cho cô, cô hoàn thành là được, ta cũng chưa từng can thiệp vào thời gian trống của cô.]

Tô Hữu Diễm sực sực một tiếng, hơi ngẩng đầu lên: "Ý gì?"

Hệ thống nói: [Ta chỉ là hệ thống tìm đường chết chứ không phải hệ thống chịu ngược. Ta chưa từng ngăn cản cô chủ động tiến thêm một bước tiếp xúc với Viên Duyệt.]

Tô Hữu Diễm suy nghĩ một chút, quả đúng là vậy, hệ thống thỉnh thoảng ra nhiệm vụ cho cô, nhưng trước nay chưa từng ngăn cản cô đi tìm Viên Duyệt, cũng không giật điện cô lúc cô lệch khỏi quỹ đạo mạch truyện. Lần giật điện duy nhất là vì không hoàn thành nhiệm vụ. Hình như ngoại trừ đi cốt truyện thì cô hoàn toàn được nuôi thả.

Nghĩ vậy, có vẻ như hệ thống đối xử với cô khá tốt?

Hơn nữa Viên Duyệt quả thực không hề gây thương tổn thật sự nào đối với mình, trong nguyên tác, nếu Thịnh Hạ làm vậy, chỉ sợ đã sớm bị Viên Duyệt ném xuống sông làm mồi cho cá rồi.

Điều này có phải chứng tỏ, Viên Duyệt đối xử với cô vẫn có chút khác biệt?

Cô nghĩ tới đây, không nhận được muốn cười he he.

"Lẽ nào đây là hiệu ứng cánh bướm?"

[Thôi đi, cô giỏi lắm là thiêu thân thôi, đừng suy nghĩ nhiều, hoàn thành cốt truyện là được.]

Tô Hữu Diễm lật người lại, gờ cuốn sách trên đất lên: "Nhưng Viên Duy đối xử khác biệt với ta thì cũng có lợi ích gì đâu, ta từ nhỏ đã được định trước là người phụ nữ chinh phục toàn bộ rừng cây, hẳn có nữ chính của hẳn, ta có bia đỡ đạn rộng lớn của ta, hưởng hồ, chút khác biệt hẳn đối với ta cũng chỉ là dựa vào tình cảm thời cấp ba với Thịnh Hạ mà thôi, ta cũng không là do bản thân ta, một trạch nữ đến cả cở D còn không có đứng trước mặt hẳn, hẳn thêm mà liếc mắt đến ấy?"

Hệ thống như có điều muốn nói, nhưng vẫn nhin xuống.

Tô Hữu Diễm úp sách lên mặt, nghĩ, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, đó là Viên Duy chỉ là một nhân vật trong sách, cô ở đây thỉnh thoảng động lòng hám trai đẹp một chút thì còn được chứ nếu thật sự chìm đắm vào, cô sẽ vạn kiếp bất phục.

Sách che lên mặt, trước mắt cô chỉ toàn một màu đen đặc, trong tĩnh lặng, tiếng động dưới tầng rõ ràng vô cùng.

Cô dường như nghe thấy tiếng Viên Duy nghe điện thoại, sau đó là tiếng anh chậm rãi lên tầng.

Toàn thân Tô Hữu Diễm căng cứng, lập tức nghĩ ngay ra là có người mách lẻo với Viên Duy, báo cho anh biết chuyện mình đăng Weibo, thế này là lên tim cô đối chất đây.

Nghĩ đến, dù cô có khác biệt thì cũng đâu khác biệt được bằng nữ chính chứ?

Cô nhớ được là bởi vì trong nguyên tác, để khắc họa tình cảm sâu đậm, toàn tâm toàn ý của nam chính dành cho nữ chính, cô đã viết rằng mỗi nữ minh tinh cố gắng trèo lên giường anh đều bị đuổi đi, mỗi người gây hiểu lầm giữa hẳn và nữ chính đều bị anh trừng trị.

Viên Duy và Nghệ Thu Vũ, mỗi lần hiểu lầm, chia tay, hòa hảo, anh đều trút giận lên người bia đỡ đạn, bởi vậy nên bất kì ai khiến nữ chính đau lòng cũng đều không có kết cục tử tế.

Tô Hữu Diễm trề môi, lần này Viên Duy có khi nào sẽ quát cho cô một trận lên bờ xuống ruộng xong vứt ra khỏi nhà không?

Rốt cuộc, tiếng bước chân kia cũng dừng lại bên cạnh cô, Tô Hữu Diễm bỏ sách trên mặt ra ngồi dậy. không dám ngẩng đầu lên xem vẻ mặt Viên Duy.

"Anh...xem Weibo rồi?"

Giọng Viên Duy rất thấp, tựa như đang đè nén điều gì: "Em thật sự là muốn nổi tiếng?"

Tô Hữu Diễm sững người, sau đó cứng ngắc gật đầu.

Viên Duy ngồi xổm xuống, sau đó vươn tay ra nắm lấy cằm cô, bắt cô nhìn vào mình:

"Lời em nói trên mạng là thật lòng?"

Khóe miệng Viên Duy hơi hạ xuống, đáy mắt không một tia cảm xúc.

Tô Hữu Diễm rất sợ, cô đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc, cuối cùng chỉ đành nhut chí bất động.

Lời trên mạng đúng là thật lòng, cô rất thích Viên Duy nấu com cho cô, nhưng cô thầm muốn giữ bí mật nhỏ này trong lòng, không chia sẻ với bất kỳ ai.

Viên Duy mím môi: "Em lúc nào cũng làm chuyện kì quặc, bất kể có phải ý định nguyên bản của em hay không, tôi cũng tùy theo em."

"Hử?" Tô Hữu Diễm kinh ngạc mở to mắt.

Khóe miệng Viên Duy cong lên, đỡ lấy mặt cô kéo về phía mình.

"Ừm!"

Cảm giác môi chợt bị mút một cái, có khúc thịt mềm âm ấm chợt đảo trong miệng mình, Tô Hữu Diễm giật nảy mình, từ xương cụt truyền lên một cảm giác tê dại.

Một tia chớp trắng lóa lướt qua, cô mềm nhũn người ngã ngổ trên sàn.

Viên Duy chậm rãi đứng lên, Tô Hữu Diễm khiếp sợ ngẩng đầu nhìn anh.

Viên Duy mặt không đổi sắc ném điện thoại của mình cho cô: "Dùng điện thoại của tôi đăng đi, dùng hình chụp mới nhất trong máy ấy."

Nói xong, anh ho khan một tiếng, xoay người rời đi.

Tô Hữu Diễm tiếp được, ngậy người ngồi dưới sàn, một lúc lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

"Thống, Thống Nhi, ban nãy vừa xảy ra chuyện gì?"

[Ban nãy trước mặt ta toàn là mosaic, nhìn không rõ, có điều từ nhịp tim của hai người và mức độ nổi tung trên mặt cô, ta cũng đoán được hai người vừa rồi nhất định là làm chuyện gì không phù hợp với thiếu nhi rồi.]

Tô Hữu Diễm che mặt, rồi lại che miệng: "Má ơi, má ơi má ơi má ơi."

Cô má ơi cả nửa ngày, cũng không biết nên nói gì, cuối cùng hung ác dùng tay kéo miệng mình, kéo đến lộ ra lợi ra mới miễn cưỡng kéo căng đến mang tai.

[Hắn đưa điện thoại cho cô, cô xem xem hắn viết gì đi.]

Tô Hữu Diễm phấn khích cầm điện thoại của Viên Duy, điện thoại màu đen, nhìn cao cấp hơn của cô không biết gấp mấy lần, vừa mở màn hình là giao diện đăng bài của Weibo, ngoài dữ liệu của cô, bên trên không có lấy một chữ nào, chỉ có biểu tượng hình một con rùa đen nhỏ.

Tô Hữu Diễm: "..."

Đề cô cảm động một lần thì sẽ chết hả?

Cô nghiêng răng nghiêng lợi thêm ánh chụp vào, trong hình là cô đang vron cổ trợn mắt, khuôn mặt bị Viên Duy bóp méo biến dạng, miệng dẩu rõ cao, trông cứ như có hi không bằng, mà Viên Duy thì nhắm hờ hai mắt, khóe môi khẽ nhếch thành một nụ cười nhân nhật, trên mặt ba trăm sáu mươi độ không góc chết, cực kỳ phù hợp phong phạm một hoàng tử, hai người trong cùng một khung hình mà hoàn toàn không cùng một không gian.

Tô Hữu Diễm suýt nữa ném điện thoại xuống, nhưng nghĩ đến ném hỏng sẽ phải bồi thường, cô đành nhịn xuống.

Cô cắn răng ấn đăng bài, hàm hừ lăn một vòng trên mặt đất.

Cô không bao giờ để ý tới Viên Duy nữa!

Dưới nhà, Viên Duy gọi: "Ăn com."

Tô Hữu Diễm lập tức ngoác miệng, lại lăn một vòng rồi đứng lên: "Dạ! Tới đây!"

Bữa com này Tô Hữu Diễm ăn đến mức bụng phình to, cô dựa lên ghế, thở dài một hơi: "Ngon quá."

Viên Duy thông thả nuốt miếng com cuối cùng xuống, liếc qua Tô Hữu Diễm: "Em thật sự muốn nổi?"

Tô Hữu Diễm xia răng: "Nổi? Ai mà chẳng muốn nổi, diễn viên không phải đều muốn nổi sao?"

Cô tùy tiện đáp một câu, Viên Duy nghe vào tai, anh thu tầm mắt lại, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Anh nói: "Vừa hay, tôi có một người bạn tốt sắp quay một bộ huyền huyền, đang thiếu nữ chính, tuần sau em tới đó đi."

"Hả?"

Hả?

Nữ chính!

Tô Hữu Diễm không dám tin, hỏi: "Tên phim là gì?"

"Phong mang tuyết."

Nghe quen quen...

Hệ thống nói: [Ta lật xem cốt truyện, "Phong mang tuyết" là bộ phim đầu tiên nữ chính Nghệ Thu Vũ diễn, trong đó cô ấy diễn nữ phụ, Thịnh Hạ diễn nữ chính. Vai nữ chính của Thịnh Hạ là nhờ vào quan hệ không đứng đắn mà lấy được, cô nàng thấy quan hệ của Nghệ Thu Vũ và Viên Duy tốt nên nhiều lần đâm chọc cô ấy trong đoàn làm phim.]

Tô Hữu Diễm hiện giờ không có tiếp xúc với đám kim chủ mà lại đi cửa sau nhờ Viên Duy, rốt cuộc vẫn chạm trán nữ chính, không thể không cảm thán cốt truyện thật mạnh mẽ.

Nói đến nữ chính, Tô Hữu Diễm cũng rất để ý, một tấm hình của cô cũng có thể khiến nữ chính tức phát khóc, tấm của Viên Duy lại còn không khiến cô

ấy tức đến xiù à.

Tô Hữu Diễm đau răng xuyết xoa một tiếng, vội hỏi Viên Duy: "Anh biết Nghe Thu Vũ không?"

Viên Duy gật đầu.

Trong lòng Tô Hữu Diễm căng thẳng: "Vậy quan hệ của hai người...đến mức đó rồi?"

Viên Duy nhướn mày, ngửa ra sau, cười như không cười nhìn Tô Hữu Diễm: "Quan hệ? Bọn tôi có quan hệ gì?"

Tô Hữu Diễm bị anh nhìn mà cả người căng lên, cô nhắm mắt nói: "Em nghe bên ngoài nói...quan hệ của anh và cô ấy không tệ?"

Viên Duy gật đầu: "Đúng là không tệ. Tôi có thể được như ngày hôm nay, cô ấy cũng giúp tôi không ít chuyện."

Tô Hữu Diễm "ồ" một tiếng, không hỏi nữa.

Viên Duy nhìn cô một hồi rồi bắt đầu thu dọn bàn ăn.

Tô Hữu Diễm cúi đầu, nghĩ cô vẫn là nên nhanh chóng đi hết cốt truyện rồi ai về nhà ôm mẹ người nấy thì hơn.

Một tuần trôi qua trong chớp mắt, Tô Hữu Diễm đi cửa sau của Viên Duy, không biết là người nào xui xẻo bị rút ra nữa, trước khi quay một tuần, cô thành công vào được đoàn làm phim.

Vừa đến trường quay, chỉ nghe từ bên trong có tiếng quát: "Nghe Thu Vũ! Cô bản thân cái gì! Còn không mau qua đây khiêng đồ đồ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Tô Hữu Diễm sững sốt, quay đầu nhìn lại.

Lập tức trông thấy một cô gái mặc váy trắng rút vai chạy tới, mái tóc dài buông xõa trên vai, gương mặt thanh tú, đôi mắt to long lanh nước vô cùng bất mắt, Tô Hữu Diễm nhìn đến là tập trung, ngoại hình này, khí chất Lâm muội muội này, không phải nữ chính Nghe Thu Vũ thì còn ai vào đây?

Cô vừa định tiếp lời thì phát hiện Nghe Thu Vũ một đường chạy tới, dường như do chạy quá nhanh, nhất thời không chú ý, thỉnh linh ngã lộn xuống đất.

Tô Hữu Diễm nhìn tư thế lộn lộn kia, xuyết xoa một tiếng, có cảm giác nhìn thôi cũng thấy đau.

Cô muốn đỡ Nghe Thu Vũ dậy, không ngờ còn chưa bước được nửa bước chân đã có mấy nam diễn viên bu tới như ruồi.

"Thu Vũ, em không sao chứ?"

"Thu Vũ, có bị thương không?"

"Người kia làm sao thế hả? Có chân có tay sao không tự đi mà làm?"

Tô Hữu Diễm ngằm dòng tai, nghe Nghe Thu Vũ nhỏ giọng đáp: "Không trách họ được, là tôi không cẩn thận, huống hồ tôi cũng chỉ là giúp bê đồ thôi..."

Nhất thời mấy anh chàng xung quanh đều dùng ánh mắt đau lòng nhìn cô.

Tô Hữu Diễm nghe giọng nói mềm yếu của cô nàng mà tim cũng nhũn hết cả ra.

Thật không hổ là con gái của cô, sức quyến rũ mạnh thật. Nói đại một câu cũng có thể khiến đám bia đỡ đạn này thương yêu cô nàng hết mực.

Hệ thống cạ lời: [Chỉ số IQ của Nghe Thu Vũ và đám bia đỡ đạn hoàn toàn bại lộ chỉ số IQ của tác giả.]

"???" Tô Hữu Diễm: "Liên quan cái quần gì đến ta?"

Hệ thống cười lạnh một tiếng, không đáp.

Nghe Thu Vũ, con gái rệu của Tô Hữu Diễm, được một người đàn ông đỡ dậy như đỡ một đứa bé, cô nàng vừa đứng vững, phía sau chột có một cô gái ôm quần áo vọt ra:

"Nghe Thu Vũ! Cô điếc hả? Nói với cô cô không nghe thấy hả! Ngơ ngơ ngác ngác..."

Cô gái kia nói được một nửa, bị ánh mắt bất thiện nhìn chòng chọc của mấy chàng trai làm giật mình, cô ả há hốc, ngắc ngư nói:

"Cô bị thương à?... Vậy để tôi tự làm đi."

Nói đoạn, cô ả xoay người định đi.

Một nam diễn viên vai số n gọi giật cô ả lại: "Chờ đã, cô không phải trợ lý hóa trang sao? Sao lại có gan bắt diễn viên bê đồ giúp mình?"

Cô gái kia nghe thấy, mặt thoát cái đỏ rực, nhưng vẫn cứng cổ nói: "Tôi quen cô ấy, là cô ấy cam tâm tình nguyện giúp tôi!"

Nam số n quay qua Nghe Thu Vũ: "Thu Vũ, thật vậy à?"

Nghe Thu Vũ cắn môi, mắt long lanh nước, mỉm cười gật đầu.

"Đúng vậy, anh đừng trách cô ấy, là tôi bằng lòng giúp. Hồ Diệp, cô về trước đi."

Nam số n nghe vậy, không thể làm gì khác đành buông tha Hồ Diệp. Hồ Diệp ôm trang phục bữu môi, xoay người đi.

Hệ thống trong đầu cô vỗ tay: [Không đánh mà thắng, cao minh! Cao minh!]

Tô Hữu Diễm không hiểu: "Là sao? Chỗ này đâu có ai xách dao ra đâu?"

Hệ thống nói: [Hình như ta tìm được một cách thức tìm đường chết mới rồi. Đồng chí Nghe Thu Vũ rất có tiềm năng đó, cô ấy chắc chắn là một binh khí hình người có chỉ số thông minh!]

Tô Hữu Diễm phi nhỏ: "Mi ngày nào cũng nói mấy chuyện quái gở không giải thích được."

Nói đoạn, Nghe Thu Vũ phui bụi trên người, cảm ơn lòng tốt của mấy người kia rồi đi về phía Tô Hữu Diễm.

"Chị Thịnh Hạ, rất vinh hạnh được gặp chị."

Nói rồi, cô nàng cúi gập người một cái chín mươi độ với Thịnh Hạ.

Tô Hữu Diễm sợ hết hồn chìm én, cô chăm chú nhìn Nghe Thu Vũ, càng nhìn càng thấy ung. Có lẽ mỗi tác giả đều có một suy nghĩ như vậy, hi vọng có một ngày nhân vật dưới ngòi bút của mình có thể thực sự sống dậy, giao lưu với mình, cô muốn biết họ có linh hồn hay không, có máu thịt hay không, có chút bất đồng nào so với những gì mình dự đoán hay không.

Hiện giờ, nguyện vọng này được thực hiện, Tô Hữu Diễm nhìn Nghe Thu Vũ mà hé ra một nụ cười hiền hòa như một người dì ruột.

Nữ chính trong trí tưởng tượng của cô chính là như thế này, thiện lương, phóng khoáng, xinh đẹp, yếu mềm. Trong truyện không một cô gái nào là không ghen tị với cô, không một người đàn ông nào là không thích cô.

Tô Hữu Diễm vừa định trả lời, hệ thống đã chặn trước: [Đừng quên thiết lập tính cách của cô, cô hiện giờ không vừa mắt cô ấy.]

Tô Hữu Diễm lập tức thu lại nụ cười trên mặt, lạnh lùng gật đầu một cái.

Nghe Thu Vũ biết mình tinh lớn đều rất lạnh lùng, cô không chút để tâm cảm lấy tay Tô Hữu Diễm: "Em thật sự thật sự rất ngưỡng mộ chị, phim chị diễn em đều xem cả! Tuy gần đây trên mạng có rất nhiều lời không tốt về chị nhưng chị đừng để bụng, em sẽ luôn ủng hộ chị!"

Lời không tốt?

Tô Hữu Diễm theo bản năng nghĩ ngay đến bài đăng post bằng điện thoại của Viên Duy.

Sức ảnh hưởng của Viên Duy Thịnh Hạ không thể bì được, chỉ trong một tiếng ngắn ngủi, cô và Viên Duy đã lên hot search.

Có vài người có lòng muốn chúc phúc bình luận, nhưng đa số là không tin. Trong đó có mấy bình luận mà đến giờ Tô Hữu Diễm vẫn còn nhớ.

"Mẹ ơi! Có phải mị bị hoa mắt không, ba Viên thế mà lại đăng ảnh khoe yêu đương!"

"Ha ha ha, chính chủ đã ra mặt, bảo người ta đu fame có thấy bị và mặt không?"

"Mị không tin mị không tin! Ba Viên có phải đã bị con mẹ kia làm choáng váng rồi không!"

"Vãi chương, yêu cô ta thật à, unfollow!"

Trong một đêm, Viên Duy mắt mắt nằm vạ fans, Tô Hữu Diễm áy này không biết phải làm thế nào cho phải, Viên Duy thì lại chẳng để ý chút nào, anh ngồi trên ghế trong phòng sách, đeo kính, dáng vẻ rất mặt người dạ thú: "Unfollow thì unfollow, tôi cũng đâu có vào giới giải trí đâu."

Tô Hữu Diễm nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô lờ những bình luận trên mạng đi, nếu để ảnh hưởng tới Viên Duy sẽ không hay.

Tô Hữu Diễm lấy lại tinh thần, nhìn Nghe Thu Vũ, lo lắng trên mặt cô nàng như muốn tràn cả ra ngoài, nhất thời trong lòng có cảm giác được an ủi phần nào, nhưng trên mặt vẫn lạnh như băng, cô hừ một tiếng:

"Có gì mà phải để tâm. Dù sao Viên Duy cũng là của tôi."

Nghe Thu Vũ ghen hòng, cô buông tay Tô Hữu Diễm ra, cười gượng gạo: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Hàn huyên xong, tự động có người dẫn Tô Hữu Diễm đi làm quen với đoàn làm phim. Chuyện cô đi cửa sau là bí mật mà mọi người đều hiểu ngầm với nhau, trên cơ bản là chẳng ai dám tỏ vẻ gì tới cô. Tô Hữu Diễm hưởng thụ cảm giác bệnh ngôi sao, bước đi tự động có người che ô cho, uống nước tự động có người đưa đến, đến cả tuột dây giày cũng có người tranh nhau tới buộc lại giúp cô.

Ban đầu cô phát hoảng, muốn ngăn đám trợ lý lại, nhưng hệ thống lại bảo cô, với tính cách của Thịnh Hạ, có bệnh ngôi sao là tất nhiên, cô không chỉ mắc bệnh ngôi sao mà còn phải bệnh nặng vào, tốt nhất là bệnh đến độ khiến người người nhà nhà đều oán thán thì sau này mới có nền tảng để đi tiếp đoạn sau.

Tô Hữu Diễm cạ lời: "Mì coi ta là khi diễn xiếc đó hả..."

Phát bệnh ngôi sao thực ra cũng không có gì khó khăn, cô chỉ cần khiến mình trở thành một bệnh nhân liệt nửa người, làm gì cũng cần có người hầu hạ là được. Cái khó là phải đóng phim.

Bộ phim kháng Nhật thần kinh trước kia, kỹ thuật diễn của cô còn có thể tạm qua, nhưng đây lại là một bộ phim tình yêu cổ trang huyền huyền, kỹ thuật diễn của cô đều thua diễn viên phụ, tự mình thành nhân vật phụ cho người ta luôn.

Lại thêm một lần NG, đạo diễn quát: "Dừng! Thịnh Hạ!"

Tô Hữu Diễm đang giờ kiểm, nghe vậy sùng sốt: "Sao vậy đạo diễn?"

Gân xanh trên trán đạo diễn như muốn bật ra, ông muốn mắng cô nhưng vừa nghĩ đến chuyện gì lại cắn răng: "Biểu hiện vừa rồi của cô không đúng, cô rõ ràng là vừa yêu vừa hận nam chính, lúc giờ kiểm phải tỏ ra cương quyết chỉ hận không giết được anh ta mới phải!"

Tô Hữu Diễm đã đọc kịch bản, cũng nhiều lần suy xét tình cảm giữa nam nữ chính, nhưng trong lòng cô rất rõ, kỹ thuật diễn của cô không qua cửa được.

Cô thở dài: [Thống Nhi, ta thật sự diễn không nổi mà, mì có thể cho ta bàn tay vàng không?]

[Không thể, ta đâu phải hệ thống vùng dậy đâu, cô không cần phải để ý, cô đến là để đi cốt truyện, cô càng không nổi không phải là càng phụ trợ cho nữ chính sao?]

Tô Hữu Diễm sùng sốt, cô nhìn về phía Nghe Thu Vũ.

Kỹ thuật diễn của Nghe Thu Vũ không phải là giả, cô nàng giành được vai nữ phụ số hai hoàn toàn là dựa vào bản lĩnh của mình. Mấy ngày nay, cô xem Nghe Thu Vũ bị những nữ diễn viên khác trong đoàn làm phim xa lánh mà lại quên mất không để ý kỹ thuật diễn của cô nàng.

Kể cũng buồn cười, cô đi cửa sau mà vào thì không ai dám nói xấu gì cô, đều cẩn thận hầu hạ, đến cả đạo diễn cũng không dám buông một câu nặng lời, trong khi đó Nghe Thu Vũ tự mình từng bước leo lên lại không bị người ta xa lánh.

Lúc này, đạo diễn theo ánh mắt Tô Hữu Diễm nhìn về phía Nghe Thu Vũ, chân mày ông khẽ động: "Được rồi, Thu Vũ, cô qua đây làm mẫu cho Thịnh Hạ xem xem đoạn này phải diễn thế nào đi."

Nghe Thu Vũ ngạc nhiên: "Tôi?"

"Đúng, cô đó!"

Nghe Thu Vũ thoáng liếc qua Tô Hữu Diễm, cúi đầu đi ra trước ống kính, rụt rè đứng.

Đạo diễn động viên cô: "Đừng sợ, diễn một lượt thôi, tôi thấy cô bình thường diễn rất tốt, vừa hay làm mẫu cho mọi người xem."

Nói là mọi người, nhưng rốt cuộc là cho ai thì chẳng cần phải nghĩ nhiều.

Nghe Thu Vũ theo phản xạ ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt Thịnh Hạ lại cúi xuống.

Tô Hữu Diễm lạnh mặt đứng một bên, giữ nguyên vẻ mặt khinh thường.

Nghê Thu Vũ không dám chống đối đạo diễn, cô hít sâu một hơi, cùng nam chính đọc thoại.

Tuy cô diễn nữ phụ nhưng lời thoại của nữ chính cô cũng có thể đọc trôi chảy, nhìn là biết cô rất cố gắng.

Tô Hữu Diễm nghĩ, chỉ có cô gái như vậy mới có thể leo lên ngai vàng của diễn viên, loại bốc mùi như cô đừng làm ô nhiễm giới giải trí thì hơn.

Chuyên gia vừa ra tay là biết năng lực thế nào rồi.

Dưới ống kính, Nghê Thu Vũ tựa như biến thành một người khác, kỹ thuật diễn lập tức vui đập Tô Hữu Diễm. Người chung quanh đều nhìn cô với ánh mắt sâu xa.

Tô Hữu Diễm làm bộ tức giận, hừ một tiếng bỏ đi.

Cô đi thẳng về phía WC, tới gian cuối cùng mới bước vào ngồi xuống bồn cầu. Còn chưa thư giãn được hai phút, tin nhắn của Viên Duy đã bay tới.

"Tôi tới ngay đây."

Tô Hữu Diễm kinh ngạc, tới để thăm ban sao? Thăm ban thật hay là mượn danh nghĩa thăm ban để tìm người khác?

Tô Hữu Diễm mím môi, cắt điện thoại đi.

"Thăm ban thì thăm ban, hán tới là tốt, để hán sớm nhìn thẳng vào nội tâm mình, đừng bắt ta làm bia đỡ đạn nữa."

Hệ thống cạ lời: [Cô lại nghĩ gì thế...]

"Vợ trước thế thân của tổng tài đó! Nam chính đặc biệt thích ánh trắng sáng, nhưng lại vì không thể công khai cô ta nên không thể làm gì khác đành tìm một thế thân làm khiên chắn, sau đó lấy danh nghĩa đi thăm ban để đầu mảy cuối mắt với ánh trắng sáng, cuối cùng thế thân ôm bụng chạy mất, nam chính rốt cuộc cũng ý thức được người mình yêu là ai, đau lòng muốn chết, suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt."

Tô Hữu Diễm xoa bụng than thở.

"Aiz, chò bụng ta lớn... Hở? Bụng ta đâu?"

Cô vội đứng lên, quay đầu lại: "Á, để rút rồi..."

Hệ thống: [Viên Duy mà biết chắc tức chết mất.]

Lại nói: [Lúc cô đóng phim mà cũng có tinh thần thế này thì Nghê Thu Vũ còn có cửa chắc?]

Tô Hữu Diễm kéo quần xong xuôi, cô cũng không hiểu vì sao mình lại có thể tự kiểm chuyện vui đùa mà cứ đứng trước ống kính thì lập tức cứng đờ vậy nữa.

"Tuy ta không diễn được nhưng ta hát hay lắm đó! Lúc nhỏ ta từng tham gia thi mười ca sĩ vườn trường cơ!"

[Ta không muốn nghe cái chiến công vĩ đại này của cô.]

Tô Hữu Diễm vừa định đẩy cửa ra thì nghe bên ngoài có tiếng con gái riu rít cười nói:

"Các cô có thấy vẻ mặt vừa rồi của Thịnh Hạ không! Giận đến xám cả mặt cơ mà!"

"Nếu là tôi tôi cũng tức ấy chứ, người ta là nữ chính, dựa vào đâu mà lại bị một nữ phụ đè bẹp vậy chứ, lại còn là một nữ phụ không có bối cảnh gì!"

"Nghê Thu Vũ có thể đắc ý được rồi, trước mặt mọi người và mặt Thịnh Hạ!"

"Tôi thấy Thịnh Hạ sẽ không tha cho cô ấy đâu, làm người ta không xuống đài được như thế cơ mà. Nếu Thịnh Hạ trở về mách lẻo, Viên Duy chỉ cần một câu thôi cũng đủ khiến Nghê Thu Vũ không sống nổi nữa rồi."

"Aiz, đúng là cái số mà, kỹ thuật diễn tốt thì có ích lợi gì, còn không phải một người không có chống lưng sao."

Tô Hữu Diễm đứng bên trong cũng hơi động lòng, cô vừa định mở miệng, chợt nghe hệ thống nói:

[Ding! Mời kí chủ lúc Viên Duy đến si nhục Nghê Thu Vũ. Thời hạn 30 phút, vượt quá thời gian vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, giết chết.]

Tô Hữu Diễm cạ lời, cô ngồi trở lại nắp bồn cầu: [Mí đúng là bắt ta tìm đường chết đây mà. Hôm qua còn nói tình cảm là tình cảm, nhiệm vụ là nhiệm vụ, nhưng tình cảm có lớn hơn nữa cũng phải nhường mi còn không phải sao.]

Hệ thống nói: [Ý chí cầu sinh của cô mạnh thế cơ mà, chắc chắn là có thể ngăn được sóng dữ.]

Tô Hữu Diễm nhỏ nước bọt: "Nếu không phải ta đa mưu túc trí thì có còn sống được tới hôm nay không."

Đang nói, tiếng động bên ngoài chợt lắng xuống, Tô Hữu Diễm cau mày, cô dỏng tai lên nghe, có vẻ như là có ai đó đi vào, mấy cô gái nhất thời ngậm miệng.

Tiếng nước rào rào vang lên, Tô Hữu Diễm chỉ nghe một tiếng nói trầm thấp vang lên: "Có thời gian nói xấu người khác vậy thì đi xem xét lại kỹ thuật của chính mình đi, ít nhất loại không có chống lưng như tôi đây còn là nữ phụ, còn mấy người thì vẫn chỉ là rác rưởi bốc mùi thôi!"

Tô Hữu Diễm cá kinh, giọng nói trầm thấp này là của Nghê Thu Vũ?

Cô lặng lẽ hé cửa ra một khe hở, cẩn thận nhìn ra ngoài.

Mấy cô gái kia bị nói mặt đỏ đến tận mang tai, một cô gái môi dày không chịu thua bướng bỉnh nói: "Thì sao, bọn tôi nói gì sai? Cô có kỹ thuật diễn tốt thì làm sao? Một con nhóc quê mùa không ai thèm, Thịnh Hạ chỉ cần nói một câu cũng đủ để Viên Duy đuổi cô ra rồi."

Tô Hữu Diễm nín thở quan sát, Nghê Thu Vũ hơi khom người, nghe vậy chậm rãi đóng vò nước lại, không nhanh không chậm bước về phía cô gái kia một bước.

Ba người nọ sợ đến lùi ra sau, cô gái môi dày tròn mắt: "Làm gì, cô muốn đánh người? Chỉ bằng cánh tay gầy nhẳng này của cô á..."

Vừa dứt lời, chỉ thấy Nghê Thu Vũ chợt đẩy cô á vào tường, lộ ra hàm răng trắng bóng: "Đánh cô? Tôi sợ bẩn tay." Cô bóp cằm cô gái nọ, cười lạnh một tiếng: "Tôi chỉ muốn nói cho các cô biết, trên đời này không phải chuyện gì cũng phải dựa vào đàn ông mới hoàn thành được, tôi không phải loại bình hoa như các cô, đem hết số mệnh mình đặt vào tay đàn ông, các cô không cảm thấy mình đáng thương à?"

Đây, đây là Nghê Thu Vũ?

Tô Hữu Diễm bưng miệng, không dám thở mạnh.

Hai cô gái còn lại thấy tình hình không ổn, vội chạy mất dép, cô gái bị Nghê Thu Vũ ép lên tường nửa ngày không thốt ra lời, về mặt đưa đám nói: "Cô, cô nói gì tôi nghe không hiểu, mau thả tôi ra, nếu không tôi sẽ, sẽ mách đạo diễn!"

Nghê Thu Vũ cười lạnh, buông hờ tay: "Côn trùng mùa hè đúng là không thể nói chuyện bằng tuyết mà."

Cô gái ngã quỵ xuống đất, không để ý sàn bẩn hay không, lăn một vòng chạy đi.

Tô Hữu Diễm "..."

Tô Hữu Diễm co người.

Cô im lặng cào tường, mẹ nó, rốt cuộc cô đã tạo nghiệt gì mà phải làm nhiệm vụ này, một Viên Duy còn chưa đủ, đến nữ chính cũng hắc hóa, cô còn đường sống không trời?

Ngoài cửa, Nghê Thu Vũ lắc đầu, cô nhìn xung quanh một vòng, mặt lộ vẻ hoang mang, lại xoay người đi ra.

Tô Hữu Diễm há hốc run rẩy nhìn, cô khóc không ra nước mắt: "Thông Nhi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Sao nữ chính là hắc hóa thế này?"

Hệ thống dường như đã sớm biết sẽ có câu hỏi này, nó cười lạnh: [Chuyện này phải trách cô. Nói sau đi, Viên Duy tới rồi.]

Tô Hữu Diễm lau nước mắt, thờ dài ra ngoài.

Trưa, Viên Duy đội mũ mặc kín mít tới trường quay, nhận ra anh, mọi người đều không khỏi tròn tròng hai mắt, suýt nữa kêu thành tiếng.

Viên Duy không muốn gây quá nhiều chú ý, anh kéo mũ, bước nhanh vào trường quay, cách đó xa xa, Thịnh Hạ bị người ta đồn có bệnh ngôi sao trên mạng đang nhường ghế cho Nghê Thu Vũ.

Anh nhướn mày, hai người này quan hệ tốt vậy từ lúc nào?

Tô Hữu Diễm bưng lon nước, cúi đầu đưa cho Nghê Thu Vũ đang đầy mặt hoang mang: "Lão gia, làm mời ngài uống coca ~"

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Viên Duy xoa xoa ấn đường, bước tới: "Hai người làm gì vậy?"

Hệ thống nói: [Viên Duy tới rồi! Kí chủ, hiện giờ chính là một thời cơ tốt!]

"Thời cơ tốt cái gì? Nghe Thu Vũ tinh thần phân liệt thế này rồi mi còn bảo ta đi tìm đường chết? Mi giết ta luôn cho rồi!"

Hệ thống hừ lạnh một tiếng: [Xem ra ta không mạnh tay thì không đối phó nổi với cô.]

Tô Hữu Diễm vừa đứng dậy, chợt cảm giác cổ tay run lên.

Rào một tiếng, lon nước trong tay cô hất cả lên người Nghe Thu Vũ, khoe mắt Tô Hữu Diễm giật giật, giấy tiếp theo liền cảm thấy miệng cũng bị khổng chế mở ra:

"Cô là cái giống gì mà dám ngồi chỗ của tôi!"

Giọng cô the thé chói tai, nghe như tiếng còi vang lên đột ngột.

Nghe Thu Vũ sợ hết hồn, vội há hốc run rẩy đứng dậy.

"Xin lỗi, chị Thịnh Hạ, em không cố ý..."

Nghe Thu Vũ càng xin lỗi, hình ảnh cô nàng hắc hóa trong nhà vệ sinh lại càng hiện rõ hơn trong đầu cô.

Tô Hữu Diễm ngửa đầu, cạ lời ghen thờ: "Xong đời xong đời, ta sẽ bị hai mặt giáp công, chết tới nơi rồi chết tới nơi rồi."

Viên Duy bước vội tới, anh nhíu mày: "Xảy ra chuyện gì?"

Nghe Thu Vũ dụi mắt: "Không có gì không có gì, là em không cẩn thận làm đổ Coca, không liên quan đến chị Thịnh Hạ."

Cô hơi cúi đầu, nước mắt từng giọt rơi xuống, trên người còn dính nước, càng thêm khiến người khác xót thương.

Tô Hữu Diễm nhíu mày, rõ ràng là lời thoại rất quen mà sao cô nghe lại cứ thấy sai sai nhỉ?

[Chúc mừng cô rút cuộc cũng phát hiện ra, Nghe Thu Vũ căn bản là không thiện lương như cô tưởng tượng, chỉ là ngụy bạch liên hoa cao cấp hơn Doãn San mà thôi.]

Tô Hữu Diễm hoảng sợ hỏi: "Vì sao, ban đầu ta đâu có viết như vậy?"

Rõ ràng cô viết tính cách nhân vật là thiện lương hào phóng cơ mà, từ bao giờ lại thành ngụy bạch liên hoa thế này?

[Góc nhìn thay đổi, cảm nhận sẽ thay đổi. Đó chính là sự khác nhau giữa tự mình tham gia và làm người xem.]

Tô Hữu Diễm nghĩ một chút, đúng là vậy. Hiện giờ dưới góc nhìn của nữ chính, cô ấy chỉ là đang nói lời mình muốn nói, nhưng dưới góc nhìn của người khác, mỗi câu nói của cô ấy đều trở nên vô cùng vi diệu. Nếu không phải có hào quang của nữ chính, cô gái này đã sớm bị tiêu diệt rồi.

Nhưng mà, cô vẫn nghĩ không ra, tính cách của Nghe Thu Vũ sao lại hai mặt thế này, một người có thể tinh thần phân liệt như vậy sao?

Theo bản năng, cô nghĩ đến kết cục mà bản thân viết kia.

Nữ chính đá nam chính, tập trung vào phát triển sự nghiệp, bước lên đỉnh cao đời người...

Có khả năng chuyện này là tại cô không chừng... Tô Hữu Diễm thở dài.

Viên Duy nhíu mày, lạnh mặt nhìn về phía cô.

Tô Hữu Diễm cá kinh, vội vàng xua tay: "Không phải em! Em không có! Đừng nói bừa!"

Viên Duy nín thở, tựa hồ cũng không tin lời cô, anh bước về phía trước một bước, chậm rãi giơ tay lên.

Tô Hữu Diễm vội rút cổ lại. Cứ tưởng sẽ bị Viên Duy dạy dỗ, không ngờ lại chợt thấy cổ tay mình bị nắm lấy, một miếng vải mềm mại phủ lên.

Cô sững sốt, cảm nhận được sự mềm mại trên tay, nhin không được mở mắt ra, chỉ thấy Viên Duy hơi cúi đầu, cầm khăn tay nhẹ nhàng lau sạch tay cô.

Cảnh tượng này giống hệt tối hôm đó, chân mày Tô Hữu Diễm giãn ra, trong lòng như có cục đường tan ra.

Viên Duyệt cúi đầu, môi mím chặt, giọng nói có chút bất đắc dĩ.

"Em lại đang làm gì thế."

Nghê Thu Vũ vội nói: "Không trách chị Thịnh..."

Viên Duyệt ngược mắt: "Tôi không hỏi cô."

Nghê Thu Vũ nghẹn lời.

Cô nàng ngậm miệng, cười gượng.

Viên Duyệt thu khăn tay lại bỏ vào túi, liếc sang bên cạnh ra hiệu, trợ lý lập tức cầm chăn tới phủ lên vai Nghê Thu Vũ.

Nghê Thu Vũ hơi sững người, cô nhìn Viên Duyệt đăm đăm, Viên Duyệt không nhìn cô nàng mà vươn tay ra, xoay người kéo Tô Hữu Diễm rời đi.

Nghê Thu Vũ cắn răng, không cam lòng được trợ lý dẫn đi.

Tô Hữu Diễm ngoan ngoãn để Viên Duyệt cầm tay, rầm một tiếng, cửa đóng lại, cô sợ đến run bắn cả người.

Viên Duyệt buông tay cô ra, kéo cổ áo, lộ ra cẳng cổ cao ráo, trên cô còn lưu lại dấu vết mờ mờ, in trên làn da trắng trở nên đặc biệt chói mắt.

Tô Hữu Diễm nhìn anh kéo ghế ngồi xuống, làm cô nhớ tới thầy chủ nhiệm nghiêm nghị hồi cấp hai, mỗi ngày đều bắt treo hai chân nhìn cô chăm chăm, cô cảm giác sau ót cứng ngắc.

Viên Duyệt bắt treo chân, quần tây thẳng thớm rủ xuống, Tô Hữu Diễm không dám nhìn vào mắt anh, cô cúi đầu, mắt nhìn xuống chân Viên Duyệt.

Viên Duyệt khẽ động khoe miệng, giọng nói chậm rãi vang lên: "Nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Tô Hữu Diễm theo bản năng đứng nghiêm: "Thì, thì không vừa mắt cô ta thôi."

Viên Duyệt khoanh hai tay trước ngực: "Không thể nào."

Tô Hữu Diễm: "Hả?"

Viên Duyệt nói: "Dựa vào trí thông minh của em, không thể làm được chuyện này."

"..."

Tô Hữu Diễm nghiêng răng cười: "Em thật sự lấy làm vinh hạnh vì sự tín nhiệm của anh."

Khoe miệng Viên Duyệt mơn hờ cong lên, anh vươn tay ra: "Qua đây."

Tô Hữu Diễm lé mắt: "Làm gì?"

Viên Duyệt nghiêm mặt lại, cô không dám chống đối, ngoan ngoãn đi qua.

Viên Duyệt nắm lấy tay cô, im lặng một hồi mới nói: "Có phải em rất để ý đến cô ấy không?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu quầy quậy, phủ nhận: "Em không phải, em không có, anh nói mò!"

Viên Duyệt nhếch miệng, nắm bàn tay cô mà cứ như đang nắm chân mèo, không bóp cho móng vuốt nhô ra thì không chịu.

"Thực ra em không cần phải để ý đến cô ấy."

Viên Duyệt lấy một ngón tay ấn ấn đầu cô: "Cô ấy giống em, đầu có chút vấn đề. Cô ta bị điên, còn em thì bị ngu."

"Hả?"

Chửi người khác thì thôi đi, sao lại còn lôi cả cô vào?

Tô Hữu Diễm mắt hứng đập một cái vào lòng bàn tay anh.

Viên Duyệt cười, nắm chặt tay cô: "Sao dạo này càng ngày càng giống mèo thế?"

Tim Tô Hữu Diễm sưng lại, ánh mắt cô hơi né đi: "Chó mèo gì chứ, em nghe không hiểu."

Viên Duyệt nhìn cô, nói tiếp: "Tôi quen Nghê Thu Vũ ở một tiệc rượu, lúc đó cô ấy làm phục vụ, lỡ tay làm đổ nước trái cây lên tây trang của tôi, tôi biết

cô ấy như thế."

Tô Hữu Diễm lặng thinh nghe anh nói: "Sau đó lúc gặp lại, tôi phát hiện ra cô gái này không giống trong ấn tượng của tôi chút nào, cô ấy lúc là một người, lúc lại thành một người khác. Tính cách lúc lạnh lúc nóng, khiến người ta không sao đoán được."

Nói đoạn, Viên Duy liếc Tô Hữu Diễm đầy thâm ý.

Tô Hữu Diễm giật mình, tay cô bị Viên Duy siết chặt, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Cô gượng gạo nhếch miệng: "Vây, sao?"

Bàn tay Viên Duy nắm tay Tô Hữu Diễm dần siết chặt lại, Tô Hữu Diễm luôn cảm thấy anh như một con mèo, còn cô là một con chuột đang rúc trong góc tường, bị anh giẫm đuôi, hết lần này tới lần khác vờn giỡn.

Viên Duy thả lỏng tay, cười nói: "Tôi nói chuyện phiếm thôi, làm gì mà em phải sợ thế."

Mặt anh tuy là mang theo ý cười, nhưng giọng nói lại khiến Tô Hữu Diễm liên tưởng tới thợ săn đang mỉm cười nhìn con mồi, làm người ta không khỏi sợ run.

Tô Hữu Diễm xua tay, rút bàn tay dẫm mồ hôi ra, vội cười nói: "Đâu có, em nóng thôi."

Bàn tay Viên Duy vuốt một cái lên mặt cô, trên tay dính toàn mồ hôi, anh cúi đầu cười, nói tiếp: "Tôi phát hiện ra, nhân cách thứ nhất của cô ấy rất ngây thơ, nhân cách thứ hai lại khá âm u, rất có hiểu biết đối với chuyện kinh doanh. Vậy nên tôi đưa cô ấy về công ty, cô ấy rất có thiên phú trong kinh doanh, nhưng lúc nhân cách thứ nhất làm chủ thì cô ấy lại đi làm diễn viên."

Viên Duy từ từ thở ra một hơi, nói tiếp: "Thiên phú mua bán của cô ấy rất lợi hại, giúp đỡ tôi rất nhiều."

Tô Hữu Diễm nghe mà như lọt vào sương mù: "Thống Nhi, thế này là sao?"

Hệ thống nói: [Bởi vì kết cục bị vỡ nên tinh thần nữ chính cũng vỡ.]

Tinh thần phân liệt? Tô Hữu Diễm suýt phun ra một búng máu. Nhân vật cô mất nhiều tâm huyết đắp nặn như vậy mà lại biến thành tinh thần phân liệt!

Giờ khắc này, cô chỉ hận không thể tự chặt tay, cho cô rảnh tay này! Cho cô viết vở này!

Tô Hữu Diễm kinh hãi: "Chuyện này con mẹ nó thật sự là tại ta!"

Viên Duy nói: "Nếu em không thích cô ấy, tôi có thể để cô ấy đi."

Tô Hữu Diễm sao có thể để nữ chính đi, nếu để nữ chính đi, sao cô làm được nhiệm vụ, sao đến được kết cục! Cô vội nói: "Em thích cô ấy! Em rất thích cô ấy!"

Viên Duy mỉm cười nhìn cô.

Tô Hữu Diễm không biết lấy đâu ra dũng khí, giống như chồi non trong bùn xuân, nóng lòng mà nảy mầm, cô cẩn thận nhìn Viên Duy: "... Anh thì sao? Anh có thích cô ấy không?"

Viên Duy lặng im nhìn cô, trong con ngươi nhạt màu như có sóng ngầm cuộn trào.

Tô Hữu Diễm không nhúc nhích nhìn Viên Duy chăm chăm, cứ như thể ai dời mắt trước thì thua vậy.

Lát sau, Viên Duy cười một tiếng không rõ ý tứ.

Anh cười, đáy mắt như mặt nước gợn sóng, Tô Hữu Diễm nhìn mà choáng ngợp, đồng thời cũng âm thầm phỉ nhổ:

Cười cái gì mà cười?

Có gì nói thẳng đi!

Tô Hữu Diễm tức đến suýt thì xòe móng ra cào anh.

Viên Duy hơi thu lại ý cười, nhìn Tô Hữu Diễm rồi trầm ngâm: "Xét thấy em hiện giờ còn đang mang tội, tôi có quyền chi phối tự do hành động của em. Tháng sau theo tôi về quê một chuyến."

Quê?

Là nơi chôn Quả Quýt?

Chương 31

Tin tức Thịnh Hạ và Viên Duy hẹn hò và tin cô giờ thôi bệnh ngôi sao điên cuồng cuồn cuộn sạch đầu đề mỗi ngày.

Trên trang đầu, tất cả đều là ảnh chụp Thịnh Hạ giờ đủ trò bệnh ngôi sao, có ảnh cô hung dữ trợn mắt quả mắng trợ lý, có ảnh cô hất mặt nhìn Nghệ Thu Vũ, còn có ảnh cô kiêu ngạo ra oai đủ kiểu ở đoàn làm phim.

Nhất thời, danh tiếng của Thịnh Hạ tụt dốc không phanh.

Mà ngược lại, cái tên ngôi sao hạng C Nghệ Thu Vũ lại lọt vào tầm mắt của công chúng, rất nhiều người đồng cảm với cô, cũng bắt đầu dần dần chú ý đến kỹ thuật diễn của cô.

Khán giả lúc này mới phát hiện ra, cô gái thoát nhĩ yếu đuối nhu nhược này, kỹ thuật diễn lại tốt đến vậy, nhất là ảnh chụp hậu trường tuần ra, lúc cô và Thịnh Hạ diễn đối, khí thế rõ ràng rất khác biệt.

Dần dần, những tranh cãi trên mạng về Thịnh Hạ càng lúc càng lớn.

Nhưng Tô Hữu Điềm lại chẳng chút nào để ý đến những lời lẽ ảnh hưởng đến sinh tồn của một ngôi sao này. Lúc này cô đang đeo kính râm nằm trên ghế, bên cạnh là một trợ lý đang quạt mát cho cô, một trợ lý khác thì cầm điện thoại nghiêm túc chụp ảnh cho cô.

Tô Hữu Điềm mặc kệ mình quay phim thế nào, nhưng chụp ảnh không đẹp mà đăng lên mạng thì không được nha.

Mấy ngày nay cô đã nghĩ thông suốt rồi, chống đối nhiệm vụ thì có ích lợi gì? Muốn nhọc lòng sống đến hết đời hay là bị ngược một lần cho xong.

Còn chẳng bằng ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ, về nhà sớm.

Hơn nữa, Viên Duy bận bịu nhiều việc, cô cũng bận bịu quay phim, thời gian hai người gặp mặt đã ít lại càng ít, trừ phi Viên Duy tới thăm ban, nếu không hai người họ cả tuần cũng không nói được với nhau một câu.

Vì vậy nên những nhiệm vụ cô nhận gần đây căn bản là không liên quan tới Viên Duy.

Nhiệm vụ mấy ngày nay của cô chỉ đơn giản là ngày ngày vênh mặt với Nghệ Thu Vũ, không thì là nổi nóng với trợ lý.

Nói khó cũng không khó, cô chỉ cần trưng cái mặt kiêu căng ra rồi đọc lời kịch hệ thống cho là được, lâu dần, cô cũng có thể tự xuất ra một môn đạo riêng được rồi, chỉ cần nghiêng răng giữa đầu nói giọng dờ dờ ương ương, vậy là có thể tăng hiệu quả chọc giận người ta lên gấp bội.

Chuyện này, trong đoàn làm phim, đến cả đạo diễn vốn không dám căng mặt với cô cũng có chút bất mãn, huống chi là những người khác, trước mặt thì khúm núm với cô, ai biết được sau lưng sẽ bàn tán những gì?

Hệ thống nói: [Kí chủ, kĩ thuật diễn của cô gần đây ngon nghe ghê nhờ, đến cả ta cũng suýt nữa bị cô gạt rồi.]

Tô Hữu Điềm tháo kính râm xuống, đứng lên vờn vai.

[Khen ta cũng vô dụng, ta chỉ muốn biết đến khi nào thì xong việc thôi.]

[Nói nhanh cũng nhanh mà nói chậm cũng chậm. Cô chỉ cần đi nốt vài tình tiết quan trọng nữa là có thể offline được rồi. Lúc đó sẽ đến lượt Doãn San thăng cấp.]

Tô Hữu Điềm "ò" một tiếng, trong lòng cũng không rõ là cảm xúc gì.

Cô mới từ thân thể Quả Quyết tới nơi này được có mấy ngày, còn chưa thích ứng với cuộc sống cùng Viên Duy chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Phải rồi đi, nói không tiếu nuối là không thể nào.

Trời biết cô nhớ những tối cuộn mình vào cổ Viên Duy ngủ đến thế nào, mỗi lần nhìn bóng lưng Viên Duy, cô đều suýt không khống chế được mà nhào tới.

Nhưng lý trí lại nói với cô rằng không thể, cô giờ là người, không phải mèo, nếu thật sự làm như vậy, Viên Duy nhất định sẽ cho rằng đầu óc cô có vấn đề...

Xa xa, tiếng đạo diễn chỉ đạo hiện trường kéo tâm tư của Tô Hữu Điềm về, cô lấy lại tinh thần, nhìn Nghệ Thu Vũ đang vô cùng nghiêm túc dưới ống

Kính, cô ấy dường như ý thức được có người đang nhìn mình, xoay đầu lại, trông thấy Tô Hữu Diễm bèn cười với cô.

Tô Hữu Diễm lập tức quay đi.

Cũng không phải là vì sợ Nghệ Thu Vũ, mà là cứ nghĩ đến chuyện cô gái này cũng không đơn thuần như vẻ ngoài của mình, cô lại không sao nhìn thẳng được nhân vật dưới ngòi bút của mình này.

Trước đây lúc hệ thống nói với cô, cô vẫn chưa có cảm giác gì, lâu dần, cô lại vô tình cố ý để tâm tới Nghệ Thu Vũ, không biết có phải là do ảnh hưởng của tâm lý hay không mà cô luôn cảm thấy lời Nghệ Thu Vũ nó rất có thâm ý.

Cô không muốn nghĩ quá xấu về nhân vật mình trút tâm huyết tạo nên này, vậy nên không thể làm gì khác đành trốn tránh.

Tô Hữu Diễm hút một hơi thật sâu, nói với trợ lý: "Tôi về nhà trước, đạo diễn hỏi thì bảo là tôi thấy khó chịu trong người."

Hai trợ lý nhìn nhau.

Được rồi, từ giờ bệnh ngôi sao biến thành đi muộn về sớm, cũng không biết sau này Viên Duy còn chịu được cô ả này không nữa.

Khác với những gì trợ lý tưởng tượng, Viên Duy vẫn thật sự chịu được, lúc trợ lý mở cho anh xem hot search và bình luận, anh qua loa vung tay: "Đề xuống."

Trợ lý đáp lời, sau đó lại nhìn Viên Duy về lưng lự.

Viên Duy ngẩng đầu: "Sao thế?"

Trợ lý nói: "Tôi còn tra được dư luận trên mạng là có người quấy đục nước."

Viên Duy nhú mày: "Công ty nào?"

Thường thì những trò đục nước béo cò này đề là của công ty đối thủ, Viên Duy dù không phải người trong giới giải trí, nhưng vì có Tô Hữu Diễm nên anh vẫn hiểu biết đôi chút về cái giới này.

Trợ lý nói: "Không phải là công ty, là cậu ấm nhà họ Lý và nhà họ Trương. Họ đều...quen biết Nghệ Thu Vũ."

Đôi môi mỏng của Viên Duy mím lại, anh bỏ bút trong tay xuống: "Thịnh Hạ có biết không? Cô ấy có phản ứng gì?"

Về mặt trợ lý có phần một lời khó nói hết, chừng như rất khó hiểu: "Cô Thịnh không biết, nhưng mà cô ấy...dường như rất hớn hờ với chuyện này, ngày nào cũng vui vẻ đi xem tin xấu của mình."

Viên Duy xoa xoa ấn đường, có chút dở khóc dở cười. Anh lắc đầu nói: "Được rồi, cứ đề tin tức xuống đi đã, nhắn với nhà họ Lý và nhà họ Trương, bảo họ quản con cháu mình cho tốt."

Trợ lý gật đầu rồi đi xuống.

Trợ lý đi rồi, Viên Duy nhìn văn kiện mà dần dần thất thần, anh xoa xoa ấn đường, đứng dậy tới bên cửa sổ sát đất, nhìn biển quảng cáo trên cao ốc đối diện, trên biển là Thịnh Hạ cười vô cùng xinh đẹp.

Viên Duy nghĩ đến gần đây không được chòng ghẹo Thịnh Hạ, chân mày bắt đầu chậm rãi nhíu lại.

Đề cô lẫn lộn trong giới giải trí thật sự là một biện pháp tốt sao?

Anh theo đuổi cô như có phải là sai chỗ nào rồi không?

Bàn tay đặt sau lưng của Viên Duy từ từ siết chặt lại.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa cắt ngang suy nghĩ của anh.

Anh thu lại vẻ mặt, ngồi lại về ghế.

"Vào đi."

Chợt, cánh tay của Thường Luân thò vào.

"Viên Duy!"

Gã tức đến độ cả chữ tổng tài cũng không gọi.

Viên Duy ngẩng đầu, thấy dáng vẻ tức giận của gã là viết gã muốn nói gì rồi.

Anh không ngăn cản, chỉ nhìn Thường Luân đang mở miệng nói lia lia như đốt pháo, không giây nào là không phun ra đốm lửa.

"Chú nói xem anh phải nói chú thế nào mới được! Sao chú không chịu nhớ thế? Thịnh Hạ là ai? Mấy ngày nay hot search thế nào chú còn nhìn không ra hả? Tiểu nhân đắc chí, điều ngoa tùy hứng! Loại phụ nữ này thì tốt lành chỗ nào, anh thấy Nghe Thu Vũ tốt hơn cô ta nhiều!"

Viên Duy sụp mắt xuống, lông mi đen như lông quạ chiếu xuống mặt một cái bóng.

Thường Luân tức đến đi vòng vòng: "Anh còn tưởng chú thật sự đổi tính, quyết định đến với một cô gái khác rồi, nào ngờ vẫn là con bé đó! Chú cố ý đẩy anh đi công tác, chú nói xem là tại sao?"

Viên Duy ngẩng đầu, im lặng nhìn gã.

Thường Luân nhìn dáng vẻ trầm mặc này của Viên Duy, trong lòng cũng có chút hồi hộp. Gã theo Viên Duy hai năm, biết thằng nhóc này giấu tâm tư rất sâu, đi theo anh thời gian dài, gã cũng phải bội phục thủ đoạn của anh, khi nói chuyện cũng mang theo chút kính nể, nhưng vừa rồi nóng nảy, không kịp để ý tới thân phận mà lấy vai về lão đại ca trước đây ra dạy dỗ anh, gã biết Viên Duy sẽ không làm gì mình, nhưng nhìn sắc mặt Viên Duy, trong lòng gã vẫn hơi sợ.

Gã vội vàng dịu sắc mặt.

"Tổng tài, chú cũng đừng trách anh nôn nóng, chú không thấy trên mạng mấy ngày nay đánh giá thế nào về Nguyên Điềm của chúng ta à, dư luận cũng ảnh hưởng đến danh tiếng mà."

Hơn nữa, gã cũng biết lão già nhà họ Viêm đức hạnh ra sao, hiện giờ chưa nổi nóng là còn đang nén giận, lỡ như bùng nổ lên thì Thịnh Hạ có thể sẽ bị đuổi đến độ chút cặn cũng không còn.

Viên Duy nghĩ tới điều gì, sắc mặt anh từ từ thu lại, lát sau, anh mới nói: "Em có chừng mực."

Thường Luân không khuyên nữa, gã biết Viên Duy cố chấp tận xương, nhưng sự cố chấp này vẫn bị sự tự chủ mạnh mẽ của anh khống chế. Anh nói anh có chừng mực thì tức là thực sự sẽ không gây ra loạn gì.

Gã gật đầu: "Anh tin chú, có điều anh vẫn phải lắm miệng một câu, chú muốn ở bên ai anh mặc kệ, nhưng mọi chuyện đều phải nhìn rộng ra."

Viên Duy nghe vậy, cũng chỉ cười: "Anh Thường, nếu anh hiểu cô ấy, anh sẽ không nói ra những lời này đâu."

Thường Luân: "???"

Tối, Viên Duy khề khàng vào nhà, vừa định như thường ngày lên nhà xem Tô Hữu Điềm, đã bị tiếng hít thở liên tiếp dọa cho hết hồn.

Anh không bật đèn, nhắm mắt lại, liền thấy Nhúm Lông nằm trên sàn nhà, há to miệng ngáy, nước dãi chảy đầy đất.

Mà trên salon, Tô Hữu Điềm cũng nằm nghiêng cùng một tư thế với nó, há cái miệng nhỏ nhắn ra, để lộ hai hàm răng nhỏ trắng tinh. Cái má phúng phính dề lên tay phình ra thành một cục thịt nom như cục bột, phình phình.

Khóe miệng Viên Duy nhếch lên, anh cẩn thận ngồi xổm xuống bên cạnh Tô Hữu Điềm, ngón tay nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc rối dính trên mặt cô.

Tô Hữu Điềm dường như mơ thấy cái gì, nhướn mày, như đang thi chạy với ai, hai tay hai chân đồng thời quơ loạn trên salon, Viên Duy bị cô quờ cho một phát, ngã ngồi lên người Nhúm Lông, Nhúm Lông ngao một tiếng tỉnh lại, tui thân đập một cước lên người Viên Duy.

Tô Hữu Điềm vừa nãy là mơ thấy lúc mình làm Quả Quýt, chạy đuổi theo Viên Duy chơi đùa, cô bị tiếng ngao này làm cho giật mình, cũng ngao một tiếng tỉnh dậy: "Á? Sao? Sao?"

Viên Duy thờ dãi, ôm cô vào lòng vỗ vỗ lưng cô: "Em làm sao còn giống chó hơn cả Nhúm Lông thế hả, ngủ cũng không chịu yên nữa."

Tô Hữu Điềm vui nết vào lòng Viên Duy, hiện giờ đầu cô vẫn còn lơ mơ, tim thì bị dọa đập thình thịch, nhưng mùi hương quen thuộc trên người Viên Duy và vòng tay dịu dàng mà mạnh mẽ của anh lại giúp cô ổn định lại đôi chút.

Cô hít một hơi thật sâu, cô hơi buồn ngủ nữa rồi.

Viên Duy xoa lưng cho cô, nghe tiếng hít thở dần thoải mái của cô, có chút dờ khóc dờ cười.

"Em ngủ bao lâu rồi?"

Trong bóng tối, giọng Viên Duy nhẹ nhàng từ tốn, tựa như bài hát ru hay nhất.

Tô Hữu Điềm gắng kéo một tia lý trí ra khỏi cơn buồn ngủ, lẩm bầm:

"Ngủ từ ba giờ."

Viên Duy tính thời gian, ngủ chừng năm tiếng rồi.

Ngủ sớm vậy, đến đêm lại dậy đi vệ sinh cho xem.

Anh dịu dàng vuốt ve má cô, cảm nhận được đầu ngón tay nhẵn mịn, lại không nỡ rời đi, trở tay sờ tới cái cảm đói của cô.

Mấy ngày anh không ở nhà, thường bảo trợ lí nấu cơm đưa đến trường quay cho cô, một ngày ba bữa, không thiếu bữa nào, không đến một tuần, Tô Hữu Diễm liền biến thành cảm đói.

Bản thân cô lại đặc ý một cách khó hiểu, cho rằng đây chính là mập có phúc.

Viên Duy nói: "Đừng ngủ nữa, tôi đưa em ra ngoài ăn khuya."

Tô Hữu Diễm bị sờ đến thích ý, cô dường như quay trở lại cái sân nhà quê ba năm trước, mỗi tối Viên Duy đều ở đó vuốt cảm cô, không chịu sờ cô còn có thể xòe móng ra chụp cậu.

Viên Duy mà không cho cô cào sướt thì cô chắc chắn sẽ không cho cậu đi ngủ.

Tô Hữu Diễm bất giác ngẩng đầu lên, lẩm bẩm:

"Cá khô cơ..."

"Hử?"

Cô chéo chép miệng: "Em muốn ăn cá khô..."

Viên Duy bật cười: "Dậy, chút nữa tôi dẫn em đi ăn cá."

Nói xong, anh buông Tô Hữu Diễm ra, lên nhà, tìm được áo len và áo khoác của cô mang xuống.

Khi quay lại, Tô Hữu Diễm lại đã như một vũng chất lỏng lỏng nhoài trên salon.

Viên Duy đỡ cô dậy.

"Giơ tay lên."

Chậm rì rì giơ tay lên.

"Ngẩng đầu."

Cô vươn cổ ra phía trước.

Viên Duy mặc áo len cho cô rồi mặc áo khoác vào.

Xong xuôi cũng chảy đầy một thân mồ hôi.

Tô Hữu Diễm đã tỉnh táo hơn đôi chút, cô ngáp một cái, không khỏi nhìn anh.

Viên Duy bất đắc dĩ nói: "Tôi nuôi em mà cứ như nuôi chó, nuôi mèo ấy, cả nuôi rùa nữa. Cũng đáng."

Tô Hữu Diễm: "???"

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Tô Hữu Diễm dụi mắt, mắt húng xòe vuốt đập anh.

Viên Duy nắm lấy tay cô: "Đừng động đây, mặc quần áo từ tể, tôi dẫn em ra ngoài."

Tô Hữu Diễm dụi dụi mắt: "Ra ngoài? Đi đâu?"

"Đ dẫn em đi gặp một người."

Buổi tối, trong nhà hàng đồ Tây, đèn đóm sáng trưng.

Thường Luân đeo kính râm, ưỡn bụng ngồi trên ghế, không giống như tối ăn cơm mà giống xã hội đen tối gây sự hơn.

Nhân viên phục vụ vẫn duy trì nụ cười mỉm cứng ngắt: "Thưa anh? Xin hỏi anh cần gì?"

Thường Luân khoát khoát tay: "Tôi chờ người."

Nhân viên phục vụ lui xuống rồi, lúc này Thường Luân mới không nhận được đôi tư thế ngồi.

Gã vốn không định đến, nếu không phải Viên Duy "xin" gã, gã thật sự không muốn gặp con ả kia.

Hồi trưa, Viên Duy nhìn ra gã có lòng cảnh giác rất lớn đối với Thịnh Hạ, bèn đề nghị ba người họ cùng ra ngoài ăn một bữa, làm quen với nhau.

Không phải là một con bé dối trá điêu ngoa sao, có gì mà xem.

Hơn nữa, gã quen con bé đó thì có ích lợi gì? Cần phản đối cũng đã phản đối, Viên Duy cũng đâu phải không biết tính gã, một khi đã chứng mất ai thì nói sao cũng vô dụng.

Lẽ nào... Viên duy muốn bảo con bé này giả vờ giả vịt trước mặt gã?

Gã hừ một tiếng, gã xem người nhiều năm như vậy, người nào tính cách ra sao, gã liếc mắt cũng nhìn ra, muốn lừa gã? Nằm mơ!

Gã đương nghĩ vậy, chốc lát sau liền thấy Viên Duy dẫn một người đi qua.

Tô Hữu Diễm bị Viên Duy dắt đi, cô không biết Viên Duy muốn dẫn cô đi gặp ai, chắc không thể là đi gặp ông nội anh đâu nhỉ. Dù sao trong truyện, Viên Duy và ông nội anh Viên Chấn quan hệ cũng không tốt lắm, thậm chí là như nước với lửa. Viên Duy là do Viên Chấn tìm về, Viên Chấn dù ký thác kỳ vọng rất cao ở anh nhưng đó vẫn là phải nằm trong sự khống chế của ông ta. Bất kể là sự nghiệp hay tình cảm, Viên Chấn đều phải chen vào một chân.

Cô nhớ trong nguyên tác, ông nội Viên Duy rất không ưng Nghê Thu Vũ, Viên Duy vì ở bên cô đã công khai đoạn tuyệt với nhà họ Viên.

Tuy kết cục là HE nhưng Viên Duy cũng vì thế mà chịu khổ không ít.

Tô Hữu Diễm vừa nghĩ tới việc gặp mặt lão già quái đản kia, lập tức đau đầu.

Đi theo sau Viên Duy, cô cẩn thận kéo kéo tay áo anh: "Rốt cuộc anh muốn dẫn em đi gặp ai vậy?"

Viên Duy quay đầu lại đáp: "Em cũng quen người đó, có nhớ đợt quay phim kháng Nhật không? Chính là anh Thường trong đoàn làm phim đó."

Anh Thường?

Tô Hữu Diễm nhớ ra ông anh mập mạp đeo dây chuyền vàng và kính râm kia, không hiểu sao thấy yên lòng không ít.

Anh Thường đó có vẻ rất trượng nghĩa, giúp đỡ Viên Duy rất nhiều, hẳn là rất dễ gần... Ờ?

Viên Duy kéo cô ngồi xuống, Tô Hữu Diễm nhìn thân hình càng thêm phúc hậu của Thường Luân, Thường Luân bắt chéo hai chân, nghiêng mắt, không nói câu nào.

Gã rất muốn trực tiếp phổ cập một chương trình "nhân phẩm và đạo đức" cho con bé này, nhưng ngại có Viên Duy bên cạnh, gã không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt Phật, cũng không tiện gây căng thẳng cho bầu không khí, vậy nên không thể làm gì khác là không hé răng.

Viên Duy tựa hồ cũng không để ý đến thái độ của Thường Luân, anh hỏi Tô Hữu Diễm: "Hôm nay muốn ăn cá à?"

Tô Hữu Diễm cào cào thực đơn, gật đầu lia lịa.

Thường Luân lạnh mặt nhìn, không kiên nhẫn nhếch khóe miệng, loại con gái này gã thấy nhiều rồi, bên ngoài thì mặc sức xằng bậy, ở nhà thì giả bộ ngoan ngoãn hết lời.

Gã chỉ không rõ, đường đường là một tổng tài, chút mảnh khóe này làm sao mà không nhìn ra, lẽ nào đây chính là yêu đương vào hồng nào?

Viên Duy chọn liên tiếp năm sáu món cá, lại chọn thêm thịt bò, anh khép thực đơn lại, hỏi Tô Hữu Diễm: "Đủ chưa?"

Tô Hữu Diễm nói: "Đủ rồi, chắc ăn không hết đâu."

Viên Duy lúc này mới trả lại thực đơn cho phục vụ, anh nói: "Chút nữa em ăn ít một chút, dạ dày sẽ khó chịu."

Tô Hữu Diễm quay đầu đi nhỏ giọng lầm bầm, gọi nhiều vậy xong lại bảo cô ăn ít một chút, đầu óc có bệnh gì không thể.

Viên Duy không nghe ra cô nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt cô cũng biết chẳng phải lời tốt lành gì, anh nhéo má cô một cái.

Thường Luân ghét bỏ dõng mắt sang chỗ khác. Ra về!

Gã nghĩ ngợi một chút, cũng không thể cứ tiếp tục thế này được, phải khiến con bé này lộ nguyên hình. Gã bèn chuyển mắt về phía chai rượu đỏ để bên cạnh.

Sau khi món ăn được mang lên, Viên Duy dùng dao nĩa giúp cô cắt đầu cá và đuôi cá đi, loại bỏ xương cá, dưới ánh đèn, ngón tay anh thon dài, khớp xương rõ ràng, đến cả việc dọn đồ ăn thôi cũng được anh làm thành một loại nghệ thuật.

Tô Hữu Diễm long lanh mắt nhìn, nắm chặt lấy quần, dần lòng kiềm chế ý muốn há miệng "A..."

Viên Duy trả đi lại cho cô, Tô Hữu Diễm nhận lấy dao nĩa, suýt nữa vùi luôn mặt vào đĩa.

Cô biết Thường Luân có vẻ như không thích cô lắm, vậy nên cô cũng không để ý rứt rứt làm gì, nói với Viên Duy: "Em muốn một bát cơm có được không?"

Viên Duy hỏi: "Ăn không quen?"

Tô Hữu Diễm ngượng ngùng nói: "Em muốn ăn đồ Trung."

Viên Duy nói: "Vậy ăn ít một chút, chút nữa về nhà tôi nấu cháo cho em."

Tô Hữu Diễm ngoan ngoãn gật đầu.

Thường Luân ho khan một tiếng, đột nhiên cười hi hi rót rượu đỏ vào ly của Tô Hữu Diễm: "Nào nào, em dâu, sao có thể chỉ ăn không uống rượu chứ? Chai rượu đỏ này đắt lắm đấy, đừng để lãng phí!"

Tô Hữu Diễm dùng dao nĩa lại, nhìn sang Viên Duy, chỉ chỉ đâu: Đâu người này bị chập mạch à? Sao lại gọi cô là em dâu?

Về ghét bỏ trong mắt cô quá rõ ràng, Viên Duy buồn cười, nghĩ, đồ ngốc còn đi ghét bỏ đồ ngốc.

Anh lắc đầu, đề tay cô xuống, nói với Thường Luân: "Buổi tối cô ấy không uống được rượu."

Thường Luân nói: "Một ly thôi cũng không được à? Thế này đi, con bé uống một ly, anh uống hai ly!"

Viên Duy bỏ dao nĩa xuống, nhìn về phía Tô Hữu Diễm.

Thực ra rượu đỏ uống chút ít cũng không sao, trước khi ngủ uống một ly còn có thể trợ giấc.

Anh cũng không phải là sợ cô uống rượu, mà là nghĩ đến tửu lượng của Tô Hữu Diễm, hỏi liên hoan cấp ba, cô uống một cốc bia thôi đã xin quắc cần câu, suýt chút nữa tụt quần trước mặt mọi người.

Lúc này Thường Luân muốn cho cô uống rượu... Nói không có ý đồ gì, anh không tin.

Chắc chắn là muốn chơi trò "say rượu nói lời thật lòng", Viên Duy nhìn vẻ mặt ngây thơ của Tô Hữu Diễm, cũng được, có anh ở đây cũng sẽ không gây ra chuyện gì.

Huống hờ có đôi khi, chẳng thể nào đánh thức được một người già bộ ngủ, có một số việc thật sự Thường Luân phải tự mình phát hiện.

Tô Hữu Diễm nghĩ, không phải chỉ là một ly rượu đỏ thôi sao, cần gì phải làm căng vậy.

Cô cầm ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Lại nói, rượu đỏ hạng sang này đúng là ngon thật, so với rượu nho cô để trong tủ lạnh ngon hơn nhiều.

Nghĩ vậy, cô lại rót thêm một ly.

Viên Duy cản cô không được, không thể làm gì khác ngoài bắt đắc dĩ chau mày.

Cô ợ rượu, khuôn mặt trắng nõn nổi lên chút ửng đỏ.

Viên Duy sờ khuôn mặt hơi nóng lên của cô: "Sao rồi?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu: "Vẫn ổn, uống ngon lắm."

Nói đoạn, cô muốn tiếp tục ăn cá, lại phát hiện miếng thịt cá cuối cùng chuồn mất dưới dao nĩa của mình.

Cô tức giận, thò móng vuốt ra bắt.

Thường Luân tròn tròn mắt, thể này cũng nhanh quá rồi đi!

Viên Duy đuổi theo tóm chặt lấy tay cô: "Ăn gì, nói với tôi."

Tô Hữu Diễm mơ mơ màng màng ngửa đầu: "Cá..."

Viên Duy xiên một miếng cá, Tô Hữu Diễm há miệng ra chờ: "A..."

Động tác của Viên Duy khựng lại, anh nhìn mặt Tô Hữu Diễm, màu sắc con ngươi dần trầm xuống.

Tô Hữu Diễm nhìn anh nửa ngày không động, không kiên nhẫn đập tay anh, lúc này Viên Duy mới đút cá vào miệng cô.

Thường Luân không phát hiện ra vẻ mặt Viên Duy không ổn, gã đang đắm chìm trong niềm vui sắp vạch mặt được cô ả trước mắt, khóe miệng nhếch lên ý cười:

"Thịnh Hạ này, có phải em không thích Nghe Thu Vũ đúng không?"

Tô Hữu Diễm ngửa đầu, làm như thể đang nhét thịt vào miệng mình: "Anh nói bừa, tôi rất thích cô ấy."

Thường Luân chặt một tiếng, nghĩ lòng cảnh giác của con bé này nặng thật, gã truy vấn: "Vậy tại sao em cứ nhắm vào cô ấy thế?"

Viên Duy cũng quay đầu sang nhìn cô.

Những lời này tựa hồ đụng trúng chuyện thương tâm của Tô Hữu Diễm, cô dùng một cái ném miếng thịt vào đĩa, người chung quanh đều ngó lại.

Tô Hữu Diễm ngao một tiếng òa khóc: "Còn không phải vì nó là một đứa con gái bất hiếu sao! Lòng cánh cứng cáp rồi liền muốn đùa giỡn đầu óc mẹ già! Tôi không có đứa con gái bất hiếu như thế!"

Khóe mắt Thường Luân giật một cái, điều cần hỏi thì hỏi không ra, ngược lại chọc ra cái gì thế này. Sao lại nhận luôn Nghe Thu Vũ thành con gái rồi.

Viên Duy rút khăn tay ra lau tay cho Tô Hữu Diễm, dường như không để ý chút nào những lời điên khùng của cô.

Tô Hữu Diễm dùng tay kia lau nước mắt: "Con không nghe lời thì biết làm sao? Tôi lại không thể vứt bỏ con bé..." Cô thở dài một cái, đột nhiên quay sang nhìn Viên Duy, nặng nề vỗ vai anh: "Con à, con không được học Thu Vũ đâu nhé. Con phải làm việc cho giỏi, tìm cho mẹ một đứa con dâu hiếu thuận về dưỡng lão cho mẹ, nghe chưa?"

Tay Viên Duy khựng lại, anh nhéo nhéo má Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm bị anh nhéo đau, cô lắc qua lắc lại muốn thoát khỏi hai ngón tay kia: "Đừng nhéo! Đừng nhéo! Chưa đâu mà đã bắt đầu ngược đãi mẹ rồi! Chờ mẹ già tiền của mẹ một đồng cũng không cho mày!"

Giọng cô rất lớn, người xung quanh đều nhìn sang bên này, phục vụ cũng phải đi qua.

Thường Luân nhìn mà tròn mắt há hốc. Con bé này là ngốc thật hay giả ngu vậy.

Viên Duy thờ dài, bảo phục vụ thanh toán, lấy áo khoác bọc lấy Tô Hữu Diễm, ôm cô rồi đi.

Thường Luân vội vàng đuổi theo: "Áy! Chờ anh với!"

Ra khỏi cửa, Tô Hữu Diễm bị gió thổi đến không mở mắt nổi, cô nhìn ánh đèn xanh xanh đỏ đỏ phía xa, lơ mơ trông thấy chữ karaoke, lập tức hớn hờ giấy xuống như Nhúm Lông: "Đừng động vào tôi! Tôi muốn đi hát!"

Viên Duy không không chế được, không thể làm gì khác đành ôm cô vào lòng, dùng ánh mắt lên án nhìn về phía Thường Luân.

Thường Luân bị cái nhìn này làm giật mình, vội nói: "Chú đừng nhìn anh thế! Anh đâu có biết tử lượng con bé kém vậy. Chú làm bạn trai cũng không biết còn gì?"

Viên Duy nghĩ, trước đây biết, không ngờ bây giờ lại trở nên nghiêm trọng đến vậy.

Tô Hữu Diễm bị ấn trong lòng anh, ngược đầu nói: "Này, Viên Duy, tôi muốn hát."

Viên Duy mở cửa xe, nói: "Em hát đi."

Tô Hữu Điềm khịt mũi một cái: "Tôi muốn đi hát karaoke."

Viên Duy muốn bỏ cô vào xe, cô lại cứ vặn vẹo như sâu lông, nhất định không chịu lên.

Không còn cách nào khác, hai người đành thuê phòng cho cô vào chọn bài hát.

Lúc tiếng nhạc dạo vang lên, gân xanh trên trán Viên Duy nhảy giật.

Còn Thường Luân... Thường Luân im lặng ngồi trong góc sofa, vẻ mặt vô cùng ảo diệu.

Đối mặt với kiểu con gái như Tô Hữu Điềm, cũng chỉ có Viên Duy mới có thể bảo trì được mặt không đổi sắc.

Tô Hữu Điềm rung rung nước mắt nhìn màn hình, nhạc đệm khiến cô nghĩ đến nỗi chua xót suốt mấy năm qua của mình, không khỏi nước mắt như mưa.

"A~ Người này chính là mẹ..."

"A~ Người này chính là má..."

Cô quay đầu lại, nhào vào lòng Viên Duy, kéo tay anh đặt lên ngực mình, vỗ chạn chát.

"Người này đã cho con sinh mệnh, cho con một mái nhà..."

Thường Luân vuốt mặt, biểu cảm câm nín.

Gã thông cảm vỗ vỗ vai Viên Duy: "Người anh em, anh phục chú."

Gã phục thật!

Thịnh Hạ không phải là giả ngu, cô mẹ nó là giả vờ thông minh!

Tô Hữu Điềm hát đến không tự kiểm chế được, còn muốn lại lần nữa, Viên Duy không nhin nổi nữa, đỡ eo cô ôm một cái, khiêng lên vai bỏ đi.

Thường Luân đi phía sau hỏi: "Còn định đi đâu nữa?"

"Về nhà, X chết!"

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Viên Duy tỉnh lại, cả người đau nhức, vừa mở mắt đã nghĩ thấy cả phòng nồng nặc mùi thuốc lá.

Anh xoa trán, chậm rãi ngồi dậy, chân trượt xuống eo anh, dồn đồng lại một chỗ, cổ áo sơ mi của anh mở rộng, lộ ra lồng ngực xanh xanh tím tím.

Viên Duy nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn Tô Hữu Điềm đang quay lưng về phía anh ngồi xồm trong góc giường, giọng khàn khàn hỏi: "Em làm gì thế?"

Tô Hữu Điềm khoác áo khoác của Viên Duy, tóc tai bù xù, cong mông ngồi, cô hơi cúi đầu, giữa ngón tay kẹp điếu thuốc, làn khói màu trắng lượn lờ bay lên, cô giơ tay lên khoát khoát, trầm giọng nói:

"Đừng nói gì hết, em sẽ phụ trách với anh."

Viên Duy đầu tiên là khựng lại, sau đó mới chậm rãi nhưong mày: "Em muốn phụ trách thế nào?"

Đêm qua anh vật lộn cả đêm, lúc này giọng nói vẫn còn khàn, Tô Hữu Điềm nghe xong, cho là hôm qua anh chịu khổ không ít, trong lòng càng thêm tội lỗi, cô vừa định mở miệng nói, đã bị khói thuốc trong tay làm cho sặc một tiếng ho khan, cô trực tiếp dập tắt đầu điếu thuốc, hít mũi một cái:

"Thì, cứ vậy mà phụ trách thôi, sau này anh là người của em..."

Nói đoạn, cô lau nước mắt trông đến là tội nghiệp.

Chân Viên Duy đang ở dưới chân, gan bàn chân chạm đúng đến mông cô, anh lấy chân chọc một cái, mím môi nói: "Em không muốn?"

Tô Hữu Diễm vội lắc đầu, cô quay lại, nhìn Viên Duy, giật giật cánh môi bị mím đến sưng đỏ: "Không có! Em bằng lòng!"

Viên Duy mím môi nhìn cô, dưới mắt anh có một quãng thâm, sắc mặt tái nhợt như giấy, lúc nhìn người ta không động đậy, mang một vẻ đẹp yếu ớt.

Ánh mắt Tô Hữu Diễm rơi xuống, đậu lên cổ Viên Duy, liếc thấy khoảng da ửng đỏ của anh, lập tức như bị phỏng, vội dúi mắt đi: "Anh đẹp trai như vậy, lại có tiền, em có được một người như anh là vinh hạnh của em, nói chung...em sẽ đối tốt với anh." Nói đoạn, cô hít mũi: "Em đi làm cơm. Bái bai, nghỉ ngơi thật tốt đi nhé."

Cô lẩn một vòng xuống giường, suýt thì không để ý mà ngã đập đầu.

Viên Duy nghiêng người về phía trước, Tô Hữu Diễm vội vàng đứng dậy: "Em không sao, không sao hết."

Nói xong, cô cuống quýt xông ra cửa.

Viên Duy vuốt vết trầy trên cổ, neho mắt chậm rãi cười.

Tô Hữu Diễm vừa ra khỏi phòng ngủ đã tự đập đầu mình bành một cái lên tường.

Sao cô có thể gây ra nghiệp chướng như vậy chứ!

Tối hôm qua uống bao nhiêu rượu vậy, vì sao lại cảm lòng không đậu lõi Viên Duy ra ăn thế chứ!

Sáng nay lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình đè Viên Duy dưới thân, sắc mặt Viên Duy trắng bệch, hít thở không thông, hơn nữa ở cổ còn bị sưng đỏ, thậm chí còn hơi xước da, lúc đó cô rất kinh hãi, căn bản là không dám nhìn thăm trạng bên dưới.

Ngập đầu toàn là mình đã làm chuyện xấu, cô đã hại Viên Duy thành tàn hoa bại liễu rồi...

Viên Duy đã là người của cô...

Tô Hữu Diễm đâm lên tường, quan trọng nhất là cốt truyện bị lệch mất rồi, hệ thống nhất định sẽ ngược chết cô...

Cô vừa lau nước mắt, vừa nấu cháo cho Viên Duy.

[Thống ơi, sao mi không nói gì thế?]

[Hiện giờ trong đầu ta toàn mosaic, đang trong thời gian khôi phục, cô đừng làm phiền ta.]

Cô "à" một tiếng, nghĩ gần đây hệ thống không còn để ý nhiều đến cô nữa, không biết có phải là đang kìm nén giấu một vỏ lớn đối phó với cô không nữa, cô vừa nghiệm ra rằng hiện giờ, về cơ bản cô đã không còn cầu mong gì nữa, bình tới tương cần nước lên đất chặn, nếu cô thực sự tránh không thoát thì đành nằm yên chịu ngược thôi.

Tô Hữu Diễm hít mũi một cái, run rẩy múc cháo vào bát.

Cô cũng nghĩ thông suốt rồi, mặc kệ Viên Duy sau này sẽ đối xử với cô thế nào, ở bên ai, cô cứ phải phụ trách anh trước đã, thu xếp cho anh ổn thỏa, tối thiểu là sắp tới không thể để anh vất vả tùy tiện xuống giường, cô còn phải gánh vác trách nhiệm kiếm tiền nuôi gia đình.

Cô một tay bưng cháo, một tay bấm đầu ngón tay tính xem mình còn bao nhiêu tiền gửi ngân hàng, có đủ để nuôi ông già Viên Duy ăn bánh bao cũng phải phối với rượu đỏ này không.

Càng tính càng tuyệt vọng.

Cô gần đây toàn dựa vào Viên Duy nuôi, tiền của Thịnh Hạ cô không muốn đụng vào, như thế chẳng khác nào cô là một người đã nhờ người ta nuôi lại còn ngủ trai mặt trắng của người ta!

Tô Hữu Diễm càng nghĩ càng thấy xấu hổ, mặt như muốn vùi luôn vào bát cháo.

Lúc vào phòng, cô nhìn thấy Viên Duy đang dựa vào đầu giường, lông mi rơi xuống khuôn mặt tái nhợt một cái bóng, cặp con ngươi nhạt màu hơi ươn ướt, đến chớp môi đỏ thắm thường ngày cũng biến thành tái nhợt.

Viên Duy nhìn Tô Hữu Diễm, hơi nghiêng đầu, lộ ra mảng đỏ trên cổ.

Tô Hữu Diễm hồ thẹn muốn chết, cô thầm thì sau này nhất định phải kiếm tiền thật giỏi để Viên Duy bữa nào cũng được ăn ngon bồi bổ.

Cô cẩn thận lấy thìa múc cháo đưa đến bên môi Viên Duy: "Anh nếm thử xem có ngon không."

Viên Duy hơi hé miệng, nhấp một miếng.

Tô Hữu Diễm khẩn trương nhìn anh.

Viên Duy khựng lại, tiếp đó gật đầu: "Ngon."

Thật sự?

Tô Hữu Diễm nghe được, trong lòng thấy an ủi rất nhiều. Cô lại đút cho Viên Duy vài thìa, Viên Duy hơi há miệng ăn, mắt không chớp nhìn cô chăm chăm.

Tô Hữu Diễm bị nhìn chăm chăm mà ngượng ngùng cúi đầu, mấy miếng sau đó gần như là đút vào lỗ mũi Viên Duy.

Viên Duy ăn xong, Tô Hữu Diễm mới tò mò ném thử một miếng.

Vừa cho vào miệng, cô đã khóc.

Viên Duy nhìn chung quanh một vòng, lôi cái áo khoác của Tô Hữu Diễm trên đầu giường ra, phủ lên mặt cô, bàn tay to ra sức chà một cái, mũi Tô Hữu Diễm suýt bị lau rụng mất.

Viên Duy hỏi: "Em khóc cái gì?"

Tô Hữu Diễm cầm áo khoác lên lau nước mũi, nghẹn ngào đau thương: "Chẳng qua là em thấy em vô dụng như vậy, làm cơm cũng không xong, sau này làm sao nuôi được gia đình?"

Viên Duy ngửa ra sau, lẳng lặng nhìn cô khóc.

Tô Hữu Diễm nấc một cái, cô thấy Viên Duy lạnh lùng vậy, hỏi: "Sao anh không an ủi em?"

Viên Duy đáp: "Có nữa kia vô dụng như vậy, không phải em mới là người nên an ủi tôi à?"

Tô Hữu Diễm nghĩ nghĩ, cũng đúng.

Cô nói: "Anh yên tâm đi, em nhất định sẽ gánh trách nhiệm nuôi gia đình, sẽ không để anh thất thân vô ích đâu."

Viên Duy chớp mắt, xoa xoa đầu cô khen ngợi.

Cứ như vậy, suốt một ngày Tô Hữu Diễm đều cun cút đi theo Viên Duy làm tùy tùng, cực kỳ săn sóc, Viên Duy nhíu mày một cái cô cũng hận không thể rót nước nóng vào bụng cho anh.

Bố cô lúc ở quê đã từng nói, không có bệnh gì mà một cốc nước nóng không trị được _(3" ˃) _

Đến tối, sắc mặt Viên Duy mới khá hơn, trên mặt ửng đỏ.

Tô Hữu Diễm mệt đến đầu đầy mồ hôi.

Nửa đêm, Viên Duy ngồi đầu giường xem văn kiện, vẻ mặt anh dưới ánh đèn mềm mại không gì sánh được, Tô Hữu Diễm ôm Nhúm Long ngồi một bên, ngấm mà gần như ngáy ngời.

Viên Duy đóng văn kiện lại, nhìn ánh mắt thẳng tắp của cô, khóe miệng cong lên.

"Muộn rồi, ngủ đi."

Tô Hữu Diễm hoàn hồn, gật đầu, theo bản năng định ra ngoài.

Viên Duy chớp mắt: "Nhúm Long ra ngoài, em ở lại."

Sống lưng Tô Hữu Diễm cứng đờ, xương cổ cô như bánh răng rỉ sét kéo kẹt vang lên.

Ồ, ở lại?

Làm xong một trận kịch liệt như vậy, hôm nay lại muốn thêm một trận kích thích nữa sao?

"Em em em ngủ với Nhúm Long, nó một mình một ổ chắc sợ lắm."

Nhúm Long khinh thường nhìn cô, người ngọm lớn thế rồi còn muốn tranh ổ với nó?

Nó ngao một tiếng, nguyệt Tô Hữu Diễm, xoay người rời đi.

Tô Hữu Diễm không tóm được nó, không thể làm gì khác ngoài cười trừ.

Ánh mắt Viên Duyệt dưới ánh đèn nhìn vô cùng dịu dàng, anh quay đầu đi, thở dài sâu kín: "Ngủ xong bỏ chạy, đàn bà cặn bã."

Khóe miệng Tô Hữu Diễm giật giật, cô không phải chỉ là không muốn ở chung phòng với anh thôi sao, sao lại cặn bã? Cặn bã chỗ nào?

Trong lòng căm tức, nhưng nhìn thấy dấu vết còn chưa biến mất trên cổ Viên Duyệt, trong lòng cô lại nhũn ra.

Cô nghiêng rằng: "Được, em ở lại!"

Viên Duyệt chẳng có vẻ gì là vui vẻ, tay lại xốc lên, mở chấn ra chừa một góc.

Rõ ràng bên trong không có gió, nhưng dường như lại có hương thơm từ trong bay ra.

Tô Hữu Diễm nhìn góc chấn xốc ra, cảm thấy đây chính là hương dịu dàng, lại cảm thấy đây như một cái miệng to, đớp vài miếng nuốt cô vào bụng, ăn đến xương cũng không còn.

Cô há miệng run rẩy nhấc chân, đầu gối vừa kê lên giường, chợt nghe hệ thống nói:

[Cô lắc đầu một cái đi.]

Tô Hữu Diễm theo bản năng lắc đầu một cái.

[Có nghe thấy tiếng nước không?]

Tô Hữu Diễm "...Cút!"

Hệ thống trầm giọng nói: [Hắn đang lừa cô đó, cái này mà cô cũng không nhìn ra?]

"Lừa ta?" Tô Hữu Diễm kinh ngạc: [Hắn lừa ta?]

[Hai người đêm qua quả thực là có không thích hợp cho thiếu nữ, có điều cô dựa vào ý chí kiên cường của mình đã đánh bại hắn, hắn mới không thực hiện được.]

"Đánh, đánh bại?"

[Quên đi, ta cho cô xem video.]

Nói đoạn, trong đầu Tô Hữu Diễm xuất hiện một đoạn video.

Viên Duyệt khiêng cô như khiêng một con lợn chết về, sau đó đặt lên giường.

Ban đầu đúng là hôn cô hai cái, nhưng sau đó không đỡ được cô tay đầm chân đá, ngực Viên Duyệt bị đập vài cước, thật sự không có cách nào khác là ghì cô vào lòng.

Sau nửa đêm, cô cũng không biết lên cơn phải gió gì, cả người lớn đùng như vậy mà lại cứ nhất định cuộn mình chen vào cổ Viên Duyệt, không cho chen không chịu, Viên Duyệt hơi động một chút cô sẽ khóc tướng lên, cuối cùng không thể làm gì khác đành lộ cổ ra, để cô vùi cái đầu như mũi khoan chui vào.

Tô Hữu Diễm sờ sờ đỉnh đầu không hiểu sao trĩu mắt một mảng của mình, trầm mặc.

[Cô còn chờ ra đó làm gì, hắn lợi dụng lòng cảm thông của cô đó, còn không mau cào trả hắn đi!]

Tô Hữu Diễm chớp chớp mắt, cô ngẩng lên nhìn Viên Duyệt, đột nhiên vạch áo anh ra.

Thân thể Viên Duyệt run lên, lồng ngực mở trần, lộ trong không khí, hơi run run.

Anh rũ mi xuống, cầm tay Tô Hữu Diễm "Đừng nóng vội, đêm còn dài mà."

Mặt Tô Hữu Diễm nóng bừng lên như phát sốt, cô nghiêng rằng kèn kẹt: "Dài cái gì mà dài? Vì Sao lại lừa em?"

Viên Duyệt khựng lại, khóe miệng treo ý cười: "Em nhớ ra rồi?"

Tô Hữu Diễm nói: "Anh tưởng trong đầu em chỉ toàn nước thôi hả? Em nhớ ra rồi, đêm qua hai chúng ta căn bản là không làm gì hết!"

Viên Duyệt nói: "Tôi từ đầu tới cuối đều chưa nói gì hết."

Tô Hữu Diễm bị nghẹn, đúng là Viên Duyệt không nói gì cả, tất cả đều là cô suy diễn ra, nghĩ đến đây, cô xấu hổ cực kỳ. Nhưng mà, thái độ im lặng của Viên Duyệt chính là để lừa cô!

Một cô áy này lâu vậy!

Tô Hữu Diễm cầm hận lấy chần trùn lên mặt Viên Duy: "Em không muốn để ý tới anh nữa!"

Viên Duy kéo chần ra, con người lẳng lẳng nhìn cô.

Tô Hữu Diễm không chịu nổi thể tiến công của sắc đẹp, không thể làm gì khác đành quay đầu: "Hơn nữa em cảnh cáo anh, sau này không được hôn em nữa!"

Viên Duy chậm rãi cài lại khuy áo, sờ sờ cần cổ cứng đau, nói: "Có thể không hôn, nhưng được mút."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Mút?

Mút quái gì?

Tô Hữu Diễm nghĩ ra điều gì, theo phản xạ che miệng lại.

Viên Duy nhìn cô tức cười.

Tô Hữu Diễm trừng mắt, lúng búng nói: "Không được mút!"

Nói xong, cô xoay người bỏ chạy.

Viên Duy cười hừ một tiếng không rõ là ý gì, nhìn bóng lưng cô.

Sáng sớm hôm sau, Tô Hữu Diễm bắt đầu phải quay lại làm việc, trước khi cô đến trường quay, đã chuẩn bị xong xuôi đón nhận bị đạo diễn sàm mặt, dù sao thì cô cũng đã giờ bệnh ngôi sao lại còn bỏ bê công việc, không ngờ tới trường quay, thái độ của đạo diễn đối với cô vẫn như thường, chỉ nói là gần đây tiến độ rất gấp, hi vọng cô gắng hết sức không nghỉ nữa.

Tuy thái độ của đạo diễn không thay đổi, nhưng Tô Hữu Diễm có thể cảm nhận được, bầu không khí trong đoàn có chút biến hóa. Tuy những người đó ngoài mặt vẫn lễ độ cung kính với cô, nhưng rõ ràng kèm theo đó là vẻ mặt xem kịch vui, cô sùng sốt, theo bản năng nhìn về phía Nghê Thu Vũ.

Nghê Thu Vũ có vẻ như thực sự đã trở mình, không chỉ có dư luận đứng về phía cô, mà càng ngày lại càng có nhiều phú nhị đại người trước ngã xuống người sau tiến lên theo đuôi cô, trong đó bao gồm cả hai cậu ấm bị Viên Duy gỡ đầu, thực sự đúng là dù phải mạo hiểm bị đánh cũng muốn chạy theo hậu thuẫn cho Nghê Thu Vũ.

Con người đứng là loài sinh vật đỡ cao đập thấp, trước kia Nghê Thu Vũ dựa vào bản thân mà trèo lên được vai nữ phụ thì người ta coi thường cô, hiện giờ cô bị người khác kháo rằng có được tài nguyên này là nhờ có phú nhị đại chống lưng thì lại chẳng mấy ai dám bắt nạt cô nữa.

Dường như ý thức được Tô Hữu Diễm đang nhìn mình, Nghê Thu Vũ quay đầu lại, sau đó gật nhẹ một cái với Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm phát hiện, Nghê Thu Vũ lần này không còn nở nụ cười với cô nữa.

Giống như một con cừu nhỏ, cuối cùng cũng xé lớp nguy trang của mình xuống.

Tô Hữu Diễm mím môi, thờ dãi.

Xem ra cô không thể không thừa nhận, nữ chính này thật sự không trong sáng vô tội như trong tưởng tượng của cô.

Trợ lí theo bên cạnh giải thích với cô, Viên Duy tặng thêm đầu tư cho đạo diễn nên đạo diễn mới không nổi nóng.

Tô Hữu Diễm hồ thẹn vô cùng, cô hiện giờ chỉ muốn nhanh chóng thoát ra, không muốn gây thêm phiền phức cho Viên Duy nữa.

"Thống nhì, hôm nay có nhiệm vụ gì thế?"

[Mấy ngày này không có nhiệm vụ. Để ta xem xét đã.]

Tô Hữu Diễm lấy làm khó hiểu: "Xem xét? Xem xét gì cơ?"

[Xem xét thái độ của Viên Duyệt.]

Tô Hữu Diễm bị nó làm cho mờ mịt, thực ra đến giờ, cô vẫn không hiểu được hệ thống bắt cô làm những nhiệm vụ này rốt cuộc là để làm gì, lúc thì bảo cô gây ác cảm cho Viên Duyệt, lúc lại nói không không chế cô tiếp xúc với Viên Duyệt. Lâu vậy rồi, lần qua lần lại lộn tới lộn lui, cô cũng phát phiền.

Tô Hữu Diễm đứng dậy, tới phòng nghỉ, quyết định nói chuyện từ từ với hệ thống một chút.

"Mì nói đi, rốt cuộc mì có âm mưu gì? Vì sao lại đối xử với ta như vậy? Nếu thật sự không vừa mắt ta thì trực tiếp hoàn toàn tìm đường chết đi cho rồi."

Hệ thống lặng thinh hồi lâu, cuối cùng thở dài.

Tiếng thở dài máy móc nghe dài đến kì quặc, cũng rất lạnh lẽo, ngập tràn hơi thở kì dị.

[Câu hỏi này ta đã trả lời cô rất nhiều lần rồi...]

Tô Hữu Diễm: "Lúc nào? Sao ta không biết?"

Hệ thống đáp: [Lúc cô không biết.]

Tô Hữu Diễm nằm trên ghế, cảm thấy hệ thống là đang sỉ nhục chỉ số thông minh của cô, cô cạ lời: "Có gì nói thẳng đi được không?"

Hệ thống nói: [Trước đó ta lấy nhiệm vụ thăm dò thái độ của Viên Duyệt đối với cô, phát hiện ra bất kể cô làm bao nhiêu chuyện xấu hắn cũng vẫn vui vẻ chịu đựng. Sau đó ta mới hiểu ra, mấu chốt không phải ở hắn, mà là ở cô.]

Tô Hữu Diễm càng mù mờ.

Hệ thống nói: [Nói cô cũng không hiểu. Giờ ta chỉ hỏi cô một câu thôi, cô có thích Viên Duyệt không? Có thích đến độ bằng lòng vì hắn mà ở lại thế giới này không?]

Tô Hữu Diễm nghe mà trong đầu chột nổ tung, như thể có một nồi nước sôi đang bùng lên trong đầu cô, cô nghĩ đến câu hỏi này, chỉ cảm thấy sau gáy tê rần, đầu lưỡi cũng thất lại.

Trong nháy mắt, cô nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng của Viên Duyệt, nghĩ đến bàn tay to lớn của anh, và cả chóp mũi mềm mại, cô gần như lập tức muốn thừa nhận, cô thích anh, nhưng giây kế tiếp, khuôn mặt Viên Duyệt dần nhòa đi, thay vào đó là khuôn mặt của bố mẹ, chút xúc động trong đầu cũng bị lý trí tách ra.

Cô thích, nhưng còn chưa tới mức bằng lòng vì anh ở lại.

Môi Tô Hữu Diễm run lên, đến nói cũng lắp bắp: "Không, không..."

Còn lại, không sao nói ra nổi.

Cô thừa nhận mình thích Viên Duyệt, nhưng vẫn luôn bị lý trí dằn lại, hôm nay hệ thống trực tiếp nói ra như vậy, cô có cảm giác bị một thứ tình cảm mãnh liệt đánh trúng, lúc run rẩy thừa nhận cũng hiểu rất rõ ràng, tình cảm của mình với Viên Duyệt thật sự không tới mức độ mà mình tưởng tượng, cô đang do dự, đang đắn đo.

Đắn đo rằng nếu như lời hệ thống, "thâm tình" Viên Duyệt dành cho cô có phải là trộn lẫn cả với tình cảm dành cho Thịnh Hạ không, đắn đo rằng Viên Duyệt liệu có thể thật sự trước sau như một, không đếm xỉa gì đến cốt truyện mà chỉ ở bên cô thôi không?

Cô nghĩ, chút tình cảm này của cô không đủ để cô có thể quyết định một mình ở lại thế giới này, đánh cược cho một mối tình không xác định.

Hệ thống như hiểu ra điều gì từ sự im lặng của cô, nó nói: [Ta biết cô sẽ lựa chọn thế nào, ta đây cược với cô một ván đi.]

Tô Hữu Diễm mím môi, cô có chút không hiểu hệ thống, lại bị giọng điệu nặng nề của nó dọa sợ đến giật mình, theo bản năng cô cảm thấy, cú xuyên sách này của cô cũng không đơn giản.

Cô bặm mặt thở dài một hơi.

Đột nhiên, cửa vang lên rầm một tiếng, Tô Hữu Diễm sững sốt. Cô ngẩng lên, thấy Nghê Thu Vũ đang chậm rãi đi tới.

Nghê Thu Vũ thấy Tô Hữu Diễm ở đây, dường như không ngờ được sẽ gặp phải cô, ngạc nhiên: "Chị Thịnh Hạ, chị cũng ở đây à?"

Tô Hữu Diễm không muốn nói chuyện với cô, đứng dậy định rời đi.

Nghê Thu Vũ lại đột nhiên kéo tay cô, cắn môi nhìn cô: "Sao em vừa tới chị đã định đi vậy, có phải chị thật sự ghét em?" Cô nói mà giọng run run, tâm trạng nói đến là đến, bàn tay kéo tay Tô Hữu Diễm cũng phát run.

Tô Hữu Diễm kinh ngạc, cô quay lại nhìn Nghê Thu Vũ.

Nghê Thu Vũ nhẹ nhàng hít một hơi: "Em biết chị để ý đến chuyện em thân thiết với Viên tổng, nhưng bọn em thật sự chỉ là bạn bè bình thường, nếu chị thật sự để bụng, sau này em sẽ không tìm anh ấy nữa, được không?"

Tô Hữu Diễm mím môi, hất cánh tay bị Nghê Thu Vũ tóm chặt ra.

Cô hơi sững người một chút, im lặng đối diện với Nghê Thu Vũ.

Nghê Thu Vũ bị ánh mắt cô làm cho càng thêm hoảng sợ, cô vội vàng cười nói: "Chị đừng nóng giận, em biết vị trí của chị trong lòng Viên tổng em với không tới, nhưng em có thể giữ riêng cho mình chút tâm ý này được không? Tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến hai người! Em thề!"

Tô Hữu Diễm nghe ngoài cửa có tiếng động như có như không, chân mày cô khẽ nhíu, đột nhiên, cô đặt mông ngồi xuống, bám lấy đùi Nghê Thu Vũ gào lên:

"Tôi cầu xin cô đừng giành Viên Duy với tôi được không! Tôi thật sự yêu anh ấy! Dù anh ấy có bao nuôi thêm năm sao nữa tôi cũng vẫn yêu anh ấy! Dù bình thường anh ấy tay đâm chân đá với tôi tôi cũng vẫn yêu anh ấy! Số tôi đã khổ vậy rồi, sao cô còn muốn giành anh ấy với tôi?"

Mắt Nghê Thu Vũ tròn to, luống cuống tay chân nhìn Tô Hữu Diễm, môi dẩu dẩu chỉ chực khóc.

Tô Hữu Diễm giằng đầu bám chặt lấy đùi cô, gào khóc đến khàn cả giọng: "Tuy Viên Duy lăng nhăng, đa tình, hay thích chơi mấy trò đa dạng trên giường, nhưng tôi bằng lòng sống vì anh ấy, chết vì anh ấy, sinh khi con cho anh ấy! Nếu cô thật sự thích anh ấy, vậy đừng đoạt của tôi, thành toàn cho chúng tôi được không?"

Nghê Thu Vũ tròn mắt há hốc, cô cuống quýt muốn đẩy Tô Hữu Diễm ra, nào ngờ Tô Hữu Diễm ôm rất chặt, đẩy mãi không lỏng ra chút nào.

Cô hít mũi một cái, nước mắt thành chuỗi rơi xuống: "Chị Thịnh Hạ, chị đừng như vậy, chị, chị làm em đau..."

Mắt thấy cửa sắp bị mở ra, Tô Hữu Diễm dứt khoát buông cô ra, nằm lăn ra sàn khóc rống: "Nếu cô còn thương nhớ Viên Duy nữa, tôi sẽ, tôi sẽ chết cho cô xem!"

Nghê Thu Vũ không nhịn được, cô vừa mới trừng mắt...

Rầm!

Cửa bật mở, một đám người muốn hóng kịch vui trông thấy Tô Hữu Diễm nước mắt nước mũi ròng ròng nằm trên đất và Nghê Thu Vũ mặt mày hung dữ, hóa đá.

Chuyện này, chuyện này không giống với những gì họ nghĩ?

Nghê Thu Vũ định nói gì đó, Tô Hữu Diễm lại lao đảo đứng dậy.

Tóc tai cô rối bù, cả người nhếch nhác, trên mặt còn vương một hàng lệ nhỏ, cô gái bình thường ngang ngược, đến lúc khóc lại khiến người ta thấy mà thương.

Tô Hữu Diễm yếu ớt lau nước mắt trên mặt, nghẹn ngào nói: "Nói chung, tôi sẽ không nhường Viên Duy cho cô đâu..."

Nói đoạn, cô che mặt chạy vội ra.

Cô chạy quá nhanh, suýt nữa đâm vào mấy người đang hóa đá.

"Thu, Thu Vũ, chuyện gì xảy ra vậy?"

Nghê Thu Vũ tủi thân nói: "Tôi cũng không biết mà..."

Nước mắt ban nãy của cô lại tràn lên khóe mắt, nhưng trong mắt người khác lại không còn như trước nữa.

Trước đây đáng về tủi thân này của cô rất dễ sử dụng, mà giờ đứng trước sự đau buồn của Tô Hữu Diễm, tác dụng lập tức nhỏ đi nhiều.

Cô có thể tưởng tượng ra được, bắt đầu từ ngày hôm nay, trong đoàn kịch sẽ nổi lên lời đồn gì, nghĩ đến chuyện phải đối phó với mấy tay phú nhị đại khiếp nhược, cô suýt ngất xỉu ngay tại chỗ.

Tô Hữu Diễm vừa vào trường quay đã lại chạy ra, mà lần này đạo diễn cũng chẳng cản cô.

Cô đi ra đường, lau nước mắt, nói: "May mà nhân cách thứ hai không đi ra, nếu không ta sẽ bị Nghê Thu Vũ ngược chết cho coi!"

Hệ thống nói: [Yên tâm đi, nhân cách thứ hai kia sẽ không ngược cô đâu.]

Tô Hữu Diễm sững sốt: "Vì sao?"

Hệ thống nói: [Ban này ta vừa kiểm tra số liệu dao động tần sóng, ta nghi ngờ nhân cách thứ hai đó cũng giống cô, là một kí chủ.]

"Vãi chương!" Tô Hữu Diễm kinh ngạc: "Còn có cả khả năng này? Sao mi không nói sớm?"

Hệ thống đáp: [Giữa hệ thống và hệ thống có sự che giấu lẫn nhau, nếu không phải ta cao cấp hơn của cô ấy thì lần này chắc cũng không phát hiện được.]

Tô Hữu Diễm ngẩn ra cả nửa ngày mới tỉnh táo lại được, cô vừa đi vừa nói: "Vậy mi cảm thấy, nhiệm vụ của cô ấy là gì?"

Hệ thống nói: [Từ đó đến giờ, cô ấy cũng chưa từng có tiếp xúc thân mật gì với Viên Duy, theo cốt truyện mà nói, chắc là hệ thống nhiệm vụ. Cô không cần phải để ý tới cô ấy, cốt truyện sắp kết thúc rồi, cô ấy chắc sẽ rời đi nhanh thôi.]

Tô Hữu Diễm thở dài một hơi. Không biết là vì kí chủ này sẽ không ngược cô hay là vì người này không có hứng thú với Viên Duy.

Có điều thực ra cô rất tò mò, là kí chủ giống cô?

Vậy thì nhiệm vụ của cô ấy cụ thể là gì? Hệ thống của cô ấy cũng sẽ giết chết cô ấy sao?

Cứ cảm thấy càng ngày hệ thống càng lộ ra nhiều tin tức.

Nếu giờ tiếp cận cô ấy, liệu có thể hỏi được gì không?

Đương nhiên, điện thoại cô chợt rung lên.

Cô mở màn hình ra, phát hiện ra là tin nhắn của mẹ Thịnh Hạ, La Uyển Vân: "Buổi trưa về nhà một chuyến."

Cô thở dài, vị mẫu thân đại nhân lại muốn răn dạy gì rồi.

Cô không dám lè mề, lập tức gọi xe đến nhà La Uyển Vân.

Vừa vào cửa đã thấy La Uyển Vân ngồi trên salon, mày liễu môi đỏ, so với vợ bé quốc dân còn quyền rũ hơn. Nhưng mày liễu của bà vừa dựng một cái, Tô Hữu Diễm đã bị dọa sợ run.

"Cô rốt cuộc là làm sao vậy hả?"

Tô Hữu Diễm ngẩn ra: "Con, con làm sao?"

Đôi môi đỏ mọng của La Uyển Vân khẽ nhếch, vút điện thoại lên bàn: "Cô không xem trên mạng nói cô thế nào hả? Nói cô ỷ vào được Viên Duy bao nuôi mà giờ thói bệnh ngôi sao đó!"

Tô Hữu Diễm vô tội đáp: "Con không có được anh ấy bao nuôi..."

La Uyển Vân trừng mắt: "Ai hỏi cô có được "bao nuôi" hay không? Mẹ đang hỏi cô chuyện "bệnh ngôi sao"!"

Tô Hữu Diễm "..."

La Uyển Vân hít sâu một hơi, bộ ngực cao ngất không ngừng phập phồng: "Cô mãi mới bắt được Viên Duy, sao lại không biết quý trọng thế hả! Một con đàn bà được chiều sinh hư thì ai thích hả? Cô xem thử đáng về cô bây giờ xem, mặt mày suy bại, sao nắm được trái tim đàn ông?"

Tô Hữu Diễm nhìn cái váy nhăn nhúm của mình, im lặng không nói gì.

La Uyển Vân mắng mỏ xong, thở dài một hơi: "Mẹ biết ngay đầu óc cô không ra làm sao, chỉ có mặt mũi là dùng được mà. Sau này đến lúc tuổi già sắc kém, Viên Duy không cần cô nữa thì cô làm được gì?"

Nói xong, bà nhấp một ngụm trà, nói: "Mẹ cho cô một khuôn mặt xinh đẹp như vậy không phải là để kiếm chút lợi ích như thế, mục đích của cô bây giờ chủ yếu là phải giữ chặt được trái tim Viên Duy, mẹ thấy cô khỏi đóng phim đóng phùng gì nữa đi, chuyên tâm ở bên Viên Duy, đừng để mấy thứ oanh yến khác vào được mắt nó."

Bà nói một lúc lâu, thấy Tô Hữu Diễm không hé răng, cho là cô đã vào tai. Không ngờ ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy cô đang ngẩn ra nhìn mình, thần trí chẳng biết đã treo ngược lên cành cây nào.

Chén trà trong tay La Uyển Vân suýt nữa phi vào mặt cô: "Mẹ đang nói với cô đấy! Cô ngẩn ra đó làm gì?"

Tô Hữu Diễm hồi thần, cô vẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của La Uyển Vân, chân thành hỏi: "Mẹ bây giờ vẫn đang độc thân à?"

Đã nhiều năm như vậy, nếu nói La Uyển Vân lẻ loi một mình là không thể nào, chỉ là gần đâu không tìm được ai hợp ý, bà nhủ mảy: "Cô hỏi cái này làm

gi?"

Tô Hữu Diễm nghĩ, nếu mẹ còn độc thân thì tự dựa vào mình đi chứ...

Lời bậy bạ như thế, cô không dám nói ra, chỉ lắc đầu.

La Uyển Vân thở dài: "Được rồi được rồi, nhìn thấy cô là mẹ phát phiền, mau đi đi."

Tô Hữu Diễm vội bỏ chạy lấy người.

Cô ra khỏi cổng, liếc thấy một chiếc xe thân dài màu đen đang dừng trước nhà.

Tô Hữu Diễm có dự cảm không lành.

Chẳng lẽ là tới bắt cóc cô?

Đương nghĩ ngợi, đột nhiên trong xe vọt ra một người, cưỡng chế lôi cô vào xe.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Tô Hữu Diễm bị chộp vào xe như một con heo con, cô nhìn hai người đàn ông vạm vỡ một trái một phải giữ cô, không khỏi lạnh run.

Cô nhìn bên trái, cao to lực lưỡng, mặt đeo kính râm, lại nhìn bên phải, lưng hùm vai gấu, để râu quai nón.

Cô nhìn lại mình, gầy như que củi, sắc mặt trắng bệch.

Không khỏi bị thương tuôn tràn.

Cô đã tạo nghiệt gì vậy trời!

"Thống nhì, chút nữa nếu ta bị vứt xác nơi hoang vu, mi phải cứu ta đó!"

[Ta chẳng biết làm gì hết, có điều ta biết gạt điện, có thể trực tiếp giúp cô hỏa táng.]

"... Ta thật muốn mình gặp chuyện bất trắc quá đi mà, ta có chết cũng không bỏ qua cho mi!"

Tô Hữu Diễm nhiefn tên mặt trắng đeo kính ngồi phía trước và ông chủ lái xe mặt mũi thật thà. Thoạt nhìn có vẻ hai người họ không có sức uy hiếp gì, nhưng càng nhìn càng thể tên đeo kính giống người lãnh đạo.

Thời khắc mấu chốt, hệ thống không đáng tin cậy, cô phải tự cứu!

Tô Hữu Diễm đạp vào ghế trước một cước, tên đeo kính quay đầu lại, cô bắt đầu nước mắt lã chã:

"Đại ca, sao các anh lại muốn bắt tôi! Tôi dù là một mình tinh nhưng bình thường cần cù tiết kiệm, chịu thương chịu khó, băng thanh ngọc khiết, kính già yêu trẻ, cho tới giờ chưa từng làm gì xấu, quan trọng nhất là, hiện tại trong túi tôi còn sạch hơn mặt tôi, tôi thật sự không có tiền! Nếu các anh muốn tiền, để tôi gọi cho Viên Duy được không? Hần nhiều tiền lắm!"

Tên đeo kính cau mày nói: "Bịt miệng cô ta lại."

Tô Hữu Diễm vừa nghe, lập tức che miệng lắc đầu quây quây, ánh mắt nhìn tên đeo kính tỏ vẻ sẽ ngoan ngoãn.

Tên này chắc chắn không biết thương hoa tiếc ngọc!

Tên đeo kính cười châm chọc, quay đầu lại nhận một cuộc điện thoại.

Người ở đầu bên kia có vẻ như là cấp trên của hắn, lúc hắn nghe máy tỏ ra vô cùng cung kính.

"Vâng, đang trên xe rồi ạ."

"Đứng ạ, nhìn có vẻ không ngoan."

Nói đoạn, hần cố ý liếc Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm đánh mất liếc điện thoại của hần, nghe lời hần, có vẻ như là ngấm vào cô mà đến. Vậy thì mục đích tới cô tới đó là gì? Muốn tiền hay muốn sắc?

Tên đeo kính lại nói: "Ngài yên tâm, Viên Duy tạm thời còn chưa biết."

Viên Duy?

Người này biết Viên Duy?

Cô suy nghĩ, biết Viên Duy, lại muốn bắt cóc Thịnh Hạ, chẳng lẽ là đối thủ cạnh tranh của Viên Duy?

Họ tới cô bắt đi, có thể là muốn lấy hợp đồng gì đó, hoặc là hiệp ước ép bức bắt Viên Duy phải tuân theo.

Sau đó sẽ bỏ cô vào một căn phòng tối mịt không thấy được năm ngón, chỉ cần Viên Duy không chịu, cô có thể sẽ bị chặt mất ngón tay. Sau đó Viên Duy rơi sâu vào vòng xoáy mâu thuẫn giữa lý trí và tình cảm... Cô có thể sẽ chịu nhin đau đớn, rung rung an ủi Viên Duy qua điện thoại: "Viên Duy, đừng lo cho em..."

Cô bị ý nghĩ của mình làm cảm động đến suýt khóc, cô hít hít mũi, hỏi hệ thống:

"Hệ thống, nếu ta chết rồi, mi nói xem Viên Duy liệu có thù tiết vì ta không? Aiz, ta thực ra cũng không muốn gì nhiều, đốt một người giấy cùng tỷ lệ với hần là đủ rồi."

Hệ thống chịu không nổi trò tự cảm động của cô, vội nói: [Người muốn bắt cóc cô là ông nội Viên Duy, Viên Chấn.]

Viên Chấn!

Tô Hữu Diễm cả kinh, sao lại là ông ta?

Ông ta bắt mình làm gì?

Cô nghĩ mãi không ra, nhưng nhớ lại cốt truyện, Viên Chấn vì không ché Viên Duy mà ngay cả cuộc sống tình cảm của anh cũng nhúng tay vào, trong lòng ông ta, người có thể làm cháu dâu ông ta chỉ có thể làm đám tiêu thụ khuê các môn đăng hộ đối.

Hiện giờ, cốt truyện "hoi" bị lệch một chút, Viên Duy bắt đầu thân thiết với cô nên người Viên Chấn không vừa mắt biến thành cô.

Nghĩ đến tình tiết nữ chính bị ném séc vào mặt mà cô viết, cô kích động đến cả người run lên, chỉ hận không thể lập tức bay tới bên người Viên Chấn, đầu tiên là vô cùng tủi thân nói tình cảm giữa mình và Viên Duy còn vững chắc hơn kim loại, sau đó sẽ vô cùng khuaht nhục nhậtt séc mườit triệu trên mặt đất.

Nghĩ tới đây, Tô Hữu Diễm chột nhào lên, hưng phấn hét với đầu bên kia điện thoại: "Ông nội! Là ông nội đấy ạ?"

Tên đeo kính nhú mảy, theo bản năng che điện thoại lại: "Hai người các anh làm sao thế hả, đến một đứa con gái cũng không trông được!"

Người đàn ông bị mắng không dám cãi lại, hai người họ mỗi người giữ một cánh tay của Tô Hữu Diễm, kéo cô ẩn về chỗ ngồi.

Tên đeo kính vừa định đáp lời, Tô Hữu Diễm đã lại kích động đến suýt nữa nhảy lên: "Ông nội! Cháu không cần gì nhiều, ngài cho cháu một triệu là được! Chuyển khoản WeChat hay trả tiền mặt cháu đều nhận hết!"

Tên đeo kính lạnh nhạt nói: "Câm miệng!"

Tô Hữu Diễm vô tội nói: "Các người bắt cóc tôi không phải vì muốn bắt tôi rời khỏi Viên Duy sao? Hiện giờ trả tiền tôi đi luôn cho xong chứ lằng nhằng làm gì?"

Tên đeo kính nghẹn họng, hần đúng là do Viên Chấn phái tới bắt Tô Hữu Diễm, uy hiếp cô rời khỏi Viên Duy, nhưng bị Tô Hữu Diễm nói toạc ra vậy, hần sao lại cảm thấy hoảng sợ vậy nhỉ?

Tên đeo kính này nghĩ, cô gái này ban đầu nhìn còn sợ đến phát run, nhưng giờ lại lòng dạ thành thoi lái nhai với hần. Nếu thực sự không sợ hần, vậy lời cô ta nói không thể tin, chắc chắn chỉ là đang khiến hần lơ là, nếu hần nghe lời cô ta rồi, để cô ta chạy mất thì mình không xong rồi.

Viên Chấn ở đầu bên kia tựa hồ không thêm đề ý tới lời Tô Hữu Diễm nói, giọng nói trầm thấp của ông ta chậm rãi truyền tới: "Mang nó tới gặp tôi."

Tô Hữu Diễm nghe thấy, vội vàng kêu với vào điện thoại: "Ông nội! Không cần phiền phức như vậy! Ngài cho cháu séc cháu lập tức sẽ rời khỏi Viên Duy! Cháu có thể lấy ngài giá ưu đãi!"

Tên đeo kính cười lạnh một tiếng, hần làm tùy tùng của Viên Chấn nhiều năm vậy rồi, có loại người nào mà chưa từng gặp, trò nhảy nhót của Tô Hữu

Điêm trong mắt hấn chỉ là giả ngây giả dại mà thôi.

Hấn vừa định bảo hai người kia bịt miệng cô lại thì chợt cảm thấy thân xe chấn động mạnh một cái, thân thể tên đeo kính cũng rung theo, bị dây an toàn siết chặt trở về.

Tài xế hô lớn: "Anh Lý! Có người tông xe!"

Tô Hữu Điêm bị hai gã to con kéo chặt, không bị thương tích gì, may mà đụng xe chỉ để ép dừng, không dùng lực lớn.

Tô Hữu Điêm nghe rằng trợn mắt, cô giương mắt vừa nhìn thì thấy ngoài cửa sổ có một chiếc xe màu đen có rèm xe đang dừng tại đó.

Cô liếc mắt đã nhận ra, đó là xe của Viên Duy!

Tô Hữu Điêm như con mèo nhỏ nhìn thấy chủ nhân, sung sướng vội vàng giẫy giụa gọi: "Viên Duy! Viên Duy!"

Tên đeo kính tên Lý Nham nghe thấy, đẩy kính mắt lên, nghiêng răng nói: "Trông chừng cô ta, đi mau!"

Xe vừa khởi động lại, chỉ nghe cửa trước của xe rầm một tiếng, lồm vào một vết, Lý Nham quay đầu, thấy Viên Duy từ từ thu chân lại, rét lạnh nhìn hấn.

Lý Nham bị băng lạnh trong mắt anh làm cho càng thêm hoảng sợ. Nói thật, trong đám con cháu nhà họ Viên, Viên Duy là người hấn không nhìn thấu nhất. Lúc Viên Duy mới trở lại nhà họ Viên, hấn chỉ coi Viên Duy là một quân cờ mặc người định đoạt, khi anh ngồi lên ghế tổng tài, hấn chỉ cho rằng Viên Duy trở thành con chó trung thành nhẫn nhục chịu khó, nhưng đến lúc này, hấn dường như mới nhìn rõ anh, chỉ đến khi nào chạm tới ranh giới cuối cùng của anh, người đàn ông này mới thật sự để lộ sự nanh ác.

Lý Nham siết chặt ghế ngồi, hấn biết đã bị Viên Duy phát hiện, lúc này giãy giụa nữa cũng chẳng có ích gì.

Có điều, hấn kinh ngạc với khí thế của Viên Duy nhưng đồng thời cũng xem thường.

Vẫn là quá trẻ tuổi, so với công ty khổng lồ, so với tiền đồ xán lạn, một người phụ nữ có tính là gì?

Hấn cười lạnh một tiếng, không nhanh không chậm chỉnh sửa lại tây trang, nhưng, cửa xe vừa mở được một khe, hấn đã bị túm ra ngoài, Viên Duy tùy ý vung tay một cái, hấn chẳng kịp phản ứng gì đã ngã nhào xuống đất.

Hấn đau đến rên một tiếng, sờ lên mặt, máu dính đầy tay.

Viên Duy hừ một tiếng, cũng không nhìn hấn thêm cái nào.

Hai gã to con không dám động đến anh, ngoan ngoãn xuống xe.

Viên Duy cho mỗi người một cước, hai gã to con đau đến trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Viên Duy cúi đầu, con ngươi nhạt màu lạnh như kết băng.

"Tôi biết các người nghe lệnh hành sự, vậy nên chỉ dạy dỗ các người đôi chút, tôi sẽ dẫn Thịnh Hạ đi gặp ông nội, các người rút đi."

Lý Nham lao đảo đứng dậy, hấn nghiêng hàm răng đỏ máu nói: "Viên Duy, cậu nghĩ cho kĩ, cậu dẫn người phụ nữ đi gặp ngài Viên so với chúng tôi dẫn cô ta đi gặp, hiệu quả hoàn toàn khác nhau, cậu đã suy nghĩ kĩ chưa?"

Viên Duy sửa sang lại ống tay áo, nói: "Chó không có tư cách xen vào chuyện của chủ nhân, rút đi."

Lý Nham cắn răng, bụm mặt để hai gã to con đỡ đi.

Tô Hữu Điêm núp trên ghế, bùng mặt sùng bái nhìn anh, khuôn mặt đỏ bừng.

Viên Duy vươn tay, nhắc cô ra như nhỏ củ cải.

Tô Hữu Điêm cố nén kích động, hỏi: "Sao anh biết em bị bắt?"

Viên Duy không đáp, anh nắm lấy gáy Tô Hữu Điêm, nhét cô vào xe mình.

Tô Hữu Điêm như một con mèo nhỏ, sững sờ nhìn Viên Duy, khuôn mặt Viên Duy vẫn căng chặt, anh quay đầu lại, im lặng lái xe vọt ra đường như một mũi tên rời khỏi cung. Tô Hữu Điêm sợ hết hồn, cô bắt chặt lấy tay vịn, thân thể ngã ra sau, cảm giác cũng muốn bay mất.

"Chậm một chút chậm một chút!"

Ngón tay nắm tay lái của Viên Duy trắng bệch.

Lát sau, anh dừng xe lại ven đường.

Tô Hữu Diễm như được tái sinh, hít một hơi thật sâu, cô nói: "Em không bị ông nội anh đánh chết thì cũng bị anh dọa chết mất."

Lòng ngực Viên Duy phập phồng, một lúc sau, anh buông tay lái ra, quay sang nhìn Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm bị ánh mắt anh dọa sợ, khó hiểu nói: "Anh nhìn em vậy làm gì?"

Viên Duy vươn tay ra nắm lấy cổ cô.

Tô Hữu Diễm xoay mặt đi trốn tới trốn lui: "Đừng nắm em, cảm đôi sắp bị anh nắm rụng rồi!"

Lòng bàn tay Viên Duy nhẹ nhàng cọ cọ lên cổ cô, một hồi lâu không nói lời nào.

Tô Hữu Diễm ngửa đầu ra sau, nhìn anh mặt mờ.

"Anh sao thế?"

Con ngươi Viên Duy dần sâu hơn, anh đột nhiên cúi đầu, cắn mạnh Tô Hữu Diễm một cái.

Tô Hữu Diễm ngao một tiếng che miệng lại: "Sao anh lại cắn em?"

Viên Duy bỏ tay cô ra, khoe miệng cong lên, đầu lưỡi đỏ thắm giữa nơi môi hai người tiếp xúc.

Lát sau, tiếng anh vang lên mơ hồ: "Không phải cắn, là mút."

Mất hai tiếng để đến nhà lớn nhà họ Viên ở thành phố B, lúc Tô Hữu Diễm xuống xe, thần sắc vẫn còn ngẩn ngơ, mặt cô đỏ ửng như táo chín.

Cô được Viên Duy nắm tay, mắt nhìn chằm chằm xuống đất, ngoan ngoãn vô cùng.

Viên Duy nắm móng vuốt của cô, dẫn cô cùng vào cổng.

Anh hạ giọng thật thấp, nói: "Bước vào cửa này rồi, em đừng hòng chạy thoát."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Nhà lớn nhà họ Viên là một đại trạch xa hoa, từ cổng lớn tới cửa còn phải đi ô tô một đoạn, xuống xe một cái là có thể trông thấy rất nhiều người mặc đồng phục đang bận bịu làm việc, cả đại viện đều ngập trong bầu không khí nghiêm túc mà yên tĩnh.

Tô Hữu Diễm được Viên Duy dắt tay, linh hồn cô suýt nữa đã bị Viên Duy mút mất, lúc này đầu lưỡi tê dại, đầu óc quay quay, tất thấy chung quay đều mộng lung như bị phủ một lớp vải sa, lướt qua trước mắt cô.

Viên Duy nắm lấy móng vuốt cô, nói bên tai cô: "Bước vào cửa này rồi, em đừng hòng chạy thoát."

Giọng anh rất trầm, hơi thở lạnh như băng phả lên tai cô, lập tức kéo thần chí Tô Hữu Diễm trở về.

Tô Hữu Diễm giật mình, luôn cảm thấy mình giống như một con rùa đang nằm trong tầm mắt của điều hâu, đối phương chỉ cần nhẹ nhàng khảy móng một cái là có thể chọc thủng mai rùa mà mình tự cho rằng là kiên cố không gì phá nổi.

Cô nghĩ, Viên Duy hôm nay làm sao thế, cứ như một coi quái thú cuối cùng cũng lộ nanh ra vậy, một con nhím xù lông gai nhọn, trở nên đầy tính công kích một cách khó hiểu.

Hơn nữa, mình chỉ là một con ve chó lẫn trong bộ lông của quái thú, thực sự không muốn cùng anh xông pha chiến đấu chút nào.

Viên Duy thấy Tô Hữu Diễm lại thất thần, trước đây có lẽ chỉ cười xòa cho qua, nhưng lần này lại chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô, nói: "Nếu em có dù chỉ là một chút ý định lùi bước..."

Anh cười, dưới chóp môi đỏ thắm, răng trắng lóe lên: "Tôi sẽ đè em lên giường, từng miếng từng miếng cắn chết em."

Nói đoạn, ánh mắt anh lướt một vòng trên người cô, tựa hồ đang tìm kiếm xem chỗ nào thịt ngon để ngấm.

Tô Hữu Diễm cả kinh, từng thớ thịt trên người đều run lên, cô theo bản năng che miệng lại, tiếp đến che ngực, rồi sau đó lui tay xuống đi che mông. Khóe miệng Viên Duy cong lên, nắm chặt lấy móng vuốt cô, dẫn cô vào cửa lớn.

Ở cửa, Lý Nham mặt quần vải băng đã sớm đứng đó chờ, mắt hắn thoáng lướt qua hai bàn tay đang nắm lấy nhau, hơi khom lưng: "Viên tổng."

Viên Duy đến liếc cũng chẳng buồn cho hắn.

Lý Nham đi theo nói: "Ngài Viên đã sớm chờ cậu trên tầng. Cậu có muốn đưa cô Thịnh vào phòng cho khách nghỉ ngơi chút không?"

Viên Duy cũng không quay đầu lại: "Không cần."

Lý Nham cười rất tự nhiên: "Cậu nói sao thì là thế ấy."

Nói đoạn, dẫn họ lên tầng hai.

Cuối tầng hai có một cánh cửa lớn màu son để hé, nom tựa một cái mồm to như chậu máu, chờ cô tự động đưa tới miệng.

Một con ve chó như cô, đi vào rồi chắc máu còn chưa rỉ ra đã bị tấp chết.

Một tay cô bị Viên Duy nắm, tay còn lại nhịn không được bám lấy tay anh.

Viên Duy kéo cô lại gần hơn, bỏ tay cô vào túi mình.

Vừa vào phòng, Tô Hữu Diễm đã ngửi thấy mùi đàn hương thoang thoảng, như có như không nhưng len lỏi vào mọi góc ngách, cô không cảm thấy thư thái mà ngược lại, cảm giác bị đè ép dậy lên.

Ngẩng đầu lên, trông thấy một người đàn ông cao tuổi tóc hoa râm ngồi sau bàn sách, nháu mày nhìn cô.

Tô Hữu Diễm vừa nhìn khí thế đó là biết ông ta là ông nội Viên Duy, Viên Chấn.

Ngoại hình của ông ta cũng không giống Viên Duy lắm, lông mày rậm hơn Viên Duy, hốc mắt cũng lõm sâu hơn, miệng lớn hơn Viên Duy, ngoại trừ làn da trắng nõn thì hai người này cũng không giống người một nhà.

Tô Hữu Diễm nhìn Viên Duy, nghĩ đây có lẽ chính là cái gọi là tướng do tâm sinh.

Viên Duy chào một tiếng ông nội trước rồi tìm hai cái ghế, đặt đối diện bàn sách, kéo Tô Hữu Diễm ngồi xuống.

Anh bắt chéo đôi chân dài, ngồi nghiêm chỉnh, mơ hồ có tư thế ngang hàng với Viên Chấn.

Lý Nham tự động đứng ra sau Viên Chấn, sau đó nói chút gì đó với Viên Chấn, Viên Chấn gật đầu, ánh mắt chậm rãi chuyển lên người Tô Hữu Diễm.

Khóe mắt ông ta cụp xuống, nhưng con ngươi lại sáng quắc, thoát nhìn không giống một ông già bảy tám chục tuổi.

Tô Hữu Diễm bị ánh mắt ông ta nhìn đến hốt hoảng, chỉ cảm thấy da mặt như bị lột xuống, cô không nhịn được rụt ra sau một cái.

Viên Duy vờ ngón cái lên lòng bàn tay cô, nói với Viên Chấn: "Ngài không cần nhìn cô ấy, có lời gì nói thẳng với cháu là được."

Mặt Viên Chấn không chút thay đổi, chỉ có cặp môi khô nứt là động đậy: "Lời ta muốn hỏi không cần nói ra cháu cũng phải biết rồi, ta cũng không muốn bồng đá uyên ương, mấy năm nay ta tận tâm tận sức bồi dưỡng cháu không phải là để cháu lấy công ty ra làm trò đùa, suốt ngày quần lầy một mình tỉnh! Ta giao công ty lại cho cháu, cháu lại hỏi đáp như thế này sao?"

Viên Duy nói: "Cháu có thể hỏi đáp ngài bằng sự nghiệp, nhưng về tình cảm, ngài không có quyền tham dự vào."

Thần sắc Viên Duy tuy lạnh nhạt nhưng bàn tay nắm tay Tô Hữu Diễm lại hơi siết lại: "Trên thế giới này, người có thể hỏi thăm chuyện tình cảm của cháu, chỉ có người mẹ đã mất của cháu thôi."

Viên Chấn nghĩ đến người phụ nữ dù đã chết nhưng vẫn ảnh hưởng đến Viên Duy kia, lắc đầu, ông phát tay áo: "Được được được, hiện giờ ta không quản được cháu nữa, bây giờ của là tổng tài của Nguyên Diễm, ta chỉ là một lão già không nơi nương tựa, làm gì có tư cách đi quản cháu."

Viên Duy nói: "Ngài vẫn còn con trai và cháu trai cả."

Dù là nói đến hai người thân, anh cũng không muốn dùng "bố" và "anh trai" để gọi.

Trên mặt Viên Chấn hiện lên vẻ đau xót nồng đậm: "Hai người họ giờ đã thành nửa sống nửa chết nằm trong bệnh viện, ta còn có thể dựa vào ai?"

Anh trai Viên Duy, Viên Bách, bị tai nạn giao thông trọng thương nằm viện, giờ chỉ còn là người thực vật, bố anh Viên Vinh Ủy trong lúc nóng này, bị cao huyết áp cũng phải nằm viện. Tình hình gần đây đã đỡ hơn phần nào nhưng vì ngài Viên Duy đã nắm được Viên thị trong lòng bàn tay, cũng không

muốn gặp anh, bèn ở lại bệnh viện, chăm sóc cho Viên Bách.

Ước chừng trong lòng Viên Vinh Úy, Viên Bách tốt hơn Viên Duy nhiều.

Tô Hữu Diễm nhìn vẻ bi thương trên mặt Viên Chấn, không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng. Theo cốt truyện tiếp diễn, càng gần thời điểm về nhà, cô bắt đầu càng lúc càng nhớ bố mẹ hơn, chỉ hận không thể lập tức trở lại bên họ.

Cô có thể tưởng tượng được, nếu cô thực sự không thể quay về, bố mẹ cô sẽ đau lòng đến nhường nào.

Suy bụng ta ra bụng người, cô nghĩ Viên Chấn tuy có tiền nhưng hiện giờ không có con trai làm bạn bên người, đứa cháu duy nhất còn lại thì không nghe lời ông...

Cô nhìn không được nhìn về phía Viên Duy, sắc mặt Viên Duy càng lúc càng lạnh nhạt, tựa hồ chẳng có cảm giác gì với dáng vẻ của Viên Chấn.

Viên Chấn thở dài, nói: "Tuy giờ cháu chống đối ta, nhưng ta là ông nội cháu, ta sẽ không hại cháu. Ta cho cháu nghe một đoạn ghi âm rồi cháu tự quyết định có muốn tiếp tục với nó hay không."

Nói đoạn, ông liếc nhìn Lý Nham.

Lý Nham lập tức hiểu ý, lấy từ trong ngực áo ra một cái máy ghi âm.

Khóe mắt Tô Hữu Diễm giật giật, không hiểu sao sinh ra dự cảm không lành.

Quả nhiên, đầu ngón tay Lý Nham nhấn một cái:

"Ông nội! Cháu không cần gì nhiều, ngài cho cháu một triệu là được! Chuyển khoản WeChat hay trả tiền mặt cháu đều nhận hết!"

"Các người bắt cóc tôi không phải vì muốn ép tôi rời khỏi Viên Duy sao? Hiện giờ trả tiền tôi đi luôn cho xong chứ lằng nhằng làm gì?"

"Ông nội! Không cần phiền phức như vậy! Ngài cho cháu séc cháu lập tức sẽ rời khỏi Viên Duy! Cháu có thể lấy ngài giá ưu đãi!"

Lý Nham ấn dừng, trong phòng lặng phắc như tờ.

Lão già lòng dạ nham hiểm này!

Cô đã bảo là Viên Chấn không thể nào dễ dàng buông tha cho cô như vậy mà!

Cô vừa nhớ tới giọng nói u ám kia của Viên Duy, chỉ cảm thấy mặt như bị kim châm, vừa tê dại vừa đau nhức, sau ót như bị ai vỗ mạnh một cái, cả mạng sau tai đau đến nóng rát, trong tai chỉ toàn tiếng ong ong nhức óc.

Cô không dám nhìn Viên Duy, giật giật tay, chỉ cảm thấy móng vuốt mình đã bị Viên Duy bóp đến tê rần.

Thực ra Viên Duy cũng không dùng sức bóp cô, chỉ lấy ngón cái không ngừng xoa vòng vòng lên mu bàn tay cô, một vòng lại một vòng, cộng với khuôn mặt không chút thay đổi của anh, trông như đang suy tính nên cần cô thế nào QAQ...

Lý Nham nói: "Cô gái này cũng không đơn thuần như cậu tưởng tượng, cô ta chỉ giả ngây giả dại thôi, kỳ thực lòng dạ thâm hiểm, cô ta nói như vậy, nếu không phải là để nhận được nhiều hơn quyền lợi thì chính là không có hứng thú với cậu. Viên tổng, cậu phải cân nhắc cho thật kỹ. Dù tôi không phản đối hai người, nhưng cậu có thể yên tâm để một người phụ nữ như vậy làm nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Viên sao?"

Viên Chấn nói: "Viên Duy, ta là người thân của cháu, ta sẽ không hại cháu."

Viên Duy quay sang nhìn Tô Hữu Diễm, con người anh được ánh đèn chiếu vào nhìn trong treo vô ngần, lại cũng giống như một hồ nước mùa đông, lạnh thấu xương.

Hàm răng Tô Hữu Diễm cũng muốn run lên lập cập, cô thấy Viên Duy không nổi giận mà ngược lại, chậm rãi mỉm cười với cô.

Nụ cười đó trong mắt Tô Hữu Diễm từ từ biến dạng, trong hoảng hốt, khóe miệng Viên Duy như kéo dài đến tận tai, hàm răng trắng sáng từ từ biến nhọn, đầu lưỡi màu đỏ tươi như ẩn như hiện.

Tô Hữu Diễm sợ đến suýt nữa bật khóc thành tiếng.

Thời khắc máu chột, ý chí cầu sinh mãnh liệt lại ổn định lại tâm trạng cho cô, cô hít mũi một cái, chợt ôm lấy mặt Viên Duy, mút mạnh một cái lên mặt anh.

Không chỉ Viên Duy, đến cả Viên Chấn mặt không đổi sắc cũng sửng sốt.

Tô Hữu Diễm lấy hơi thật sâu, cô đứng lên, đầy chính nghĩa nói: "Ông nội Viên, bất kể ngài có dùng thủ đoạn gì, cháu cũng sẽ không rời khỏi Viên Duy, ban này cháu chỉ nói đùa với ngài thôi, Viên Duy là người đàn ông tốt như vậy, cho cháu mười triệu cháu cũng không buông bỏ anh ấy!"

Viên Duy ngẩng đầu, chậm rãi nhìn cô đắm đắm, có vẻ như tâm trạng rất tốt, giống như liếm móng vuốt trước mặt con mèo, tạm tha cho cô một lần.

Viên Chấn cười rồi gạt đầu một cái, lấy trong ngăn kéo ra một tấm séc, xoẹt xoẹt vài nét bút rồi vứt tấm séc lượn lờ bay xuống mặt đất.

"Được, ta cho cô hai chục triệu. Cô lập tức rời khỏi Viên Duy đi."

"Hai, hai chục triệu?"

Tô Hữu Diễm kinh hãi, hai chục triệu đấy! Cả đời này cô cũng chưa từng thấy số tiền lớn đến vậy!

Chợt, cô cảm thấy mãnh thú sau lưng nhe nanh ra, cô vội vàng lắc đầu quảy quảy.

"Ngài coi cháu là ai! Có cho một trăm triệu, cháu cũng không rời khỏi anh ấy!"

Nói xong, cô cảm thấy ánh mắt xong lưng chợt thả lỏng.

Tô Hữu Diễm cảm thấy mình hai mặt thụ địch, tìm được đường sống trong chỗ chết, thật con mẹ nó vừa mạo hiểm vừa kích thích.

Viên Chấn buồn cười lắc đầu: "Nhóc con đúng là có chút thủ đoạn nhỉ. Cô chỉ cần ở bên Viên Duy, sau này cái cô được đâu phải chỉ một trăm triệu?"

Tô Hữu Diễm không đáp, người như ông ta sinh ra đã có chấp rồi, cho dù cô có thờ ơ với một tỉ nhân dân tệ thì ông ta cũng sẽ cho là cô giả bộ thanh cao.

Cô còn muốn nói tiếp, Viên Duy đứng lên phía sau cô.

"Cô ấy là người thế nào cháu hiểu rõ nhất, hôm nay cháu đưa cô ấy tới không phải để trưng cầu sự đồng ý của ngài mà là tới nói cho ngài biết, cô ấy sau này sẽ là vợ cháu, cô ấy cũng sẽ không là nữ chủ nhân nhà họ Viên gì đó, cô ấy chỉ là vợ của mình cháu thôi."

Nói xong, anh hơi khom người một cái với Viên Chấn rồi lùi Tô Hữu Diễm xoay người đi.

Về mặt Viên Chấn nhăn nhó, ông quay đi, nhắm nghiền hai mắt lại.

Lý Nham muốn gọi họ lại, Viên Chấn nói: "Quên đi, anh càng ép buộc chúng nó, chúng nó sẽ càng quyết chí thề nguyện bất khuất, chuyện này phải bàn bạc kĩ hơn. Nếu quả thật không quản được nó thì bắt đầu những tay từ con bé kia, cũng là một quân cờ tốt để cản trở Viên Duy."

Lý Nham cúi đầu thật sâu, thâm cảm thán, gừng càng già càng cay.

Tô Hữu Diễm bị Viên Duy kéo lên xe, Viên Duy giúp cô cài chắc dây an toàn.

Cô nhìn gò má trâm瑾 của Viên Duy, cơ hồ là khó khăn mà hỏi thành lời: "Anh anh anh vừa nói cái gì, em em em là vợ anh?"

Viên Duy khởi động xe, nói: "Tôi lừa ông ấy."

Tô Hữu Diễm có chút thất vọng, nhưng lại sinh ra cảm giác bị Viên Duy lừa gạt, cô rút cuộc cũng nảy ra được chút thông minh, cô nói: "Anh việc gì phải đem em đến lừa ông nội anh? Anh là đang mạnh mẽ!"

Viên Duy nhìn cô, nói: "Tôi có món nợ phải tính sổ với em, tạm thời thu hồi đặc quyền làm vợ tôi của em."

Vợ? Tô Hữu Diễm nghe mà tim gan phèo phổi như được ngâm trong nước đường nóng, rất ư mềm mại, có chút nhộn nhạo. Cơ mà câu Viên Duy muốn "tính sổ" lại khiến cô cảm thấy như có một lớp thủy tinh vụn vô hình trôi nổi trong nước đường, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm cho cô một nhát.

Cô đứng ngồi không yên hỏi: "Có nợ nần gì chứ, hôm nay em biểu hiện rất tốt mà."

Viên Duy cầm điện thoại nhắn tin, nhìn sang Tô Hữu Diễm cười một cái.

Cô cả kinh, sợ hãi ôm chặt lấy mình.

Lúc về tới thành phố A đã là buổi tối.

Anh đưa cô đi ăn tối bên ngoài trước. Tô Hữu Diễm đối với việc không về nhà ăn này cảm thấy rất khó hiểu, cố ý dẫn cô ra ngoài, lẽ nào trong nhà có thứ gì chờ cô?

Cô không không chế được liên tưởng tới trong phòng bày đầy các loại xiềng xích, còng tay, roi da, nến...

Viên Duy từ đầu tới cuối không hé răng câu nào, anh chỉ nhìn chòng chọc vào điện thoại lúc ăn tối, có vẻ như là đang liên tục liên lạc với ai đó.

Tô Hữu Diễm ăn bữa cơm này mà muốn đau hết cả dạ dày.

Về đến nhà, Tô Hữu Diễm rề rà mãi không dám vào.

Viên Duy làm như mọi thứ đều bình thường mà thay quần áo ở nhà, Tô Hữu Diễm ôm chặt Nhúm Lông, nhìn Viên Duy mà run cầm cập như một con chim cú bị hoảng sợ.

Nhúm Lông lè lưỡi, khó nhọc thở dốc trong lòng cô.

Viên Duy tắm xong, đi ra khỏi phòng tắm, đứng trước cầu thang, từ trên cao nhìn xuống nói với cô:

"Lên đây."

Tô Hữu Diễm vội vàng nói: "Em em em muốn ngủ, không quấy rầy anh nữa."

Viên Duy không nói gì, cứ thế nhìn cô chăm chăm.

Cổ áo anh hơi để mở, khuôn mặt được chăm dưỡng mấy năm nay càng thêm trắng mịn, mái tóc đen mượt còn ẩm ướt, lúc nhìn từ trên xuống, trông như một hoàng tử thời trung cổ.

Tô Hữu Diễm nuốt nước bọt một cái.

Ngón tay Viên Duy không kiên nhẫn gõ gõ lên lan can.

"Ba, hai..."

Tô Hữu Diễm vội vàng nói: "Em lên ngay đây!"

Nói đoạn, vèo một cái vọt lên tầng.

Khóa miệng Viên Duy cong lên, xoáy người vào phòng.

Tô Hữu Diễm vừa tự phi nhỏ vừa há hốc run rẩy đẩy cửa ra.

Vừa mở cửa, cảm cô lập tức không đóng lại được.

"Thật nhiều, thật nhiều... Tiền!"

Trên bàn, trên mặt đất, trên giường, khắp nơi đều là tiền!

Hon nữa không phải là từng tờ, mà là từng xấp!

Nước bọt Tô Hữu Diễm muốn rớt hết cả ra.

Viên Duy ôm tay đi tới, nói: "Không phải em thích tiền sao? Đây không phải chỉ có một triệu thôi đâu."

Tô Hữu Diễm vội vàng hỏi: "Cho em hết à?"

Viên Duy đáp: "Không phải, em vì tiền quên tôi nên tôi chỉ cho em xem thôi."

Tô Hữu Diễm: "..."

Viên Duy hást cảm: "Ngồi lên giường đi."

Tô Hữu Diễm cả kinh, lên giường, chẳng lẽ anh muốn ở trên cái giường phủ kín tiền mà cùng cô...

Mẹ nó, quá tội lỗi quá kích thích rồi.

Viên Duy nhìn cô còn đang kì kèo, giơ ngón tay ra: "Ba, hai..."

Tô Hữu Diễm vội vàng bò lên giường, nếu Viên Duy bảo cô ngồi, cô gần như sẽ lăn trong biển tiền!

"Em ngồi rồi, sau đó thì sao?"

Viên Duy nở nụ cười, anh cầm lấy một xấp tiền, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Tô Hữu Diễm.

"Hiện tại, tôi bắt đầu bỏ tiền lên đầu em, rồi một xấp, tôi sẽ cắn em một cái."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Tô Hữu Diễm cứng cổ, cố giữ vững không để tiền rơi xuống. Cô nước mắt lưng tròng nói: "Sao lại đối xử với em như vậy, không phải em đã bảo một triệu là nói đùa rồi à!"

Viên Duy xoay người, lấy từ tủ đầu giường xuống một ly rượu đỏ, ung dung thông thả lắc lắc trong tay.

"Em nghĩ tôi sẽ tin?"

Tô Hữu Diễm chỉ biết rung rung nhìn anh.

Viên Duy không bị dáng vẻ cô đã động gì đến, ánh mắt nhìn cô chăm chăm không rời, chậm rãi nhấp một ngụm rượu đỏ.

Tô Hữu Diễm không hiểu sao cứ cảm thấy mình như đồ nhắm rượu...

Tô Hữu Diễm nói: "Nếu anh chồng một trăm ngàn, cổ em sẽ gãy mất."

Viên Duy cụp mắt xuống, lấy từ trên giường một xấp tiền, thả vào lòng mình rồi chậm rãi bỏ lên đầu Tô Hữu Diễm.

Vừa bỏ vừa nói: "Tôi xếp được bao nhiêu, em sẽ được lấy bấy nhiêu."

Tô Hữu Diễm khóc không ra nước mắt: "Em từ bỏ được không?"

Viên Duy đáp: "Không thể."

Nói xong, anh lại đặt lên một xấp.

Cổ Tô Hữu Diễm có chút tê mõi, cô không dám động đập xú nào, chỉ dám liếc Viên Duy: "Em phải làm thế nào anh mới bằng lòng tha cho em?"

Con người Viên Duy dưới ánh đèn trong như nước, anh nói: "Em tự kiểm điểm đi. Nếu nói đúng, tôi sẽ tha cho em."

Tô Hữu Diễm nghe thấy, lập tức bày ra vẻ mặt nhăn nhó: "Em sai rồi, em sai rồi, sau này em không nói những lời đó nữa."

Viên Duy ngả lưng dựa vào đầu giường phía sau, hỏi: "Lời gì?"

Tô Hữu Diễm: "Vì một triệu mà bán đứng anh."

Viên Duy ngấm chất lỏng màu đỏ trong ly, giọng nói trầm thấp: "Lời kiểm điểm này tôi không chấp nhận."

Tô Hữu Diễm khó khăn đỡ lấy chồng tiền trên đầu, quay lại nhìn anh: "Vì sao?"

Viên Duy bỏ ly xuống, nói: "Không đủ sâu sắc."

Nói xong, anh lại đặt thêm một xấp.

Cổ Tô Hữu Diễm trầm xuống, cô vắt hết óc nghĩ, nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra kiểm điểm thế nào mới được gọi là sâu sắc. Nếp uốn nắn cô còn nông hơn rãnh nước thế này, còn muốn sâu sắc gì nữa!

Móng vuốt Tô Hữu Diễm nhịn không gờ lên đầu đỡ, Viên Duy nhìn cô một cái, cô như bị cắn, vội vàng bỏ tay xuống.

"Có thể, có thể cho gợi ý được không?"

Viên Duy tùy ý dựa vào đầu giường, anh suy nghĩ một chút, phun ra hai chữ: "Thái độ."

Thái độ?

Thái độ gì?

Lẽ nào thái độ của cô còn chưa đủ đoan chính sao?

Tô Hữu Điềm chớp mắt, hỏi hệ thống.

"Thông nhi, rốt cuộc phải thế nào mới được coi là thái độ đoan chính?"

[Nhìn thẳng vào nội tâm cô, tỉ mỉ ngắm xem, tại sao cô lại nói ra những lời đó.]

"Đương nhiên là vì tiền rồi..."

Hệ thống cười lạnh một tiếng: [Cô cứ tiếp tục đội tiền đi.]

Tô Hữu Điềm thở dài, lại hít mũi một cái.

Viên Duy rất có kiên nhẫn chờ cô.

Tô Hữu Điềm nhut chí nói: "Anh cần em đi vậy."

Viên Duy quay đầu, từ từ đặt ly rượu xuống, anh từng chút từng chút ghé sát vào Tô Hữu Điềm, khóe miệng anh còn dính màu rượu đỏ thẫm, giống như một con báo săn mới khai trai khê ngủi con mồi mới.

Cổ Tô Hữu Điềm co rút lại, tiền trên đỉnh đầu ào ào rơi xuống.

Cô tính toán, cảm thấy mình chắc sẽ "thương tích đầy mình" mà chết rồi.

Viên Duy lẳng lặng nhìn cô một hồi, hơi thở lạnh băng phun lên mặt cô, lông mi Tô Hữu Điềm run lên, thấy chết không sờn mà nhắm mắt lại.

Giây kế tiếp, cô cảm thấy gáy mình bị nắm lấy.

Tô Hữu Điềm bị ép mở mắt ra, trông thấy Viên Duy nhìn mình chăm chăm, chậm rãi hé miệng.

Cô nhìn đầu lưỡi đỏ thẫm của anh, cảm thấy cổ họng khô rang, khóe miệng không khỏi tê dại.

Cô há miệng run rẩy hỏi: "Anh, anh muốn cắn chỗ nào?"

Viên Duy nghiêng đầu, con ngươi nhạt màu như có đốm sáng nhấp nháy. Anh nói: "Bắt đầu từ trán trước..."

Tô Hữu Điềm che trán lại.

Viên Duy nói: "Sau đó sẽ cắn mũi em..."

Tô Hữu Điềm vội vàng che mũi.

Ánh mắt Viên Duy lướt xuống: "Cuối cùng là cằm."

Tô Hữu Điềm sùng sốt: "...Miệng đâu?"

Nói xong, cô lập tức che mặt lại.

Khóe miệng Viên Duy mơ hồ cong lên, hơi thở của anh phả lên mặt Tô Hữu Điềm, khiến cô run rẩy một trận.

"Đó là để thưởng, không cho em."

Nói xong, anh nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay cô che trên mặt bỏ xuống, sau đó ấn lên trán cô một nụ hôn.

Tô Hữu Điềm sùng sốt, trước mắt chỉ có cái cằm kiên nghị của Viên Duy.

Viên Duy khê thở dài một hơi, giọng nói vừa bắt đắ dĩ lại vừa âm trầm như vực sâu: "Thịnh Hạ, đây là lần cuối cùng."

Nói xong, anh chậm rãi đẩy cô nằm xuống giường.

Mái tóc Tô Hữu Điềm xõa ra như tảo biển màu đen trong đại dương đỏ.

Cô có chút sợ sệt nắm lấy vạt áo Viên Duy, run rẩy nhìn anh.

Lòng ngực Viên Duy chậm rãi ép xuống, Tô Hữu Điềm thở dốc, cô trợn to mắt không biết phải làm sao.

May mắn, khoảng cách càng ngày càng gần của hai người đúng lúc dừng lại, Viên Duy kéo chăn lên, đắp cho cô.

"Nghỉ ngơi thật tốt, mai còn phải đóng phim, em không thể chơi đùa nữa."

Tô Hữu Điềm thở dài một hơi, vội vàng gặt đầu như gà mổ thóc.

Viên Duy cầm lấy ly rượu trên đầu giường, tắt đèn rồi đóng cửa lại.

Theo tiếng vang khẽ, Tô Hữu Điềm rút cuộc cũng thả lỏng.

Cô nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ, dưới lưng là cái giường xếp bằng tiền, nhưng cô lại không cảm thấy vừa lòng chút nào.

Cô biết Viên Duy sẽ không cần mình, có lẽ chỉ là hù dọa cô, cô cũng không thật sự sợ bị Viên Duy cần, cô chỉ là cảm giác được, lần này Viên Duy thật sự giận cô.

Anh không đánh cô, cũng không mắng cô, càng không nổi nóng với cô, chỉ dùng phương pháp như trên người này để nguôi giận mà thôi.

Tô Hữu Điềm vắt tay lên ngang mắt, ngăn trở ánh đèn ngoài cửa sổ.

"Thống nhì, mi nói xem, vì sao Viên Duy lại tức giận."

[Cô nói xem?]

Tô Hữu Điềm nói: "Ta không biết."

Hệ thống hừ một tiếng: [Cô chỉ giỏi không giả ngu đúng lúc cần giả ngu, lúc không cần giả ngu thì lại giả ngu.]

Tô Hữu Điềm nắm lấy mép giường, không lên tiếng.

Sáng sớm hôm sau, Tô Hữu Điềm bị Viên Duy đánh thức, cô mơ mơ màng màng ngồi dậy, tiền mặt trên người ào ào rơi xuống.

Viên Duy vừa thắt cravat vừa nói: "Ăn xong bữa sáng thì xuống nhà, có xe riêng chờ em, hôm nay sẽ không bị muộn nữa."

Tô Hữu Điềm cào cào tóc, gặt đầu lấy lệ.

Viên Duy xoa đầu cô, xoay người đi.

Tô Hữu Điềm sụp đổ nằm lên cái giường đầy tiền, khuôn khổ như đi làm quét thẻ tính công này là bắt đầu từ lúc nào chứ!

Cô chỉnh trang cho mình xong thì ra khỏi cửa, vừa đến trường quay thì thấy đạo diễn nhìn mình như có cay đắng thù hận.

Tô Hữu Điềm nhìn ông đạo diễn chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà hằn thêm ba nếp nhăn, có chút áy náy.

Người ta cũng chỉ muốn đằng hoàng quay tốt một bộ phim truyền hình, lại để một con gà mờ như cô quậy cho rối tinh rối mù, không đúng, chính cô cũng thua sạch danh tiếng mà!

Cô thở dài, chậm rãi đi tới.

Đạo diễn hút một hơi thuốc, đáy mắt tang thương khó hiểu: "Thịnh Hạ à, chúng ta chỉ còn một tuần nữa là đóng máy rồi, nếu thân thể cô thực sự khó chịu thì ở nhà nghỉ ngơi luôn đi."

Ngẫm y là còn một tuần cuối cùng đóng máy rồi, cô còn muốn làm gì nữa!

Tô Hữu Điềm xấu hổ cười một tiếng: "Đạo diễn, tôi cảm thấy làm việc phải có đầu có cuối. Tuần này tôi chắc chắn sẽ không xin nghỉ, tranh thủ quay nốt tất cả những phần còn lại."

Đạo diễn yếu ớt phun ra một ngụm khói, tựa hồ bị Tô Hữu Điềm chọc tức đến chẳng buồn phát cáu nữa, y nói: "Mấy ngày tới cô có thể sẽ phải mệt một chút, tôi tranh thủ quay bù vai của cô."

Nói xong, y chấp tay sau lưng rồi đi.

Tô Hữu Điềm xoa trán, có chút bất đắc dĩ thở dài.

Nếu như có thể, cô thật sự không muốn làm mọi chuyện bế tắc thế này, bản thân mệt mỏi, còn liên lụy đến người khác.

"Thống nhì, còn bao lâu nữa ta mới có thể đi hết cốt truyện?"

[Tính toán thời gian, khoảng chừng là tháng sau.]

Tháng sau? Tháng sau không phải cô còn có thể cùng Viên Duy về quê sao?

Nếu như thật sự có thể, thì về với anh một chuyến, tới thăm cây đại thụ trước cửa thôn, nói một tiếng từ biệt với "Quả Quýt", cô coi như xong việc lui thân được rồi.

Một tuần này, Tô Hữu Điềm bận rộn làm việc liên tục, có điều đa phần đều là các phân cảnh mình cô độc diễn. Bởi vì tìm diễn viên diễn đối với cô thì rất mất thời gian nên đạo diễn trực tiếp lấy một tấm vải xanh lá cây, để cô tự diễn.

Cô vẫn rất hiếu kỳ về kí chủ trên người Nghê Thu Vũ, nhưng cũng không muốn có tiếp xúc gì quá trớn với Nghê Thu Vũ, ngửa ngáy mấy ngày mà không dám tiếp cận cô ấy.

Rốt cuộc cũng đến tiệc đóng máy, Tô Hữu Điềm cảm thấy "kí chủ" kia sẽ xuất hiện một lần.

Nghê Thu Vũ uống hơi nhiều, cô ghé lên bàn lắc lắc đầu, đột nhiên đỏ ửng mặt đứng dậy, loạng chạ loạng choạng đi ra ngoài.

Hệ thống nói: [Cô ấy xuất hiện rồi.]

Tô Hữu Điềm nghe thấy, lập tức đuổi theo.

Dọc đường đi, cô nhìn Nghê Thu Vũ lao đảo, nấc rượu, nhưng lưng vẫn thẳng tắp, giày cao gót cô bước đi nghe lộc cộc.

Tô Hữu Điềm cảm thấy, vị kí chủ này mới được coi là người làm nhiệm vụ, mỗi lời nói mỗi bước đi đều mạnh mẽ vang dội, nào như chính mình, bị thúc giục dọa giết chết cũng đùa cợt được...

Nghê Thu Vũ biến mất ở một góc rẽ, Tô Hữu Điềm cả kinh, đuổi theo.

Còn chưa thò được đầu vào, cô đã cảm thấy trên lưng đau nhức, bị người ta bắt chọt ấn vào tường.

Tô Hữu Điềm ngao một tiếng kêu lên.

"Nghê Thu Vũ" bóp cằm cô, nheo mắt: "Cô đi theo tôi làm gì?"

Dưới ánh đèn, khuôn mặt mềm mại của Nghê Thu Vũ trở nên sắc sảo, cùng một tướng mạo, không cùng một linh hồn, sẽ hiện ra khác biệt lớn như vậy.

Tô Hữu Điềm tròn to mắt nhìn cô, tựa hồ muốn nhìn mặt cô ra hoa.

"Nghê Thu Vũ" nói: "Nhìn tôi làm gì, đang hỏi cô đó."

Mùi rượu trong miệng cô phả lên mặt Tô Hữu Điềm, hun cô muốn say, Tô Hữu Điềm bị hà hơi mặt đỏ lên, cũng không biết là do vừa rồi uống nhiều hay do ánh đèn quá chói mắt, cô cảm thấy có chút vàng đầu.

Tô Hữu Điềm lắc lắc đầu, cô nhìn hai bên một chút rồi nhỏ giọng nói với "Nghê Thu Vũ": "Thiên vương cái địa hồ."

Nghê Thu Vũ cười lạnh một tiếng: "Trông cô đúng là hồ thật." (*)

(*) "Thiên vương cái địa hồ" là một câu lóng lưu hành trên mạng được mọi người sử dụng như một ám hiệu tìm kiếm bạn cùng chung chí hướng, câu đáp lại đúng là "Bảo tháp trần hà yêu". Chữ "hồ" trong câu Nghê Thu Vũ nói thì có nghĩa là gốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Tô Hữu Điềm ngạc nhiên, cô hỏi: "Chẳng lẽ chị không biết đây là ám hiệu?"

"Nghê Thu Vũ" liếc mắt, xoay người rồi đi.

Tô Hữu Điềm đuổi sát theo cô: "Sao chị không nói gì thế."

"Nghê Thu Vũ" nói: "Tôi không muốn đề ý đến cô."

Tô Hữu Điềm: "Vì sao chứ?"

"Nghê Thu Vũ" quay người lại: "Bởi vì tôi không muốn có quan hệ gì với cô hết."

Tô Hữu Diễm nghĩ, mình đây là bị chê à?

Cô đi theo sau "Nghê Thu Vũ" như một cái đuôi nhỏ, huyền thuyên không ngừng: "Tên thật của chị là gì thế, tôi họ Tô, chị thì sao? Nhiệm vụ của tôi là tìm đường chết, nhiệm vụ của chị là gì vậy? Chị còn bao lâu nữa thì hoàn thành nhiệm vụ? Hệ thống của chị họ gì, của tôi họ Tác, chị gì ơi chị bao tuổi rồi? Có người yêu chưa..."

"Nghê Thu Vũ" cắn răng một cái, cô hít sâu một hơi, chọt kéo Tô Hữu Diễm vào một phòng bao, hai tay đẩy một cái, Tô Hữu Diễm lập tức ngã ngồi lên ghế.

Tô Hữu Diễm không nhận được ôm chặt lấy mình, về mặt phòng bị nhìn cô: "Chị muốn làm gì? Đánh người không và mặt!"

"Nghê Thu Vũ" từng bước từng bước tiến lên phía trước, cúi người xuống, khoe miệng nhếch thành một nụ cười lạnh lùng: "Tôi vẫn luôn bị hệ thống áp chế, không ra tay với cô, nhưng hôm nay nếu cô đã tự dâng tới cửa thì cũng đừng trách tôi không khách khí."

Tô Hữu Diễm ngao một tiếng, chạy ra sau bàn: "Tôi làm gì chị, sao chị lại đối xử với tôi như vậy!"

"Nghê Thu Vũ" bẻ đốt ngón tay nghe răng rắc, cô nói: "Cô có biết tôi vì nhiệm vụ này mà tiêu tốn biết bao nhiêu tâm sức không? Mỗi ngày ở công ty Viên Duy đều phải cẩn trọng, mỗi ngày đều vì những công việc kia mà mất ăn mất ngủ, mỗi ngày đều phải học tập những kiến thức thương nghiệp khô khan, chính là để đợi đến kết có thể đá Viên Duy, tự mình vùng dậy trở thành nữ cường nhân, nhưng hiện giờ, Viên Duy đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn Nghê Thu Vũ, cô bảo tôi biết đá à?! Tôi còn làm nhiệm vụ được cái rắm ấy!"

"Nghê Thu Vũ" tựa hồ tức đến phát điên, về ngoài diễm tĩnh của cô bị xé rách, lộ ra vẻ mặt lửa giận ngàn ngút, Tô Hữu Diễm bị cô quát mà rụt cổ lại, không hiểu sao có chút chột dạ.

Cô hơi ngồi xổm xuống đất, lấy cái ghế chặn trước mặt mình, chỉ để lộ đôi mắt to tròn xoe xoay tròn: "Cũng không thể trách tôi mà..."

"Nghê Thu Vũ" chỉ tay về phía cô: "Không trách cô thì trách ai? Nếu không có cô, Viên Duy đã sớm ở bên Nghê Thu Vũ rồi!"

Tô Hữu Diễm nghe mà không nhận được nói: "Tôi chỉ có một cái mai rùa thôi, sao chị lại chụp mũ cho tôi thế? Tôi cũng chỉ đi cốt truyện thôi mà, chị không thể chỉ trách mình tôi thế được!"

"Nghê Thu Vũ" kéo một cái ghế ra ngồi xuống, trực tiếp chặn ngay trước cửa, cô nói: "Cô còn làm như mình vô tội lắm ấy, cô có biết những kí chủ khác gọi cô là gì không? Cái hổ lỏi của thế giới ngôn tình!"

Khoe mặt Tô Hữu Diễm giật giật, cô nghĩ bụng, lẽ nào sự tích của cô đã bị hệ thống truyền ra, ai cũng biết cô làm nhiệm vụ lại khiến cốt truyện bị đóng băng?

Cô bám lấy chân ghế, nhỏ giọng nói: "Tôi sắp thoát ra rồi, chị cố gắng thêm chút nữa vậy..."

"Nghê Thu Vũ" mệt mỏi khoát khoát tay, cô thở dài một hơi: "Quên đi, tôi cũng không vật lộn nữa, nhiệm vụ lần này thất bại tôi cũng chẳng thèm nhớ đâu, hệ thống nói thế giới này là khu vực hình thức, sẽ xuất hiện một con boss ngốc nghếch không giống thông thường, tôi cứ tưởng chỉ là một bộ truyện cầu huyết não tàn, chỉ có điều bị vỡ kết cục, Doãn San chỉ là một bạch liên hoa tâm cơ, có gì khó đâu, tôi hoàn toàn không ngờ boss lại là cô, cô con mẹ nó đã sớm bày bố xong thiên la địa võng chờ tôi..."

Tô Hữu Diễm nghe hiểu rồi, không khỏi kinh ngạc, chỉ chỉ mình: "Tôi? Boss? Ý gì?"

"Nghê Thu Vũ" im lặng một chút, có vẻ như đang liên hệ với hệ thống của mình, sau đó, cô quay đầu lại nói với Tô Hữu Diễm: "Quên đi, tôi không tiện nói nhiều với cô. Nói chung thế giới này không đơn giản như cô tưởng tượng. Nếu cô nhất định muốn về nhà thì suy tính kĩ hơn một chút. Tôi chỉ khuyên cô một câu, đôi lúc đừng nghe hệ thống quá."

Nói xong, cô đứng lên.

Tô Hữu Diễm nhận không được co người ra sau.

"Nghê Thu Vũ" nghiêng cổ, thò tay nhéo một cái lên mặt Tô Hữu Diễm.

Tô Hữu Diễm rung rung nước mắt nhìn cô: "Bỏ đi, chị thích nhéo thì nhéo đi, nhiệm vụ lần này chị thất bại, lỡ bị giết chết, tôi cũng thật lòng xin lỗi chị. Chị thích sao nam nào thì nói cho tôi biết, tôi đốt cho chị một người giấy cùng ti lệ được không?"

"Nghê Thu Vũ" buồn cười nhìn cô: "Ai nói với cô là tôi sẽ bị giết chết?"

Tô Hữu Diễm lặng im đôi chút, hỏi cô: "Lẽ nào không làm được nhiệm vụ sẽ không bị giết chết à?"

"Nghê Thu Vũ" nói: "Hệ thống của cô gạt cô đó."

Nói xong, cô thở dài, tỏ ra rất là căm nín.

Tựa hồ như muốn nói thua vào tay một người có chỉ số thông minh bằng vậy, thực sự là không đáng.

Tô Hữu Diễm hít mũi một cái, đột nhiên nghiêng răng: [Hệ thống, mi ra đây cho ta!]

[...]

"Nghê Thu Vũ" nói: "Hiện giờ hệ thống đã được nhân tính hóa rồi, cô không làm được nhiệm vụ, chỉ cần đi hết cốt truyện là có thể về nhà."

Tô Hữu Diễm tức đến đấm đất bình bình.

"Nghê Thu Vũ" lắc đầu, xoay người rồi đi.

Hệ thống vẫn giả chết, Tô Hữu Diễm bùm mặt cũng theo ra cửa.

Cô quay trở lại chỗ ngồi, nhìn nhóm đạo diễn và diễn viên xung quanh ăn uống linh đình, chìm vào suy nghĩ của mình.

Cô nghĩ về thái độ càng lúc càng trầm mặc của hệ thống mấy ngày nay, và những lời lấp lửng của Nghê Thu Vũ, chỉ cảm thấy đầu óc mình càng ngày càng không đủ dùng.

Hệ thống nói về sau làm nhiệm vụ chỉ dựa theo thái độ của cô, "Nghê Thu Vũ" nói vì cô mà cốt truyện bị vỡ, nhiệm vụ không làm được, hiện giờ cô cũng vừa mới biết, thì ra giết chết là hệ thống lừa cô, vậy rốt cuộc cô có phải tiếp tục làm nhiệm vụ nữa không?

Tô Hữu Diễm nghĩ, có khi nào hệ thống đang giấu một cái hố lớn khác để đối phó với cô không, có khi nào cô vừa phải tìm đường chết, vừa phải tồn thương Viên Duyệt không.

Vậy nếu đã không có uy hiếp bị giết chết, cô không làm những nhiệm vụ này nữa có được không?

"Thống nhì, ta đi hết cốt truyện, khiến Thịnh Hạ thân bại danh liệt, không làm nhiệm vụ, có phải là sẽ được về nhà không?"

Hệ thống nói: [Không thể.]

"Nghê Thu Vũ nói có thể!"

[Ta đừng nói rồi, chuyện này không phải ta nói là được.]

Tô Hữu Diễm muốn hòng người: "Rốt cuộc ai nói thì được. Mi con mẹ nó nói cho rõ ràng!"

[Viên Duyệt.]

Viên Duyệt? Liên quan gì đến Viên Duyệt?

Hệ thống nói: [Nếu cô muốn về nhà thì đừng hỏi nhiều vậy làm gì.]

Tô Hữu Diễm tức giận, hệ thống lúc nào cũng dùng phương thức mệnh lệnh để nói với cô, cô thấy Nghê Thu Vũ thất bại nhiệm vụ cũng chưa từng luống cuống, so ra mình càng chắc chắn hơn.

Cô dựa vào đầu mà còn phải nghe lời hệ thống nữa chứ:

"Ta mặc kệ! Ta cứ không làm nhiệm vụ nữa đây!"

Hệ thống thở dài, nói: [Ta cho cô thời hạn một tháng, cô suy nghĩ cho thật kỹ đi.]

Tô Hữu Diễm nghĩ, tháng sau ta về nhà rồi, cần quái gì đồ hệ thống rách nát nhà mi nữa.

Sau tiệc đóng máy, Tô Hữu Diễm mặc áo khoác rồi mới ra cửa, liền nhìn thấy một chiếc Volkswagen Phaeton màu đen đang dừng trước cửa. Cửa sổ xe hạ xuống một khe nhỏ, một bàn tay lộ ra, điều thuốc chậm rãi cháy giữa đầu ngón tay, đốm lửa đỏ ẩn hiện trong bóng đêm.

Đám sao nữ chen chúc tùm tùm lại, đều đang đoán xem là ai tới đón ai.

Trong đó Nghê Thu Vũ bị mọi người trêu chọc nhiều nhất. Mọi người đều biết gần đây cô được vài phú nhị đại theo đuổi điên cuồng, thậm chí có người còn tỏ tình trước mặt mọi người, mời mọi người đi ăn cơm, còn có người phở trương lên mạng tỏ tình, đám cậu ấm vì muốn được Nghê Thu Vũ nhận lời mà ngón gi cũng ra tay.

Cũng không biết tới nay là ai phách lối như vậy, tới đón trước mặt mọi người.

Có điều, chỉ nhìn tay thôi cũng biết là đẹp trai rồi.

Một đám con gái chen chúc một bên, hi hi ha ha, ngược lại chẳng ai nhìn tới Tô Hữu Diễm.

Tuy biết cô và Viên Duy hẹn hò, nhưng trong giới nghe nói nhiều hơn là Viên Duy chỉ vui chơi một chút, một là vì anh lãnh đạm, hai là vì nguyên nhân gia đình.

Nhà họ Viên là thế gia, người đứng đầu Viên Chấn vẫn theo tư tưởng cũ, sao có thể để một nữ minh tinh bước vào cổng nhà họ Viên?

Huống chi sau khi hai người công khai trên Weibo thì chưa từng tỏ ra thân mật trước đại chúng, Viên Duy lúc tham dự hoạt động hội họp từng dẫn cô theo bao giờ chưa? Chưa.

Từng nhắc tới cô trước công chúng chưa? Chưa.

Lâu dần, mọi người liền suy đoán, có phải là Viên Duy chán Thịnh Hạ rồi không.

Dù sao diễn xuất của cô cũng chẳng ra sao, còn mắc bệnh ngôi sao, một người phụ nữ chỉ số thông minh bằng không như vậy, ai mà chịu được?

Nghĩ như vậy, Viên Duy là ai chứ, người ta là một tổng tài lớn ngạo nào cũng liên tục bận rộn, sao có thể tự mình tới đón cô? Phải người đi đón đã là bạn thân rồi.

Nghê Thu Vũ bị mấy cô gái trên chạc đến đỏ mặt, cô nhỏ giọng nói: "Chắc là đón người khác đấy, mấy người bạn của tôi bình thường cũng bận rộn, chắc không phải là tới đón tôi đâu, tôi thấy có lẽ là tới đón chị Thịnh Hạ."

Đám con gái bên cạnh cười khẩy.

Tô Hữu Diễm gật đầu: "Ừ, là đón tôi."

Về mặt Nghê Thu Vũ hơi sững lại, sau đó, cười nói:

"Viên Duy có thể phải người tới đón chị, chị Thịnh Hạ, anh ấy tốt với chị thật đấy."

Khóe mắt Tô Hữu Diễm giật giật, cô tới trước cửa sổ xe, gõ một cái.

Cửa sổ xe hạ xuống thấp hơn, một nửa gò má Viên Duy gần hiện ra.

Đường nét của anh dưới ánh đèn càng thêm anh tuấn, con người nhìn Tô Hữu Diễm lóe ra một tia sáng.

Viên Duy mở cửa xe.

Các cô gái xung quanh tròn to mắt, thật sự không ngờ được Viên Duy lại tự mình tới đón Thịnh Hạ.

Nghê Thu Vũ mím chặt môi, chỉ cảm thấy mặt như bị lửa đốt, cô gượng gạo nở nụ cười.

"Viên tổng."

Viên Duy cũng không nhìn tới cô, chỉ tán gẫu vài câu với đạo diễn.

Nghê Thu Vũ cắn môi, cô nhìn đám con gái ban nãy dùng ánh mắt kì dị nhìn mình, không khỏi hận đến nghiến răng. Cô cười tự nhiên với họ: "Chút nữa là có người tới đón tôi rồi, tôi ra ngoài chờ đây."

Đám con gái nhìn nhau, sau đó vẫy tay chào tạm biệt cô.

Nghê Thu Vũ mỉm cười, xoay người rời đi.

Tô Hữu Diễm lè lưỡi với bóng lưng Nghê Thu Vũ, lại bất chợt không phòng bị gì bị Viên Duy xách lên xe.

Tô Hữu Diễm ngồi vào xe, đột nhiên cười he he.

Viên Duy quay sang nhìn cô.

"Cười gì thế?"

Tô Hữu Diễm nói: "Em vui."

Viên Duy lắc đầu, không hỏi nữa.

Tô Hữu Diễm khều khều vai anh, nói: "Aiz, có phải anh không thích Nghê Thu Vũ không?"

Viên Duy nhướn đuôi mày: "Ai nói tôi không thích cô ấy? Tôi cực kì thích cô ấy."

Giọng anh thông thả, nhưng hai chữ "cực kì" lại nhấn rất mạnh.

Tô Hữu Điềm biết anh đang chòng ghẹo mình, nhin không được giờ móng vuốt đập bộp một cái lên vai anh: "Anh nói dối! Anh chắc chắn không thích cô ấy!"

Viên Duy cười, không thèm nói nữa.

Tô Hữu Điềm có thể lập tức hiểu được ý anh, rất vui vẻ vỗ anh một cái.

Xe tới một khúc quanh, Viên Duy nói: "Hai ngày nữa tôi định mời bạn học cấp ba ăn một bữa, cũng có thể sẽ có cả bạn học cấp hai nữa."

Tô Hữu Điềm hỏi: "Hả, vì sao? Có chuyện gì để mừng à."

Viên Duy nói: "Tôi định giới thiệu với mọi người một đứa ngốc."

Tô Hữu Điềm thuận miệng hỏi: "Đứa ngốc? Ai thế?"

Viên Duy không đáp.

Tô Hữu Điềm không khỏi quay đầu lại, phát hiện Viên Duy vẫn đang nhìn cô bằng đôi con ngươi nhạt màu kia.

Tô Hữu Điềm: "..."

Anh là đang bắt nạt tôi khờ chứ gì.

Cô tức giận hằm hừ.

"Em thì có gì mà phải giới thiệu, ai cũng biết em cả rồi."

Viên Duy nói: "Đó là biết với thân phận bạn học hoặc minh tinh, tôi muốn để họ biết em với thân phận "vợ Viên Duy"."

Tô Hữu Điềm nghe mà chỉ cả thấy máu nóng dồn lên mặt, cô không dám mở miệng, chỉ sợ tim sẽ nhảy ra khỏi cổ họng.

Vợ!

Vợ Viên Duy!

Một buổi tối thôi mà sao lại lắm kích thích lớn thế này?

Cô đến bạn gái còn chưa phải mà! Hai người mới chỉ ôm hôn cao hơn "bạn tốt" mà thôi, từ lúc nào đã thành vợ chồng rồi?

Tô Hữu Điềm bưng mặt lấy một hơi thật sâu, nói:

"Anh lái chậm một chút, em cảm thấy tốc độ xe hơi nhanh."

Viên Duy cười, dường như anh rất am hiểu cách dỗi đi sự chú ý của Tô Hữu Điềm, anh nói tiếp: "Nhắc tới cũng khéo, gần đây có một bạn học cấp hai đôi công tác đến công ty tôi. Chắc em cũng biết đấy, tên là Đậu Tư."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

"Đậu Tư? Ai kia?"

[Là cô bé gầy hơn cô ngọt hơn cô ấy.]

"Cút..."

Tô Hữu Điềm lập tức nhớ đến cô bé mỗi ngày đều chạy tới nhà Viên Duy hỏi cô là Quả Quýt kia. Cô bé đó vì muốn theo đuổi Viên Duy mà ngày nào cũng qua nhà Viên Duy, lúc đó tâm trạng cô không tốt, chỉ vài ngày thôi mà bắt đầu rụng lông là tả, Viên Duy lúc này mới không để ý tới Đậu Tư nữa.

Có điều, "Quả Quýt" thì biết cô ấy chứ "Thịnh Hạ" thì chưa chắc!

Tô Hữu Diễm cả kinh, cô theo phản xạ nói: "Em không biết cô ấy!"

Viên Duy cười, nhìn cô: "Hồi cấp ba em từng gặp cô ấy rồi."

Tô Hữu Diễm "ồ" một tiếng, tim đập bùm bùm, không thể làm gì khác đành xấu hổ cười trừ: "Chắc là em quên rồi..."

Viên Duy xoa xoa đầu cô, không nói gì thêm.

Tô Hữu Diễm nhìn ánh đèn đường lướt qua ngoài cửa sổ, cô quay đầu, mím môi.

Cô nghĩ ngợi một chút, nếu cốt truyện đã sắp không còn chuyện gì của cô, hiện giờ cô càng dấn sâu với Viên Duy thì sẽ càng không tốt với anh.

Huống hồ, cô cảm thấy quan hệ giữa mình và Viên Duy vẫn không rõ ràng, cô luôn giả ngốc chứ đâu có ngốc thật.

Cô liếc sang Viên Duy.

Đường nét của Viên Duy dưới ánh đèn đường trở nên rất mềm mại, tâm trạng anh có vẻ khá tốt, cánh môi mỏng như có như không cong cong.

Tô Hữu Diễm quay đi, nắm lấy ngón tay mình, nói: "Em cảm thấy chúng ta hiện giờ vẫn chưa tính là gì của nhau cả, sao em lại thành vợ anh rồi?"

Viên Duy hỏi: "Vậy em cảm thấy quan hệ giữa chúng ta là gì?"

Tô Hữu Diễm nghĩ, quan hệ "hắn ngược mị, ngược mị để hắn he he he"?

Không không không, cũng không thể nói như vậy!

Tô Hữu Diễm cố ý đáp: "Quan hệ vì em đá anh nên anh muốn trả thù em?"

Con người Viên Duy bị ánh đèn neon chiếu vào phản xạ ánh sáng lung linh, giọng anh trầm thấp như hòa vào màn đêm: "Chúng ta chia tay hồi nào?"

Tô Hữu Diễm vô thức nói: "Không phải là từ cấp ba sao?"

Viên Duy mím môi, đột nhiên nói: "Không phải."

Tô Hữu Diễm sững sờ: "Cái gì?"

Giọng Viên Duy có chút lạnh xuống: "Tôi và em chưa bao giờ chia tay."

Tay Tô Hữu Diễm run lên, cô nhìn Viên Duy, cả nửa ngày mà vẫn chưa phản ứng lại được, anh là có ý gì.

Đôi khi cô cảm thấy, Viên Duy là biết chút gì đó, nhưng đôi khi lại cảm thấy, thái độ của Viên Duy mập mờ, lời nói mơ hồ, nếu nói là biết thì cũng không phải, chính xác phải là đang không ngừng thăm dò cô.

Hơn nữa, đôi lúc lời Viên Duy nói nghe thì tưởng là tùy ý, nhưng lại khiến người ta nghĩ không ra.

Tô Hữu Diễm sống mà cứ nom nớp, sợ bị anh nhìn ra điều gì.

Vốn nhiệm vụ đã không thể hoàn thành được nữa, nếu cốt truyện mà bị vỡ thì có khả năng hệ thống cũng không cứu được cô.

Tô Hữu Diễm tính ngậm miệng làm rùa, không nói gì nữa, dù mảnh thú có nuốt cô xuống bụng, cô cũng không chui ra khỏi mai rùa.

Viên Duy nhìn dáng vẻ cô co đầu rụt cổ, bất chợt cười hừ một tiếng.

Tiếng cười đó rất ngắn, nghe giống một tiếng thở hắt, vừa phóng ra khỏi cổ họng đã tiêu tán trong không trung. Tuy giọng Viên Duy vốn trầm thấp, nhưng cũng không che giấu được sự kì dị của tiếng cười này.

Tô Hữu Diễm nghe không ra tiếng cười này của anh là có ý gì, nhưng lại có thể nghe ra được, tâm trạng anh lúc này...nhất định là chẳng tốt đẹp gì.

Viên Duy nói: "Em vẫn cho rằng tôi sẽ ngược em, vậy cũng tốt."

Tô Hữu Diễm rụt người ra sau: "Tốt, tốt cái gì?"

Viên Duy quay đầu: "Vậy tôi thành toàn cho em."

Tô Hữu Diễm "..."

Viên Duy nói: "Từ giờ, tôi bảo em làm gì em phải làm cái đó. Nếu không nghe lời, tôi sẽ giam em lại, không cho bất kì ai gặp em."

Tô Hữu Diễm sợ đến trợn to mắt nhìn anh.

Xem ra, chẳng lẽ là phòng tôi trong truyện? Roi da, nể các thứ... Mẹ nó ời.

Viên Duy lại nói: "Đừng nghĩ nữa, không có phòng tôi, cũng không có roi da."

Mẹ!

Sao anh cái gì cũng biết vậy?

Viên Duy liếc cô một cái như đang nói, em không gạt được tôi gì hết đâu.

Tô Hữu Diễm sợ hãi ôm chặt lấy chính mình.

Câu đó Viên Duy giống như chỉ nói để đẩy, sau khi về nhà, anh cũng không ra lệnh cho Tô Hữu Diễm làm gì, cũng không ép buộc cô làm gì.

Tô Hữu Diễm yên lòng ru rú trong phòng Viên Duy chơi game đọc truyện, lúc nào Viên Duy về nhà nấu cơm thì sẽ từ trên tầng thò đầu ra như chuột, nhìn Viên Duy ăn xong rồi đi rồi, cô mới xuống càn quét sạch đồng cơm thừa còn lại.

Một trận gió cuốn mây tan, xong xuôi, tự mình thu dọn rồi trở về chuồng heo của mình.

Chuồng heo của cô đã mấy ngày không dọn, đến cả Nhúm Lông cũng không muốn vào, đứng ở cửa thôi cũng bị mùi hôi xông cho cay cả mũi.

Tô Hữu Diễm cảm thấy chẳng sao cả, cô có đồ ăn, có game, có truyện, cứ thế hưởng thụ năm tháng tốt lành.

Ngoài chuyện Viên Duy vẫn không nói chuyện với cô.

Mỗi ngày đều nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, một câu cũng không nói với cô.

Không nói thì miễn luôn đi.

Cô cũng chẳng phải là không nói chuyện với anh thì không chịu nổi.

Tô Hữu Diễm nắm lấy đồng tiền mặt chôn thành từng tảng trên giường.

Xem ai ghen chết được ai, hừ.

Sáng sớm, Tô Hữu Diễm còn chưa rời giường đã bị tiếng chuông cửa dưới nhà đánh thức.

Cô ngáp ngán ngáp dài đứng dậy khỏi "giường tiền", tiền giấy rơi rào rào xuống đất.

Tùng tồ từng tồ rắc trên áo ngủ của cô, mở cửa phòng ngủ ra, Nhúm Lông thủ sẵn ngoài cửa ngửi ngửi cô trước, lắc lắc đầu hất hơi một cái liền lăn một vòng bỏ đi.

Tô Hữu Diễm hừ một tiếng: "Đến mày cũng ghét bỏ mẹ, thế thì đi mà tìm ông bố vô lương tâm của mày đi!"

Cô hất mái tóc bết dầu, ra mở cửa.

Ngoài cửa, một cô gái tóc dài tung bay cười híp mắt đang đứng đó, trông thấy Tô Hữu Diễm thì sùng sốt, suýt không giữ được nụ cười trên mặt nữa.

"Cô...Thịnh?"

Tô Hữu Diễm bình một tiếng đóng cửa lại.

Năm phút sau, trên đầu cô bọc khăn mặt, khoác khăn tắm lên người, cô mở cửa ra với một nụ cười khách sáo:

"Cô Đậu."

Đậu Tư ôm hộp, cười gượng gạo với cô: "Cô Thịnh, tôi quấy rầy cô rồi à?"

Tô Hữu Diễm tránh đường, cười hờ mườì cái răng còn mất thì híp tịt:

"Không có không có, cô gọi tôi Thịnh Hạ là được rồi."

Đậu Tư vào nhà, đặt cái hộp lên bàn trà.

"Là Viên tổng bảo tôi tới, anh ấy chọn cho cô vài bộ quần áo, bảo tôi mang tới cho cô, nói là buổi tối tham gia tụ hội bạn học cần mặc."

Nói đoạn, cô cẩn thận mở hộp ra.

Trong hộp là váy vóc đẹp đẽ và giày.

Tô Hữu Diễm chẳng có chút hứng thú nào, cô ngồi trên salon, ra vẻ kìm nén: "Mang quần áo đi, nói với hắn tôi sẽ không nhận đồ của hắn! Tôi tuy nghèo nhưng cũng là nghèo sạch rách thom!"

Đậu Tư nhìn đôi dép ba nghìn tệ dưới chân cô, và cái khăn tắm hàng hiệu trên người cô, im lặng một hồi.

"Nếu cô không thích, tôi sẽ đổi cái khác. Viên tổng nói cô thích cái gì thì tôi chuyển thành cái đó."

Tô Hữu Diễm cười lạnh một tiếng: "Có tiền ngon lắm chắc? Có tiền thì có thể phách lối vậy sao? Có tiền thì muốn làm gì thì làm cái đó hả? Nói với hắn, đừng hồng lây tiền ra mua chuộc tôi!"

Đậu Tư có chút xấu hổ cười: "Hai người là...cãi nhau à?"

Cãi nhau?

Có cãi quái ấy!

Tô Hữu Diễm bĩu môi, hừ một tiếng, khinh thường nói: "Tôi không để ý đến hắn một tuần rồi."

Đậu Tư thở dài: "Bảo sao, Viên tổng mấy ngày nay vẫn luôn tâm trạng không tốt, ở công ty cũng chẳng vui vẻ gì."

Tô Hữu Diễm thoáng ngồi ngay ngắn lại, cô ho khan một tiếng, làm như thờ ơ nói: "Hắn...hắn lúc nào mà chẳng vậy."

Đậu Tư lắc đầu: "Lần này không giống vậy, trên cơ bản đã mấy ngày rồi anh ấy không nói câu nào, trước đây lúc ra lệnh còn nói mấy chữ, mấy ngày nay chỉ ném một ánh mắt qua. Nếu không phải vì trang phục của cô, chắc anh ấy cũng không nói chuyện với tôi."

Tô Hữu Diễm bám lấy sofa, môi dưới dẩu ra, nhìn bộ váy trên bàn mà hơi thất thần.

Đậu Tư nói tiếp: "Mấy ngày nay hình như tổng tài cũng ăn uống không đúng bữa, rõ ràng mỗi ngày đều đúng giờ về nhà, nhưng lúc làm vẫn lại giống như bị đau dạ dày, tôi hay thấy anh ấy ần ần dạ dày."

Tô Hữu Diễm sững sốt, trong đầu còn chưa kịp nảy ra tâm trạng gì, trong họng đã chua xót như bị súng, cô há miệng, chỉ cảm thấy cổ họng mình đau như sắp nứt.

Cô ngập ngừng hỏi: "Hắn...có phải ngày nào cũng không vui không?"

Đậu Tư gật đầu.

Tô Hữu Diễm sờ sờ trang phục trong hộp, rõ ràng rất mềm mượt, nhưng lại giống như ẩn giấu lưỡi dao, cắt vào ngón tay cô đau xót vô cùng.

Cô hít mũi: "Váy tôi nhận, cô nói với anh ấy...nói..."

Nói gì cô lại không biết, cảm thấy mình nói gì cũng như gãi không đúng chỗ ngứa, những lời sáo rỗng này vào tai Viên Duy rồi cũng đâu có nghĩa lý gì?

Đậu Tư thở dài, cô ngồi xuống bên cạnh Tô Hữu Diễm: "Hồi cấp ba, lúc nhìn thấy hai người ở bên nhau, nói thật, lúc đó tôi rất ghen tị."

Tô Hữu Diễm vuốt váy, lời Đậu Tư nói cô vào tai trái ra tai phải.

Cứ nói đến chuyện cấp ba là cô lập tức tự động bỏ qua, thậm chí là tránh né.

Đã trải qua nhiều lần như vậy, trong lòng cô hiểu rất rõ, mình đang ghen tị.

Ghen tị với một Thịnh Hạ từng luôn ở bên làm bạn với Viên Duy, ghen tị với một Thịnh Hạ đã coi chân tình là tro bụi, ghen tị với một Thịnh Hạ khiến Viên Duy nhớ mãi không quên...

Đậu Tư không chú ý đến cô thất thần, vẫn còn đang chìm đắm trong ký ức của mình, cô nói: "Lúc tôi gặp hai người, hai người đã ở bên nhau rồi. Nói thật, lúc đầu tìm tới Viên Duy tôi còn định nỗ lực thêm lần nữa, nhưng nhìn dáng vẻ ngọt ngào của hai người, nhất thời cảm thấy mình một cơ hội dù là nhỏ nhoi cũng không có..."

Tô Hữu Diễm cúi đầu không đáp.

Cô chỉ hi vọng Đậu Tư sớm kết thúc chủ đề này một chút, cô không muốn nghe về những năm tháng nồng nàn tình ý giữa Thịnh Hạ và Viên Duy.

Đậu Tư hít sâu một hơi, thoát khỏi cảm xúc không cam trong lòng, cười nói: "May mà tôi tự ý thức được tình cảnh mà không tự không lượng sức mà phá

hoại hai người. Lại nói, lúc đó Viên Duy đối xử với cô rất tốt, đi đâu cũng dẫn theo, anh ấy đi làm thêm, cô sẽ chờ ở cửa, bất kể muộn thế nào cũng phải về nhà cùng nhau mới chịu."

Tô Hữu Điềm hừ một tiếng.

Đậu Tư nói tiếp: "Hồi đó cô còn tặng cho anh ấy một cái nhẫn. Tôi còn nhớ, mỗi ngày anh ấy đều lấy ra khoe."

"Nhẫn?" Tô Hữu Điềm hỏi thần lại: "Có phải là cái nhẫn khắc "V&T" không?"

Đậu Tư gật đầu.

Nhẫn là Thịnh Hạ tặng cho Viên Duy?

Bao sao quý như bao bối ấy!

Xi!

Đậu Tư nói một hồi khai thông, tưởng là có thể khiến Tô Hữu Điềm thôi giận dỗi, làm hòa với Viên Duy, không ngờ cô lại càng tức giận hơn, không khỏi hoang mang sờ không tới suy nghĩ của cô.

Cô cảm thấy mình đã phá hỏng chuyện, không dám ở lâu nữa, bèn nói: "Tôi phải đi rồi. Có điều Viên tổng còn bảo tôi lấy một văn kiện màu đỏ, để trong phòng ngủ của anh ấy."

Phòng ngủ của Viên Duy?

Không phải là "ổ tiền" của cô hiện giờ sao?

Kể ra Viên Duy cũng thật nhẫn nại với cô, từ lúc vớt cô vào căn phòng đó, cô không chuyển ra, anh vẫn ngủ trong phòng ngủ cho khách.

Đã mấy ngày Viên Duy không nói chuyện với anh, vậy nên cũng không có cơ hội nói với anh chuyện đôi lại.

Cô suy nghĩ một chút, văn kiện màu đỏ?

Hai ngày trước cô ghét bỏ tiền giấy đầy đất cần mông nên đã lấy trong ngăn kéo ra một túi đựng tài liệu màu đỏ ra, thuận tay lót dưới mông... Á!?

Cô đánh cái giạt mình, lập tức nói: "Cô chờ ở đây nhé, tôi lên tìm cho cô!"

Đậu Tư gật đầu.

Tô Hữu Điềm lạch bạch chạy lên tầng, mấy phút sau, trên tầng vọng xuống tiếng lục tung đồ, lẫn với tiếng chó sủa ngao ngao như đang vỗ tay tán thưởng.

Đậu Tư bị tiếng động như động đất làm cho cả kinh, cô cẩn thận lên tầng, liếc mắt liền thấy một cánh cửa đang đóng kín.

Ngoài cửa, một con chó ta trông hơi xấu xí đang sủa ngao ngao, còn xòe móng cào lên cửa.

Đậu Tư kêu: "Thịnh Hạ! Nếu cô tìm không thấy thì để tôi tìm cho được không?"

Bên trong truyền ra một giọng nói hoảng hốt: "Không cần! Tôi xong ngay đây!"

Nói đoạn, cô thở hổn hển đi ra, từ phía sau lòi ra một túi đựng tài liệu bị cô mài đến sòn bạc, hơi ngượng ngùng nói: "Chó nhà tôi nghịch quá, cô đừng thấy lạ."

Đậu Tư nhận lấy tập tài liệu bên trên vẫn còn dính vết canh đỏ rõ ràng, tỏa ra mùi thức ăn, miễn cưỡng nhếch khóe miệng: "Không sao, còn dùng được là được, cũng không phải thứ gì quan trọng."

Nói đoạn, cô nhìn thoáng qua tờ tiền dính trên người Tô Hữu Điềm.

Tô Hữu Điềm lấy xuống, thuận tay ném ra: "Cũng chẳng biết dính ở đâu nữa."

Đậu Tư giật giật khóe miệng. Cô tựa hồ muốn vào trong xem nhưng Tô Hữu Điềm thủ vững trước cửa.

Nhúm Long ngửi ngửi mùi thức ăn trong không khí, lại hắt hơi một cái. Nhưng dường như ngửi thấy mùi quen, nó từ cái ổ sặc mùi người này mà ngửi ra mùi thức ăn bất động, nhất thời vẫy vẫy đuôi, chui vào từ dưới chân Tô Hữu Điềm.

Tô Hữu Điềm sững người, vội vàng đi bắt nó.

"Nhúm Long! Không được đụng vào bánh quy vị cá, bánh quai chèo với bánh xốp của mẹ!"

Cửa hơi hé ra một khe hở, Đậu Tư hí mắt nhìn vào.

Tiếp đó, cô chợt trừng lớn mắt.

Con mẹ nó đồ rục một mảng, nhìn kĩ đúng là một biển tiền!

Đúng là xã hội tư bản vạn ác mà!

Đậu Tư đau lòng nhìn những tờ tiền mặt vung vãi đầy đất, đầy bàn, thậm chí còn dính trên tường.

Cô đau lòng ôm ngực, rất muốn gào lên một câu: "Có tiền thì giỏi lắm à!!!"

Tô Hữu Diễm vắt vãi mãi mới ôm được Nhúm Lông ra, cô nói với Đậu Tư: "Chớ nhà tôi nghịch quá, để cô chê cười rồi."

Đậu Tư nhìn tiền rơi ào ào trên người cô xuống, không khỏi mắng thầm: Cô còn dám nói cô nghèo! Cô nghèo cái rắm nhà cô ấy!

Tôi, Tô Hữu Diễm tắm rửa, thay xống váy ngồi trên salon đợi Viên Duy về.

Cô tự nhủ, mình tuyệt đối không phải là đang chịu thua, cô chỉ là thương cảm cho Viên Duy mà thôi, đúng, cô chính là thương hại hắn.

Chút nữa cô có thể nói trước là, cô chỉ là cho hắn một bậc thang để xuống mà thôi.

Cô ngồi thẳng người, nghiêm chỉnh nhìn chằm chằm cửa ra vào.

Một tiếng trôi qua, kim đồng hồ chỉ vào số tám, ngoài cửa đứng giờ vang lên tiếng động.

Tô Hữu Diễm nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế, cô lau nước bọt ở khóe miệng, kéo kéo cổ áo, ngẩng đầu thật cao.

Cửa vừa mở ra, Viên Duy cả người nồng nặc mùi rượu tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Tô Hữu Diễm sùng sốt, cô ngửi thấy mùi rượu trên người anh, vừa định bước về phía trước, lại như nghĩ đến điều gì, cô ngồi trở xuống.

"Anh uống rượu?"

"Xã giao."

Viên Duy kéo kéo cravat, anh phun ra một hơi khí đục, liếc nhìn Tô Hữu Diễm.

Ánh mắt đó chỉ lướt thoáng qua, như một thợ săn đang cố không đánh rần động rừng, giả vờ bình thản mà nhìn liếc qua.

Tô Hữu Diễm gạt mình, không hiểu sao cô có cảm giác mình như một con thỏ trắng đang thò đầu ra nhìn đảo đảo, còn không biết sống chết lộ bụng ra ngay trước họng súng thợ săn.

Cô ôm ngực, lẩn một vòng rúc lên salon.

"Muộn quá rồi, chúng ta có đi họp lớp nữa không?"

Viên Duy lắc đầu, anh nhấc tay, mở cổ áo ra, cravat trượt xuống theo vải áo trơn láng, mập mờ quấn quanh đầu ngón tay anh, theo cánh tay hạ xuống, đọng đưa trước sau bên mắt cá chân anh.

Tô Hữu Diễm vội vàng lấy cái áo khoác bên cạnh mặc lên người, chỉ hận không trùm lớp vải trước ngực qua đầu.

Cô gắng trấn định, nói: "Em cảm thấy dễ lờ hèn không ổn, nhân lúc còn chưa quá muộn, hay là chúng ta đi nhanh đi."

Viên Duy không nói gì, mặt anh không chút thay đổi, bước chân không nhanh không chậm tiến về phía trước, cravat quấn ở đầu ngón tay quệt xuống đất nghe loạt xoạt.

Tô Hữu Diễm nhìn khóe mắt hơi đỏ lên của Viên Duy, nhin không được run lên, cô tận lực dụ giọng nói:

"Nếu anh không đi thì thôi, hay là anh lên tầng ngủ một giấc trước đã? Uống rượu xong chắc khó chịu lắm phải không..."

Trong hòng Viên Duy bật ra một tiếng thở hắt, anh đặt một đầu gối lên sofa, Tô Hữu Diễm lập tức cảm thấy phía trước sụp xuống, mình cũng không khống chế được mà trượt xuống.

Cô vội tóm chặt lấy lưng ghế, dang hai tay dính chặt ra sau như Jesus.

"Cái sofa này nhỏ lắm, hai người chúng ta ngồi không vừa đâu!"

Hơi thở Viên Duy phả lên mặt cô, ngoài mang theo mùi rượu say lòng còn có cả mùi hương nguyên bản của chính anh.

Lông mi anh rũ xuống, ánh mắt không biết phiêu du đi đâu, cả người Tô Hữu Diễm đều nổi da gà.

Cô vội vàng đẩy ngực anh: "Đi xuống! Đi xuống! Đi xuống!"

Viên Duy nắm lấy móng vuốt cô, đặt lên môi mình, chọt, mím môi một cái.

Tô Hữu Diễm ngao một tiếng, nhảy dựng lên giật tay ra: "Anh làm gì cần em!"

Khóe miệng Viên Duy cong lên, giữ chặt lấy tay cô, sau đó dùng cravat quấn lấy, Tô Hữu Diễm cả kinh, theo phản xạ muốn giãy giụa.

Viên Duy nắm cổ tay cô, chậm rãi ghé tới gần làn da non mềm trên cổ tay cô.

Tô Hữu Diễm tránh không thoát, trơ mắt nhìn anh mở đôi môi mỏng, chóp môi mềm mại chạm lên cổ tay mình, răng nanh màu trắng như ẩn như hiện găm vào da cô.

Cảm giác đau ngứa nhẹ từ cổ tay xộc thẳng lên não, thất lưng Tô Hữu Diễm mềm nhũn, không tự chủ được ngồi sụp xuống.

Môi Viên Duy rời khỏi cổ tay cứng ngắc của cô, chậm rãi bò lên vai lên cổ cô.

Tô Hữu Diễm cảm thấy như có con thú nhỏ mập mờ chọc mõm, hơi thở nóng bỏng và mùi rượu ấm áp phả lên cổ cô, cô tròn mắt, chỉ cảm thấy mình như cũng muốn say.

Nhưng những cơn đau nhỏ vụn thỉnh thoảng lại truyền tới từ cổ kéo thần chí của cô về.

"Viên, Viên Duy, dừng lại, dừng lại!"

Viên Duy ngẩng đầu từ hõm vai cô lên, tựa như đã ăn uống no đủ, đột nhiên lè lưỡi liếm liếm đôi môi đỏ thắm.

Tô Hữu Diễm bị dọa đến sắp khóc, miệng cô méo xệch, nói: "Anh muốn cắn chết em đấy à."

Vừa dứt lời, Viên Duy nắm lấy gáy cô, chọt cắn một cái lên môi dưới của cô.

Tô Hữu Diễm cảm thấy mình như một nhúm bông, bị ngậm trong khoang miệng nóng bỏng của anh, mặc cho đầu lưỡi và cánh môi anh mặc sức vằn vò, bất tri bất giác rơi nước mắt, thân nhiệt cả người như hóa thành dòng nước, bị anh đè ép, nuốt hết sạch.

Lát sau, Viên Duy buông cô ra, dùng ngón cái lau giọt lệ dính trên má cô.

"Đau không?"

Tô Hữu Diễm theo bản năng gật đầu, sau đó lại ra sức lắc đầu, giờ cánh tay bị trói lên, nhìn anh trách cứ.

Viên Duy nhìn cô, lặng thinh không nói.

Tô Hữu Diễm thối thối cánh tay, giận dữ nói: "Anh xem thử xem anh cắn em thành gì rồi này!"

Viên Duy liếc nhìn cánh tay đến cả một vết hồng cũng không có, hỏi: "Về sau em còn dám chọc giận tôi nữa không?"

Tô Hữu Diễm tức giận quay lưng lại, dùng răng cắn cắn cravat trên tay mình.

Tóc mái của Viên Duy buông xuống, mặt anh ẩn trong bóng tối, chỉ có chóp môi đỏ thắm là chút sắc màu duy nhất trên gương mặt.

"Về sau nếu em còn lùi bước nữa, sẽ không đơn giản như hôm nay đâu."

Tô Hữu Diễm cố hết sức cắn cravat ra, nổi quạu: "Anh thích nói mấy lời em không hiểu nhỉ?"

Viên Duy nhìn cô chằm chằm, chậm rãi nói: "Tôi biết em hiểu, đừng có giả ngu với tôi nữa."

Tô Hữu Diễm sững sờ, động tác trên tay khựng lại.

Giống như một con rối không có người điều khiển dây nối nữa, cả người cô đều sững lại.

"Anh nói cái gì thế..."

Cô cười gượng gạo.

Hơi thở Viên Duy chợt phun ra, anh đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô, mặt mày thu lại, không hiểu sao khiến người ta cảm thấy áp lực.

"Lâu vậy rồi, em lúc nào cũng trốn tránh, tôi mặc kệ em vì sao cho rằng tôi sẽ ngược em, cũng không để ý em đến cùng muốn làm gì, tôi chỉ muốn nói cho em biết, chỉ cần tôi còn bên cạnh em một ngày, tôi sẽ không cho em lùi bước, cũng sẽ không cho em rời đi một bước."

Nói đoạn, anh nhìn xoáy vào cô rồi xoay người lên tầng.

Tô Hữu Diễm đợi đến lúc trên tầng vọng lại tiếng đóng cửa mới như được giải phóng mà chậm rãi nhúc nhích cơ thể.

Rõ ràng trong phòng không có tiếng động nào, nhưng cô lại nghe thấy những tiếng "lập cập lập cập", lúc cẩn thận nghe lại mới phát hiện ra, là rằng mình đang run rẩy đánh vào nhau.

"Hệ thống, ta cảm thấy tình huống có chút không ổn."

[Thế hả.]

Tô Hữu Diễm khóc không ra nước mắt: "Mai rùa của ta cũng sắp roi rồi, sao mi lại lạnh nhạt thế hả?"

[Roi thì roi, bao giờ hán ăn thịt cô hẵng gọi tiếp.]

Nói xong, nó nín thít.

Tô Hữu Diễm tức đến giậm chân.

Nửa đêm, trên tầng vọng xuống tiếng rên khe khẽ, giống như cả người đang ngập trong đau đớn.

Hồ hấp Tô Hữu Diễm nghẹn lại, cô vội chạy lên. Vừa lên tầng đã nghe ra tiếng động là truyền ra từ phòng Viên Duy.

Môi cô run run, cẩn thận mở cửa phòng Viên Duy ra.

Trong phòng, Viên Duy chưa thay quần áo, một chân co lên, mày nhíu chặt, nằm trên giường.

Dưới ánh trăng, trán Viên Duy lấm tấm mồ hôi, mắt nhắm chặt, môi khẽ nhếch, hơi thở nóng bỏng và tiếng hừ khẽ tràn ra khỏi miệng anh.

Tô Hữu Diễm vội đắp kín chăn cho anh.

Viên Duy thở gấp, tựa hồ đang bị hãm vào một cơn ác mộng, chưa tỉnh lại được.

Tô Hữu Diễm cẩn thận ngồi xổm xuống bên giường, đau lòng xoa xoa tay anh.

Bàn tay Viên Duy khớp xương rõ ràng, Tô Hữu Diễm cẩn thận cầm lấy ngón trỏ của anh, lập tức cảm nhận được cảm giác ẩm ướt trong lòng bàn tay anh.

Tựa như cảm nhận được hơi thở của Tô Hữu Diễm, tay anh khẽ động đậy, mở bừng mắt, hồ hấp Tô Hữu Diễm căng thẳng.

Im lặng hồi lâu, cô nhìn mắt anh từ từ nhắm lại, hồ hấp cũng dần chậm hơn, chân mày cũng giãn ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Hữu Diễm thở dài. Cô áp mặt lên tay Viên Duy, cảm nhận nhiệt độ truyền tới từ cổ tay, lông mi cô run lên.

Nếu như, nếu như cô nói với Viên Duy thân phận thật của mình, anh...có chấp nhận cô không? Hay sẽ tránh né như nhìn thấy mãnh thú hồng thủy?

Hay, sẽ bóp cổ cô, bắt cô trả linh hồn Thịnh Hạ về?

Nghĩ đến đây, cô giật thót.

Dù không làm gì cô, chắc cũng sẽ không quan tâm đến cô nữa...

Cô đứng dậy, sờ sờ khuôn mặt Viên Duy, nghĩ, nếu đã sắp đi hết cốt truyện, vậy còn xoắn xuýt mấy chuyện này làm gì, cô đi rồi, Viên Duy có thể ở bên Thịnh Hạ nguyên bản, thế chẳng phải mọi người đều vui sao?

Cô dụi mắt, bỏ tay Viên Duy vào chỗ, đóng cửa lại cho anh.

Đóng cửa xong, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, vứt hết đồ hành lý tạp nham của mình vào balo, thu thập xong, cô nhìn chung quanh một vòng, cứ cảm thấy mình đã quên mất cái gì.

Đến tận khi dưới chân truyền đến cảm giác lỏng lẻo mềm mềm, lúc này cô mới nhớ ra, còn Nhúm Lông quên mang.

Nhúm Lông dường như cũng cảm giác được cô muốn đi, cọ cọ cái mũi ướt át vào mắt cá chân cô.

Tô Hữu Diễm ôm nó lên, nhét vào lòng.

[... Cô lại muốn làm gì thế?]

Tô Hữu Diễm vỗ vỗ cái bụng tròn vo đang không ngừng nhúc nhích trong lòng mình: "Không nhìn ra à? Ta muốn ôm bụng chạy."

Hệ thống: [...]

Cô thu thập xong hành lý, túi lớn túi nhỏ dắt chó ra khỏi cửa. Nhìn nơi mình đã ở mấy tháng này, cô nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu cún đang thò ra khỏi ngực mình:

"Nhúm Lông à, đừng trách mẹ nhẫn tâm, con ở đó ngày nào cũng thịt thịt cá cá, không tốt cho thân thể con, đi với mẹ ăn chung mấy món đậm bạc với mẹ, mẹ sẽ nuôi con thành chó, tìm cho con một cô vợ, được không?"

Nhúm Lông ngửa đầu ngao một tiếng.

Tô Hữu Diễm ôm đầu nó cọ cọ.

Gần đây trong giới giải trí lại có người tung tin đồn phá sập danh tiếng của Thịnh Hạ.

Khắp mạng xã hội đều là những lời đồn đoán xấu về cô, cả chuyện từ trước khi gia nhập giới giải trí lẫn sau khi gia nhập giới giải trí.

Có cả ảnh thân mật của cô với người đàn ông khác, cũng có rất nhiều sự vụ không chuyên nghiệp của cô lúc đóng phim, nhất thời, danh tiếng của cô tụt dốc không phanh.

Netizen phỏng đoán phản ứng của Viên Duy, nhưng khiến họ thất vọng là, Viên Duy không có một lời đáp trả, "Nguyên Diễm" cũng không lộ ra chút tin tức nào.

Có người muốn phỏng vấn Thịnh Hạ, công ty quản lý chỉ bóng gió đáp rằng, Thịnh Hạ bị bệnh, chuẩn bị nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Trên TV, Nghệ Thu Vũ từng lớn đôi mắt to đen trắng rõ ràng, hết sức chân thành nói với kí giả: "Tôi tin chị Thịnh Hạ tuyệt đối không phải người như thế... Bệnh ngôi sao? Nếu có, tôi cũng tin là do khoảng thời gian đó chị ấy bận rộn nhiều việc, lịch trình quá thật có hơi chật kín, có lẽ chị ấy không để ý đến chuyện này..."

Tô Hữu Diễm tắt TV, cô xông vào phòng khách quát con chó đang cắn dép: "Nhúm Lông, đừng cắn nữa, con còn cắn nữa là hai chúng ta cạp đất mà ăn đó!"

Từ lúc cô tới cái chôn khi ho cò gáy này, tính tình Nhúm Lông càng lúc càng không tốt, nhẹ thì cắn dép, nặng thì phá nhà, so với husky còn đáng ghét hơn.

Tô Hữu Diễm biết mình khiến nó phải chịu khổ, cũng để mặc nó. Nếu nó không quá đáng, thường cũng mở một mắt nhắm một mắt bỏ qua.

Nhúm Lông gầm hừ nhả dép, nó chống hông lên đi tới trước mặt Tô Hữu Diễm, há mồm.

Tô Hữu Diễm thờ dài, đồ thức ăn cho chó vào bát nó.

Vừa đồ vừa tự trách.

Lúc trước khi đi sao lại từ từ vậy chứ, sao không bán ít trang sức của Thịnh Hạ đi, sao không cầm ít tiền mặt của Viên Duy đi!

Hiện giờ ở nơi này muốn xoay người cũng khó, còn phải nuôi một con chó ăn còn nhiều hơn cô, đúng là tìm đường chết mà...

Tô Hữu Diễm thờ dài, cô ngồi dậy, sờ sờ cái bụng lép kẹp của mình, hận sắt không thành thép vỗ vỗ: "Sao mày lại không có chí tiến thủ thế chứ, kêu la cái gì!"

Cô dù gì cũng là một minh tinh, sao lại lưu lạc đến mức này?

Có điều còn may, cốt truyện của cô sắp đi xong rồi, sắp giải thoát rồi...

Cô co người trên salon, vừa trở mình thì nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Tô Hữu Diễm cào cào tóc, lười biếng ra mở cửa.

Ngoài cửa, một người đàn ông cao ráo chân dài, con người nhợt màu, chớp môi hơi cong lạnh lùng nhìn cô.

Cô dừng một tiếng đóng sầm cửa.

Giây kế tiếp, cánh cửa mỏng manh bị đá văng, cặp chân dài của Viên Duy bước một bước, bắt lấy eo cô, nhấc một cái khiêng lên vai.

- - - - -

Thôi đừng tin mấy cái options ở chương 37, tớ hơn biết lịch ra cụ thể của cái cục này nó thế nào đâu ~~~

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Tô Hữu Diễm ngao một tiếng, cô ra sức giãy giụa trên vai Viên Duy.

"Anh làm gì thế? Thả em xuống!"

Bàn tay to lớn của Viên Duy bóp chặt lấy eo cô, vai hất một cái, lập tức ném cô xuống sofa.

Tô Hữu Diễm bị ném mà chaosng văng, cô lắc lắc đầu, cả người lún sâu trong sofa.

Môi Viên Duy mím rất chặt, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể nhe nanh giương vuốt.

Cô sợ sệt nhìn Viên Duy, chỉ hận mình không thể hòa luôn vào làm một với sofa:

"Anh làm gì thế? Quay mặt đi!"

Viên Duy mặc tây trang màu đen, quần khăn quàng cổ nhợt màu, ánh nắng ban mai nhảy nhót trên mặt anh nhưng không cách nào làm tan đi được băng lạnh trên cả người anh.

Anh đút hai tay vào túi quần, sống lưng thẳng tắp, trông chẳng có vẻ gì là ăn nhập với không gian nhỏ bé của nơi này.

Anh nhìn đáng sợ sệt của Tô Hữu Diễm, thu mắt lại, tay duỗi ra chống lên thành sofa, lập tức vẩy cô lại trên ghế.

Tô Hữu Diễm không dám ngẩng lên nhìn anh, chỉ gồng hết sức rụt cổ ra sau.

"Em, em nói cho anh biết, nếu anh không muốn ngày mai không xuống được giường thì cách xa em ra chút!"

Viên Duy hừ một tiếng, cả người chột áp xuống, khoảng cách lập tức rút ngắn lại, cơ thể hai người kề sát vào nhau.

Viên Duy bắt lấy cằm cô, hơi thở lạnh băng chậm rãi phả lên da cô. Hô hấp của anh thông thả, nhưng lại có thể nghe ra tâm trạng đang bị đè nén, giống như một con mãnh thú đối diện với một món đồ chơi đã chán ngược lại nó, ngăm ngăm đe dọa ra rằng nanh hung ác.

"Em có nhớ tôi đã nói gì không?"

Tô Hữu Diễm giờ móng vuốt lên đẩy cằm anh ra, giống như đang sợ mình bị mãnh thú cắn bất cứ lúc nào vậy, liều mạng ngửa đầu ra sau.

"Không nhớ, em không nhớ gì hết!"

Bàn tay Viên Duy trượt xuống, thuận thế nắm lấy gáy cô, kéo ra trước mặt mình.

"Tôi sẽ làm em nhớ lại."

Nói xong, anh kéo phăng khăn quàng cổ xuống, buộc cổ tay Tô Hữu Diễm lại, phần còn thừa thì quấn quanh người cô.

Tô Hữu Diễm hoang mang: "Anh làm gì vậy?"

Viên Duy không đáp, ôm lấy cô đang bị trôi như con sâu lông, xoay người một cái thả mình ngồi xuống sofa.

Cái sofa cũ kĩ không chịu nổi sức nặng, vang lên một tiếng kêu kệt, Tô Hữu Điềm và Viên Duy ôm chặt lấy nhau như hai con lười, lồm sồm xuống sofa.

Tô Hữu Điềm bị ép chặt, hai chân tách ra, làn da dưới váy ngủ dán chặt lên lớp vải tây trang lạnh lẽo của Viên Duy, nửa người trên của cô không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay to của Viên Duy với ra sau mình.

Cô cúi đầu nhìn tư thế của mình, rồi lại ngẩng lên nhìn đôi mắt âm u của Viên Duy.

Không khỏi cảm thấy đau thương:

"Em không muốn tự mình động! Em không muốn tự mình động!"

Tay Viên Duy khựng lại, hơi thở của anh mơ hồ lẩn g lại một giây, tiếp đó, anh ấn xuống môi dưới Tô Hữu Điềm, bắt cô hé miệng, lộ ra đầu lưỡi đỏ thắm, nghiêng đầu, in môi mình lên.

Nụ hôn của Viên Duy, nếu nói là "hôn", không bằng nói là "cắn" thì đúng hơn, mãnh liệt như muốn nuốt Tô Hữu Điềm xuống bụng, ngón tay nắm lấy cằm cô đều dùng sức đến trắng bệch.

Tô Hữu Điềm mở trừng mắt, hơi thở nghẹn lại trong miệng, cuối cùng theo nước bọt bị Viên Duy mút sạch. Hô hấp của cô không khỏi trở nên dồn dập, rất nhanh sau đó, ngực cô bị khăn quấn lại tựa như cũng muốn thoát khỏi trôi buộc, phập phồng kịch liệt.

Trên môi truyền tới từng cơn đau đớn khó chịu, cô có thể cảm nhận được ngoài nước bọt còn có một thứ chất lỏng tanh tươi khác cũng rỉ ra, cô khẽ rên một tiếng, nhin không được giãy giụa.

Viên Duy ôm siết lấy cô, ghim chặt eo cô lại, anh nhú mảy, vẻ mặt trông còn đau đớn hơn cô.

Ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ nhỏ hẹp, nhảy nhót trên gương mặt Viên Duy, Tô Hữu Điềm hít nhẹ một hơi, lại bị anh nuốt mất.

Cổ họng Tô Hữu Điềm lên xuống như theo sóng lớn, trong hoảng hốt, cô nhìn thấy hàng mi anh run rẩy, cảm nhận được độ ấm của khuôn mặt anh, dần dần, biên độ giãy giụa của cô từ từ thu nhỏ.

Dường như cảm nhận được cô không vùng vẫy nữa, Viên Duy nhẹ nhàng mở mắt ra, một tia sáng xoay chuyển trong con ngươi nhạt màu của anh.

Hô hấp Tô Hữu Điềm nghẹn ứ. Dù đã nhìn ngàn vạn lần nhưng cô vẫn không không chế được chìm trong con ngươi Viên Duy.

Dịu dàng, giận dữ, trầm ngâm, đủ loại tâm trạng biến hóa trong mắt anh, tựa như vô số sắc thái trên mặt biển, khiến người ta không thể không say mê.

Khóe miệng Viên Duy hơi nhếch lên, buông nhẹ động tác.

Động tác nhẹ đi khiến Tô Hữu Điềm như hóa thành đám mây.

Nụ hôn của Viên Duy trước đây, hoặc là chỉ chạm một cái rồi lập tức rời đi, hoặc là như mưa rền gió dữ.

Đây là lần đầu tiên cô có thể yên tĩnh cảm nhận sự dịu dàng của Viên Duy như vậy.

Mặt trời lên cao, ánh sáng nóng rẫy chiếu lên bộ lông Nhúm Lông, nó chui vào góc nhà, gắng sức đuổi người.

Ngốc Lớn nhìn Ngốc Bé ngủ trong lòng mình, "xuyt" một tiếng với nó, sau đó khó khăn vươn tay lấy bịch thức ăn cho chó trên bàn trà xuống, Nhúm Lông vội vàng tha cái bát chó của mình đến trước mặt Ngốc Lớn.

Ngốc Lớn nhếch miệng với nó, đồ thức ăn cho chó vào bát nó.

Nhúm Lông gấp gấp vục đầu vào bát chó.

Chút âm thanh đó kinh động tới Ngốc Bé, Ngốc Lớn vỗ vỗ lưng cô, cơ thể hơi hơi đung đưa.

Ngốc Bé nhú nhú mảy, bấu bấu đôi môi sưng, vùi mặt vào cổ Ngốc Lớn.

Ngốc Lớn nhurong mảy, nhẹ nhàng ấn lên trán Ngốc Bé một nụ hôn.

Rất nhẹ, tựa hồ còn nhẹ hơn hạt nắng nhảy nhót trên mặt Ngốc Bé.

Tô Hữu Điềm tỉnh lại trong cảnh lắc lư, cô dụi mắt, vừa ngước lên, đập vào mắt là trần xe không ngừng rung chuyển.

Cô sợ đến giật mình, cái chân trên người trượt xuống đệm xe.

Đây, đây là đâu?

Giọng Viên Duy từ phía trước vọng ra sau.

"Đây rồi?"

Trong màn đêm, giọng anh như một liều thuốc mạnh, có tác dụng an thần rất lớn với Tô Hữu Diễm.

Cô vội nhào người lên lưng ghế trên, nhìn ra phía trước. Trước xe là một con đường núi chật hẹp đường đèn xe soi sáng, hai bên, từng hàng cây vùn vút lướt bóng qua, cô không tự chủ được nhìn về phía Viên Duy: "Anh muốn đưa em đi đâu?"

Mắt Viên Duy chăm chú nhìn đường chạy xe: "Quê cũ."

Quê cũ?

Nửa đêm nửa hôm về quê cũ?

Cơ thể Viên Duy đứng đưa theo thân xe, giọng nói lại vẫn vững vàng trước sau như một: "Để đề phòng em chạy trốn."

Để tránh cho cô khỏi giãy giụa, trực tiếp nhân lúc cô đang ngủ thì xách cô lên xe.

Tô Hữu Diễm không nói gì nữa, lại còn nhân lúc cô ngủ bắt cóc cô đi. Cô ngủ thực sự say đến vậy sao?

Cô nhin không được đập một cái lên đầu mình.

"Nhóm Long thì sao? Chúng ta đi hết rồi, ai chăm sóc cho nó?"

Viên Duy hất cằm: "Anh có dẫn nó theo."

Tô Hữu Diễm đưa mắt nhìn sang, liền thấy ghế cạnh ghế lại có một con chó ta ngủ còn say hơn cô.

Trên người nó đắp một cái chăn cùng hoa văn với chăn của cô, con chó đang ngủ say, chảy dài một vệt rờ dãi, roi lên ghế xe không rề chút nào của Viên Duy.

Tô Hữu Diễm không nhin được: "Thật đúng là không tìm không phải."

Viên Duy nhìn cô một cái.

Tô Hữu Diễm không phát hiện ra ánh mắt của Viên Duy, cô ngồi lại về chỗ mình.

Vừa yên tĩnh lại, cảm giác khác biệt trong thân thể lập tức chiếm cứ toàn bộ cảm quan của cô.

Cô nhin không được sờ sờ lên cánh môi vẫn còn nóng nóng của mình, nhớ lại nụ hôn của Viên Duy, cảm xúc nảy lên không phải là ngọt ngào mà lại là một nỗi chua xót không cách nào miêu tả được.

Cô có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của Viên Duy, và cả nỗi bối rối mà anh muốn che giấu nhưng không che giấu được.

Cô nhìn trộm gò má của Viên Duy, nghĩ đến chuyện ngu xuẩn mình làm lúc đầu, chỉ muốn bóp chết mình đi cho rồi.

Mình nhiều lần lùi bước, rồi lại yên tâm thoải mái hưởng thụ sự dịu dàng của anh, Viên Duy không đánh chết cô đã là khai ân rồi.

Cô cắn môi, nhói đau trên môi cũng không thể át được tâm trạng cô.

Nếu... Viên Duy chỉ thích một mình cô thôi thì thật tốt.

Không có Thịnh Hạ, không có Nghê Thu Vũ, chỉ có Tô Hữu Diễm. Cô bằng lòng ở lại đây với anh, cùng anh đến khi bạc đầu, cùng anh tới lúc răng long. Dẫu cho hệ thống có thực sự giết chết, cô cũng không sợ.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô chợt tự giễu một tiếng.

Tuy hệ thống và Viên Duy thường nói cô ngốc, nhưng cô biết mình mới là người ích kỉ khôn khéo nhất.

Chỉ đến khi Viên Duy lấy toàn tâm toàn ý ra trả giá cho tình yêu, cô mới chịu bằng lòng giao trọn vẹn trái tim mình ra.

Nếu chỉ chịu một chút tổn thương, sẽ lập tức không nhin được mà bọc toàn bộ mình lại.

Nhưng, đó chỉ là nghĩ mà thôi.

Cô mở to mắt nhìn chút ánh sáng nhỏ vụn lướt qua ngoài cửa sổ xe, tựa đầu lên cửa sổ xe lạnh như băng.

Bị chấn động, cô cảm thấy trên trán đau đau, từng chút từng chút thiếp đi.

Sáng sớm, Tô Hữu Điềm vừa tỉnh lại đã cảm nhận được mặt mình đang áp lên thứ gì đó mềm mại.

Cô mở mắt, cái đầu tiên nhìn thấy là khuy áo sơ mi của Viên Duy, eo Viên Duy căng chặt, áo sơ mi bó sát lấy người, từng lớp từng lớp nếp nhăn giống như gợn sóng rung động trên mặt nước trong lòng Tô Hữu Điềm, từng gợn từng gợn vỗ lên tim cô.

Tô Hữu Điềm sững người, cô vội vàng ngồi dậy.

Viên Duy quay sang nhìn cô: "Ngủ đủ rồi?"

Tô Hữu Điềm liếc xuống đùi anh một cái, trong lòng không yên mà gật đầu.

Viên Duy nói: "Xuống xe thôi."

Tô Hữu Điềm quay đầu, thấy Viên Duy mặc thêm áo khoác, mở cửa xe.

Cô cũng xuống xe theo.

Vừa xuống xe đã bị không khí lạnh lẽo của nông thôn làm cho rung mình một cái.

Cô nhìn thôn núi phía xa trong sương mù, mới sáng sớm mà đã có nhà nổi lửa, khói trắng từ ống khói bốc lên trên, hòa vào sương sớm.

Tô Hữu Điềm hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy hơi thở của mình cũng nhiễm hơi nước lạnh băng.

Cô vừa định lấy chân ra thì Viên Duy kéo cô lại.

Đầu tiên, anh nhét Nhúm Lông vào lòng cô, sau đó lấy khăn quàng cổ quấn quanh cổ cô, cuối cùng lấy chân ra bọc cô lại, nhìn từ xa trông chẳng khác nào một cái bánh chưng.

Nhúm Lông như một cái túi sưởi, Tô Hữu Điềm tuy ấm nhưng bọc nhiều vậy, cô không đi được đường.

Cô giãy giụa trong khăn quàng cổ, lộ mắt ra: "Em đi kiểu gì giờ?"

Viên Duy cup mi mắt xuống, cánh tay anh vươn ra, bế ngang cô lên.

Tô Hữu Điềm cả kinh, trong tầm mắt, bầu trời xanh xám dao động dưới đáy mắt cô, cô theo bản năng muốn ôm lấy Viên Duy, nhưng thân thể đã bị bó chặt, không thể động dậy được.

Tô Hữu Điềm quay đầu nhìn Viên Duy, tóc mái trên trán anh có hơi lộn xộn, nhưng khuôn mặt bị tóc mái che lại hiện ra nét trẻ con biến mất đã lâu trên mặt anh.

Tô Hữu Điềm hít thở chậm lại, ngắm anh không chớp mắt.

Dưới đôi giày da của Viên Duy là đường đất mấp mô, tầm mắt Tô Hữu Điềm không ngừng lên xuống, cô không ôm được cổ Viên Duy nhưng chưa từng sợ bị anh ném xuống.

Rất nhanh đã tới cửa thôn, trên trán Viên Duy lấm tấm mồ hôi.

Tô Hữu Điềm nói: "Cho em xuống."

Viên Duy đáp: "Trong thôn nhiều chó, lỡ em chạy không nổi sẽ quăng ngã Nhúm Lông."

Biết rõ là anh đang trêu mình nhưng Tô Hữu Điềm vẫn không nhịn được, lấy đầu đập anh một cái.

Một tiếng cười khê bật ra, khóe miệng Viên Duy hơi cong lên, đuôi mắt cũng cong cong như vành trăng non.

Tô Hữu Điềm vuốt ve Nhúm Lông đang ngủ trong lòng, không biết tại sao mà cũng không nhịn được cười rộ một tiếng.

Lúc đi ngang qua cây đa lớn ở cửa thôn, nụ cười Tô Hữu Điềm dần tan mất.

Cây đa lớn vẫn cành lá chằng chịt như trước, điều khác trước là, nó càng thêm um tùm.

Viên Duy bế cô đi xuống dưới tán cây, cô nhịn không được ngẩng đầu nhìn lên.

Sương mù giăng trên tán lá ẩm ướt, cô đắm đắm nhìn vài cành cây to khỏe trong đó, dường như có thể nhìn thấy cả lò mờ vết cào.

Cô mở to mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy chớp mũi lạnh lạnh.

Viên Duy cúi đầu, dùng chớp mũi của mình quẹt đi giọt sương đọng trên chớp mũi cô.

"Sương sớm lạnh thật. Lạnh không?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu.

Viên Duy ôm cô, đứng dưới cây đa một lúc rồi đi tiếp. Lúc bước đến một chỗ, anh cố ý đi né ra một vòng.

Mười phút sau, anh bế Tô Hữu Diễm đi tới trước một vườn nông.

Tới càng gần, Tô Hữu Diễm càng nhớ rõ hơn hồi làm Quả Quýt.

Cô ở đây ba năm, mỗi giờ mỗi khắc đều làm bạn với Viên Duy, cuộc sống tuy nghèo khó nhưng đó lại là những ngày tháng bên nhau ngọt ngào nhất.

Viên Duy chưa từng coi cô là thú cưng, mà là một người bạn.

Hiện giờ lấy thân phận làm người trở về chốn cũ, cô có rất nhiều điều cảm khái, nhưng mãi vẫn chẳng nên lời.

Vừa định vào nhà thì nghe thấy nhà bên vọng tới một giọng nói vang dội: "Tiểu Duy, cháu về đây à!"

Viên Duy quay đầu, giọng lớn hơn một chút so với thường ngày: "Bà Vương, cháu về rồi."

Bà Vương?

Tô Hữu Diễm vô thức nhớ tới bà Vương hàng xóm, Tết mỗi năm đều sang giúp nhà Viên Duy gói sủi cảo.

Thật không ngờ, bà vẫn còn sống?

Vừa nhớ tới bà ngoại cùng lứa tuổi và Ông Tư Nguyệt trẻ hơn, trong lòng cô liền cảm thấy khó chịu.

Bà Vương mặc áo ngắn giữ nhiệt, tay bụng chậu nước, thấy Viên Duy liền nở nụ cười móm mém: "Về là tốt rồi, về là tốt rồi! Cháu ôm ai thế?"

Viên Duy đáp: "Vợ cháu ạ."

Tô Hữu Diễm suýt sặc nước bọt chết.

Cô định rướn lên cắn Viên Duy, Viên Duy tránh thoát, không thể làm gì khác đành cắn hận vùi vào lòng anh.

Bà Vương rất gầy, nhưng tinh thần còn rất tốt, bà nghe thấy, tiếng cười lập tức vang khắp sân: "Vợ cháu? Ôi chào! Cô bé còn xấu hổ kìa! Tiểu Duy thật đúng là có tiền đồ! Ngoại và mẹ cháu có thể yên lòng được rồi!"

Viên Duy cười.

Bà Vương nói: "Được rồi, bà không quấy rầy vợ chồng son hai đứa nữa. Trưa nhớ dẫn vợ sang nhà bà, để bà ngắm một cái."

Viên Duy nhận lời: "Nhất định ạ."

Nói đoạn, anh ôm Tô Hữu Diễm vào nhà.

Còn chưa đóng cửa, Tô Hữu Diễm loáng thoáng nghe thấy bà Vương lầm bầm: "Đám trẻ bây giờ thật là, còn bế tới tận cửa nữa, ôi chào! Ngượng ngùng quá đi!"

Cô than thở một tiếng, chuyện này xong chưa đây.

Bà Vương là một người hòa ái tốt bụng, nhưng lại không chịu giữ mồm giữ miệng, cô đảm bảo chẳng cần tới trưa, cả thôn này cũng biết hết Viên Duy bế một cô gái về nhà rồi.

Viên Duy thả cô lên giường đất, còn cuốn áo khoác lại lót dưới mông cho cô.

"Nhà không có người ở nên hơi lạnh. Chờ anh nhóm lửa sẽ ấm hơn."

Hiện giờ cả người Tô Hữu Diễm nóng hầm hập, cô vội vàng gỡ chăn ra, đi xuống: "Em không muốn làm đồ vô dụng. Anh nhóm lửa đi, em giúp anh dọn nhà."

Nói đoạn, cô chủ động cầm chổi lên.

Nhúm lông tình ngủ, nó chạy tới chạy lui trên giường đất, ngủ đông ngủ tây, vô cùng hiếu kỳ.

Viên Duy xoa đầu một người một chó, nói: "Được, chú ý an toàn. Đồ đạc trong nhà hơi cũ, đừng để va phải."

Tô Hữu Diễm gật đầu.

Cô cầm chổi quét một lượt, cuối cùng quét đến phòng Viên Duy.

Cô hơi khựng lại, cẩn thận mở cửa.

Cánh cửa gỗ cũ kĩ vang lên tiếng kêu kệt, cô phui tay, trên ngón tay dính một lớp bụi dày.

Mở cửa ra là thấy ngay một cái bàn học kê ngay gần cạnh giường đất.

Ngón tay Tô Hữu Diễm miết một vệt lên bàn học, vạch ra một đường sạch sẽ, trên đó có thể thấy vết cào rõ ràng.

Tô Hữu Diễm lại cúi xuống, trông thấy dưới bàn đặt một cái bát mèo, cô ngồi xổm xuống, cẩn thận cầm bát lên, dưới đáy bát còn có một chữ "Quýt" nho nhỏ do Viên Duy khắc lên.

Cô dụi mắt, cảm lòng không đậu bật cười một tiếng.

"Đó là bát com của Quả Quýt."

Tiếng Viên Duy vang lên sau lưng cô.

Tô Hữu Diễm sững sờ, suýt làm rơi cái bát.

Viên Duy chậm rãi đi tới, ngồi xổm xuống bên người cô: "Quả Quýt là một con mèo, trước đây nó hay ăn bằng bát này, có điều cái bát này sau đó rất lâu không dùng tới, bình thường nếu không phải anh dứt cho nó ăn, nó nhất định sẽ không chịu há mồm."

Tô Hữu Diễm không nhịn được nói: "Anh đối xử với nó tốt thật."

Viên Duy đột nhiên nhìn cô với ánh mắt khác thường, sau đó hỏi: "Vậy sao? Lúc nó vì anh mà bị hành hạ chết, anh cũng không tới gặp nó được lần cuối."

Viên Duy nhìn cái bát kia, vẻ mặt tựa hồ thấm đẫm những giọt sương ngoài cửa sổ, trở nên nguội lạnh.

Tô Hữu Diễm cảm lòng không đậu đặt tay vào lòng bàn tay anh: "Nó không trách anh đâu, khoảng thời gian ở bên anh, nó nhất định rất vui vẻ."

Viên Duy hỏi: "Thật ư?"

Tô Hữu Diễm nặng nề gật đầu.

Về mặt Viên Duy hơi mềm xuống, anh nói: "Lúc nhỏ anh không biết, trưởng thành rồi mới nhận ra, Quả Quýt khác biệt như thế nào, đôi khi nó cứ như một con người vậy."

Tô Hữu Diễm tỏ vẻ kinh ngạc:

"Vậy à?"

Viên Duy cẩn thận đặt lại bát mèo về chỗ cũ.

"Ánh mắt nói như biết nói, nó biết ghen, cũng biết tức giận, còn biết kêu ngao ngao như em nữa."

Tô Hữu Diễm cười ha ha: "Thật đúng là có duyên."

Nói xong, cô đứng dậy định rời đi.

Viên Duy chợt bắt tay cô lại, nói tiếp: "Ngoại trừ không nói tiếng người, nó không khác gì một con người, đôi lúc anh hoài nghi, bên trong nó là linh hồn của một con người."

Tô Hữu Diễm giật mình cứng ngắc, nói: "Anh cường điệu quá rồi, mèo bây giờ đều rất thông minh."

Viên Duy đứng dậy, phui bụi trên tay đi: "Nó không phải như vậy, anh nghĩ, có thể nó là một yêu tinh mèo thành tinh, cũng có thể là một người đầu thai nhầm, nhưng bất kể nó là ai, anh đoán sau khi nó đầu thai chuyển thế, nhất định sẽ quay lại tìm anh, chắc chắn sẽ không lòng lang dạ sói, tuyệt tình giả bộ không quen biết anh."

Tô Hữu Diễm: "Ha ha ha ha..."

Viên Duy nói xong, đẩy Tô Hữu Diễm ra ngoài.

"Đi thôi, ăn xong anh sẽ dẫn em đi thăm mẹ và bà ngoại anh."

Ăn cơm là ở nhà bà Vương cách vách, Tô Hữu Diễm ngồi trên ghế mà bồn chồn không yên.

Cả ba đời nhà bà Vương, tất thấy bảy tám người đều nhìn cô chăm chăm cứ như nhìn một đồ vật gì mới lạ lắm.

Tô Hữu Diễm gắng giữ tinh thần trấn định, trên mặt duy trì nụ cười hoàn mỹ, bỏ từng hạt từng hạt gạo vào miệng.

"Tiểu Dục này, cháu với vợ đăng kí kết hôn khi nào thế?"

"Chưa có ạ, về rồi đăng kí sau."

"Vậy cháu phải giữ chặt vào đấy, một cô gái tốt đẹp thế này, đừng để người khác đoạt mất."

"Sẽ không có chuyện đó đâu ạ."

Viên Dục vừa nói vừa nhón lấy cầm Tô Hữu Diễm, dứt đồ ăn vào miệng cô.

"Cô ấy không dám đâu."

Tô Hữu Diễm lén lút lườm anh.

Bà Vương nói: "Xem con nói gì kia? Tiểu Dục là đứa trẻ tốt vậy, ai giành được của nó chứ?" Nói đoạn, bà quay sang Viên Dục, hỏi dò: "Tiểu Dục, cháu ở bên ngoài sống thế nào?"

Câu này thực ra cũng không cần phải hỏi, nhìn trang phục của Viên Dục là có thể nhìn ra được cuộc sống của anh thế nào.

Trước kia là một thằng nhóc nghèo, tuy sạch sẽ nhưng từ cử chỉ ngôn ngữ vẫn có thể nhìn ra được xuất thân, hiện giờ Viên Dục tuy rất trầm tĩnh nhưng nhất cử nhất động đều lộ ra uy thế của người bề trên, trong nhà không mấy ai dám nói chuyện với anh, chỉ trừ con trai bà Vương thuộc hàng trưởng bối mới hỏi anh hai câu mà thôi.

Viên Dục từng xuất hiện trên TV, thôn làng bây giờ tuy thông tin không còn mù mờ như trước nữa, nhưng chẳng ai lại liên tưởng tới anh và Tô Hữu Diễm chính là cặp tông tài minh tinh kia, đều chỉ cho rằng Viên Dục ở bên ngoài ăn nên làm ra. Dù sao chuyện anh từng xây lại mộ phần cho mẹ và bà ngoại, người trong thôn đều biết cả, cho là anh có tiền, nhưng đến cùng là có bao nhiêu tiền thì họ lại không biết.

Còn Tô Hữu Diễm, cô ăn mặc tùy ý nên không ai nghĩ cô là minh tinh.

Viên Dục nói: "Không phải lo ăn lo uống ạ."

Bà Vương gật đầu: "Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi."

Nói xong, dường như bà nhớ đến khoảng thời gian Viên Dục chịu khổ cùng bà ngoại, không cầm được thở dài.

Tô Hữu Đại trông thấy, ăn cũng không ngon miệng nổi.

Viên Dục gấp thìa vào bát cho cô, nói: "Ăn đi chứ, chẳng lẽ còn muốn anh bón cho em?"

Tô Hữu Diễm khựng lại một chút, cuối cùng vẫn ăn nốt cơm.

Cơm nước xong, Viên Dục lái xe đưa Tô Hữu Diễm ra sau núi.

Sau núi có hai phần mộ mới trang hoàng lại, xây sát nhau, cỏ dại quanh mộ được cắt tỉa sạch sẽ, có thể nhìn ra là thường xuyên tới quét dọn.

Sau khi Viên Dục đưa mẹ và bà ngoại về chung một chỗ thì thường xuyên tới thăm họ, nhưng nhà cũ thì tựa như sợ nhớ lại điều gì nên chưa từng trở về.

"Ngoại, mẹ, con đưa con dâu tới thăm hai người."

Tô Hữu Diễm nhìn gò má tái nhợt mà trầm tĩnh của anh, lại nhìn sang bia mộ, trông thấy hai khuôn mặt tươi cười hiền hòa, không nhận được cũng quý xuống.

Cô há miệng nhưng lại không biết nên nói gì.

Không thể làm gì khác là mặc niệm trong lòng.

[Ngoại, dì, cảm ơn hai người chăm sóc cho con ba năm qua, con không phải đứa trẻ tốt, cũng không phải một con mèo tốt, trước đây từng tổn thương

Viên Duy, sau này cũng sẽ tổn thương Viên Duy... Nếu hai người tức giận thì cứ trút lên người con, đừng nín nhịn. Nếu hai người dưới tuổi vàng có linh, mong hai người phù hộ cho Viên Duy, để anh ấy mãi mãi được vui vẻ.]

Nghĩ một hồi, cô yên lặng cúi đầu.

Sau khi đứng dậy, cô chậm rãi mở mắt ra.

Viên Duy dùng ngón cái cọ lên mặt cô: "Sao lại khóc?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu, không nói lời nào.

Viên Duy thở dài, ôm cô vào lòng: "Hiện giờ anh đã chính thức giới thiệu em với người nhà rồi, em không được nghĩ tới chuyện rời khỏi anh nữa."

Tô Hữu Diễm nói: "Nếu...em vẫn rời đi thì sao?"

Viên Duy đáp: "Vây lên trời xuống biển anh cũng phải bắt được em về."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Tô Hữu Diễm đẩy anh ra, búống bình nói: "Anh cũng không thể thực sự lên trời xuống biển mà. Có một số thời điểm, trên đời sẽ luôn nảy ra những nguyên nhân không ngờ tới ngăn cản hành động của anh. Nếu quả thật có một ngày như vậy, anh sẽ làm gì?"

Viên Duy nghiêng đầu nhìn cô, gió thu vờn qua khóe miệng anh, môi anh hơi tái, mím chặt thành một đường.

Dường như anh đang suy nghĩ gì đó, mặt như nhuốm gió sương, nhìn Tô Hữu Diễm, hồi lâu không động đậy.

Tô Hữu Diễm bị anh nhìn mà cả người mất tự nhiên, cô dò xét gọi: "Viên Duy?"

Viên Duy chớp mắt, lúc há miệng ra lần nữa, giọng nói đã trở nên khàn khàn: "Không có ngày đó đâu."

Tô Hữu Diễm quay đi, một nỗi chua xót nghẹn lại trong họng, cô cứ như thể nhất định phải đem cái tương lai tàn khốc đó ra đặt trước mặt Viên Duy, đánh cuộc hỏi:

"Lỡ như, em nói là lỡ như cơ mà, lỡ như thật sự có ngày đó thì sao?"

Viên Duy khẽ động đậy, anh quay đầu đi, nhìn không rõ được vẻ mặt anh, chỉ nghe thấy giọng anh trầm thấp lại kìm nén vang lên: "Anh vẫn sẽ tìm, tiếp tục tìm, cho đến khi tóc bạc, cho đến khi bỏ mạng."

Tô Hữu Diễm cúi đầu, cô nắm chặt lấy ngón tay Viên Duy, chỉ cảm thấy tim mình như muốn nổ tung.

Một đợt từng đợt máu nóng từ khắp toàn thân ào vào trái tim cô, không ngừng khiến tim cô căng phồng, nén ép, lặp đi lặp lại, như có một đôi bàn tay vô hình bóp chặt lấy trái tim cô, lúc cô sắp không hít thở nổi thì chợt buông ra, đùa bỡn thường thức đáng vẻ sắp nổ tung tan vỡ của trái tim cô.

Tô Hữu Diễm cúi đầu, gắng hết sức không chế giọng mũi của mình, cô mở miệng: "Anh là một tổng tài lớn, sao cứ phải lưu luyến em vậy chứ, con người em hám lợi, dối trá, bừa bãi, còn đá anh, anh luôn nói muốn giữ em bên cạnh để ngược em, nhưng em biết anh chỉ đang gạt em thôi."

Viên Duy quay đầu lại, cổ tay lật một cái nắm lấy ngón tay cô.

"Bởi vì anh biết đó không phải em thật sự."

Tô Hữu Diễm ngẩng lên, nhìn anh.

Con người Viên Duy như mặt nước bị gió thu thổi qua, gợn sóng lăn tăn, nhìn cô.

"Anh biết, em chân chính không hám lợi, cũng không dối trá bừa bãi. Anh thích em ngốc nghếch, cũng thích em lương thiện. Anh từng nói rồi, em và anh chưa từng chia tay, bởi vì trong lòng anh, em mãi mãi vẫn luôn là cô nhóc ngốc của anh."

Mặt Tô Hữu Diễm được bàn tay anh bưng lấy, nước mắt chảy thành dòng, từng giọt lớn rơi lên ngón tay Viên Duy.

Cô thút thít: "Vậy anh thích em trước kia hay thích em bây giờ?"

Viên Duy cười: "Anh thích em hồi cấp ba."

Tô Hữu Điềm bĩu môi.

"Nhưng anh yêu em của bây giờ."

Trong nháy mắt, cô hít mũi một cái, cuối cùng vẫn không nhìn được đầy Viên Duy ngã xuống đất, đấm ngực anh òa khóc.

Viên Duy nắm lấy nắm đấm cô, đặt lên tim mình, anh bị đẩy dính một thân đất cát nhưng cũng không để bụng.

Anh nhìn mây trắng lơ lửng lơ trôi trên nền trời xanh, chợt cười: "Thực ra câu hỏi ban nãy em hỏi anh, anh còn một câu trả lời khác."

Tô Hữu Điềm quệt hết nước mắt nước mũi lên ngực áo Viên Duy, nghe vậy thì sùng sốt: "Hả?"

Viên Duy hơi ngẩng đầu lên, nhìn cô nóng bỏng: "Đó là... Biến em thành người của anh, sẽ không phải sợ em chạy mất nữa."

Tô Hữu Điềm cả kinh, cô ngẩng đầu ngẩn ra nhìn Viên Duy.

Viên Duy cười khê với cô.

Tô Hữu Điềm như phải bóng, ngao một tiếng đứng dậy, bỏ nhào chạy lên xe. Gió thu thổi tung mái tóc dài của cô, tựa hồ còn mang theo tiếng cười khê như có như không của Viên Duy.

Về đến nhà, Tô Hữu Điềm thấp thỏm không yên leo lên giường đất trong phòng bà ngoại, cô lúi chần bông ra quần hai ba vòng bọc chặt lấy mình, chỉ để lại một khoảng tròn tròn để lộ mặt ra.

"Em cảm thấy phòng này rất được, hôm nay em sẽ ngủ ở đây."

Viên Duy cởi áo khoác, lộ ra sơ mi trắng, ống tay áo xắn lên khuỷu tay, làn da trắng nõn như hòa làm một với áo sơ mi, dưới ánh đèn, cả người anh đều phát sáng.

Hai tay anh đút túi, mặt không thay đổi nhìn Tô Hữu Điềm: "Trong phòng này có chuột."

Chuột?

Chuột thì có gì mà phải sợ?

Lúc cô làm mèo, có con chuột nào trêu vào cô?

Tô Hữu Điềm vron cổ ra nói: "Em không sợ, anh màu về phòng ngủ đi."

Viên Duy bước lên, vron tay chậm rãi vén góc chăn Tô Hữu Điềm lên.

"Anh cũng thấy phòng này rất tốt."

Tô Hữu Điềm trơ mắt nhìn tay anh chậm rãi kéo một cái, cái chăn trên người vô tình rời bỏ cô.

Cô trợn to mắt, vội vàng lấy chân đè chặn lại: "Không không không, em cảm thấy phòng anh tốt hơn, căn phòng này tồi tàn như vậy, lại còn có chuột, anh là tổng tài lớn mà phải ở đây thì tui thân lắm!"

Viên Duy giương mắt lên nhìn cô, hệt như nhìn một con thỏ trắng đang vung vẩy gãy chết dưới chân dã thú, vừa ngập tràn thương hại lại vừa kiên quyết không buông.

Anh tiếp tục mặt không đổi sắc nắm lấy chân cô, tay kia giật một cái đã gỡ được một lớp chăn như bóc bánh chưng.

Tô Hữu Điềm kinh hãi, lăn một vòng vào góc nhà: "Em không muốn quay phim tình cảm nông thôn! Em không muốn quay phim tình cảm thôn núi! Em không muốn chơi giường đất play! Em không muốn em không muốn em không muốn!"

Viên Duy khựng lại, hai tay khoanh trước ngực, nhìn cô lắc đầu.

"Đừng lăn nữa, anh sang phòng kia ngủ."

Tô Hữu Điềm tự lăn mình thành một quả cầu, cô len lén từ trong khe hở hé mắt nhìn Viên Duy: "Thật không?"

Viên Duy gật đầu.

Tiếp đó, anh giúp cô trải đệm dọn giường, nói: "Ngủ sớm một chút, mai đưa em ra ngoài chơi."

Tô Hữu Diễm thăm dò thò chân ra giẫm lên đệm giường, cô lén lút nhìn về phía Viên Duy.

Viên Duy quay đầu, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người nằm nhoài ra giường.

"Anh tắt đèn cho em với."

Sau khi tắt đèn, trong phòng trở về tĩnh lặng.

Tô Hữu Diễm nghe tiếng bước chân Viên Duy đi xa, nhẹ nhàng trở mình.

Nhớ tới lời Viên Duy nói ban ngày, trong lòng cô vừa chua xót vừa đắng chát.

Nếu...nếu cô thật sự rời đi, Viên Duy sẽ phải làm sao?

Anh có khi nào sẽ một mình cô độc sống hết quãng đời còn lại?

Không thể nào, anh còn trẻ, lại còn là một tổng tài, sau này sẽ có rất nhiều những cô gái xinh đẹp lũ lượt vây quanh anh.

Cô nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, tâm trạng không sao lắng lại được như màn đêm, thay vào đó càng lúc càng phiền não.

Vừa nghĩ đến chuyện Viên Duy ôm một cô gái khác trong lòng, sống cùng người khác trải qua quãng đời còn lại, cô lập tức ghen tức đến mức chỉ hận không thể bùng nổ.

Nếu, nếu cô có thể ở lại thì tốt rồi.

Dù sao Viên Duy cũng đã nói, anh yêu cô của bây giờ...

Nhớ đến ánh mắt nghiêm túc của Viên Duy lúc đó, má cô không nhịn được nóng bừng.

Viên Duy nói anh yêu cô của hiện tại, vậy cũng có nghĩa, cánh bướm nhỏ là cô đã bắt đầu vỗ ra gió lớn, nam chính đáng ra vào thời điểm này đang căm ghét Thịnh Hạ đến độ chỉ hận không thể khiến cô nàng biến mất mãi mãi, nhưng hiện giờ anh có thể nói như vậy, điều đó chứng tỏ, người Viên Duy yêu phải Thịnh Hạ, mà là Tô Hữu Diễm?

Cô cắn góc chăn, hoan hỉ duỗi chân đạp đạp trong chăn.

Sáng sớm hôm sau, Viên Duy gọi cô dậy, cô mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Viên Duy cả người đầy hơi lạnh, có vẻ như là vừa từ bên ngoài trở về. Anh ném cái áo khoác dày trong tay lên đầu cô.

"Dậy đi, anh mua đồ ăn sáng rồi."

"Đồ ăn sáng?" Tô Hữu Diễm dụi mắt: "Mua ở đâu?"

Viên Duy đáp: "Trần trên."

Tô Hữu Diễm thấy trên người anh còn vương hơi lạnh, không nhịn được lại gần, định ôm chần khoác lên người anh.

Viên Duy lui ra sau: "Người anh lạnh."

Tô Hữu Diễm lắc đầu, quỳ trên mép giường, ôm chần một lần nữa hành động, ôm chặt lấy eo Viên Duy.

Vừa ôm lấy, cô đã lập tức bị lạnh đến rùng mình.

Viên Duy thở dài, ôm cả người cả chần vào lòng.

"Sao hôm nay làm nũng thế?"

Làm nũng?

Tô Hữu Diễm tựa lên vai Viên Duy, nhẹ nhàng hít lấy mùi hương trên người anh.

"Em mới không làm nũng nhé."

Khóe miệng Viên Duy cong lên, ôm cô nói: "Thay quần áo đi, anh dẫn em đi câu cá."

Tô Hữu Diễm gật đầu.

Cô thay quần áo xong xuôi, ăn sáng với Viên Duy, chú Tổng con trai bà Vương và đứa con trai nhỏ Tổng Thành của chú Tổng dẫn họ ra hồ.

Cái hồ này không lớn, nhưng trong hồ có rất nhiều động vật hoang dã, hằng năm cũng thường có những ông chủ nhỏ tới đây câu cá, cũng coi như có chút danh tiếng.

Tô Hữu Diễm mặc nhiều, không sợ lạnh, cô nắm lấy góc áo Viên Duy, nhìn anh chào hỏi với cô bảy bà tám.

"Tiểu Duy đó à, đây là bạn gái cháu đấy hả?"

"Vợ ạ."

"Vợ á! Mẹ ơi, đảo mắt cháu đã lấy vợ rồi!"

"Hôm qua nghe bà Vương kể rồi, nghe nói cô vợ nhỏ này hay xấu hổ lắm hả, trông xinh đấy chứ!"

"Lại chẳng không à, cô xem đôi mắt kia đi, nhìn là biết xinh rồi!"

Mặt Tô Hữu Diễm như muốn vui luôn xuống đất.

Hồi trước lúc cô làm mèo, sao không thấy những thôn dân này hằng hái vậy nhỉ!

Viên Duy cười, kéo tay Tô Hữu Diễm bỏ vào túi mình.

Chú Tổng vác đồ đi trước dẫn đường, Tổng Thành sôi nổi quay lại nhìn họ. Chỉ một chốc sau, cả đám đã tới bên hồ, chú Tổng lấy đồ câu ra, Viên Duy ngồi lên tấm ván gỗ đặt hướng ra hồ, kéo Tô Hữu Diễm ngồi xuống.

"Biết câu không?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu.

Anh kéo cô vào lòng, cầm tay cô cùng nắm lấy cần câu: "Ngồi với anh một lúc."

Tô Hữu Diễm không phải người biết kiên nhẫn, cô quệt miệng nói: "Chẳng vui gì hết."

Viên Duy cười, cúi đầu hôn nghiêng lên môi cô một cái: "Thế này thì sao?"

Tô Hữu Diễm: "... Chao!"

Cô đỏ mặt ngửa đầu đập Viên Duy.

Viên Duy nghiêng đầu tránh, nhìn cô cười.

Hai người ngồi một tiếng, Tô Hữu Diễm buồn ngủ.

Cô xoa mắt, thấy chú Tổng chèo thuyền bơi qua bơi lại như con thoi giữa đồng nước dưới ánh hoàng hôn.

Cô lại hớn hờ: "Em cũng muốn ngồi thuyền!"

Viên Duy buông cô ra: "Đi đi, chú ý an toàn."

Tô Hữu Diễm qua quýt gật đầu, tung tăng vẫy tay với chú Tổng.

Chú Tổng chèo thuyền vào bờ, Tô Hữu Diễm nghiêng ngả bước lên.

Cô quay đầu lại, thấy Viên Duy đang nhìn mình chăm chú, vội xua tay: "Không sao đâu, anh câu cá đi, không phải lo cho em!"

Viên Duy không đáp, nhìn cô ngồi vững trên thuyền rồi mới thu mắt lại.

Chú Tổng cười, nói: "Tiểu Duy chăm lo cho cháu thật đấy, hai đứa phải sống thật tốt với nhau nhé, chú còn chờ uống rượu mừng đấy!"

Tìm Tô Hữu Diễm sưng lại, trong đầu muôn ngàn ý nghĩ hiện lên, cuối cùng cô vẫn cười ngọt ngào: "Nhất định ạ!"

Tổng Thành ngồi ở mũi thuyền, suốt dọc đường cứ liên tục xoay sang hai bên bứt cảnh này nhỏ cảnh khác.

Tô Hữu Diễm ngồi trên ván gỗ, nhìn cảnh hương bồ dài thật dài hai bên, mọc còn cao hơn cô, chia vào thuyền, từng khóm từng khóm, chia mặt nước ra thành những mê cung lớn nhỏ, giữa đám lá hương bồ có những quả hạch nhỏ, trông như một cây nến, có quả đã bung vỏ, từ trong bay ra bồ công anh phát pho.

Dạo một vòng, lúc sắp trở lại bờ, Tô Hữu Diễm ngẩng lên không chớp mắt.

Tổng Thành hỏi: "Chị Thịnh Hạ, chị có biết đây là cây gì không?"

Tô Hữu Diễm lắc đầu.

Tổng Thành nói: "Cây này gọi là cây hương bồ. Quả mọc bên trên mùa hè có thể ăn được, nhưng bây giờ chỉ có thể chơi thôi. Để em ngắt một quả cho chị xem."

Nói xong, cậu nhóc thò tay ra, kéo mạnh một cái. Nào ngờ quả hạch đó lại dính chặt vô cùng, cậu ngắt không được, dưới chân đạp trượt một cái, ngã xuống.

Chú Tổng vừa quay đầu lại, chưa kịp chú ý đã nghe thấy một tiếng "tùm".

Chú cả kinh, thấy con trai đang vùng vẫy trong nước, trong đầu nổ ầm một tiếng.

Còn chưa kịp nhảy xuống đã nghe thấy bên thuyền vang lên một tiếng động.

Tô Hữu Diễm nhảy ào xuống thuyền, một tay nắm lấy mạn thuyền, một tay kéo Tổng Thành. Tổng Thành uống phải vài ngụm nước, ho sặc sụa.

"Giữ lấy!"

Chú Tổng cũng vội vàng nhảy xuống, gắng sức đẩy Tổng Thành lên thuyền.

Tô Hữu Diễm kéo thẳng nhóc, cả cánh tay mỏi nhừ. Cô vừa thoảng lơ tay, lập tức vọt mất mạn thuyền.

Tô Hữu Diễm cả kinh, nhin không được hô:

"Viên, Viên Duy!"

Bên bờ vọng tới tiếng nước lớn hơn, Tô Hữu Diễm đang trong cơn hoảng loạn nên không nghe thấy, cành hương bồ rủ xuống không ít, tay cô vớ được mấy cành hương bồ, mới có thể thở dốc vài hơi. Cành lá sắc nhọn cứa vào tay cô, trên mặt nước nhất thời loang ra màu đỏ.

Cô cũng không để ý đến đau đớn, vội vươn tay ra muốn với sang mạn thuyền.

Ban đầu cô cách thuyền, đạp nước vài cái lại dạt ra xa hơn, chú Tổng vất vả đẩy con trai lên thuyền, cũng không kịp chống thuyền, cũng nhảy xuống nước.

Tô Hữu Diễm còn chưa với được tới thuyền, chợt cảm thấy dưới eo được đỡ lấy.

Cô bị nhấc khỏi mặt nước.

Không khí mới ập vào phổi, cô hít một hơi thật sâu, vừa quay đầu lại thì thấy Viên Duy khấp mặt dính nước, đôi mắt như được tời trong lửa, nước hồ lạnh băng cũng không dập được cơn giận của anh.

Cô còn chưa hít được một hơi tử tế đã bị ghen lại.

Nghĩ: Xong..

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Viên Duy xách Tô Hữu Diễm lên bờ hệt như xách một con gà con.

Tô Hữu Diễm xoe móng vuốt bị thương ra, luống cuống nhìn anh.

Cả người Viên Duy sũng nước, tóc mái trên trán dính bết vào mặt, trở nên lạnh lùng nghiêm nghị vô cùng. Tô Hữu Diễm có chút không dám nói chuyện với anh.

Chú Tổng ôm Tổng Thành, đi mà nhữn ra, kéo vào bờ.

Chú buông Tổng Thành ra, cầm lấy tay Tô Hữu Diễm, thấy vết trầy xước trên tay cô, gắng nhin xuống: "Cháu Thịnh, thực sự cảm ơn cháu, không có

cháu chắc chú đã không gặp lại được thằng ranh con này rồi!"

Tô Hữu Diễm ngai ngừng, vội vàng nói: "Không đâu không đâu! Chú Tổng, cháu đâu có giúp được gì, lại còn suýt nữa làm liên lụy đến chú nữa. Nếu để chú tự đi cứu Tiểu Thành, có lẽ sẽ nhanh hơn nhiều."

Chú Tổng lắc đầu: "Bất kể thế nào, ơn nghĩa này của cháu chú vẫn phải nhận. Tay cháu bị thương thế này, để chú đỡ cháu lên trần trên khám xem, đừng để bị cảm lạnh."

Viên Duy nhặt cái áo khoác dưới đất lên, nói: "Cháu đưa cô ấy đi."

Nói đoạn, anh lại nhìn sang Tổng Thành đang đứng tại chỗ run lấy bầy, nói: "Thế này đi, chú dẫn cả Tiểu Thành đi cùng bọn cháu đi."

Chú Tổng vội xua tay: "Không cần đâu không cần đâu, chú tìm thầy thuốc trong thôn lấy ít thuốc cho nó là được, nó chỉ hơi bị lạnh chút thôi."

Viên Duy quần áo khoác lên tay Tô Hữu Diễm, vừa buộc lại vừa nói: "Chú đừng khách khí, trẻ con không thể qua loa, phải kiểm tra cẩn thận một lượt mới được."

Chú Tổng nghe vậy, theo bản năng muốn từ chối, nhưng thấy dáng vẻ hải hùng của con trai mình, cũng có chút do dự. Huống hồ chú cũng hiểu, trẻ con xảy ra chuyện, đúng là không thể coi nhẹ, cũng cần thiết phải mạnh mẽ. Vì vậy bèn ôm Tiểu Thành đang sợ hãi, đi theo Viên Duy.

Tô Hữu Diễm được Viên Duy dìu đi, cô vẫn chưa hoàn toàn hồi thần được sau cơn hung hiểm, nhìn gò má lạnh lùng của Viên Duy mà nửa ngày không nói ra lời.

Cả người Viên Duy cũng ướt rượt, qua nơi da thịt hai người dính lấy nhau, nhiệt độ của anh còn thấp hơn cô, Tô Hữu Diễm không tránh đi, ngược lại nép sát vào lòng Viên Duy hơn.

Một tay Viên Duy nắm chặt móng vuốt cô, một tay đỡ eo cô, sắc mặt như ngọc thạch ngâm nước, càng thêm lạnh lẽo cứng ngắt.

Cô dẫu môi, nhỏ giọng hỏi: "Giận à?"

Viên Duy chẳng thèm nhìn cô lấy một cái.

Tô Hữu Diễm hậm hừ quay đầu đi.

Đến bệnh viện huyện, bác sĩ băng tay cho cô rồi kê thuốc. Tổng Thành sau một hồi vật lộn, cuối cùng ngủ mất trong lòng chú Tổng.

Mấy người đi xe, lúc về đến nhà, bóng đêm đã buông xuống.

Đi tới cửa, bà Vương và người nhà đã sớm chờ ở đó.

Bà Vương vừa thấy Tổng Thành đã che miệng khóc nức.

Chú Tổng vội nói: "Mẹ, thằng bé không sao. Bác sĩ nói là chỉ bị sợ hãi với nhiễm lạnh chút thôi. Con mua thuốc rồi. Chúng ta vào nhà thôi. Vật lộn cả một ngày rồi, vợ chồng son nhà người ta cũng cần nghỉ ngơi mà."

Nghe vậy, bà Vương mới bớt nước nở.

Bà đã được nghe kể đầu đuôi sự việc qua điện thoại, xem ảnh chụp tay Tô Hữu Diễm, hơi sợ sệt nói: "Thực sự là may mà có cháu, cháu gái."

Tô Hữu Diễm vội nói: "Không có gì ạ không có gì ạ, cháu cũng không được việc gì. Trời sắp tối rồi, bà mau về nghỉ ngơi đi ạ."

Bà Vương che miệng lại muốn khóc tiếp.

Viên Duy nói: "Về thôi."

Lời Viên Duy nói không ai dám không nghe, cả đám người lúc này mới tản ra về nhà.

Tô Hữu Diễm và Viên Duy vào nhà, cô nằm trên giường đất, thở hắt một hơi nhẹ nhõm.

Có vẻ như nhà bà Vương đã giúp họ sưởi giường đất, lúc này giường đất vẫn đang nóng.

Cô nhìn côn trùng bay qua bay lại quanh bóng đèn, mí mắt muốn dính lại, dần dần, không mở ra nổi nữa.

Viên Duy lẳng lẳng trải xong giường đệm, sau đó trộn cơm cho Nhúm Lông, xong xuôi mới giúp cô cởi áo khoác.

Tô Hữu Diễm bị bắt giờ tay, cô nói: "Em tự làm được."

Viên Duy nhìn bàn tay bị bó như bánh chưng của cô, cười lạnh một tiếng.

Tô Hữu Diễm ngoan ngoãn ngồi im, cô mềm giọng hỏi: "Có phải anh đang giận không? Sau này em sẽ không thể nữa."

Viên Duy lạnh mặt đem cái chăn trong phòng cô mang sang phòng mình, sau đó duỗi tay, nhét cô vào chăn.

Mông Tô Hữu Diễm cọ xuống giường sắp tóe ra lửa tới nơi rồi, cô vội nhòe dãi: "Không cần không cần, em ngủ một mình bên phòng kia là được."

Viên Duy chẳng buồn nhìn cô, xoay người tắt đèn.

Tô Hữu Diễm mở to hai mắt trong bóng tối, cô nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Viên Duy, biết anh còn chưa nguôi giận, bèn nói: "Sau này em sẽ hành động thiếu suy nghĩ như vậy nữa, làm gì cũng sẽ hỏi ý anh trước, được không?"

Viên Duy im lặng.

Tô Hữu Diễm nghĩ, đã nhận sai những hai lần rồi mà còn không được, anh cũng khó hầu quá rồi!

Cô hừ một tiếng, chui vào chăn, che mặt lại không nói gì nữa.

Nửa đêm, Tô Hữu Diễm bị tiếng hít thở vừa nặng nề vừa khó nhọc đánh thức.

Cô mơ màng bật đèn, liếc qua liền thấy khuôn mặt Viên Duy trắng bệch.

Cô cả kinh, theo bản năng chạm trán mình lên trán Viên Duy.

Vừa chạm vào cô lập tức hoảng sợ, trán Viên Duy nóng rực, hơi thở của anh cũng nóng vô cùng.

Tô Hữu Diễm nghĩ, là do xuống nước mà không uống thuốc đây mà, nóng thế này.

Cô vội xuống giường, còn chưa kịp đi giày thì thấy cổ tay mình bị tóm chặt.

Viên Duy mơ màng mở mắt ra, đáy mắt đỏ lên, giọng khàn khàn: "Đi đâu?"

Tô Hữu Diễm vội nói: "Em đi tìm bác sĩ cho anh."

Ngón tay Viên Duy siết chặt, anh chậm rãi lắc đầu: "Không được đi."

Tô Hữu Diễm phát cáu: "Không đi thế nào được? Anh sắp sốt ngu người rồi!"

Viên Duy khó nhọc mở tròng mắt, anh nhếch đôi môi khô róc: "Không được đi..."

Tô Hữu Diễm cuống đến muốn khóc. Viên Duy nhìn thì tưởng rất yếu, ai ngờ bàn tay anh nắm cổ tay cô lại rất chặt, ngón tay anh trắng bệch cả rồi mà vẫn không chịu buông tay.

Tô Hữu Diễm không thể làm gì khác đành dỗ anh: "Em sẽ về ngay thôi, anh bị sốt ngốc mất thì phải làm sao?"

Khóe miệng Viên Duy khẽ nhúc nhích, đôi môi khô nẻ hơi rướm máu: "Em mới ngốc."

Lúc nào rồi mà vẫn không quên chế giễu cô hả!

Tô Hữu Diễm vừa tức vừa cuống, không thể làm gì khác là gọi điện thoại cho chú Tổng.

Tay cô bị bó như bánh chưng, không sao linh hoạt được, chỉ đành dùng đầu ngón tay mổ cò từng chữ. Mãi mới đánh xong, cô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cô báo xong tình hình, lại bò lên giường đất. Cô vuốt cái trán đầm mồ hôi của Viên Duy, cảm lòng không đậu nói: "Tại em không tốt, liên lụy làm anh ốm."

Viên Duy gắng gượng mở mắt, tay anh hơi giật lên, nhéo một cái lên mặt Tô Hữu Diễm.

Tay Tô Hữu Diễm nhẹ nhàng áp lên ngực anh, cảm nhận được dưới lòng bàn tay phập phồng, cô thì thào: "Lần nào cũng là em hại anh bị thương, bất kể là về tinh thần hay là thể xác."

Ngón tay Viên Duy nhẹ nhàng đáp lên vai cô.

Tô Hữu Diễm không nhịn được nói: "Nếu...nếu em rời đi, có lẽ anh sẽ không phải mệt mỏi thế này nữa..."

Viên Duy nhướng mày, hai mắt đang nhắm chặt chợt mở bừng, anh trừng con mắt đỏ rực lên, nhìn Tô Hữu Diễm chằm chằm, ngực cũng lên xuống kịch liệt hơn.

Tô Hữu Điềm nghe tiếng hơi thở bật ra từ lồng ngực anh, phát hoảng, vội vàng nói: "Em không đi, em không đi! Anh đừng nóng giận!"

Viên Duy không nghe, miễn cưỡng muốn ngồi dậy.

Tô Hữu Điềm vội đề anh xuống: "Anh đừng tức giận, em nói đùa thôi!"

Một tay Viên Duy nắm chặt lấy cổ tay cô, thở ra một hơi thật dài: "Đừng."

Giọng nói mỏng nhẹ mà như nặng bằng ngàn quân, vừa vững vàng vừa kiên quyết đập lên tim Tô Hữu Điềm. Tay cô run lên, chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát.

Cô nhìn Viên Duy, bị vẻ cố chấp và đau thương nơi đáy mắt anh làm rung động, không khỏi cảm thấy như có hai sức mạnh xé cô ra làm hai.

Môi Viên Duy run run, lộ ra vẻ yếu đuối chưa từng thể hiện ra ngoài.

Anh hôn nhẹ lên đầu ngón tay Tô Hữu Điềm, hơi thở nóng bỏng như muốn làm cô tan chảy.

"Đừng..."

Một giọt, hai giọt, ba giọt chất lỏng nóng bỏng trượt xuống từ đầu ngón tay Tô Hữu Điềm, cô bị độ nóng của nước mắt Viên Duy làm cho run rẩy, chỉ cảm thấy nỗi chua xót không lồ lao thẳng lên cổ họng, xộc lên hai mắt.

Viên Duy lúc này đã cội bỏ cái vỏ kiên cố không gì phá nổi thường ngày xuống, lộ ra sự yếu mềm, anh sợ Tô Hữu Điềm rời đi đến vậy, sợ cái ngày phải nói lời ly biệt với cô đến vậy.

Cô nghĩ, nếu có một ngày cô rời đi thật, không biết Viên Duy sẽ đau đớn đến mức nào.

Chỉ e anh sẽ thực sự sống cô độc hết quãng đời còn lại, ở lại thế giới này, chờ đợi mãi một người trở về.

Tô Hữu Điềm nhẹ nhàng lau nước mắt cho Viên Duy, cô nhìn ánh mắt buồn bã mà yếu ớt của anh, sức lực cả người không khỏi tan mất sạch.

Cô nghĩ, cô ngã xuống thật rồi.

Chú Tổng tìm bác sĩ tới, truyền cho Viên Duy một bình nước, Viên Duy cau mày thiếp đi.

Tay Tô Hữu Điềm vẫn bị anh nắm rất chặt, cô nằm bên cạnh, một khắc cũng không dám ngủ, đắm đắm nhìn bình truyền nước.

[Thống nhì, lúc ta trở về sẽ tỉnh lại vào lúc nào?]

[Sẽ tỉnh lại ở đúng thời gian cũ.]

Yết hầu Tô Hữu Điềm khẽ động, trong phòng lặng như tờ, yên tĩnh vô cùng, trong tai cô như vang lên tiếng ong ong.

Cô nín thở, hỏi: "Nếu, nếu ta hoàn thành nhiệm vụ rồi, có thể ở lại không?"

Hệ thống không đáp.

Trong sự im lặng, nhịp tim Tô Hữu Điềm càng lúc càng nhanh, cổ họng cô nghẹn ứ, bàn tay nắm tay Viên Duy cũng siết lại.

Hệ thống vẫn chưa đáp.

Tô Hữu Điềm nhin không nổi truy vấn: "Được không?"

Hệ thống thờ dài, tiếng thờ dài này nặng nề mà dài dằng dặc, như xuyên qua cả màn đêm.

[Cô nghĩ kĩ rồi?]

Tô Hữu Điềm do dự một chút rồi gật đầu thật mạnh.

Hệ thống nói: [Cô có biết khoảng thời gian này vì sao ta không bắt cô làm nhiệm vụ không?]

Tô Hữu Điềm lắc đầu.

[Bởi ta biết là sẽ xảy ra chuyện thế này. Kí chủ, chuyện cô đã quyết định thì đừng đổi ý.]

Tô Hữu Điềm chỉ cảm thấy tim mình đập như trống trận, hai cảm giác hoảng hốt mà không rõ vì sao và khao khát về tương lai đan xen trong đầu cô, giằng kéo thần chí cô.

Cả đòi, nói dài thì không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Một câu của cô hôm nay, có thể sẽ thay đổi cả cuộc đời cô, cũng có thể chẳng thay đổi gì cả.

Bất kể thế nào, ở lại cũng không phải một quyết định nông nổi nhất thời.

Cô nhìn gò má tái nhợt của Viên Duy, cắn răng: "Ta sẽ không đổi ý."

Hệ thống nói: [Được, trong khoảng thời gian này ta sẽ không giao nhiệm vụ cho cô. Sau khi cô đi hết cốt truyện, ta sẽ chìm vào trạng thái ngủ say, chờ cô già rồi sẽ mang cô đi.]

Tô Hữu Diễm gạt đầu, cô nhìn Viên Duy, nước mắt không kiềm được rơi xuống gối đầu.

Cũng không biết là do sợ hãi tương lai trước mắt hay là vì được ở bên Viên Duy mà mừng rỡ nữa.

"Cảm ơn..."

[Nhắc nhở cô lần cuối, đừng đổi ý.]

Tô Hữu Diễm nghĩ, sao cô có thể đổi ý được, bèn nói: "Mi yên tâm đi. Còn nữa, ta có thể nói cho Viên Duy thân phận thật của ta không?"

[Lúc đang tiến hành cốt truyện thì không thể. Kí chủ không thể để lộ sự tồn tại của hệ thống và nhiệm vụ, nếu không sẽ bị phạt nặng. Đây là quy định do cấp trên đặt ra, ta cũng không thể thay đổi.]

Tô Hữu Diễm hơi thất vọng, cụp mắt.

[Dù sao thì, có một vài bí mật không nhất thiết phải nói ra.]

Tô Hữu Diễm đã hiểu.

Cô chân thành nói: "Hệ thống, cảm ơn mi."

Hệ thống không lên tiếng nữa.

Tô Hữu Diễm chống tay nhòm dậy, cô nhìn hàng mi run run bất an trong mộng và sắc mặt tái nhợt của Viên Duy, không cầm được cúi mặt từ từ áp xuống.

Hơi thở nóng rẫy của anh phả lên mặt cô, Tô Hữu Diễm nhắm hai mắt, nhẹ nhàng in lên môi Viên Duy một nụ hôn.

"Em có một bí mật, nhưng không thể nói cho anh biết. Anh chỉ cần biết rằng, em yêu anh."

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Dường như Viên Duy đã ngoan ngoãn thiếp đi, Tô Hữu Diễm rút kim truyền dịch cho anh, nhìn chân mày anh dần giãn ra, cuối cùng cũng có thể thở phào.

Cô không dám tắt đèn, mơ mơ màng màng nằm xuống cạnh Viên Duy.

Ánh đèn mờ tối chiếu lên đôi mắt đang dần lim dim của cô, chói chang như một mặt trời nhỏ, mắt Tô Hữu Diễm đỏ bừng, cô khó chịu lắm bầm một tiếng, vùi mặt vào cổ Viên Duy.

Trước mắt dịu tối lại, hơi thở quen thuộc bao phủ quanh mũi cô, cô hít lấy một hơi thật sâu.

Đương lúc nửa tỉnh nửa mơ, cô chưa kịp ngủ thì đột nhiên cảm giác lồng ngực Viên Duy kịch liệt lên xuống. Giống như nhìn thấy điều gì kinh khủng lắm, trong mơ anh hít phải một hơi khí lạnh.

Tô Hữu Diễm hoảng hồn, vội ngồi dậy xem.

Hàng mi đen như lông quạ của Viên Duy bất an run rẩy, môi anh mím chặt, con ngươi xoay chuyển đầy bồn chồn.

Tô Hữu Diễm vội rời lên trán anh, tuy còn rất nóng nhưng cũng đã đỡ hơn nhiều rồi.

Có vẻ như là gặp áp mộng, có nên gọi anh tỉnh lại không?

Đang do dự, tay Viên Duyệt chợt bắt lấy cổ tay cô, Tô Hữu Diễm bị đau khẽ kêu một tiếng, Viên Duyệt siết tay mạnh đến mức đầu ngón tay anh trắng bệch, cô thấy cổ tay mình cũng sắp nát ra rồi.

Cô nhe răng muốn giật tay ra, nhưng nhìn khuôn mặt ngủ cũng bất an của Viên Duyệt, cô cắn răng không nhúc nhích.

May mà, Viên Duyệt dường như tỉnh lại. Lông mi anh run rẩy, đôi môi mỏng mím lại, mắt hé hé thành một khe nhỏ.

Tô Hữu Diễm vội cúi người xuống, nhỏ giọng gọi: "Viên Duyệt?"

Đáy mắt Viên Duyệt lóe lên một vệt sáng, anh chậm rãi mở mắt ra, trông thấy Tô Hữu Diễm mà dường như có phần không hồi thần được, vẫn không động đậy.

Tô Hữu Diễm thò tay ra quơ quơ trước mắt anh: "Anh sao thế?"

Viên Duyệt nhướng mày, đáy mắt anh như kết băng, nhìn Tô Hữu Diễm chằm chằm.

Tô Hữu Diễm hít phải một hơi lạnh, cô theo bản năng hơi lùi ra sau, không dám nhìn vào mắt Viên Duyệt.

Nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Viên Duyệt, tim cô vẫn không ngừng đập dồn dập.

Ánh mắt kia tuyệt đối không phải ánh mắt Viên Duyệt nhìn cô thường ngày, Viên Duyệt có lúc tức giận với cô, nhưng mắt anh chỉ như bị đông cứng không chút thay đổi, cũng lắm là dùng ánh mắt vụt vụt trộm bắn tên về phía cô, chứ chưa bao giờ nhìn cô với ánh mắt băng giá như vậy.

Ánh mắt đó, khiến cô cảm thấy như một con dã thú, nhìn thấy món đồ chơi chạy trốn vô số lần khỏi móng vuốt mình, nó thẹn quá hóa giận, rút cuộc quyết định ăn sống thứ đồ chơi ấy.

Tô Hữu Diễm bị ý nghĩ của mình dọa sợ, cô quay đầu lại nhìn lên, phát hiện ra Viên Duyệt đã nghiêng đầu ngủ lại rồi.

Tô Hữu Diễm cạn lời muốn đập anh, ngã bệnh cũng không quên dọa người!

Tô Hữu Diễm bị Viên Duyệt lấn qua lộn lại như vậy, tỉnh luôn cả ngủ. Cô ngồi quỳ xuống, ôm đầu than thở một tiếng.

Viên Duyệt từ từ buông tay cô ra, quay mặt vào tường.

Tô Hữu Diễm thở dài, tắt đèn.

Sáng sớm hôm sau, Tô Hữu Diễm vừa tỉnh ngủ thì cảm thấy có một bàn tay ấm áp đang vuốt ve mặt mình.

Cô theo bản năng mở hai mắt sưng đau ra, thấy Viên Duyệt đang đứng dưới đất, con người nhợt nhạt lạnh lẽo nhìn cô.

Tô Hữu Diễm sùng sốt, vội ngồi dậy: "Anh dậy làm gì?"

Mặt Viên Duyệt vẫn tái nhợt, đôi môi mỏng hơi khô nê, nhưng ánh mắt trong vắt, có vẻ như tinh thần không tệ lắm.

"Nấu cơm."

Tô Hữu Diễm nghĩ trong không khí có mùi cơm, cảm thấy xấu hổ vô cùng, Viên Duyệt là người bệnh mà còn phải nấu cơm cho cô, cô thật sự là quá vô dụng.

Tô Hữu Diễm giờ cái móng vuốt bị quấn thành bánh chưng của mình lên sờ trán Viên Duyệt, thấy không còn nóng nữa mới thở phào nhẹ nhõm nói: "Anh còn khó chịu ở đâu không? Có cần em gọi bác sĩ qua khám lại cho anh không?"

Viên Duyệt cảm móng vuốt cô xuống, nắn nắn đầu ngón tay cô: "Khó chịu, ngực đau."

Tô Hữu Diễm nói: "Ngực đau? Để em đi tìm bác sĩ."

Viên Duyệt giữ tay cô, cặp mi dài sụp xuống: "Đêm qua có một cái vòi lệ nằm cạnh anh xả lũ, tìm anh đau."

Mẹ kiếp!

Mẹ...kiếp!

Cô vừa nghe thấy gì vậy?

Viên Duy đang nói lời âu yếm với cô đấy à?

Tô Hữu Diễm tròn tròn mắt, thấy ánh mắt Viên Duy rọi thẳng vào mắt mình, như một đầm nước nóng, cuộn cuộn thứ nước trong lành, rót tràn vào tim cô.

Cô hít sâu một hơi, đột nhiên bùng nổ, vừa bùng đã cảm thấy má mình còn nóng hơn Viên Duy đem qua.

Tim cô nhảy tung bùng như muốn bay ra khỏi ngực, chỉ hận không thể nhảy ra dính luôn lên người Viên Duy.

Viên Duy nói: "Vui lắm à?"

Tô Hữu Diễm quỳ trên giường đất, nhin không được bùng nổ cười he he hai tiếng.

Viên Duy cười, xoa xoa đôi mắt sưng vù như hạch đào của Tô Hữu Diễm, hỏi: "Còn đau không?"

Tô Hữu Diễm khó khăn chớp mắt, lúc này cô mới cảm thấy hai mắt nặng trĩu, xót vô cùng.

Cô theo bản năng muốn giơ tay lên dụi, Viên Duy nắm lấy móng vuốt cô, nói: "Đừng động."

Nói đoạn, anh lấy cái khăn nhúng nước nóng đã chuẩn bị từ sớm đặt trên giường đất, nhẹ nhàng đắp lên hai mắt cô, lòng bàn tay ấm áp cách lần vài dụi dãi xoa xoa trên mắt cô.

Con người Tô Hữu Diễm đảo trái đảo phải dưới tay anh, trong bóng tối, bàn tay ấm áp của Viên Duy, cái khăn mặt mềm mại và hơi thở của anh trở nên vô cùng nổi bật.

Dần dần, mắt không còn xót như trước nữa, cô nắm lấy cổ tay Viên Duy.

"Không cần nữa, em...um!"

Cánh môi khô ráo ấm áp dán lên, hô hấp Tô Hữu Diễm bị nện lại, cảm thấy trên môi mình như có cánh hoa hồng khô ráo đậu lên, vừa thơm mát vừa dịu dàng, mang theo cảm giác ngửa ngửa lại tê dại, eo Tô Hữu Diễm mềm nhũn, nhin không được muốn ngã xuống.

Hai tay Viên Duy đỡ lấy eo cô, chỉ hận không thể siết cô dính chặt vào người.

Trước mắt Tô Hữu Diễm đen kịt, hơi thở của anh, tiếng tim anh đập và tiếng vải vóc khe khẽ cọ sát, đều phóng đại lên gấp bội, gõ mạnh vào đầu cô.

Tay cô yếu ớt khoác lên vai Viên Duy, chỉ cảm thấy mạch suy nghĩ của mình như đã bị hút mất theo đầu lưỡi anh, trong đầu như một nồi nước đường đun nóng, không ngừng nổi lên lăn tăn những bóng nước ngọt lịm, đầu ngón tay cô run rẩy, nhin không được vòng hồ lấy cổ Viên Duy.

Viên Duy hơi khựng lại, tay anh chợt bắt lấy gáy Tô Hữu Diễm, chỉ hận không thể cắn môi cô bật ra nước, không thể tấn công mạnh hơn như muốn hút ra thêm càng nhiều nước đường.

Tô Hữu Diễm hí mắt, cảm thấy ánh nắng ngoài cửa sổ quá chói chang, nhưng cũng thật xán lạn.

Lát sau, Viên Duy buông cô ra, vuốt một cái lên đôi môi sưng đỏ của cô: "Thay quần áo đi rồi ăn cơm."

Tô Hữu Diễm choáng váng ngã ngồi trên giường đất, cô hồn hển thở dốc, vẫn chưa tỉnh táo lại được.

Viên Duy cười, xoay người ra ngoài.

Tô Hữu Diễm hít một hơi thật sâu, thấy Viên Duy ra cửa, cô ngao một tiếng, xoay người điên cuồng lăn lộn trên chăn.

A a a!

Hôn!

Viên Duy lại hôn cô rồi!

Sáng sớm đã hôn cô, không sợ cô sẽ bị kích động nổ mạch máu sao?

Tô Hữu Diễm vui mặt vào chỗ, cắn môi cười.

Nổ thì nổ đi, nếu có thể được Viên Duy hôn mỗi ngày, cô dù có liệt nửa người cũng thấy vui!

Kích động qua đi, cô mới miễn cưỡng vắt ra được chút rút rề của con gái, thu lại nụ cười, thay quần áo rồi chờ cơm ăn.

Viên Duy bùng nổ lên, Tô Hữu Diễm đói bụng thật sự, ăn sáng chỉ có cháo trắng mà cô cũng thèm muốn chết.

Móng vuốt cô bị thương không tiện, chỉ có thể khó khăn dùng đầu ngón tay cầm thìa húp cháo.

Viên Duy lấy móng vuốt cô ra, cầm thìa múc một miếng cháo, đưa tới bên miệng cô: "Nói a đi nào"

A?

Ăn thì a cái gì?

Tô Hữu Diễm liếc xéo anh: "Em tự ăn."

Viên Duy thân nhiên nhìn cô: "Nói a đi nào."

Ăn một bữa thôi mà cũng lảm chuyện!

Tô Hữu Diễm không vui nghĩ, nhưng vẫn há miệng.

"A..."

Viên Duy bón miếng cháo vào miệng cô.

Tô Hữu Diễm nuốt một miếng xuống, thoải mái thờ dài.

Cô bội phục Viên Duy thật sự, một bát cháo thôi mà cũng có thể khiến cô thỏa mãn như vậy.

Viên Duy nói: "Nếu em còn muốn giữ móng vuốt thì mấy ngày tới đừng có sờ mó lung tung."

Tô Hữu Diễm nhìn cái tay bị bó như bánh chưng của mình, ngoan ngoãn gật đầu.

Viên Duy nói: "Há miệng."

Tô Hữu Diễm theo phản xạ há miệng.

Viên Duy thưởng cho cô một cái xoa đầu.

Tô Hữu Diễm sững sốt, cô đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, chợt im lặng.

Viên Duy vẫn giờ thìa, hỏi cô: "Sao thế?"

Ánh mắt anh nhìn cô vẫn ấm áp dịu dàng như thêm nhưng hốt nhiên Tô Hữu Diễm lại cảm thấy, trong đó lại hàm chứa một ý khác.

Nhớ tới những gì Viên Duy nói với cô lúc ở trong phòng anh, hôm nay vừa bón ăn, vừa như tìm kiếm manh mối, cô càng nghĩ càng thấy sai sai.

Chẳng lẽ Viên Duy đã biết cái gì?

Tô Hữu Diễm vừa nghĩ vậy, cả người liền căng cứng.

Nhưng nghĩ lại, cốt truyện đã nát thế này, Viên Duy biết cũng chẳng có gì ảnh hưởng.

Cô thăm dò nói: "Hôm nay anh lạ thật đấy."

Viên Duy cười, đưa thìa tới bên miệng Tô Hữu Diễm: "Ăn đi."

Tô Hữu Diễm nhìn anh, chậm rãi nuốt cháo xuống.

Cô cảm thấy, Viên Duy có thể đã thực sự biết được một ít chân tướng.

Sau khi trở lại thành phố A, Tô Hữu Diễm lại quay lại làm việc, như cô tưởng tượng, giới giải trí đối với cô chẳng nơi nào là thân thiện.

Có lẽ là do những "chiến tích huy hoàng" trước đó của cô, hiện giờ độ nổi của cô đã bị vùi dập không thương tiếc, lời đồn thất thiệt tung hoành trên mạng, nghĩ lạc quan thì, đây cũng coi như một kiểu nổi tiếng.

Netizen trên weibo vừa thấy tin cô trở về, lập tức rần rần nhốn nháo, chỉ hận không thể lật tung hết tất cả những sự thật xấu xa tìm không ra của cô lôi ra phơi báng.

"Mẹ ơi, cô còn mặt mũi mà quay lại cơ à?"

"Con mẹ này sao vẫn chưa bị dập chết ấy nhỉ?"

"Có đúng là cô bắt nạt Nghệ Thu Vũ ở đoàn làm phim không?"

"Bệnh ngôi sao còn dám có mặt mũi trở lại? Cút về nhà đi!"

Sự nổi tiếng của cô xuống dốc không phanh, ảnh hưởng trực tiếp tới đãi ngộ hiện tại của cô.

Phòng hóa trang lúc nào cũng phải đợi, các câu hỏi của đám kí giả cũng càng lúc càng xảo trá, còn đủ loại paparazi chỉ hận không thể dính lên người cô, tìm ra nhiều thứ để tung tin đồn nhảm hơn.

Mặc dù biết những chuyện này cũng không thật sự là nhắm vào cô nhưng Tô Hữu Điền vẫn cảm thấy có phần uể oải vô cùng, dần dần, cô cũng ít ra ngoài.

Nếu có Viên Duy bầu bạn, cô còn có thể chịu đựng được, nhưng gần đây, Viên Duy rất ít khi về nhà, trước kia là do bận rộn nhiều việc, giờ lại càng bận rộn hơn.

Tô Hữu Điền không biết anh đang bận cái gì, mỗi lần thấy anh về nhà đều đã là nửa đêm, cũng có lúc không về.

Cô còn tưởng là sau khi ngầm xác định quan hệ với Viên Duy sẽ có thể dính nhau cả ngày chứ...

Cô thờ dài một tiếng, ôm Nhúm Lông nằm thẳng đơ trên sofa.

Nhúm Lông gần đây lại được ăn thức ăn cho chó yêu thích nên mập ra không ít. Tô Hữu Điền bóp bóp đồng thịt trên người nó, bi ai nói:

"Lông à, ba con gần đây càng ngày càng bận, mặc kệ mẹ con mình ở nhà luôn rồi. Tuy trong nhà có thức ăn cho chó và hoa quả, chocolate, bánh kem bánh quy các thứ, nhưng mẹ chẳng thèm những thứ này chút nào."

Cô tựa đầu lên cái lưng lông lông của Nhúm Lông, bỏ một miếng khoai tây chiên vào miệng: "Mẹ mà là loại phụ nữ có thể lấy đồ ăn ra xua đuổi chác?"

Nhúm Lông bị cô ép chịu không nổi, nằm nhoài trên thảm trải sàn ư ư một tiếng.

Tô Hữu Điền xem weibo, hậm hực nói: "Đàn ông nửa đêm không về nhà, chắc chắn là làm chuyện không tử tế!"

Đang nói, cô chợt lật tới hashtag đứng đầu trên hot search.

"Viên Duy Nghệ Thu Vũ"

Cô click vào, phát hiện ra là ảnh chụp Nghệ Thu Vũ xuống khỏi xe Viên Duy, tuy ánh sáng rất mờ nhưng có thể nhìn ra dáng người thướt tha của Nghệ Thu Vũ và gò má gầy gầy của Viên Duy.

Bình luận trong đó hoàn toàn nghiêng về một phía:

"Ha ha ha! Sáng khoái chết được! Ba Viên cuối cùng cũng đá con mẹ nào tàn kia đi rồi!"

"Nghệ Thu Vũ làm tốt lắm! Mị đã sớm ghét cay ghét đắng con mẹ Thịnh Hạ kia rồi!"

"Tuy việc đào góc tường nhà người ta không tốt lắm, nhưng nếu là Nghệ Thu Vũ thì mị ủng hộ!"

Cô tức giận lăn một vòng trên thảm trải sàn: "Hôm qua còn nói là có việc nên không về cơ đấy, thì ra là đi gặp con đàn bà khác, đàn ông đều là rắm thối!"

Nhúm Lông bị cô đè phải đuôi, ngao một tiếng, chui tọt vào ổ chó.

Tô Hữu Điền càng thêm tức giận, cô dứt khoát đứng dậy, lôi Nhúm Lông từ trong ổ chó ra.

"Ngoan ngoãn ở nhà, chờ mẹ đi bắt gian về!"

- - - - -

Chỗ tớ bị chặn Wattpad, vào rất chậm và lag, vậy nên tạm thời truyện này không thể cập nhật thường xuyên được, bên Hung Giản đăng cũng là phải nhờ bạn vào Wordpress cop về hộ. Mọi người thông cảm nha ~

Bạn đang đọc truyện *Ngược Mị Nhẹ Nhẹ Thôi Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

